

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

SHELLY LAURENSTON

HOT and BADGERED

The Honey Badgers
Chronicles

"When it comes to combining offbeat
humor and mayhem, it is tough to beat
Laurenston."

—RT Book Reviews

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Shelly Laurenston'ın PRIDE serisinin hiçbir kitabını kaçırmayın

Yele Etkinliği İçindeki

Canavar

Yele Cazibesi Yele Sıkma

Kötü Davranan Canavar

Büyük Kötü Canavar

Ayı Kızla Buluşuyor

Bunun İçin Uluyun

Yararları Olan Kurt

Isırır Beni

Ya da CROWS'un ÇAĞRISI serisi

Serbest Bırakma

Yıkım

Boyun Eğmeyen

SICAK ve BADGERED

Bal Porsukları Günlükleri

SHELLY LAURENSTON

KENSINGTON YAYINCILIK ŐİRKETİ

www.kensingtonbooks.com

İçindeki tüm telifli materyaller Atıfı Korumalıdır.

İçindekiler

Ayrıca	
göreBaşlık	
Sayfasına	
Telif Hakkı Sayfası	
İthafı <i>PROLOGUE</i>	
<i>BİRİNCİ</i> BÖLÜM	
<i>İKİNCİ</i>	
BÖLÜMYEDİNCİ	
ÜÇÜNCÜ	
BÖLÜMALTINCI	
DÖRDÜNCÜ	
BÖLÜMBÖLÜM	
BÖLÜM	
BÖLÜMBÖLÜM	
BÖLÜM BÖLÜM	
ON BİRİNCİ	
BÖLÜM İKİNCİ	
BÖLÜM BEŞİNCİ	
SEKİZİNCİ	
DOKUZUNCUON	
UNCUON	
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	

bölüm ON DÖRT ON

bölüm bölüm BİR ON BEŞ

ON ALTI bölüm bölüm

bölüm bölüm YİRMİ bölüm

YİRMİ bölüm YİRMİ

İKİYEDİ ON SEKİZ

DOKUZ

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YİRMİ BEŞİNCİ DÖRTÜNCÜ

BÖLÜM ALTINCIYİRMİ

BÖLÜM YİRMİ YİRMİ

YEDİNCİYİRMİ BÖLÜM

BÖLÜM SEKİZİNCİ BÖLÜM

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

OTUZUNCU BÖLÜM

bölüm BİR OTUZ bölüm

OTUZ İKİ EPİLOG

YAZAR HAKKINDA

KENSINGTON KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp. 119

West 40th Street

New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2018 Shelly Laurenston

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın kapağındaki resim veya resimlerin bir kişiyi veya kişileri tasvir ettiği ölçüde, söz konusu kişi veya kişiler yalnızca modeldir ve kitapta yer alan herhangi bir karakteri veya karakterleri tasvir etme amacı taşımamaktadır.

KENSINGTON ve K logosu Reg. ABD Pat. & TM Off. ISBN: 978-1-4967-1434-3

Birinci Elektronik Baskı: Nisan 2018

ISBN-13: 978-1-4967-1436-7

ISBN-10: 1-4967-1436-9

*Bana kardeşliğin gerçek anlamını öğreten Kaliforniyalı aileme.
Sizi seviyorum ocuklar.*

PROLOGUE

Charles Taylor o ana kadar hayatın bir adamı ne kadar hızlı altüst edebileceğini fark etmemişti.

Bir saniye önce, uzun zamandır tanıdığı iki çılgın kadını dinliyordu. Yıllarca onu, sürüyü nefret ettikleri genç ve kibirli kurttan devralması için ikna etmeye çalıştılar. Bir saniye sonra kapı çaldı . . . ve her şey değişti. Sonsuza kadar.

Ana Sürü evinin ön kapısını açmış ve on iki yaşındaki torununu iki üvey kız kardeşiyle birlikte ayakta dikilirken bulmuştu.

Diğer ikisi onun torunları değildi. Kızı, değersiz eski erkek arkadaşının çocuklarını yanına almıştı çünkü Carlie'si böyleydi. O kızları yanına almış ve kendi çocukları gibi büyütmişti. Sorgusuz sualsiz. Kızgınlık duymadan. Ve Carlie'ye göre yapılacak en doğru şey de buydu.

Bu yüzden Charles ön kapıyı açtığında ve o üç kızın orada durduğunu gördüğünde, kirli, çürük, gözlerinde o yaralı bakışla ... biliyordu. Küçük kızının öldüğünü biliyordu. Bunu biliyordu ve bu yüzden yıkılmıştı.

Ama ne yapabilirdi ki? Kızının isteyeceği şeyi yapabilirdi. Üç kızı yanına aldı. Onları büyütecekti, kendi kanından *olmamakla* kalmayıp birazcık bile kurt olmayan ikisini bile. Ortanca olan tam bir bal porsuğuydu, tıpkı aptal babası ve bir mücevher soygununun ardından Bulgaristan'da bir hapishanede zor zamanlar geçiren suçlu annesi gibi.

İkincisi yarı bal porsuğu yarı kaplandı ve sürü arkadaşları kedi hayranı değildi. Azıcık bile. Wisconsin'deki mahallelerinde dolaşan ev kedilerine tahammülleri yoktu. Peki, kocaman gözleri olan ve üzerinden kedi kokusu yayılan bu ufaklığa ne yapacaklardı?

Yine de kızların lehine olan bir şey vardı... Gençtiler. En büyüğü on iki, ortanca on bir ve bebek henüz sekiz yaşında bile değildi.

İki dişi kurt kızları görünce soluk soluğa kaldılar ve hemen çocukları içeri alıp az önce kaçtığı oturma odasına götürdüler.

"Ne oldu?" Lotti torununa sordu. "Annen nerede?"

Torunu ona baktı ve yine cevabı onun gözlerinde gördü. Tıpkı ön kapıyı açtığında cevabı gördüğü gibi.

"Kızım öldü," dedi açıkça, hâlâ bunun tam olarak ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordu.

Lotti ve Jane sustular, elleri annelerinin sürüsüne ulaşmak için Connecticut'tan Wisconsin'e yürürken giydikleri hafif paltoların üzerinde durdu. Hem de kışın ortasında.

Şaşkınlık içindeki iki Dişi Kurt önce ona, sonra da birbirlerine baktı.

"Hadi size yiyecek bir şeyler getirelim," diye kekeledi Jane. "Açlıktan ölüyor olmalısınız."

Lotti ayağa kalktı ve Charles'a usulca, "Bir sorunumuz olabilir. . ikisiyle."

"Gitmem gerekiyorsa giderim." Charles kızını, onun böyle bir durumda nasıl davranacağını düşündü. "Onları ayırmayacağım."

Lotti elini Charles'ın göğsüne bastırdı. "Gidip onunla konuşacağım."

Charles başını salladı ve paltosunu çıkarmasına yardım etmek için torununun önüne çömeldi ama buna fırsat bulamadan Lotti hemen geri döndü. "Onlarla konuşmak istiyor. Tek başına."

Charles kaşlarını çatarak omzunun üzerinden eski dostuna baktı. "Ne?" Kadın omuz silkti.

"Unut gitsin," dedi. Travma geçiren torununu ve kız kardeşlerini o aptalın saçmalıklarına maruz bırakmayacaktı.

"Onunla konuşacağız," dedi torunu aniden, sesi bir yetişkin gibi çıkıyordu. Küçük bir kız gibi görünebilirdi ama aslında hiç öyle olmamıştı. Carlie eskiden "benim kızım kırk yaşında doğdu" derdi. Çocuğun tatlı yüzündeki kararlı ifadeyi gören Charles buna inanmıştı.

Ayağa kalktı ve kız kardeşlerine işaret etti. "Nerede o?" diye sordu şaşkın Lotti'ye.

"Arka tarafta. Avluda. Göstereyim-"

"Onu bulacağız."

Ortanca kız en küçüğünün elini tutarken, torunu ikiliyi nazikçe ileri doğru itti ve üçü evin içinde tek başlarına yürümeye başladılar.

İşte o zaman Jane homurdandı. "Bundan hoşlanmıyorum." Charles'ın da hoşuna gitmedi. Hiç hoşuna gitmedi.

* * *

Betsey, Sürü'nün arka bahçesindeki büyük ağacın yüksek dallarına yayıldı ve sessiz kalmak için elinden geleni yaptı.

Buraya yalnız kalmak için gelmişti. Diğer yavrularla takılmak için çok yaşlı, yetişkinlerle takılmak içinse çok gençti. Ve on altı yaşında, üniversiteye gidip buradan siktir olup gitmek için gün sayıyordu.

Annesini seviyordu. Tek çocuğu için elinden geleni yapmıştı ama Betsey tam kurt olmadığı için sürüye hiçbir zaman uyum sağlayamamıştı. Yarı kurt, yarı siyah ayıydı. Babası, annesinin hâlâ atlatamadığı tek gecelik bir ilişkiydi. Ama kurtlar arasında bir ayı olmak zordu.

Betsey büyürken, işler en azından katlanılabilir durumdaydı. Ta ki Billy Lewis sürü liderliğini devralana kadar. Şimdi Betsey, eyalet dışında bir üniversiteye gitmesini ve yeni bir hayata başlamasını sağlayacak burslarla arasına hiçbir şeyin girmemesi için dua ediyordu.

O zamana kadar okulda olmadığı zamanlarda ağaçlarda oturup kimsenin onu fark etmemesini umuyordu.

Tıpkı sürünün arka bahçesindeki banklardan birinde oturup Üçüncü Richard gibi kendi bölgesine bakan Billy Lewis gibi. Ama böylesine zayıf bir kurt, rüzgâr aniden değişip kokusunu almadığı sürece Betsey'nin bir ağacın üzerinde oturup onu izlediğini fark etmezdi.

Üç küçük kızın arka bahçeye gelişini izledi. Lotti Billy'yle konuşmaya geldiğinde duyduklarına göre anneleri öldürülmüştü ve bu küçük çocuklar bir şekilde ülkenin öbür ucundan sürünün evine kadar gelebilmişlerdi. Gerçekten olağanüstü. O yaşta Betsey annesi olmadan beş saniye bile dayanamazdı. Ama bu kızlar ...

Billy yavrularla "özel bir sohbet" yapmak için ısrar etmişti ve bu pek hayra alamet değildi. Billy "melez" dediği şeylerden hoşlanmazdı. Aşağılayıcı bir aptaldan aşağılayıcı bir terim.

Ne yazık ki Betsey de Billy'yle "özel bir sohbe" katlanmak zorunda kalmıştı. Kulağa geldiği kadar ürkütücü değildi ama kesinlikle acımasızdı. Billy ona on sekizinci yaş gününde, hayatında ya da annesinin hayatında ne olursa olsun, dışarıda olduğunu söylemişti. Eğer annesi bundan memnun değilse, çocuğuyla birlikte gidebilirdi ama bu Betsey'e bağlıydı.

Betsey annesinin sürüsünü ne kadar çok sevdiğini bildiği için bu korkunç bir düşünceydi. Tek kızı için bile olsa onu terk etmek onun için çok ağır olurdu. Betsey bunu asla istemezdi. Bu yüzden, o "özel sohbetten" sonra

Okul ödevlerine odaklandı, AP dersleri almaya başladı ve on yedi yaşında mezun olmayı planladı. Neyse ki bunu başaracak kadar akıllıydı.

Ama Billy ile yalnız kalmak için arka bahçeye giden küçük kızlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Sadece onlar için kalbinin kırıldığını biliyordu. Çünkü içinde bulundukları koşullar ne olursa olsun -evet, eski bir sürü arkadaşı ve sürünün Beta'sının kızı olan annelerinin ölümü bile- Billy Lewis için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ayrıca bu, Charles Taylor'dan kurtulmak için beklediği fırsat olabilirdi. Charles işi kabul etse de etmese de, sürüdeki yetişkinlerin Alfa lider olarak görmek istedikleri eski kafalı bir kurttu.

Yine de Betsey, Charles'ın torununun koruyucu ailelerin ve devlet tarafından yönetilen hayatların acımasız sistemine girmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu. Bu hiçbir çocuk için iyi bir dünya değildi ama bir şekil değiştiren için kesinlikle değildi. Ve bir melez şekil değiştiren için... bu durumların ne kadar kötü sonuçlanabileceğine dair kâbuslar görüyordu.

Yine de, diğer iki kızı sırf kan bağı ya da kurt olmadıkları için göndermek... Billy gerçekten bu kadar zalim olabilir miydi?

Kimi kandırıyordu? *Elbette* bu kadar zalim olabilirdi!

Üç kız şimdi Billy'nin önünde duruyordu ve Billy kendini beğenmiş bir şekilde onlara bakıyordu, ağzının kenarları hafifçe yukarı kalkmış, gözleri kalpsizdi.

Betsey görünmeden sıvışabileceğini düşünseydi, sıvıştı. Bunu izlemek istemiyordu.

"Siz kızların son zamanlarda kötü zamanlar geçirdiğinizi duydum, ha?"

Kızlar ona baktılar ama hiçbir şey söylemediler. Ama ortadaki kız aniden ona el salladı. Sanki selamlıyormuş gibi. Şaşırtıcı ve düpedüz sinir bozucu bir şekilde Billy de ona göz kırptı ve parmağıyla kızı işaret etti. "Seksi" olduğunu düşündüğü bir hareket.

İğrenç.

Devam etti. "Bakın, Carlie'ye olanlara üzüldüm. Onu hep sevmişimdir. Garip bir kurttu ama eğlenceliydi. Biliyor musun?"

Tabii ki bilmiyorlardı! Onlar çocuktu! *Aptallar!*

Billy öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini önünde kavuşturdu.

"Samimi" bakışı.

"Bunu anlamanın sizin için zor olacağını biliyorum ama ... kalabilirsiniz," dedi en büyüğüne, kahverengi tenli, kıvrık saçlı ve güzel yüzlü sevimli bir kıza. "Ama siz ikiniz yapamazsınız. Biliyorum," diye devam etti, "biliyorum

Bunu duymak zor. Ama gerçek dünyanın nasıl işlediğini şimdi öğrenebilirsiniz."

İçinden bir ses Betsey'e bu kızların gerçek dünyanın nasıl işlediğini zaten bildiklerini söylüyordu.

Billy gevezelik ederken, ortanca kız küçük üvey kardeşini Billy'nin yanındaki banka oturttu ve aniden çekip gitti.

Bahçe duvarının etrafına dikilmiş çalılara ve çiçeklere doğru ilerledi, başı eğikti, sanki bir şey arıyordu.

O bakarken Billy de Charles'ın torunuyla konuşuyordu. Tıpkı büyükbabası gibi onun da yüzünde hiçbir şey yoktu. Boştu. İfadesizdi.

Ortanca kız kardeş, siyah saçlarında beyaz bir çizgi olan çok küçük Asyalı bir kız, bir şey aldı ve kız kardeşinin yanına döndü. Billy ortanca kızın elinde bir şey tuttuğunu fark edene kadar birlikte ona baktılar.

Sırtışı tam bir gülümsemeye dönüştü. Betsey, Billy gibi herkesin içindeki kötülüğü ortaya çıkarmaktan zevk alan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Annelerini yeni kaybetmiş çaresiz çocuklar bile! "Bu benim için mi, tatlım? O küçük taşla büyük, kötü kurda mı vuracaksın?"

Eğildi ve sesi çok sertleşti. Betsey'nin daha önce hiç duymadığı kadar sertti.

"O şeyi bana doğru sallarsan, küçük kız, ilk otobüse atlayıp en yakın evlatlık kurumuna gidersin. Belki birkaç yıl sonra hapishanedeki ezik annenle karşılaşsın. Parmaklıklar ardında bir anne-kız buluşması yaşayabilirsiniz."

Billy küçük kızını ağlatmayı umduysa, başaramadı. Kız ağlamadı. Sadece yavaşça gözlerini kırıştırdı ve ona bakmaya devam etti.

Sonra, aralarında tek kelime etmeden, en büyük iki kız karşı karşıya geldi.

Charles'ın torunu bir kez başını salladı ve ortanca kız kolunu geri çekti ve bir çocuğa göre oldukça büyük bir güçle yumruğunu içinde taşla birlikte savurdu.

Parmak eklemleri temas etti ve Betsey yere düşmeden hemen önce en büyük kızın yüzünde bir şeyin kırıldığını duyunca şok içinde gözlerini kırıştırdı.

En genç kız sese doğru baktı ama onun da ifadesi pasifti. Billy ise şok içinde geri çekildi.

"Bu da ne-"

O neler olup bittiğini anlamaya çalışırken ortanca kız Billy'nin sol elini tuttu -Betsey az önceki garip zamanlamalı el sallamayı şimdi anlamıştı- ve bankın üzerine koydu. Taşı kaldırdı ve Billy'nin parmak eklemlerine sertçe indirdi.

Ortanca kız taşı avlunun diğer tarafına fırlatırken Billy acı içinde inledi. Sonra, sanki sessiz bir işaret verilmiş gibi, o ve en küçükleri bol miktarda, dramatik gözyaşlarına boğuldular.

Yirmi mil çapındaki herhangi bir Dişi Kurt'un dikkatini çekecek türden bir hıçkırık.

Evdeki tüm yetişkinler arka bahçeye çıktı. Ve ne gördüler?

Hıçkıra hıçkıra ağlayan iki küçük kız. Cesurca gözyaşlarını tutmaya çalışırken kanayan, kırık yanağını emziren başka bir küçük kız ve parmak eklemleri kırılmış Billy.

Ortanca kızın parmak eklemleri de çürük ve kanlıydı ama küçük kız kardeşini yakınında tutuyor ve elini yumruk yapıp çocuğun yanına bastırarak yetişkinlerden hiçbirinin görmemesini sağlıyordu.

Charles yetişkinlerin arasından geçerek en önde ve ortada durdu. Betsey yaşlı kurdu hiç böyle görmemişti. O her zaman sakin olardı. Mantıklı olan. Sürünün büyük barışçısıydı, küçük grubun kendilerinden daha büyük ve acımasız sürülerle kazanamayacakları kavgalara girmemesini sağlardı.

Ama şimdi . . . Charles kızgınlığın da ötesindeydi. Kahverengi gözleri kısılmış, nefes alış veriş ağırlaşmış, tüm vücudu kaskatı kesilmiş, birkaç saniyede bir içinden hafif bir titreme geçiyordu. Ve tüm bunlar olurken Billy'ye bakıyordu.

Kalabalığa bakıp hiç arkadaş göremeyen Billy başını salladı ve ellerini avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırdı.

"Dur bir saniye, *ben yapmadım!*"

Ancak elleri bu şekilde havadayken, herkesin görebildiği tek şey parmaklarının arasından damlayan ve yavaşça bileğinden aşağı dökülen kandı.

Çaresiz kalan Billy ortadaki kızı işaret etti. "O yaptı!"

Yetişkinler hep bir ağızdan küçük kız kardeşine sarılan küçük Asyalı kıza baktı. Ve Betsey bir an için ortanca kızın yüzünün bu kadar küçük bir çocuk için biraz fazla yetişkin bir şekilde sertleştiğini gördü. Gerçi yetişkinler bunu hiç görmedi, çünkü en küçük kız hıçkırarak ağlayan yüzünü kız kardeşininkinin tam önüne yerleştirmişti. Bilerek mi yapmıştı? Betsey öyle düşünmezdi. Çok genç görünüyordu, ama olanlardan sonra ...

"Öyleydi!" Billy ısrar etti. "O yaptı! Ben asla bir çocuğa vurmam! Vurmazdım!"

Charles boğazının arkasından kötü bir hırıltıyla uzandı, Billy'yi deri ceketinden yakaladı ve onu banktan çekti.

Yetişkinler Billy'yi sürükleyerek dışarı çıkardılar ve kızları yalnız bıraktılar.

En büyükleri en küçük kızı kucağına çekti, kollarını beline doladı. Ortanca kız daha da yaklaştı ve sonunda başını kız kardeşinin koluna yasladı. Kısa bir an için kızlar kendi yaşlarında görünüyorlardı ama aynı zamanda yıpranmış da görünüyorlardı. Hayat onlar için zaten zordu ve en büyükleri henüz on üç yaşında bile görünmüyordu.

Charles arka bahçeye döndü. Kaşlarını çatmıştı ve şimdi üzerinde kan vardı. Kızlara doğru yürüdü ve her zamanki gibi onlara ters ters baktı. Betsey, aklından neler geçtiğini bilmeyen insanlara nasıl görüldüğünün farkında olmadığından emindi. Ama üç kız kardeş gözlerini kırpmadan ona baktılar.

İç geçirerek arkasını dönmeye başladı ve Betsey onun bir sonraki adımda ne yapacağını düşündüğünü biliyordu. Onun kanından *olmayan* iki kız hakkında ne yapacağını. Kızının onları kendine ait kılması dışında onunla hiçbir akrabalıkları yoktu. Ama o uzaklaşmadan, en küçük kız uzandı ve eliyle işaret parmağını kavradı, küçük parmakları sıkıca kavradı.

Ve işte böyle. Charles'ın birdenbire bir yerine üç torunu oldu.

Uzandı ve en küçüğünü kucağına aldı.

"Sana bir oda ve yiyecek bir şeyler bulalım," diye önerdi, her ne kadar kulağa bir talim çavuşunun emirleri gibi gelse de.

En büyükleri büyükbabasının kolunu tuttu ve henüz ablası kadar uzun olmayan ortanca kız da cüzdanını kot pantolonuna bağlayan zinciri yakaladı.

Birlikte, sessizlik içinde eve doğru yola koyuldular.

Betsey birkaç dakika bekledikten sonra ağaç gövdesinden aşağı süzüldü ve tekrar insana dönüştü. Kıyafetlerini giydi ve ön kapıdan girebilmek için evin yanından dolaştı.

Garaja geldiğinde ortanca kız onu bekliyordu. Ve Betsey onun kendisini beklediğini *biliyordu*.

Betsey adımının ortasında dondu kaldı ve ağzı hafifçe açık bir şekilde çocuğa baktı.

Çocuk ona sonsuza kadar bakmış gibi hissetti ve sonra küçük bir gülümsemeyle işaret parmağını dudaklarına götürdü ve "Şşşt" dedi.

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve uzaklaştı ... Betsey, üniversiteye planladığından daha erken girebilmek için birkaç AP dersi daha almasının mümkün olup olmadığını merak etti. Belki gelecek hafta gibi.

BİRİNCİ BÖLÜM

On altı yıl sonra . . .

Ne düşünüyordu ki? "Ride of the Valkyries "i zil sesi olarak mı kullanıyordu? Çünkü bir insanı sabahın altısında uyandırmak çok acımasızcaydı. Gerçekten zalimce.

Ve her zamanki gibi, bunu kendine yapmıştı. Anksiyete ilaçlarını bırakıp birkaç sevimli İtalyan erkeklerle sarhoş olmuş ve ilkinin kafası masaya çarpar çarpmaz onları terk etmişti.

Charlie Taylor-MacKilligan elini yatağın yanındaki komodine vurdu ve körü körüne lanet telefonunu aradı. Ona dokunduğunda rahatlamıştı. Yakın zamanda yataktan kalkmak gibi bir planı yoktu. Şu anda olduğu kadar akşamdan kalma değildi. Ama o lanet zil sesinin kesilmesini gerçekten istiyordu.

Charlie her nasılsa, başını gömülü olduğu yastıktan kaldırmadan ya da gözlerini açmadan, telefonunun ekranında doğru yere dokunmayı başardı ve böylece gerçekten cevap verdi.

"Ne?" diye homurdandı.

"Çık dışarı," diye cevap verdi. "Hemen çık dışarı."

Akşamdan kalma olduğunu unutan Charlie, kapıyı tekmeleyerek açtıklarında odanın yarısını geçmişti. Döndü ve bir gece önce açık bıraktığı sürgülü cam kapılara doğru koştu. Dışarıdaki balkona henüz varmıştı ki sıcak bir şey omzuna çarptı, eti ve kası yırtıp kemiğe saplandı. Bunun gücü onu parmaklıkların üzerinden baş aşağı fırlattı.

* * *

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu çakal şekil değiştiren.

İtalya, Milano'daki otel süitinde bir kulüp sandalyesinde oturan Berg Dunn, siyah bir ceket tutan adama baktı.

"Ne hakkında ne düşünüyorum?" diye sordu Berg.

"Ceket. Bu geceki şovum için."

Berg omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Bir fikrin olmalı."

"Yok. Ben olmayan yetişkin bir adamın ne giymesi gerektiği konusunda mutlu bir fikrim yok."

Çakal içini çekti. "İşe yaramazın tekisin."

"Benim tek bir işim var. Çılgın hayranlarının seni bulup etini kemiğinden ayırmasını engellemek. Hepsi bu. Yapmam gereken tek şey bu. Hiçbir zaman sana moda anlayışın konusunda yardım edeceğimi söylemedim."

Çakal gözlerini devirerek ceketini yatağın üzerine bıraktı ve sonra ona baktı. Sanki ceketin ona bir şey söylemesini bekliyordu. Onunla gerçekten konuşmasını.

Berg bu saçma işten şikâyet etmek istiyordu ama yıllardır sahip olduğu en iyi işken bunu nasıl yapabiliyordu ki? Yabancı ülkelerdeki çılgın atan hayranlarına piyano çalabilmek için çok zengin, çok kibar bir çakalı takip etmek gelmiş geçmiş en havalı işti.

Her şey birinci sınıftı. Jetler. Yemekler. Kadınlar. Berg kadınlardan çok sık yararlandığı söylenemezdi. Çoğunun onu sadece Cooper Jean-Louis Parker'a ulaşmak için kullanmaya çalıştığını biliyordu. Coop her gece dışarıda Steinway piyanolarına vuruyor, parmaklarıyla Berg'in bile büyüleyici bulduğu şeyler yapıyor ve yakışıklı çakal görünümüyle tüm o güzel kadınlara kur yapıyordu.

Berg sadece müzik dehasına ulaşabilmeleri için geçmeleri gereken bir adamdı. Ve bazı arkadaşlarının aksine, güzel kadınlar tarafından kullanılmak onun en sevdiği şeylerden biri değildi.

Katlanılabilir bir şeydi ama en sevdiği şey değildi.

"Karar veremiyorum," diye itiraf etti çakal sonunda.

"Bir siyah ceketle *diğeri* arasında seçim yapmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. siyah ceket. Siyah boğazlı kazağın hangisiyle uyumlu olacak?"

"Bu sadece *başka bir* siyah ceket değil, köylü. Saf siyahla kömür karası arasındaki fark bu."

Berg, Coop'a, "Yetişmemiz gereken bir tren var," diye hatırlattı. "O yüzden şunu hızlandırabilir misin?"

Her iki şekil değiştiren de sıçradı, bakışları odanın dışında, temiz sabah havasını içeri almak için açılan kapılardan görülebilen balkona kilitlendi.

Coop'un odasına girmeye çalışan bir başka çılgın kadın hayran mı? Hepsi de tam insan olan bu kadınlardan bazıları, "maestro "nun yatağına girebilmek için her türlü çılgınlığı denemeye *hazırdı*.

Berg iç çekerek sandalyeden kalktı ve geniş odanın karşısındaki sürgülü cam kapılara doğru ilerledi. Zavallı bir kadının daha kalbini kırmak zorunda kalacak gibi görünüyordu.

Ama onu görünce durdu. Esmer tenli bir kadın, tamamen çıplaktı. Bu da başlı başına olağandışı bir durum değildi. Coop'un odasına gizlice girmeye çalışan kadınlar -hangi ülkede olurlarsa olsunlar- genellikle çıplak olurdu.

Berg'i durduran şey ise *bu* kadının omzundan kan geliyor olmasıydı. Bir silah yarasının kanı.

Berg, Coop'a geri dönmesini işaret etti. "Banyoya gir," diye emretti.

"Oh, hadi ama. Ne olduğunu görmek istiyorum-"

"Ne istediğin umurumda değil. Bin arabaya-"

Adamlar onu görünce tartışmayı bıraktı. Siyah askeri taktik kıyafetler giymiş, tüfek, tabanca ve birkaç bıçakla silahlanmış bir adam. Bir çizgiden hızla aşağı indi ve balkonlarının korkuluklarına kondu.

Berg elini yanında kılıfında duran silahın üzerine koydu ve Coop'un önüne geçti.

Sesini alçaltarak, "Banyoya gir, Coop," diye emretti. "Ona yardım etmeliyiz."

"Sana ne söylersem onu yap."

Siyahlı adam balkona çıktı ve baygın kadını kolundan tutup gevşek bedenini yuvarladı.

"Şimdi Coop. Git."

Berg silahını kılıfından çıkararak ilerledi. Adam tabancasını çekti ve namluyu kadının kafasına dayadı.

Berg 45'liğini doğrulttu ve "Hey!" diye havladı.

Adam silahını da yanında getirerek başını kaldırdı. Bakışlar kilitlendi, parmaklar tetiğe dayandı. Her iki adam da diğerini ölçüp biçiyordu. İşte o anda kadın hareket etti. Hızlıca. O kadar hızlıydı ki Berg onun tamamen insan olmadığını anladı ve bu da her şeyi değiştirdi.

Kadın saldırganın silah tutan elini bileğinden yakaladı ve işini bitirememesi için yana doğru tuttu. Serbest kalan eliyle adamın yüzüne defalarca vurdu.

Parçalanmış burnundan dudaklarına kan akıyordu; gözleri artık sersemlemişti. Hâlâ adamın bileğini tutarak ayağa kalktı.

Uzun boyluydu. Belki beş-on ya da beş-on bir. Geniş, güçlü omuzları, kolları ve özellikle de bacakları vardı. Çok uzun boylu bir jimnastikçi gibiydi.

Bir eliyle saldırganı boğazından kavradı ve fazla çaba harcamadan onu balkon korkuluklarının üzerinden yukarı kaldırdı. Sonra onu serbest bıraktı ve sağ eliyle Berg'in o güne kadar gördüğü en büyük pençeleri çıkardı.

Saldırgana arkasını dönerek, onu havada tutan fermuarlı halata doğru hamle yaptı ve Berg, adamın yere düşerken attığı çaresiz çığlıklar karşısında biraz ürperdi.

İşte o zaman Berg'i gördü. Şaşırtıcı derecede küçük ellerinden çıkan pençeleri hâlâ serbestti. Bakışları adamın üzerinde daraldı ve omuzları biraz kamburlaştı. Kendini bir saldırıya hazırlıyordu. Kendisinin bir şekil değiştiren olduğunu ortaya çıkarabilecek adamı öldürmek için, diye tahmin etti. Kendisinin de bir şekil değiştiren olduğunu anlayacak zamanı olmamıştı. Ayrıca adamın bir silahı vardı ve bu da davasına hiç yardımcı olmayacaktı. "Sorun yok," dedi Berg hızla, silahını yeniden kılıfına sokarak. "Sorun yok. Ben bir

Sana zarar vermeyeceğim."

"Evet," dedi Coop arkasından. "Biz sadece yardım etmek istiyoruz."

Berg sinirli bir nefes verdi. "Sana banyoya girmeni söylediğimi sanıyordum."

"Neler olduğunu görmek istedim."

Coop Berg'in yanına doğru ilerledi. "Biz de şekil değiştirenlerdeniz," dedi o lanet olası sevimli gülümsemesiyle. Sanki şimdi bunların sırasıymış gibi!

Ama bu kadın sessiz bir öfkeyle gözlerini devirdi ve tamamen odaya girdi. Berg ve Coop'un yanından geçip yatak odasının kapısına doğru yürüdü.

Berg, "Bekle," diye seslendi. Kadın yüzünü ona döndüğünde tek kaşını kaldırarak, "Çıplaksın," diye hatırlattı.

Zaten dolu olan seyahat çantasına gitti ve siyah bir tişört çıkardı. "Al," dedi ve ona uzattı.

Kadın tişörtü giydi ve Berg, yıllar önce anne babası ve kardeşleriyle birlikte izlediği Fishbone konserinden kalma en sevdiği grup tişörtlerinden birini ona verdiğini gördü.

Berg gömleğe takılmamaya karar vererek, "Omzun," diye sordu. Özellikle de içinde bu kadar tatlı görünüyorken.

Başını salladı ve tekrar kapıya doğru yöneldi. Ama süitin oturma odasından gelen bir gürültüyle Berg bir eliyle kadının kolunu yakaladı, diğer eliyle de Coop'u yatak odasından banyoya doğru itti.

Berg davetsiz misafirle yüzleşti ve kadını vücudunun arkasına çekti.

İki kurşun Berg'in göğsünün alt kısmına isabet etmişti; adam Berg'in tamamını görmeden tetiği çekmişti ama daha normal boyutlarda bir kurşun bekliyordu.

insan.

Bu da Berg için birkaç şey ifade ediyordu. Karşısında tam bir insan vardı. Ustalıkla eğitilmiş bir insan. Muhtemelen eski bir asker.

Öldürme emri olan eski bir asker.

Çünkü kadını kaçırmaya çalışıyor olsaydı, tetiği çekmeden önce karşı tarafta kimin ya da neyin olduğunu bildiğinden emin olurdu. Ama bilmiyordu. Kontrol etmedi çünkü umurunda değildi. Odadaki herkes ölmek zorundaydı.

Ve bunu bilmek, bunu *anlamak* Berg'i kızdırmaktan başka bir işe yaramadı.

Kim çıplak, silahsız bir kadını öldürmeye çalışırdı ki? Analitik tarafı bilmek istiyordu.

Yine de boz kısmı bunların hiçbirini umursamıyordu. Tek bildiği vurulmuş olduğuydu. Ve bir boz ayıyı vurup hemen öldürmemek... her zaman son derece kötü bir harekettir.

Berg'in boğazından hırıltı çıktı ve omuzlarının arasındaki kaslar sağlıklı bir boz ayı kamburuna dönüştü. Tamamen yer değiştirmemek için kendini zor tuttu ama boz ayı öfkesi patladı ve kükremesi camları salladı. Arkasındaki banyo kapısı çarparak kapandı, çakal *artık* saklanmayı akıl etmişti.

Davetsiz misafir hızla geri çekildi, bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordu ama tam olarak anlamamıştı, bu yüzden kaçmadı.

Kaçması gerekirdi.

Berg bir adımda adamın tam önündeydi, elindeki silahı kaptı ve adamı boğazından yakalayacak şekilde döndürdü. Bunu yaptı çünkü taktik teçhizatlı iki adam daha birkaç dakika önce indirdikleri ön kapıdan süite giriyordu.

Adamın silahını kullanan Berg, her iki adamı da göğsünden iki kez vurdu. İkisi de çelik yelek giymişti, bu yüzden onları öldürdüğünden endişe etmedi.

İki saldırgan da ölünce Berg yeniden esir tuttuğu adama odaklandı. Onu etrafında döndürdü çünkü neler olup bittiğiyle ilgili birkaç soru sormak istiyordu. Artık daha sakindi. Mantıklı davranabilirdi.

Ama adam tekrar yüzünü ona döndüğünde Berg boğründe küçük bir sızı hissetti. Yavaşça aşağı baktı ... ve bir savaş bıçağının dışarı çıktığını gördü.

Önce vurulmuştu. Şimdi bıçaklanmıştı.

Boz öfkesi bir kez daha yükseldi ve davetsiz misafir -hatasını çabucak fark ederek- Berg'in elinden kurtulmaya çalışıp hayatı için umutsuzca yalvarırken, Berg saldırganın her iki yanını kavradı

Yüzünü iki eliyle sıktı ve adamın kafası bir sivilce gibi patlayana kadar sıktı.

Yüzüne çarpan kan ve kemik Berg'i tekrar o ana döndürdü ve beyniyle kaplı ellerine baktı.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Diğer davetsiz misafirler, kurşunların verdiği acıyı görmezden gelerek ayağa fırladılar ve odadan çıktılar. Berg'den uzaklaşabildikleri kadar uzaklaştılar.

Biri koluna dokundu ve kadını görmek için yarım döndü. Kadın ellerini kaldırdı ve onu yumuşak bir gülümsemeyle ödüllendirdi.

İşte o zaman sakinleşti. "Kahretsin," dedi tekrar, ellerini kadına uzatarak.

Kadın yaklaştı, adamın bileklerini tuttu ve hala böğründen çıkan bıçağı inceledi. Sonra da göğsündeki yaraları inceledi. Davetsiz misafirlerin aksine, adam çelik yelek giymemişti. Kurşunlar ona isabet etmiş, vücuduna girmişti ama o bir bozkurttu. Bir insan olarak bile, onun türünden birini bir ya da iki atışla alt etmek istiyorsanız yanınızda daha büyük silahlar getirmeniz gerekirdi.

Berg sadece onu izlerken bile onun kendisine yardım edeceğini biliyordu. Deneyecekti. Ama ondan daha fazla tehlikedeydi ve buradan gitmesi gerekiyordu.

"Git," dedi ona ve kaşlarını çatı. "Ciddiyim. Git."

Ondan uzaklaştı, seyahat çantasına gitti, ellerindeki kanı yakındaki bir havluya silmek için durakladı ve bir 45'lik Ruger çıkarıp ona uzattı. "Al bunu."

Ona bakarken gözleri tekrar kısıldı.

"Buna benden daha çok ihtiyacın varmış gibi hissediyorum," diye itti. "Sadece git."

Silahı aldı, şarjörü düşürdü, bir eliyle silahı temizledikten sonra dolu şarjörü geri taktı ve fişek yatağına bir mermi sürdü.

Evet. Kadın 45'liği nasıl kullanacağını biliyordu. Belki de ondan daha iyi.

Boştaki elini adamın koluna bastırdı ve başını sallayarak kapıdan çıkıp odadan çıktı.

"Artık dışarı çıkabilir miyim?" Coop banyodan sordu. Ama Berg ona hayır diyemeden çakal onun arkasında durmaya başlamıştı bile.

"Şey..." Coop, "Bu ilginçti," dedi. "Öyle de denebilir."

"Kanaman var."

"Evet. Ve lütfen bıçakla oynamayı bırak."

Coop elini bıçağın sapından çekti ve pişman görünmeye çalıştı. "Özür dilerim. Acıyor mu?"

Berg kaşlarını çatı ve Coop başını salladı. "Bu bakışı evet olarak kabul ediyorum. Belki de resepsiyonu aramalıyım." Yatağın yanındaki sehpanın üzerinde duran telefona doğru ilerledi.

"Sence trenimize yetişebilecek miyiz?" diye sordu çakal.

Berg yavaşça Coop'a döndü ve, "Gerçek hayata alışık değilsin, değil mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Neden?"

"Bu büyük bir iş olacak." Coop'un kafası şaşkın bir schnauzer gibi yana eğildiğinde, "Az önce büyük bir penisin otel odası şiddetle işgal edildi," diye ekledi.

"*Piyanist.*"

"Evet. Öyle demiştim." Hayır. Söylememiştii. "Her neyse, hikâyelerimizi doğru anlatmamız gerekecek. Ve kızı dışarıda bırakmalıyız."

"Ah." Coop ahizeyi elinde gevşekçe tutarak bir an düşündü. Sonunda, "Önce kız kardeşimi arayacağım,"

dedi. "Neden?"

"Bunu başarabilecek biri varsa o da Toni'dir." Coop yüzünü buruşturdu. "Ama sana çok kızacak. Bunun olmasına izin verdiğin için."

"Yaşıyorsun, değil mi?"

"Evet ve oldukça minnettarım. Ve bunun için seni hiç sorumlu tutmuyorum. Ama kız kardeşim o kadar açık fikirli olmayacaktır. Buna hazırlıklı olmalısın."

"Bir She-jackal'la başa çıkabileceğime eminim."

Coop kız kardeşini aramak için cep telefonunu kullanırken kıkırdadı, "Evet. Elbette yapabilirsin."

Berg açık yatak odasının kapısına bakarak, "Sence onu bir daha görebilecek miyim?" diye sordu.

"Hiç burada olmayan kızı mı?" Coop sordu. Telefonun diğer ucunda birinin cevap vermesini beklerken omuz silkti. "Gözün FBI'ın 'En Çok Aranılan On Kişi' listesindeyse tabii! Çünkü kabul edelim. Muhtaç bir köpek yavrusu gibi peşinden koşmakta zorlanan bir kadın."

* * *

Charlie asansörden kaçtı ve merdivenleri buldu. Otoparka ulaşana kadar koştu. Dost canlısı devin silahını elinde tutarak kapıyı yavaşça açtı. Kapının etrafına baktı, kimseyi görmedi, bu yüzden çıkışa doğru koştu.

Pahalı arabaların arasından sıyrıldı, alçakta kaldı ve hızlı hareket etti. Bir araba valesinin yanından hızla geçip otoparktan çıktı.

Charlie caddede ilerledi, bu kadar erken saatte ayakta olan şaşırtıcı sayıda insanın etrafından dolaştı. Tam köşeye varmıştı ki siyah taktik kıyafetli ve çelik yelekli bir adam önüne çıktı. İkisi de aynı anda silahlarını kaldırdı, bir Lamborghini kaldırımdan atlayıp adama çarptığında Charlie tetiği çoktan çekmişti. Her iki silah da hedefini ıskaladı ama şimdi saldırgan yere yapışmış, acı içinde çığlık atarken yolcu camı indi ve Charlie tanıdık -ve koşullar düşünüldüğünde şok edici derecede rahat- "Hey, bok kafa." sesini duydu.

Maviye boyanmış kısa pixie saçları olan minyon Asyalı kadın ona sırtıttı. Kardeştiler ama kimse onlara bakarak bunu anlayamazdı.

Max MacKilligan "Beni özledin mi?" diye sordu.

"Sen sürebilir misin?" Charlie yolcu koltuğuna oturdu. "Ama dikkatli ol. Hâlâ ızgaraya yapışmış *bir insan* var."

"Seni vurmasına izin mi vermeliyim? Nasıl bir kız kardeş olurum?"

"Bir İtalyan hapishanesinde ziyaret etmek zorunda kalmayacağım bir kız kardeş."

Max kıkırdarak arabayı geri vitese taktı ve Charlie arabadan inerken arabanın altından gelen kısa süreli yalvarma ve çok uzun süren çıtırdama seslerini duymazdan gelmeye çalıştı. Charlie kız kardeşinin arabayı silahlı adamın üzerine sürerken acele etmediğini biliyordu.

Max "Kill It Again" MacKilligan intikamcı olmasıyla tanınırdı.

Yola çıktıklarında ve sabahın erken saatlerinde Milano trafiğini yarıp geçtiklerinde Max aşağıyı işaret etti. "Ayaklarının yanına bak."

Charlie baktı ve küçük bir çanta buldu. Çantayı açtı ve rahatlamış bir iç geçirdi.

"Teşekkür ederim!" dedi ve gözlüğü taktı. Birdenbire yeniden görebiliyordu! Kaçmak zorunda kalmadan önce komodinden normal gözlüğünü alacak zamanı olmamıştı ve birkaç aydır kontak reçetesini yeniletmemişti. Sürekli unuttuyordu. Son on beş dakika boyunca her şey bulanık bir karmaşa içindeydi. Hatta yardımsever

Dev sadece büyük, bulanık bir noktaydı. Onu tanımak için yüzüne yaklaşması gerekecekti. Ama kulağa sevimli geliyordu. Ve çok hoş!

"Daha iyi misin?" Maxie sordu.

"Çok daha iyi. Artık beni kimin öldürmeye çalıştığını *görebiliyorum*." Max'e baktı ve gördüğü manzara karşısında hemen irkildi. "Vay canına. Seni gerçekten fena benzetmişler."

"Affedersiniz," diye cevap verdi Max kızgınlıkla. "Bu yırtıklar ve morluklar beni öldürmeye gelen adamlar yüzünden *değil*. Her zamanki soğukkanlılığım ile o pisliklerle başa çıktım."

"Hı-hı. O zaman ne oldu?"

"Neden bunu tartışmak zorundayız? Hayatlarımız tehlikede."

Charlie birkaç dakika kız kardeşine baktıktan sonra, "Yine mi sincaplar?" diye sordu.

"Onlar başlattı!"

"Birbirimizi son gördüğümüzden beri hiçbir şeyin değişmediğini görmek güzel." Charlie pencereden dışarı baktı ama gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Kız kardeşi o kadar hızlı hareket ediyordu ki bu durum midesini bulandırıyor. "Peki ya Stevie?"

"Patronundan haber bekliyorum." "Patronundan mı?"

"Cep telefonuna cevap vermiyor ve asistanları da nerede olduğunu bilmiyor."

"Hâlâ İsviçre'de mi?"

Max omuz silkti. "Belki. Bana dik dik bakmayı da kes."

"Bir kadına göz kulak olmak ne kadar zor olabilir ki? Ben altı ay sürer. Sen de altı ay. Anlaşmamız böyleydi."

"Neden hala *bizim* sorumluluğumuzda?"

"Çünkü o bizim kız kardeşimiz ve onu seviyoruz ve eğer ona göz kulak olmazsak, yanlış insanlarla ilişkiye girecek ve *dünyayı yok edecek*. İsteddiğiniz bu mu?"

"Bana hep bu soruyu soruyorsun ve cevabım seni hep hayal kırıklığına uğrattıyor."

Charlie iç çekti. "Onu bulmamız gerek."

"Biliyorum."

"O da en az bizim kadar tehlikede."

"Biliyorum."

"Peşimizden eğitimli askerler gönderdiler."

"Biliyorum."

"Ve bu arabanın çalıntı olduğunu

biliyorum." *"Tabii ki çalıntı."*

"Arkamızda polisler olduğu için bu bir sorun gibi görünüyor." "Kemerini bağla."

"Oh, Tanrım." Charlie emniyet kemerini taktı. "Ona ulaşamadan öleceğiz."

"Sızlanmayı kes. Bizi öldürmenin ne kadar zor olduğunu biliyorsun."

"Öldürmenin zor olması, trajik araba kazalarında vücut parçalarımızı kaybetmeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Ve eğer ikimiz de hapisteysek küçük kız kardeşimizi kurtaramayız.

... ve bacaksız olursak."

"Bacaklarınızı kaybetme takıntınız nedir?"

"Olabilir!"

Max vites küçülttü ve dönüş yapmakta olan bir kamyonun etrafından dolanarak ön tarafı kıl payı sıyrıldı.

"Olabilecek ya da olmayabilecek bir şey için neden endişelenmekte ısrar ettiğini anlamıyorum," dedi Maxie, bir grup rahibe Charlie'yi dehşete düşüren panik çığlıklarıyla yolundan çekilirken. "Eğer bacaklarını kaybedersen, sana Ferrari motorlu, sıfırdan altmışa dört saniyede çıkan bir tekerlekli sandalye alırım. Harika olmaz mıydı?"

Ellerini gösterge paneline dayayan Charlie, "Bacaklarımın hâlâ vücuduma bağlı olmasını tercih ederim," diye itiraf etti.

"Bu çok dar bir bakış açısı. Peki ya biyonik bacaklar?" "Okul

çocukları," diye uyardı Charlie.

"Biyonik bacaklar çok havalı olurdu."

"Okul çocukları!"

"Onları görüyorum. Sakin ol."

Araba bir şekilde durdu ve Max sabırla çocukların ve öğretmenlerinin caddenin karşısına geçmesini bekledi. Birdenbire "H.R. Pufnstuf" diye ıslık çalmaya başladı. Charlie nedenini bilmiyordu ama annesini suçluyordu. Annesi bu saçmalığı çok severdi ve çocuklar karşı koyamayacak kadar küçükken hepsine tekrarlarını izletirdi.

Çocuklar güvenli bir şekilde yoldan çekildikten sonra Maxie gaza bastı ve kükreyerek caddeden aşağı indi. Hâlâ ıslık çalıyordu.

Polisler onları tekrar yakaladığında Charlie kız kardeşine "Yeni bir arabaya ihtiyacımız var," dedi.

"Bunun nesi var?"

"Bir sürü sorunu var."

Maxie'nin telefonu çaldı ve cevap vermek için bir elini direksiyondan çekmekte ısrar etti.

"Uh-huh. Evet. Tamam. Teşekkür ederim, efendim."

Telefonu kapattı ve Charlie'ye baktı.

"Ne?" Kız kardeşi bir şey söylemeyince Charlie zorladı. "Ara vermeye ihtiyacı vardı."

"Ara mı? Ara vermeye mi ihtiyacı vardı? Bu ne anlama geliyor?" "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, Charlie."

"Biliyor muyum?" Charlie bir an düşündü, sonra gözlerini devirdi. "Oh, hadi ama! Yine mi?"

"Onun nasıl olduğunu bilirsin. Ama hey! En azından hâlâ İsviçre'de. Kısa sürede oraya varırız."

"Ama orası bir akıl hastanesi! Tatil yeri *değil*!"

"Ona göre tüm akıl hastaneleri tatil *köyüdür*. Ayrıca, daha kötüsü de olabilirdi," dedi Max mutlulukla. "Her şey çok daha kötü olabilirdi!"

Charlie başını salladı. "Dostum, cidden nasıl olduğunu bilmiyorum."

İKİNCİ BÖLÜM

Siyah Mercedes-Benz AMG G63 SUV ruh sağlığı ve rehabilitasyon kliniğinin önünde durdu.

Genellikle, buraya sadece Avrupa kraliyet ailesinin en zenginleri gelirdi. bir yer. Çoğu Amerikalının varlığından bile haberi yoktu ama Charlie'nin küçük kız kardeşinin bir yeteneği vardı. Dünyanın herhangi bir yerindeki üst düzey akıl hastanelerini bulabiliyordu. Hepsinde spa benzeri olanaklar, yemekleri yapan beş yıldızlı şefler ve kız kardeşinin gerçekten hoşlandığı grup terapisi varmış gibi görünüyordu.

Stevie Stasiuk-MacKilligan'ın kendini ilk kaydettirdiği yer Malibu'da bir yerdi ve günlüğü bin dolardı. Yine de tek kuruş ödemiş. "Staj yaptığı" laboratuvar bunu hallediyordu, bu da neden kimsenin on dört yaşındaki bir kızın - o zamanlar -Malibu'daki bir akıl sağlığı kliniğine, görünürde bir ebeveyni ya da vasisi olmadan yatıyordu.

Peki bu zeki ve pahalı psikologlar yıllar içinde Stevie hakkında ne keşfettiler? Tam olarak Charlie'nin zaten bildiği şeyi: Kız kardeşinin, terk edilmiş her çocuk gibi aşırı panik nöbetleri geçiren asabi bir dahi olduğunu.

Stevie'nin çok varlıklı bir aileden gelen Sibiryalı bir Dişi Kaplan olan annesi bir gün Carlie Taylor'ın kapısına gelmiş ve Carlie'den beş yaşındaki Stevie'ye "birkaç saatliğine" bakıcılık yapmasını istemişti. Charlie'nin büyükbabası dışında kimseye hayır demeyi öğrenememiş bir Dişi Kurt olan Charlie'nin annesi kabul etti. Üç gün sonra Charlie ve Max'e "Görünüşe göre küçük kız kardeşiniz kalıyor. Bu harika değil mi?"

O sırada Charlie pek öyle düşünmüyordu. Zaten babalarının döküntülerinden birine bakmak zorunda olmaları yeterince kötüydü; şimdi iki tane vardı. Ama bu ilk durum daha mantıklıydı çünkü Max'in annesi Bulgaristan'da bir hapisanede silahlı soygun suçundan yatıyordu. Çocuğuna bakamıyordu. Ama Dişi Kaplan... öylece çekip gitmişti. Kendi kızından.

Tabii ki Stevie bunların hiçbirinin onu rahatsız etmesine izin vermedi. Ona göre, "evrende" endişelenmesi gereken o kadar çok şey vardı ki, annesinin

fırar, onun için kin tutacak kadar önemli değildi.

Bu yüzden Charlie onun yerine yaptı. Kin tutma konusunda çok iyiydi. Aptal babasına sorabilirsiniz.

Charlie kız kardeşiyle cipin önünde buluştu. "Pekâlâ," diye başladı Charlie, "ne yapacağımızı biliyorsun."

Max başını salladı ve kesin bir dille cevap verdi: "İçeri girin. Herkesi öldürün. Stevie'yi dışarı çıkar."

Charlie kısa bir süre gözlerini kapadı, nefes almak için bir an durdu ve omuzlarını gevşetmeye çalıştı. Bağırmayacağını hissettiğinde, "Tatbikat bu *değil*," dedi.

"Olabilir."

"Olabilir, ama değil. İçeri girdiğimizde tüm konuşmayı ben yaparım, sen Stevie'ye sataşmazsın."

"O çok hassas."

"Ama bunu zaten bildiğin için ona sataşmayacaksın." Max gülümsedi. "Ya gerçekten istiyorsam?"

"O zaman bu sefer gözünü çıkarmasına izin veririm. Sen de bir göz bandı takarsın ... ve biz de sana Tek Göz McGee deriz."

Max gülerek ön kapıya doğru yöneldi, Charlie de hemen arkasındaydı.

İçeri adım attıklarında ikisi de birbirlerine baktı. Akıl hastaları için güzel yerler bulma konusunda kız kardeşlerinin gerçekten de bir yeteneği vardı.

Çok fazla beyaz mermer ve güzel beyaz mobilyalar vardı. Beyaz koltukların önüne çarpıcı ve pahalı şark halıları serilmişti. Beyaz mermer kahve ve sehpa bunların üzerinde duruyordu. Tavandan tabana pencereler, tüm binayı çevreleyen İsviçre kırsalının olağanüstü güzelliğini sergiliyordu.

Max katedrali andıran tavanlara bakarak, "Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandı. "Sanırım kendimi akıl hastası gibi hissediyorum çünkü biraz valium ve bir masaja gerçekten ihtiyacım *var*."

"Kes şunu."

Charlie Max'in kolundan tuttu ve onu beyaz değil, şeffaf camdan yapılmış masaya çekti. Ve tertemizdi. Diğer tarafta oturan beyaz düğmeli gömleği ve dar beyaz eteğiyle göz kamaştıran kadın gülümseyerek bembeyaz dişlerini gösterdi.

"*Merhaba. İngilizce konuşabiliyor musunuz?*" Charlie sordu.

Kadın hemen "Evet," diye cevap verdi. "Yardımcı olabilir miyim?" "Kız kardeşimi görmek istiyorum. Stevie MacKilligan."

"Lütfen oturun. Doktoruyla temasa geçeceğim."

"Teşekkür ederim."

Charlie kanepeye doğru yürüdü ama kanepes o kadar beyazdı ki, pek de temiz olmayan vücudunu üzerine koymaktan endişe etti. Max'in Charlie'nin bedeninde fazladan bir kot pantolonu ve parlak kırmızı Keds ayakkabısı vardı -her zaman birbirleri için yedek kıyafetleri vardı- böylece Charlie sadece bir tişörtle dolaşmıyordu ama Charlie'nin duş alacak vakti yoktu. Sadece bir benzin istasyonunda durup kanı temizleyecek ve Max'in omzunu sarmasına izin verecekti, böylece kurşun yaraları dağınıklık olmadan iyileşebilecekti.

Ve Charlie için hiçbir şey o parlak beyaz koltuktan kalkıp arkasında talihsiz bir leke bırakmaktan daha aşılayıcı olamazdı.

Ama Max'in böyle bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu, sanki kanepenin sahibiymiş gibi dönüp duruyordu.

Tabii ki Max pek fazla şey için endişelenmiyordu, bu da Charlie'yi endişelendiriyordu. Kız kardeşinin gerekli olmadığına umursamaz olabildiğini biliyordu. Ancak Max her zaman kendini içine soktuğu durumdan sıyrılmanın bir yolunu bulurdu. Ve eğer kurtulamazsa, hiç durmadan saldırırdı.

Bu bal porsuğu yöntemi.

Max kot pantolonunun arka cebinden bir poşet ballı fıstık çıkardı ve ağzına attığı her avuçtan sonra ellerini beyaz koltuğa silerek yemeye başladı.

"Dostum."

Max başını kaldırdı. "Ne?"

"Özensiz davranıyorsun."

"Yani?" O güzel ama yine de itici gülümsemesini takındı. "Temizlemek zorunda değiliz."

"Dostum."

Max gözlerini devirerek neredeyse boş olan poşeti kot pantolonunun içine geri itti ve iki elini birbirine sürttü. Charlie'nin arkasındaki bir noktayı işaret etti ve Charlie dönüp onlara doğru yürüyen bir adam gördü. Adam beyaz bir ceket giymiş ve elinde bir pano tutuyordu. Ayrıca altın bir Rolex ve Gucci deri ayakkabılar giymişti.

Doktorun pahalı bir zevki vardı.

Charlie gülümseyerek hemen elini sıkmak için uzattı.

"Hanımlar," diye selamladı doktor Charlie'nin elini tutarak. Max'inkine uzandı ama Max elini geri çekene kadar öylece baktı. Zahmet bile etmedi

koltuktan kalktı.

"İngilizce biliyor musun?" Charlie sordu.

"Elbette," diye yanıtladı doktor. "Ben Dr. Gaertner. Buranın yöneticisiyim. Gelin. Ofisimde konuşalım."

Onları geniş bir koridordan geçirdi; bu koridorda binanın ön cephesine bakan büyük pencereler vardı.

Yürürlerken Charlie, "Merkeziniz çok güzel," dedi. "Ahhh. *Danke*."

Teşekkür ederim, yani. Çok gurur duyuyoruz."

Onları beyaz deri sandalyeleri ve koltukları olan, daha da fazla cam pencereden muhteşem manzaralar sunan büyük bir ofise götürdü.

Kız kardeşinin mola vermek için buraya gelmesine şaşmamalıydı. Charlie'nin daha önce gittiği tüm spa merkezlerinden çok daha iyiydi.

"Lütfen oturun. Oturun," diye gülümseyerek teklif etti. Charlie adamın masasında bir lamba, kurutma kağıdı ve telefonda başka hiçbir şey olmadığını hemen fark etti.

Maxie bir sandalyeye çöktü, bacakları yukarı doğru sallanıyordu, Charlie onları geri indirmeden önce adamın cam masasına inmek üzereydi. Sırıtan kardeşine uyarı dolu bir bakış atarak sandalyesinin en ucuna oturdu ve Max'i arabada bırakması gerektiğini fark etti.

"Şimdi, size nasıl yardımcı olabilirim hanımlar?" "Kız kardeşimizi görmek istiyoruz, lütfen."

"Ahhh, sevgili Fräulein MacKilligan."

"*Doktor* MacKilligan," diye düzeltti Charlie alışkanlıktan. Max ona kaşlarını kaldırıncı da kız kardeşine, "O doktoralar için çok çalıştı," diye hatırlattı.

Gaertner hâlâ gülümseyerek, "Doğru, doğru," dedi. "Burada en sevdiğimiz hastalarımızdan biri. Grup seanslarımız sırasında çok yardımcı oluyor."

Max homurdandı ama Charlie doktorun dikkatini çekmek için hemen öne doğru eğildi. "Burada olduğu ve ihtiyacı olan yardımı aldığı için çok mutluyum, Dr. Gaertner. Ama onu birkaç dakika görmeyi gerçekten çok isteriz."

"Eminim birkaç hafta içinde bir şeyler ayarlayabiliriz. Şu anda aile görüşmeleri için çok erken. Anlıyor musun?"

Charlie "Hayır! Anlamıyorum!" diye en kibar şekilde açıklama yapamadan Max yumruğunu pahalı görünen cam masaya vurdu ve "Orospu çocuğu, kız kardeşimizi hemen görmek istiyoruz!" diye bağırdı.

"*Max!*" Charlie kardeşiyle bakışlarını kilitleyerek havladı. "Bunu benim halletmeme izin verir misin, tatlım? Teşekkürler." Charlie doktora döndü ve

çaresiz bir omuz silkme. "Çok üzgünüm. Çok fazla stres altındaydık ve-"

"Eminim. Ama anlıyorsun ya, bu da sorunun bir parçası, değil mi?" Charlie başını salladı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Fräulein MacKilligan-"

"Doktor."

"-sizin ve kız kardeşinizin getirdiği bu tür bir dış stresi kaldıramayız. Bir atılım yapma eğilimindeyiz. Ama siz ikiniz ..."

Charlie gözlerini kırıştırarak sordu: "Yani Stevie'nin sorunlarının nedeni *biz miyiz?*" -ve işaret parmağıyla Max'le arasını gösterdi- "Bunu mu söylüyorsunuz? Bize bunu mu söylüyorsunuz?"

"Kız kardeşiniz sizi seviyor," diye ısrar etti Dr. Gaertner. "Ama ikiniz de ... ve bu kadar açık sözlü olduğum için özür dilerim ... onun için *korkunç*."

Max dilini dişlerine karşı emdi ve Charlie'ye baktı. "*Şimdi* ona vurabilir miyim?"

"Hayır." Charlie'nin aklından Max'i iyi doktorun üzerine salmak geçmiyor değildi ama burası her ne kadar spa gibi *görünse* de öyle değildi. Burası bir akıl hastanesiydi. Büyük hastabakıcıları vardı.

Charlie tekrar denedi. "Endişelerinizi anlıyorum doktor. Gerçekten istiyorum. Ama kız kardeşimle üç dakika yalnız kalabilseydim, kesinlikle-"

"*Hayır*," dedi doktor, yüzünde Charlie'nin umutsuzca tokatlamak istediği kendini beğenmiş bir gülümseme olmasına rağmen.

Doktor ayağa kalktı. "Ama doğru zaman olduğunu düşündüğümde ona burada olduğunuzu söyleyeceğim ve üçünüz arasında kontrollü bir buluşma planlayacağız. Çok yakında."

Charlie sırf doktorun burnunu koparabilmek için masanın diğer tarafına geçmeye başladı ama hiç şansı yoktu. Porsuk camdan çıkıp Gaertner'in vücuduna bir piton gibi sarılmadan önce Max'i tutup geri çekmekle meşguldü.

Charlie ayağa kalktı, Max'i de yanında götürdü, kız kardeşinin sırtındaki sert eti sıkıca kavramıştı.

"Pekâlâ," dedi Charlie hırlayan kız kardeşini sürükleyerek, "sizden haber bekliyoruz Doktor. Eminim numaram dosyanızda vardır."

"Elbette."

Charlie cam kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Kız kardeşini dışarı itti ve Max doktorun ofisine geri dönmek için döndüğünde tıslayarak uyardı.

Binanın önüne doğru giderlerken Charlie arkasına baktı ve birkaç hasta bakıcının onları takip ettiğini gördü. Binadan telaşlanmadan çıktıklarından emin olmak istiyorlardı.

Dışarı çıktıklarında -görevliler kapıların önünde durmuş, kız kardeşlerin tekrar içeri girmesini engelliyorlardı- Charlie ve Max SUV'un yolcu tarafında durdular ve birbirlerine baktılar.

"Şimdi içeri girip herkesi öldürebilir miyim?" Max sordu.

"Hayır."

"Sen ve senin yarı-kanin ahlakın. Yoluma çıkmaktan başka bir işe yaramıyor."

"Sosyopat olmak için çok çalıştığını biliyorum, ama kes şunu." "Sosyopatlık insanın gözün-"

"-Savcılık için çalışan adli psikolog mu?"

* * *

Berg sonunda yaralarının kontrol edilmesi için yerel hastaneye gönderildi, ancak yerel polisler Berg ve Coop'un satmaya çalıştıkları şeyden hoşlanmadıklarını açıkça belirttiler. Müfettişler ikilinin bir şeyler sakladığını biliyordu; sadece tam olarak ne olduğundan emin değillerdi.

Coop'un sadece Coop değil, usta müzisyen ve eski harika çocuk Cooper Jean-Louis Parker olması da buna yardımcı oldu. İtalyan yetkililer ancak bu kadar zorlayabilirlerdi, özellikle de Jean-Louis Parker'ın saldırıya uğradığı şehir olmanın yansımalarıyla zaten uğraştıkları için. Tüm haber servisleri -hatta Amerika Birleşik Devletleri'nde bile- saldırı ve çok sevilen Amerikalı maestronun başına gelenler hakkında haber yapıyordu.

Muayene odasına gelen ilk doktor tam bir insandı ve Berg'in yaralarına baktıktan sonra aniden ayrıldı. Birkaç dakika sonra bir kadın doktor geldi. Daha yaşlıydı, inanılmaz derecede uzun bacakları ve güçlü, zayıf bir vücudu vardı. Bir çita. Burnu bir kez seğirdi ve Berg'e sırttı.

"Ortağımı endişelendirdiniz," dedi büyüleyici aksanlı İngilizcesiyle. "Bu kadar iri olabilmek için steroid kullanıyor olman gerektiğini düşündü. Sonra senin çoktan iyileştiğini gördü..." Ellerini yıkadı, kuruladı ve eldiven giydi. "Birçok test yapmak, seni bu gece için kontrol etmek istedi. Ona buna gerek olmadığını söyledim." Sırttı, azı dişleri kısa süreliğine uzadı. "Ben onun patronuyum, bu yüzden beni dinlemek zorunda. Bundan nefret ediyor ama nedense," diye ekledi omuz silkerek, "onu korkutuyor gibiyim."

Eğildi ve adamın yan tarafındaki yarayı inceledi, parmakları ete bastırıyordu. Çok acıyordu ama bunu bir kediye itiraf edecek değildi.

"Bu zaten iyileşiyor. Daha fazlasını yapmanın anlamı yok." Kadın doğruldu ve adamın göğsündeki kurşun yaralarına yakından baktı. "Bunlar da zaten iyileşiyor ama mermileri çıkarmak için onları açmam gerekecek. Derinin bunların üzerinde iyileşmesini istemeyiz. Bu enfeksiyona ve ateşe yol açabilir." Bileğini adamın alnına bastırdı. "Güzel. Şu ana kadar ateşin yok. Bunu hızlıca yapacağım. Altına girmene gerek yok, değil mi? Bunu yapmadan önce."

"Yerli biri olur-owwww!"

Sterilize edilmiş metal aletlerle etini deşmeye başlarken, "Büyüklenme yavrum," diye emretti.

Berg, kadın çalışırken dişlerini sıkıyor ve bunun bitmesini bekliyordu ki muayene odasının kapısı açıldı.

"Kardeşime ne yapıyorsunuz?" diye sordu kendisinin bir kadın versiyonu. "Dışarıda inlediğini duyabiliyordum!"

"Koca, aptal ayı kışına yardım ediyorum," diye cevap verdi doktor, arkasına ve yukarı bakmadan önce. Elleri dondu ve boğazının arkasından küçük bir hırıltı geldi.

"Bu benim kız kardeşim. Britta." Berg, sadece kız kardeşinin cüssesinin bile çitayı tedirgin ettiğini bilerek açıkladı. Dişi boz ayılar şekil değiştirenler arasında en korkulanlarıydı. Kan bağı olsun ya da olmasın, aile olarak gördükleri kişilere karşı psikopatça koruyucu olmalarının yanı sıra, erkekler gibi kolayca ürkerlerdi. Yanlış bir hareket bir şekil değiştirene bir kol kaybettirebilirdi. Ya da bütün bir kafasını. "Ve kız kardeşim şimdi sakın olacak. Sakin, çünkü ben iyiyim."

Doktor bunu kabul etmiş gibi görünüyordu, ta ki Berg'in aynadaki görüntüsü olan bir erkek de odaya girip kapıyı çarptıktan sonra tek kelime etmeden etrafına bakana kadar.

Berg içini çekti. "Ve bu da benim kardeşim. Dag. Biz üçüzüz."

"Zavallı annen." Doktor odanın uzak tarafını işaret etti. "Siz ikiniz, oraya."

Britta öfkeyle, "Bana emir veremezsin-" diye tersledi.

"Britta ... lütfen?" Berg neredeyse yalvarıyordu. "Göğsüme saplanan aletler. Başka bir şey söylemeden önce bunu bir an düşünün."

Britta başını sallayarak hemen odanın köşesine doğru ilerledi ama Dag -Her zamanki gibi meraklı bir şekilde eğildi ve doktorun kazıp çıkarmaya çalışmasını izledi.

O kurşunu.

Berg kardeşinin sadece meraklı olduğunu biliyordu. Tıbbi prosedürler onu her zaman büyülemişti. Ama bu çitanın anlayacağı anlamına gelmiyordu. Aslında biraz terlemeye başlamıştı. Oda da serindi.

Ama Berg kardeşini hırslayarak uyaramadan Britta geri geldi ve Dag'ın kolundan tutarak onu köşeye çekti.

Bir çita üç ayıyı alt edebilir miydi? Başparmakları, ölümcül cerrahi malzemelere erişimi, tıbbi eğitimi ve göz kamaştırıcı hızıyla ... kesinlikle bir şansı vardı. Ve kendi kedi gibi yardım etmeye çalışırken neden riske girsin ki?

"Şu anda neler olduğunu biliyorsun, değil mi?" Britta köşeden sordu. "Coop'un kız kardeşi buraya gelmek için özel bir jet ayarlıyor."

"Coop bunun olabileceğini söyledi."

"Merak etme. Onu ben hallederim," diye söz verdi Britta. Birden Berg'i işaret etti. "Kedinin işi bittiğinde-"

"Benim adım var, koca dipli ayı."

"-Sen ve Dag'ın Coop'u Roma'ya, oradan da Amerika'ya götürmeniz gerekecek."

"Coop hâlâ o konserde mi?"

"İptal edemeyeceğin bazı insanlar vardır. *Papa* kesinlikle onlardan biri. Ama geri kalan gösterilerin iptal edilmesi gerekecek."

Berg irkildi. Sadece acıdan da değil. "Bu hiç iyi değil."

"O kadar da kötü değil. Vatikan Şehri'nden sonra sadece iki tane daha var," diye hatırlattı Britta.

"Evet," diye iç geçirdi Berg. "Ama o iki gösteri Rusya'da. Eğer iptal edersek Kamçatka ayıları çok kızar. Jean-Louis Parker'larını çok seviyorlar."

"Dert etme," dedi Britta, telefonunda mesajlaşmakla meşgul olduğu için başı öne eğikti. "Coop, St. Petersburg'u ve Sibirya'da bir şehri ekleyeceğini ve bunun ayıları, kaplanları ve Kazakları sakinleştireceğini söylüyor."

Berg gözlerini kırıştırdı. "Hâlâ Kazaklar mı var?"

"*Elbette* hâlâ Kazaklar var," diye tersledi Britta. "Nereden bilebilirim ki? Ben Rus değilim."

"İşiniz bitmek üzere mi?" Britta doktora sordu, aynı zamanda bir kedi olan İtalyan tıp doktoru karşısındaki güçsüzlüğüne rağmen ses tonu tipik bir şekilde emrediciydi.

"İşim bittiğinde bitmiş olurum, sow. Bana baskı yapma."

"Peki kimdi o kız?" Britta, kardeşini başından savmak için aniden sordu.

"Hangi kız?" Berg yüzünü boş tutmaya çalışarak sordu. Babalarından öğrendiği bir beceriydi bu.

"Şu kız."

Doktor işinin ortasında durakladı. "Gerginleştin, ayı." Doktoru görmezden gelen Berg, kız kardeşine "Kız falan yoktu. Sadece ben ve Coop odada."

Kız kardeşi telefonuna yeniden odaklanmadan önce, "Hı-hı," diye cevap verdi.

"Domuz yalan söylediğini biliyor," diye alay etti çita usulca, ama Berg bunu zaten biliyordu.

* * *

Stevie MacKilligan öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, çenesini kaldırıp kenetlediği ellerinin üzerine koydu.

"Peki bu sana kendini nasıl *hissettiriyor*?" diye sordu karşısındaki hastaya. "Annenizin size böyle davranması?"

"Korkunç. Daha iyisini hak ediyorum!"

"Daha iyisini hak *ediyorsun*," diye ısrar etti Stevie. "Annenin küçük bir ülkenin diktatörü olması ve devlet düşmanı olarak gördüklerini öldürmesi, senin fikirlerinin önemsiz olduğu anlamına gelmez."

"Haklısın Stevie. Çok haklısın!"

Stevie yanındaki adama döndü. "Peki ya sen Jacques? Nasıl hissediyorsun? Yat yarışını kaybettiğin için hâlâ üzgün müsün?" "Hepsi ağabeyimin suçu!"

Bir boğaz temizleme sesi Stevie'nin omzunun üzerinden bakmasına neden oldu. Dr. Gaertner elini sallayarak ona işaret etti ve Stevie başını sallayarak ayağa kalktı. Karşısında oturan adama baktı. "Neden siz devralmıyorsunuz, Dr. Schmidt?"

"Buradaki asıl *eğitilmiş* psikiyatrist ben olduğum için," diye tersledi. Stevie ona gülümsedi. "Ve sen de *harika* bir iş çıkarıyorsun." Gaertner'a doğru yürümeden önce ona bir başparmak işareti yaptı ve onu takip ederek odadan çıktı. grup terapi odası.

Onu uzun cam koridordan arka çıkışa doğru yönlendirdi. Sık sık kliniğin arkasındaki güzel bahçede yürürken konuşmayı severlerdi. Stevie'nin en sevdiği yerlerden biriydi.

"Ee, ne var ne yok?" diye sordu.

"Başka birinden haber almadan önce sana haber vermek istedim... kız kardeşlerin bugün seni görmeye geldiler."

Stevie kapıya varmadan durdu ve Gaertner'la yüzleştirdi. "Kız kardeşlerim, onlar... onlar burada mı?"

"Geldiler. Onlardan gitmelerini istedim. Sanırım ikimiz de şu anda onları görmeye hazır olmadığını biliyoruz. Bu kadar iyi durumdayken olmaz."

Stevie gözlerini kırptırdı ve bir adım geri çekildi. "Ama onlar *buradaydı*. Burada, klinikte mi? Kliniğin içinde mi? Bana bunu mu söylüyorsun?"

"Doğru zaman geldiğinde onları kontrollü bir toplantı için çağıracağımızı söyledim. Sen, ekip ve kız kardeşlerinle birlikte."

"Tamam," dedi Stevie kendi kendine, artık doktoru gerçekten dinlemiyordu. "Kız kardeşlerim buradaydı. Buradaydılar." Ellerini birbirine kenetledi ve adım atmaya başladı. "Ve sen onlara gitmelerini söyledin. Ve şimdi yalnızım. Ama içerideyim. Yani iyi olmalıyım."

Gaertner, "Stevie, lütfen," diye yalvardı. "Sen iyisin. Kız kardeşlerinin buraya gelip yaptığımız işi bölmelerine izin veremezdim. Bu senin sağlığın için çok önemli."

"Kız kardeşlerim buraya geldiyse, bir sorun var demektir." Hasta odalarına geri dönmek için Gaertner'dan uzaklaştı. "Bir telefona ihtiyacım var. Onları aramam gerek."

"Hayır, hayır Stevie. Bu iyi bir fikir değil." Yavaşça kolundan tuttu ve onu geri çekti. "Ailenden uzakta zamana ihtiyacın var. Yaşadığın stresten uzak bir zamana."

Stevie doktora baktı ama onu gerçekten göremedi çünkü tek bir şey düşünebiliyordu. *Babamız şimdi ne yapıyordu?*

Kız kardeşlerinin o klinikteyken onu rahatsız etmelerinin tek nedeni buydu. Çünkü *bir şey* yapmıştı. Ne yazık ki, her zaman bir şeyler yapıyordu ve kız kardeşlerinin onu öldürmesini engellemek her zaman Stevie'ye kalıyordu. Özellikle de Charlie'yi. Charlie babalarından nefret ediyordu. Stevie onu gerçekten suçlamıyordu ama o onların babasıydı. Bu önemliydi. En azından onun için.

Bundan emindi. Eğer kız kardeşleri buraya onu almaya geldilerse bir şeyler gerçekten yanlıştı. Çünkü onu korumak için gelmişlerdi. Ve bu aptal doktor onları göndermişti. Gerçekten gitmişler miydi? Gerçekten gitmişler miydi? Belki hâlâ buralardaydılar. Belki de onlara yetişmek için zamanı vardı.

Stevie Dr. Gaertner'a döndü ve çok geç olmadan kız kardeşlerini bulması gerektiğini ve ne yazık ki klinikten planladığından çok daha erken ayrılmak zorunda kalacağını sakince anlattı.

Bir dakika. Stevie de kafasında bu şekilde halletmeyi *planlamıştı*. Mantık ve akılla, sakin ve rasyonel bir tavırla.

Ama Gaertner'la karşılaştığında, onun yüzünü görmek bile onu öfkelenmişti. Şu anda yalnız ve korkmuş olduğu için öfkeliydi çünkü onunla konuşmadan kız kardeşlerini göndermişti. Önce onunla konuşmalıydı. Bir şeyler söylemeliydi!

Korkusu paniğe yol açtı ve bu da tıslayarak kendini Gaertner'in üzerine atmasına, onu yere düşürmesine ve ellerini boğazına dolmasına neden oldu.

Adamın göğsüne oturarak tekrar tısladı, bu sefer tam yüzüne doğru ve gözlerinin renginin değiştiğini hissetti çünkü kendi gözleri genişledi ve aniden idrar kokusu aldı, yani adam kendi üzerine işemişti.

Hah. Belki sadece gözleri değil. Belki dişleri de ortaya çıkmıştı. Kontrolünü kaybettiğinde böyle oluyordu. Bu yüzden böyle yerlere gidiyordu. Konuşma terapisi ve ilaçların yardımıyla panik bozukluğunu kontrol altına almak için. Bunu nasıl yöneteceğini öğrenmek ve tam olarak anlamak, böylece iş arkadaşlarının sevgiyle "MacKilligan nöbeti" dediği şeyi yaşamamak için.

Ve Gaertner haklıydı. Stevie iyi gidiyordu! Kendini daha iyi hissediyordu. Ek ilaçlar olmadan daha kontrollüydü. Ama kız kardeşleri buraya gelmişti ve onu hiç rahatsız etmiyorlardı. Kız kardeşleri hiçbir zaman işine ya da akıl sağlığına engel olmamışlardı. Onun için endişeleniyorlardı ve bazen ona bebek bakıcılığı yapıyorlardı ama asla "nasılsın?" demek için "uğramazlardı". Bu kız kardeşlerinin tarzı değildi.

Stevie onların ona göz kulak olduklarını biliyordu. İçlerinden birinin her zaman yakınında olduğunu biliyordu. Ama yine de bunun nedeni onun hakkında takıntılı olmaları değildi. Babalarının, Charlie'nin deyimıyla, "Şimdi sıçıp batırdığı şey" konusunda takıntılıydılar.

Eğer düşünseydi bunu Gaertner'e açıkça ifade ederdi ama Gaertner'in kız kardeşlerinin ziyaretini engelleyeceği hiç aklına gelmemişti. Onların bir şekilde panik bozukluğunun nedeni olduğunu düşünmesi. Stevie'nin hayatının büyük bir bölümünü Bellevue'de deli gömleği içinde geçirmemesinin nedeni kız kardeşleriydi. Sinir bozucu tavırları ve pek de iyi olmayan eğitimleri

Stevie'nin her gün beynini dolduran görüntü, ses ve bilgi kakofonisinden biraz olsun uzaklaşmasını sağladı.

Gerçek şu ki, kız kardeşleri onun aklını başında tutuyordu, ki bu lanet olası doktorun yaptığından çok daha fazlasıydı!

İri, güçlü eller Stevie'yi kavrayıp doktordan uzaklaştırdı ve biri koluna bir iğne soktu. Damarlarına güçlü bir ilaç enjekte edildi ve Stevie kısa süreli bir coşku hissetti. Onu tutanların kontrol altına alındığını düşünmelerini sağlayan bir an. Ancak Stevie tamamen insan değildi ve personel için daha da kötüsü, yarı bal porsuğuydu. Ve babasının karışık genleri sayesinde, vücudu ilaçları ve zehirleri sıradan bir tam insan ya da şekil değiştiren gibi işlemiyordu. Panik bozukluğunu kontrol altına almak için aldığı ilaçların bile, biyolojik yapısına tam olarak uygun dozajda olması için Almanya'da şekil değiştirenler tarafından yönetilen bir tıbbi grup tarafından *yıllarca* sürekli olarak test edilmesi ve yeniden test edilmesi gerekiyordu.

Yani müdahimlere verdikleri sakinleştirici ilaçla onu doldurmanın gerçekten bir işe yarayacağını düşünüyorlarsa ...

Öfori geldiği gibi hızla geçti ve Stevie kolunu bir hademenin elinden çekip aldı, diğer hademeyi itti ve sonuçlarını fazla düşünmeden iğneyi kolundan çıkarıp onu yakalamak için uzanan üçüncü hademenin gözüne sapladı.

Adam çığlık atarak yere yığıldı ve şimdi tam anlamıyla panik içindeydi -başkalarının çığlıkları onu her zaman korkuturdu- Stevie çıkışa doğru çılgınca koşarken onunla birlikte çığlık attı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Henüz İsviçre merkezinden ayrılmamışlardı ve Charlie ne kadar uzun süre kalırlarsa hastabakıcıların o kadar endişeleneceklerini biliyordu. Şimdiden beş tanesi ön kapının önünde durmuş, çiftin gitmesini bekliyordu.

Umuyorum için sakın onlar Aşağı, Charlie bulundu a haritaiçinde ve torpido gözüne koydu ve Mercedes'in kaputunun üzerine yaydı.

Max onu izledi ve sonunda "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Kaybolmuş gibi görünerek onları sakinleştirmeye çalışıyorum," diye cevap verdi usulca.

"Neden?"

"Çünkü onları tedirgin ediyoruz."

"Biz herkesi geriyoruz. Kimin umurunda?"

Charlie ellerini kaputun üzerine koydu ve sordu: "Senin gibi olmak nasıl bir şey Max? Umursamamak? Hiç mi?"

Max omuz silkti. "*Harika* bir şey."

Charlie, sadece ortanca kardeşi söz konusu olduğunda kullandığına ikna olduğu o iç çekişi yaptı.

"Bugün seninle tartışmayacağım," diye açıkladı Charlie. Bu Max'ten çok kendi iyiliği içindi çünkü Max'in umurunda bile değildi. "Yapacak çok işimiz var."

"Peki, haritaya hâlâ 1982'deymiş gibi dikkatle bakmamı ister misin?" Max sordu. "Bilirsin, dünyanın herhangi bir yerinde gitmemiz gereken her yere bizi götürmesi için lanet telefonumu kullanmak yerine?"

Charlie kısa bir süre kız kardeşinin kafasını cipin kaputuna çarpmanın "tartışmak" sayılıp sayılmayacağını düşündü ki kliniğin ön kapıları pat diye açıldı ve küçük kız kardeşi hızla içeri girdi.

Bir hasta bakıcı içgüdüsel olarak uzanıp histerik Stevie'yi yakaladı ama bu iyi bir hareket değildi. Hem de hiç iyi bir hareket değildi.

Stevie döndü ve avucunu yukarı kaldırarak hademenin burnuna çarptı ve ezdi. Onu serbest bıraktı ve diğerleri kıpırdamamış olsa da Stevie bir emir erinin kasığına, bir diğerinin bacağına tekme attı ve sessiz alanda yankılanan bir çatırtı sesiyle fibulayı kırdı. Bir başkası

yüzüne çenesini ve elmacık kemiğini kırarak gibi görünen bir yumruk yedi ve sonuncusu da boğazına yumruk yedi.

Onu dışarıda takip eden hademe geri dönmüş ve takviye almak için merkezin güvenliğine geri dönmüştü.

İşte o zaman, yanıyormuş gibi çığlık atan Stevie can havliyle kaçmaya başladı, etrafındaki her şeyden o kadar habersizdi ki Charlie ve Max'in orada durup kendisini izlediğini bile görmedi. Sadece koşmaya başladı. Damarlarında akan kaplan kanıyla saatte kırk mil hıza oldukça hızlı bir şekilde ulaştı.

Max panik içindeki kız kardeşlerinin ön bahçeyi yırtarcasına geçip ana yola çıkmasını izledi. "Sanırım doktor ona burada olduğumuzu söylemiş." Sonra güldü çünkü bu biraz komikti. "Şunun gidişine bakın! Sanırım ayaklarından kıvılcımlar çıkıyor."

"Hadi," diye emretti Charlie Max'e, haritayı cipin kaputundan fırlatarak. "Onu yakalamalıyız."

Cipe atladılar ve kız kardeşlerinin peşinden kliniğe gidip gelen uzun yola doğru hızla ilerlediler. Her iki tarafta da sık ormanlar vardı.

"Eğer ormana girerse-"

"Panikliyor," diye hatırlattı Charlie Max'e. "Daha fazla dayanamayana kadar koşacak."

"Çok hızlı."

"Kısa patlamalar halinde. Dayanıklılığı yok." Hakaret değil, sadece gerçek. Yine içindeki kaplandı. Charlie'nin içindeki kurt ve bal porsuğu saatlerce tırıs gidebileceği anlamına geliyordu. Gerçi bunu hiç yapmadı. Kolayca bir araba kiralayabilecekken neden zahmet etsin ki?

Max aniden frene bastı ve Charlie küçük kız kardeşinin yolun ortasında durup derin derin nefes aldığını ve hıçkırarak hıçkırarak ağladığını görünce rahat bir nefes aldı.

"Onu ben alırım." Charlie kapıyı açtı. "Ve onu geri getirdiğimde, nazik ol!" diye uyardı.

"Ben her zaman kibarımdır!" Max

güldü. "Kapa çenenini."

Charlie arabanın etrafından dolaşarak küçük kız kardeşinin yanına gitti ama Stevie'ye dokunmadı. Kollarını ona dolamadı ve sarılamadı. Bu onun yüzünün parçalanması için hızlı bir yoldu.

"Stevie." Kız kardeşinin adını düz, otoriter bir şekilde söyledi; sesi alçaktı. "Stevie," diye tekrarladı.

Stevie gözyaşlarını kırıştıtararak sırtını dikleştirdi ve Charlie'ye odaklandı.

"Charlie?"

"Hey, bubs."

"Charlie!" Şimdi Stevie onun kollarındaydı, ona sıkıca sarılıyordu ve Charlie de ona sarıldı çünkü artık yüzünün parçalanmasından endişe etmiyordu.

"Beni terk etmedin. Beni terk etmediniz," diye haykırdı.

"Elbette terk etmedik. Sadece personelin haberi olmadan sana ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorduk." Stevie'nin saçlarını okşadı. Saçlarını güzel, güvenli bir sarıya boyamaya başlamıştı. Charlie onunkini kahverengi tutuyor, Max ise birkaç hafta ya da ay boyunca canı hangi rengi görmek istiyorsa o renge boyuyordu. Bunu sorulardan kaçınmak için yapıyorlardı. Saçlarıyla ilgili o kadar çok soru vardı ki.

"Ne kadar kötü?" Charlie sordu.

Stevie yutkunarak bir adım geri çekildi ve bakışları Charlie'nin başının arkasındaki ağaçlara odaklandı.

Charlie bu bakışı biliyordu.

"Ölen biri var mı?" Charlie şimdi kız kardeşinin cevabından endişelenerek sordu.

"Hayır! Hayır." Sesi daha da alçaldı. "Hayır." Stevie boğazını temizledi.

"Yine de biri gözünü kaybetmiş olabilir."

"Tamam." Charlie kız kardeşini kolundan tutup hızla cipe götürdü, onu arka koltuğa itti ve yanına bindi.

"Git, Max."

Araba hareket etti ve Charlie küçük kız kardeşinin elini tutarak sakince onunla konuştu. "Derin nefes al. Derin nefes ver. Al. Ver. Gözlerini kapat ve sadece motor sesine odaklan. Tekerleklerin altındaki yola. Arabaya çarpan havaya."

"Sinirlerime karşı sızlanıyorsun," diye şaka yaptı Max ön koltuktan.

Stevie'nin altın rengi gözleri açıldı ve elinin tersiyle Max'in koltuğunun arkasına vurdu.

"Hey!" Max havladı.

"Neler yaşadığımı biliyor musun?" Stevie bağırdı. "Herhangi bir fikrin var mı?"

"Bana bağırmaya devam et, ben de sana gerçekten sızlanacağın bir şey vereyim."

Charlie bir saniye daha dayanamayarak ellerini birkaç kez birbirine vurdu ve "Yeter artık! Siz iki psikopat kadının hâlâ ilkokuldaymışız gibi didişmesine ayıracak vaktimiz yok!"

"Bekle," dedi Stevie, sesindeki öfke gitmiş, maalesef yerini histeriye bırakmıştı. "Bunu duyuyor musun?"

"Stevie, yapman gerek-"

"Hayır. Dinle."

Charlie dinledi ... ve o da duydu. "Bu bir helikopter mi?"

Charlie soruyu sorar sormaz askeri tip helikopter yanlarından geçip gitti, o kadar yakındı ki Charlie arabanın tavanına çarpmadığına şaşırırdı.

Max yavaşlayarak durdu.

Helikopter dönüp geri geldi ve yaklaşık elli metre ötede durdu.

"Dostum!" Max koltuğunun üzerinden Stevie'ye bakmaya çalışarak sordu. "Ne tür bir akıl hastanesine gittin?"

* * *

Hedef ve kız kardeşleri cipin içinde bekliyordu.

Pilota "Burada kal," diye emretti. "Ne olacağını anlamaları için onlara bir dakika ver."

"Anlaşıldı."

Asıl plan hedefi kliniğe götürmekti ama tam binaya doğru ilerliyordu ki kız dışarı fırladı ve histerik bir çığlık attı. Hemen helikoptere geri dönmüştü. Özellikle de iki ablanın hâlâ hayatta olduğunu fark ettiğinde.

Aldığı emirler son derece basitti. Hedefi al ve güvenli eve getir. Baş belası ablaları ortadan kaldırmaları için iki ekip daha gönderilmişti, böylece yollarına çıkamayacaklardı. Görünüşe göre müşterilerini endişelendiren bir şöhretleri vardı. Ama her nasılsa bu ikisi tam taktik ekiplerden kaçmıştı. Bunu nasıl başardıklarından hâlâ emin değildi.

Sürücü tarafındaki kız kardeş dışarı çıktı ve cipin arkasına doğru yöneldi.

"Onu dışarı çıkarmamı ister misin?"

"Hayır," diye cevap verdi hemen. "Hedefi ele geçirene kadar onları canlı tutacağız. Onu uysal tutacaklar."

"Muhtemelen bir silah arıyordur."

Endişelenmemişti. Helikopter birkaç el silah atışını kaldırabilirdi.

Mikrofona dokunarak müzakere sürecini başlattı.

* * *

Hala Stevie'yle arka koltukta oturan Charlie, küçük kız kardeşine odaklanmış ve helikopterdeki adamın söylediklerini duymazdan gelmişti. Çoğu kişi helikopterdeki adamla ilgilenirdi ama o Stevie'nin sorunlarının en küçüğüydü. Charlie daha şimdiden Stevie'deki paniğin yeniden su yüzüne çıktığını görebiliyordu. Ve eğer Stevie patlarsa

...

"Neler oluyor? Kim bu insanlar? Merkezden değil! Babam şimdi ne yaptı?" Stevie hızlıca tükürdü. Sonra sordu, "Bunu neden yapıyorlar? *Biz ne yapacağız?*"

İşte oldu. Stevie'nin panik moduna girmesine ramak kaldığını gösteren o tiz çığlık.

"Onlar için endişelenme," dedi Charlie kız kardeşine. "Nefes alış verişine odaklanalım."

Stevie Charlie'ye ters ters bakacak kadar sakinleşti. "Ciddi misin?"

"Yardım etmeye çalışıyorum."

"Ben bebek değilim."

"İyi o zaman. O zaman taşaklarını kaldır!"

"Bana hırlama!" Stevie karşılık verdi, paniği sonunda öfkeyle bastırılmıştı ve Charlie bunu memnuniyetle karşıladı. "Eğer sadece-"

Her iki kız kardeş de çığlık atarak yere eğildi, ellerini başlarının üzerine koydular; patlamadan dolayı tüm SUV sarsıldı. Birkaç saniye bekledikten sonra doğrulup ağızları açık bir şekilde ön camdan dışarı bakarken helikopterden geriye kalanlar araçlarının etrafına düşmüştü.

Helikopterle birlikte birkaç adamın kalıntıları da vardı; kömürleşmiş bedenleri ve bu bedenlerden kopan parçalar mide bulandırıcı gümbürtülerle araca ve yere çarpıyordu.

Charlie Max'in mırıldandığını duydu ve dönüp baktığında onun arka kapıyı açtığını ve elindeki silahı çantasına geri koyduğunu gördü.

"*Bir roketatar mı?*" Charlie patladı. "Aman

Tanrım!" Stevie'nin nefesi kesildi.

"*Aklını mı kaçırdın sen?*"

Max omuz silkti. "Ne? Onlarla çatışmaya girecek değildim. Bu *askeri* bir helikopter. Yanlardaki mitralyözleri gördün mü?"

"Umurumda değil, seni aptal! İsviçreli yetkililere ne diyeceğiz?"

Max kaşlarını çatarak, "Neden bu konuda birileriyle konuşalım ki?" diye sordu. Arka kapıyı kapattı, cipin etrafından dolaştı ve sürücü tarafına bindi. Bir süre ön camdan dışarı baktı, tekrar cipten indi ve enkazdan bir yol açmak için cesetleri ve helikopterin büyük, yanan parçalarını tekmeleyerek ön tarafa doğru yürüdü.

Max araca döndüğünde emniyet kemerini taktı ve Charlie ile Stevie'ye baktı. "Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu gülümseyerek. Hatta neşeliydi. Aslında, *son derece* neşeliydi. Sanki brunch'a gidiyorlarmış gibi.

Bunu nasıl yapmıştı? Kız kardeşlerinin aksine, Max tamamen bal porsuğuydu ve yine de Charlie'nin şimdiye kadar tanıdığı en hoş, mutlu, neredeyse *güneşli* mizaca sahipti.

Charlie onun gibi bir bal porsuğuyla daha önce hiç karşılaşmamıştı. "Gülümsemeyi kes," diye emretti Charlie kız kardeşine.

Ve tabii ki Max'in gülümsemesi yüzünün büyük kısmını kaplayana kadar büyüdü.

Charlie neredeyse ellerini Max'in boğazına dolayacaktı ama Stevie kollarını ona doladı ve onu koltuğa doğru sürükledi.

"Bana neden kızgınsın?" Max her zamanki gibi umursamaz bir tavırla sordu.

"Sadece git," diye emretti Stevie. "Ve kapa çeneni."

"İkiniz de çok huysuzsunuz." Max arabayı parktan çıkardı ve ormana girene kadar Stevie'nin açtığı patikadan ilerledi. Bu onları yoldan uzaklaştırdı ve umarım bu yöne doğru gelen herhangi bir kolluk kuvvetinden uzak tuttu.

* * *

Demek gerçek bir "maestro" olmak böyle bir şeydi. Berg daha önce "anladığını" sanıyordu ama anlamamıştı. Ta ki Vatikan'dan, Coop'a bir sonraki konserine kadar eşlik etmeleri için Papa Hazretleri tarafından bizzat gönderilen adamlar gelene kadar. Daha da mı havalıydı? Sadece Papa Hazretleri için kullanılan özel bir jete binmek için bekliyorlardı. Papa onu Coop'u ve tüm ekibini ve görünüşe göre hayır cevabını kabul etmeyecekti.

Coop denemişti. Kibarca. Papa'yı ve katılımcılarını hiçbir şekilde zor durumda bırakmak istemiyordu. Ve Coop saçmalamıyordu. Gerçekten de Papa'yı

ama yine.. Papa Hazretleri bunu duymak istemedi.

Elbette Coop bunların hiçbirini istememişti ama kız kardeşi. . . ?

Toni Jean-Louis Parker Reed farklı bir konuydu. Ayrıca şu anda Sibiry'a da kapana kısılmıştı ve İtalya'ya gelemeydi. En azından yardım etmek için zamanında gelemeydi. Bu yüzden Vatikan'ı kendisi aradı -tabii ki aradı- ve tüm bu düzenlemeleri yapmalarını istedi. Kardeşinin güvenliği için, demişti. Berg'in sadece gözlerini devirebileceği bir duyguydu bu.

"Hey, Berg," dedi Coop onun yanında.

"Ne?"

"Kız kardeşim bizi eve götürmek için daha da fazla destek gönderiyor." Berg yine gözlerini devirdi. "Oy."

Çakal kıkırdadı. "Bunu kişisel algılama. Bu sadece kız kardeşimin tarzı. Kardeşleri söz konusu olduğunda takıntılı olabiliyor. Çakal aileleri arasında, uygun büyük kardeş davranışının altın standardı olarak kabul edilir."

"Nefret edeceğim birini mi gönderiyor?"

"Hiç sanmıyorum. Ama sen ve kardeşin hangi insanlardan nefret edeceğinizi asla bilemem. Nefreti konusunda çok açık sözlü olan kız kardeşinin aksine."

"Kız kardeşime karşı her zaman nerede durduğunu biliyorsun."

"Duyduğuma göre 'idare eden' o olacaktı" -parmaklarıyla tırnak işareti yaptı- "Toni buraya geldiğinde."

"Dag ve ben bunu yapmayacaktık." "Hayır," diye mırıldandı Dag.

"Sizi suçlamıyorum. Bu arada sizi kovmak istedi. Ama ben 'Kesinlikle olmaz' dedim. Onlar benim arkadaşlarım. Peki ya beni büyük bir tehlikeye atıp hayatımı ve daha da önemlisi Tanrı vergisi yeteneklerimi riske atarlarsa? Tüm dünyayı, hatta belki de evreni gerçekten muhteşem bir şeyden mahrum bırakacak bir kayıp. Onlar hâlâ benim arkadaşlarım."

Berg gözlerini Coop'a dikti. "Ne kadar da büyüksün."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Biz arkadaş mıyız?" Dag sordu.

Vatikan'ın adamlarından biri, "Jet hazır, Maestro," diye anons etti.

Coop'un bir yanında Dag, diğer yanında Berg olduğu halde üçlü kendilerini özel uçak pistine götürecek kapıya doğru yürümeye başladı. Ama resepsiyonun önünden geçerlerken Berg görevlinin arkasındaki televizyonu gördü.

Hem o hem de Coop yürümeyi bırakıp İsviçre'de özel bir yolda düşürülen helikopterle ilgili İtalyanca haber anonsunu kısa bir süre izlediler.

Coop İtalyanca bilmiyordu ama görüntülerden hikâyenin özünü anlamıştı.

Coop'a baktı ve çakal da ona baktı; ikisi de sessizce soruyu soruyordu.

Birkaç saniye sonra ikisi de birlikte, "*Hayır*," dedi. Ve bekleyen jete doğru ilerlemeye devam ettiler.

* * *

"Çık dışarı. Bu şeyi ateşe vermeliyim."

Charlie kız kardeşine baktı. "Öfkeden kuduruyor musun? Ne yapıyorsun?"

"Merak etme. Orada bekleyen başka bir arabamız var. Tamamen güvendedeyiz."

Max yine hoş bir gülümsemeyle uzaklaştı.

Stevie Charlie'ye, "Bizi öldürtecek ya da hayatımızın geri kalanını hapiste geçirmemize neden olacak," dedi. "Sadece bunu bilmeni istiyorum."

"Keşke seninle tartışabilseydim," diye itiraf etti Charlie. "Ama yapamam."

Arabadan indiler, her biri cipin arkasından bir spor çantası aldı ve Max'in onlara işaret ettiği yöne doğru gittiler.

Charlie yürürken, Max onlara doğru koşmadan hemen önce arkasından duman kokusu aldı. Bir başka çanta da onun omzundan sarkıyordu. Ve ...

Charlie durdu ve kız kardeşleri de onunla birlikte durdu. "*Roketatarı* getirdin mi?"

"Onu bırakmamı mı bekliyorsun? Bu şeylerin ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun? Özellikle de bu gerçekten küçük olanların? Kafayı mı yedin sen?" diye alay ettikten sonra tekrar yola koyuldu.

"Biliyor musun," dedi Stevie, "onu burada öldürüp gömebiliriz ve kimsenin bundan haberi olmaz." Kaşlarını çatı, başını salladı. "Sanırım bu söylediğim korkunç bir şeydi."

"Hayır, tatlım. Sadece bal porsuğu gibi bir şeydi. Endişelenecek bir şey yok. Ben de her zaman böyle şeyler söylerim ama *asla* yapmam."

Max'i takip ederek parlak kırmızıya boyanmış yepyeni bir Range Rover'a ulaştılar.

"Kurnazca," dedi Charlie Max'e. Kız kardeşi her şeyden habersiz sırttı ve hızla bagajı toplamaya başladı, titreşen telefonuna cevap vermek için durdu.

"Hepimiz hapse gireceğiz, değil mi?" Charlie'yle birlikte bagajı toplamayı bitirirken Stevie aniden sordu.

"Elimden gelirse hayır," diye söz verdi Charlie. "Herhangi birimizin hapse girmesi için çok uzun süre ve çok çalıştım." Bir an durakladı, sonra ekledi: "Ama birini feda etmemiz gerekirse, bu Max olur. Hapishaneyle ikimizden de çok daha iyi başa çıkabilir."

Birkaç dakika sonra Max yanlarına döndü ve Charlie kız kardeşinin yüzünü görür görmez bir şeylerin değiştiğini anladı.

"Ne oldu?" Max bir şey söylemeyince Charlie sordu.

Max önce Stevie'ye, sonra tekrar Charlie'ye baktı. "Az önce New York'tan bir telefon aldım."

"Tanrım," diye başladı Stevie. "Oh, Tanrım, Oh, Tanrım, Oh, G-

"Stevie," dedi Charlie tek parmağını kaldırarak. "*Hayır.*"

Kız kardeşinin yeni bir panik atağa hazırlandığını görebiliyordu ve Charlie'nin şu anda buna tahammülü yoktu. Özellikle de Stevie altı saniye içinde sıfırdan histerik bir duruma geçebiliyorken.

O paniğin Ferrari'siydi.

Max'e dönmeden önce Stevie'ye "Nefes al," diye emretti. "New York'ta kimi tanıyoruz?"

"Çok fazla insan değil. Ama ..." Boğazını temizledi ve şimdi derin nefes alma egzersizleri yapmakta olan Stevie'ye baktı. "Babam. . ."

Charlie kısa bir süre gözlerini kapadı. "Dur tahmin edeyim. O hapiste. Kefalet istiyor. Siktir et onu! Onun yüzünden kaçtığımıza yüzde bin eminim. O yüzden çürüyene kadar hapiste kalabilir."

Maxie aniden, "O öldü," diye duyurdu. "Cesedi teşhis edecek birine ihtiyaçları var."

Stevie elini göğsüne götürdü ve onlardan uzaklaştı, başı öne eğikti, omuzları titremeye başlamıştı, acısı ve kederi yakınında olabilecek herkese açıktı.

Charlie ve Max ise sessizce birbirlerinin etrafında dönmekten çekinmiyor, aslında yapmamaları gereken dans hareketlerini yapıyorlardı çünkü buna yetenekleri yoktu. Ancak bu bir beceri dansı değil, heyecan dansıydı. Rahatlama dansı. Düpedüz baş dönmesi.

İki kardeş de birbirlerinin etrafında dönerken konuşmadılar çünkü kelimeler gerekli değildi. Ama sessizliklerine rağmen ...

Stevie elini Range Rover'a vurdu ve hırladı, "İkinizin orada ne yaptığınızı biliyorum ve *kesin şunu!* O hala bizim babamız!"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Amerika'ya varmak birkaç gün sürmüştü ve hiç de kolay olmamıştı. Ama Max'in pek çok bağlantısı vardı ve bu da yabancı ülkelerdeyken onlara her zaman yardımcı oluyordu. Neyse ki şimdi geri dönmüşlerdi ve Max'in öz annesinin ailesi aracılığıyla bulduğu güvenli evin ortasına çantalarını bırakabildiler.

"Vay canına," dedi Charlie etrafına bakınarak. "Burası harika bir yer. Teyzen bizi buraya bağladı."

Max başını salladı. "Fena değil."

Stevie kanepenin en uzak köşesine ve en derin yerine oturdu, dizlerini yukarı kaldırdı, kollarını baldırlarına doladı. "Ben beğenmedim."

"Neden beğenmedin?" Charlie sordu.

Kızın burnu kırıktı. "Tuhaf kokuyor."

"Bu sadece porsuk kokusu." Max bir kez daha kokladı. "Ve ayımsı bir şey."

Stevie'nin gözleri inanılmaz derecede büyüdü. "Ayılar insan yer."

"Ben duş alacağım," diye duyurdu Charlie, çünkü bu yola kız kardeşleriyle birlikte giremezdi. "O zaman sonraki adımları düşünüyoruz. Tamam mı?" İkisi de başını sallayınca Charlie çantasını kaptı ve Manhattan'daki dairenin derinliklerine doğru ilerledi.

Ev çok güzeldi. Büyük, rahat mobilyalar. Bir sürü pencere ışık alıyordu. Ve bal porsuklarının uyuması için tonlarca dolap alanı.

Charlie, Yang ailesinin Max'e kalmaları için bu yeri bulmasına yardım etmesine şaşırılmıştı. Geçici olarak bile olsa. Belki Max kız kardeşlerinin onunla birlikte olacağından bahsetmemişti ama bunu genellikle kimseden saklamazdı. Yang'lar uzun zaman önce, Max'in ihtiyacı olduğunda üvey kız kardeşleri işin içinde olmazsa ona daha çok yardım edeceklerini açıkça belirtmişlerdi. Max'in annesini Fred MacKilligan'la birlikte olduğu için hiçbir zaman affetmemişlerdi. Bal porsuğu nüfusu arasında MacKilliganlar pek de iyi bir üne sahip değillerdi. Özellikle de Freddy söz konusu olduğunda. Charlie'ye göre varlıkların en işe yaramazıydı.

Bugün bile, muhteşem feminist annesinin -ya da başka bir kadının- onun değersiz bahanesinde ne bulduğunu anlamamıştı

bir babanın. O değersizdi! Bunun için başka bir kelimesi yoktu. Ya da belki de adam için çok fazla kelimesi vardı. Onun gerçekten ne kadar değersiz olduğunu anlatmanın birçok yolu vardı.

Ama bu artık sona ermişti. Babası -çok şükür ki! New York'ta bir morgda çürüyordu. Kendisinin ve kız kardeşlerinin onu teşhis edip gömmesini bekliyordu.

Charlie bekleyemezdi.

Babasını tanımayanlara bunun acımasızca geldiğini biliyordu. Adamdan *neden* bu kadar hoşlanmadığını anlamayanlara. Ama kendine göre sebepleri vardı ve ihtiyacı olan tek şey de bu sebeplerdi.

Başka hiçbir şey olmasa bile, ölümünün adamın peşini bırakmayan ve kızlarının da peşini bırakmayan kötü şansы sona erdireceğini umuyordu.

Doğmayı istememiş olan kızları. Onun babaları olmasını kesinlikle istememişlerdi. Başlarına gelenler konusunda hiçbir söz hakkı olmayan üç kız.

Evet, tüm bunlar için babasını suçluyordu ama bunun yoluna çıkmasına izin vermeyecekti. Çünkü yeni bir gündü! Sadece bu konuda sakın olmalıydı.

Stevie babalarını Charlie ve Max'ten daha fazla sevmiyordu ama sperm donörleri olduğu gerçeğini çok daha ciddiye alıyordu. Onun ölümünün yasını tutmak isteyecektir ve onlar da buna saygı duymak zorundaydılar.

Bu da ona şunu hatırlattı.

Charlie çıplak bir halde, duşun aktığı banyodan çıktı. Oturma odasına gitti ve Max ile Stevie'nin çoktan birbirlerine sarılmış olduklarını gördü. Max sırtıyordu. Stevie Max'e küfrediyordu.

Sürü Max ve Stevie'ye "hiç bitmeyen, savaşıyan kız kardeşler" diyordu. Ve bu doğrudu. İkisi, biri onları ayırana ya da ambulans çağırmak zorunda kalana kadar birbirlerine girebilirlerdi. Mesele şu ki, Max ya da Stevie için nadiren ambulans çağırılması gerekiyordu. Tüm MacKilligan kadınları hakkında doğru olan bir şey varsa. . . dayak yemeye dayanabilirlerdi. Ancak öğretmenler, koçlar, sokaktaki yabancılar, kavga etmelerini engellemek için kız kardeşlerin arasına girmenin iyi bir fikir olduğunu düşünen *herkes* bunun doğru *olmadığını* her zaman zor yoldan öğrenirdi.

Ama Charlie sokaktaki yabancılardan biri değildi. Kız kardeşlerini nasıl idare edeceğini biliyordu. İkisinin ne kadar kötü anlaştığını fark ettiğinde annesinin ona öğrettiği ilk şey buydu.

Her iki kadının da arkasına geçen Charlie, Max'i sırtının sert derisinden yakaladı ve önce bir tarafa, sonra diğer tarafa savurdu. Zavallı Stevie

onu.

Charlie sallanırken, "Bırak onu, bırak onu, bırak onu" diye bağırmaya devam etti. Ta ki Max kendisine söyleneni yapana kadar.

Charlie, Stevie'yi göstererek, "Kanepeye yat," diye emretti. "Sen, sandalyeye." Max oturana kadar deri koltuğu işaret etti.

İki kız kardeşi de birbirlerinden uzakta oturur oturmaz, "Şimdi dinleyin. Ben duşa giriyorum. Uzun bir duş olacak. Lüks bir duş."

"Neden banyo yapmıyorsun?" Stevie sordu.

"Banyodan hoşlanmam. Kendi pisliğimin içinde ıslanmaktan hoşlanmam."

Max gülmeye başladı ama Charlie "Kapa çeneni" diye tersleyince durdu. Şimdi, ben o duştayken, ikiniz tartışmayacaksınız. Kavgaya etmeyeceksiniz." Max'i işaret etti. "Korkutmayacaksınız." Stevie'yi işaret etti. "Bir şeyler fırlatmayacaksınız. Sana ne derse desin," diye ekledi Stevie itiraz edemedi. "Birbirimizi öldürmeden ya da tutuklanmadan Amerika'ya dönebildiğimiz için mutlu olalım. Bu anın tadını çıkaralım."

"Babamızın ölümü mü?" Max sordu.

Charlie bir an Max'e ters ters baktı, sonra ikisi de kollarını havaya kaldırıp "Yaşasın!" diye bağırды.

"Hanımlar!" Stevie iğrenerek havladı.

"Özür dilerim. Özür dilerim." Charlie kız kardeşini üzmemek istemiyordu. Duş almayı çok istiyordu. Güzel, normal, *rahatlatıcı* bir duş. Ve eğer yan odada ikisinin birbirini öldürmeye çalıştığından endişelenirse bunu yapamazdı.

"Bunu atlatacağız Stevie," diye söz verdi küçük kız kardeşine.

Stevie başını salladı ve daha fazla hareket edemeyecek hale gelene kadar kanepenin köşesine doğru ilerledi. Ayaklarını minderlerin üzerine koydu, kollarını baldırlarına doladı ve çenesini kaldırdığı dizlerine dayadı. Charlie bir kez daha Max'i işaret ederek, duş alırken başına bir şey gelirse bunun için kesinlikle Max'i suçlayacağını kesin bir dille söyledi. Çünkü büyük olasılıkla Max'in hatası olacaktı.

Max uzaktan kumandaya uzandı ve odanın ortasındaki devasa, son model televizyonu açtı.

"Bak," diye işaret etti Charlie. "*Law & Order*."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı Stevie. Komikti, çünkü Stevie her zaman televizyon izlemediğini söyleyip dururdu.

"Mükemmel!" Max araya girdi. "İlk bölümlerden biri. Cep telefonları ve sosyal medyadan önce!"

En azından birkaç saat eğleneceklerini bilen Charlie, çok sıcak ve rahatlatıcı düşüne doğru yola koyuldu.

* * *

Max kız kardeşiyle uğraşmayı çok istiyordu ama Charlie'nin uyarısı çok açıktı. Charlie'nin tek derdi açık olmaktı. Belirsizliği sevmezdi. Kurnazlığı sevmezdi. İnsanların doğrudan olmamasından hoşlanmazdı. Neden mi? Çünkü Charlie her zaman açık sözlüydü.

Charlie bir keresinde ona, "Stevie sınava girerken onu rahatsız edersen kolunu kırarım," dediğinde ciddiydi. Max iki gün boyunca o alçıyı takmak zorunda kalmıştı, kırık çok kötüydü. Ama dersini almıştı. Charlie'nin uyarısı ciddi bir şeydi ve bunu görmezden gelmek kendi sorumluluğunuzdu.

Bu işi herkes için kolaylaştırmaya karar veren Max ayağa kalktı ve Stevie'nin sırt çantasını aldı. CERN'e uğrayıp Stevie'nin bir sürü eşyasını almışlardı, böylece tüm defterleri gibi onu sakın tutacak şeyler de yanında olacaktı. Ve bu noktada her şey Stevie'yi sakın tutmakla ilgiliydi. Bu da küçük bir emir değildi. Max için "gergin" ne kadar yabancıysa, Stevie için de "sakın" o kadar yabancıydı.

Çantayı Stevie'nin oturduğu kanepenin yanına koydu ve sandalyesine geri döndü. Stevie'ye bakmadı ya da gülümsemedi. Çünkü Stevie, Max'in kendisiyle alay ettiğini düşünecek -ve dürüst olalım, muhtemelen öyleydi- ve ona göre tepki verecekti.

Ama Max tam kışını büyük koltuğa bırakmak üzereyken, iki kız kardeş önce birbirlerine, sonra da birkaç adım ötedeki ön kapıya baktılar.

* * *

Vic Barinov arkadaşının yanında durdu ve gülümsedi. Sonunda evlerine dönmüşlerdi ve bundan daha mutlu olamazdı. Sadece bir çakalı almak için özel bir jetle İtalya'ya gitmek zorunda kalmışlardı. Ama o çakal arkadaşı için aileden biri gibiydi ve Vic ile panda ortağının onu almaya gitmesi için ısrar etmişti. Sonra onlarla gitmek için ısrar etti. Amerika'da yaşanan vahşi "otel istilası" haberi duyulana kadar bu büyük bir olay gibi görünmüyordu.

Milan, Maestro Cooper Jean-Louis Parker'ın da dahil olduğu. Vic birdenbire herkesin neden çılgına döndüğünü anladı.

Ama korkunç bir saldırıya uğramış biri için -koruması vurulup bıçaklanacak kadar kötü bir *saldırı*- yaşlı Coop iyi görünüyordu. İyiden de öte. Hâlâ Vatikan'da Papa için gösteri yapacaktı ve korumasının çekirdeğini oluşturan üç boz ayıyı kovmayı kesinlikle reddetmişti. Ablasının onları serbest bırakmakla ilgili neredeyse histerik atıp tutmalarına rağmen. Ama hayır. Coop bunu duymak bile istemiyordu ve bu da Vic'e bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Her ne oluyorsa, Vic bilmek istemiyordu.

Bunun yerine, eşinin ve en iyi arkadaşının üreyecek kadar yaşlı bir akalı korumak için ıldırmasına izin vermişti.

Vic arkasına baktı ve asansör kapılarının tekrar açıldığını gördü. Coop iki boz ayı koruması ve Vic'in ortağı Shen'le birlikte dışarı çıkmıştı.

Artık Coop'un sahasına döndüklerine göre neden onlardan kurtulamadığını bilmiyordu ama Vic şikâyet etmeyecekti. Bunun yerine evine girecek, yatak odasına gidecek ve kapıyı kapatacaktı - boz tarafı huysuzlanıp birinin kafasını koparmadan ya da kaplan tarafı susturmak için insan etini penelemeye başlamadan *önce*. Bir melez olarak, insanların sinirlerini bozmasını engellemek için birçok yolu vardı. Bu seçenekler ahlaken doğru olduğundan değil ama... bilirsiniz işte...

Bal porsuğu arkadaşına bakan Vic, Livy Kowalski'nin anahtarı kilide soktuğunu ama kapıyı açmadığını hemen fark etti. Bunun yerine olduğu yerde donup kalmış, kulakları burnuyla birlikte seğirmeye başlamıştı. Sonra gözleri kısıldı.

"Livy?"

Anahtarları kilitten çıkardı ve dudakları bal porsuğu dişlerinin üzerinden geriye doğru çekildi. Sonra Livy kara gözleri daha da karararak, "Porsuk," diye hırladı.

"Livy, bekle-"

"*Porsuk!*" Livy geri adım attı ve elinde anahtarlar olmasına ve kapının üzerinde bin dolarlık bir kilit olmasına rağmen kapıyı tekmeleyerek açtı.

Vic onu yakalamak için hamle yaptı ama Livy sarsılarak geri çekildi ve tüm vücudunu Livy'nin çok sevdiği koltuğunun yanında duran dişi bal porsuğuna doğru fırlatarak dairelerine girdi. Bütün apartmandaki en sevdiği koltuğa.

Hayır. Bunun sonu iyi bitmez.

* * *

Berg dehşet içinde, iki küçük Asyalı kadının kısmen vahşi hayvanlar gibi birbirlerine saldırmalarını izledi. Hırıltılar ve çatırtılar, Vic'in güzel dairesinin zemininde yuvarlanırken uçuşan kanlar.

Ve yine de . . . Vic orada öylece duruyordu. Hiçbir şey yapmadan. Arkadaşı muhtemelen kıcını parçalara ayırırken. Her şey o kadar hızlı geliyordu ki Berg kimin kime ne yaptığını anlayamıyordu ama o kadar kanı kötüye işaret olarak kabul etti.

Belki Vic şok falan geçiriyordu. Doğru, askeri eğitimi vardı ama belki de bu bir tür geçmişe dönüşe neden oluyordu. Evet, belki de. Aynen öyle. Bir geçmişe dönüş. Yoksa neden sevdiği kadına yardım etmesin ki?

"Dag!" Berg, Vic'i kenara itip daireye koşmadan önce kardeşine seslendi.

Berg tanımadığı dişiye arkadan yakaladı ve Dag da Livy'yi karnından tutarak minik dişi porsuğu ayaklarından kaldırdı.

Ve bunu yaptıkları anda Berg bunun ne kadar aptalca bir hareket olduğunu anladı. Kız kardeşi böyle bir durumun yakınında olsaydı, bu hareketin yanlarına kâr kalmasına asla izin vermezdi. Neden mi? Çünkü o daha iyi biliyordu. Konu şekil değiştirenler olunca boyutun bir önemi yoktu. Öfke önemliydi.

Ve bu iki kadın tamamen öfke doluydu.

Tuttuğu kadın etrafında dönmeyi başardı ve dişlerini boynuna geçirdi, boğazının etini ısırды, dişleri ana atardamarı kazıyordu.

"Alın şunu üzerimden!" Berg umutsuzca kadını itmeye çalışarak çığlık attı. *"Alın onu üstümden!"*

Ama Dag yardım edemedi. Onun kendi sorunları vardı. Livy bir eliyle arkaya uzanmış ve zavallı Dag'ı taşaklarından kavrayıp bükmişti. Sonra da bükmeye devam etti!

Berg'in kardeşi dizlerinin üzerine çöktü, çığlığı o kadar tizdi ki Berg Brooklyn'deki köpeklerin onu duyabileceğinden emindi.

Livy, Dag'dan uzaklaştı ve diğer dişiye saldırdı.

Berg'in boynundan kurtulan dişi yere düştü ve tıslayarak geri çekildi, sonra Livy'ye saldırdı. Livy geri çekildi, sonra ileri atıldı. Bir dans gibiydi. Tuhaf, korkunç bir ölüm dansı.

Berg yere düştü, eli kanayan boynunun üzerindeydi. Emin değildi ama kadının dişinin ucu atardamarını kesmiş olabilirdi.

Ve işte o zaman onu gördü. Kanepede sessizce oturuyordu ama gözlerini ona kilitlediğinde birden paniklemiş gibiydi.

Bir ev kedisi gibi. Evet. İşte buydu. Bir ev kedisi gibi panikledi!

Kadın dört ayağının üzerine sıçradı, sırtı kamburlaştı. Dişlerini gösterdi, uyarı tıslaması odanın içinde şiddetle sıçradı. O kadar şiddetliydi ki sadece sesi bile mobilyaları yerinden oynattı. Öyle ki her iki porsuğun da dikkati kısa süreliğine dağıldı. Birbirlerine göz kırptılar ve kanepedeki dişiye doğru döndüler.

Ve bunu yaptıklarında ... dişi *gerçekten* çıldırdı.

Doğruca yukarı sıçradı, yüksek tavana çarpana kadar havada takla attı, pençeleri alçıpana saplandı.

Ve orada kaldı, pencereleri sarsan bir öfkeyle hepsine tısladı. Aniden kükrediğinde sarsıntı daha da kötüleşti.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı bir ses yatak odalarına giden koridordan.

Berg kendini panik içindeki kadından uzaklaştırıp koridora bakmaya zorladı ve onu gördü. Bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü bir kadın. Üzerinde havludan başka bir şey yoktu, ıslak kahverengi saçları omuzlarına dökülmüş, telleri çoktan kıvrılmaya başlamıştı. Koyu kahverengi gözleri her birine dik dik bakıyor, boynundaki bir damar ve başının yan tarafı zonkluyordu.

"Biri bana cevap versin!"

Dişi porsuk Livy'yi işaret etti. "O yaptı," dedi, sesi düzdü. Az önce bir ölüm kalım savaşına girmiş gibi değildi. Daha çok bir ölüm kalım uykusundaymış gibiydi.

"Benim evimdesin," diye karşılık verdi Livy.

"Burası güvenli bir ev," diye tersledi porsuk. "Senin lanet olası evin değil. Paylaşmak zorundasın."

"Burası güvenli bir ev *değil*, seni değersiz fahişe!"

Porsuğun gözü en ufak bir şekilde seğirdi. Zar zor fark ediliyordu. Ama sonra tekrar Livy'ye uzandı ve Livy buna hazırды.

Ama kadın *-kadın-* ellerini birkaç kez birbirine vurdu ve iki porsuk da durdu. Bu garipti. El çırpımlar Berg'i hiçbir zaman boz öfkesinden kurtaramamıştı.

"Kesin şunu. İkiniz de kesin. Bu hiç de değil." Sesi kesildi ve gözlerini Vic'in arkadaşına dikerek eğildi. "Merhaba Livy."

Livy yarım yamalak bir el salladı. "Merhaba, Charlie."

Vic nihayet konuştu, işaret parmağını Livy ile diğer porsuk arasında salladı. "Siz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Livy küçük bir omuz silkmeye, "Kuzeniz," diye itiraf etti.

Shen kapı aralığından güldü.

"Ama aileden olsak bile-" Livy başladı. Berg'in saldırganı Livy'ye kaşlarını kaldırarak baktı.

"Eğer?"

"Burası hâlâ benim evim ve buraya gelip seninmiş gibi davranamazsın!"

"Max?" diye sordu kadın, diğer porsuk bir şey söylemeyince. "Neden bana bakıyorsun?" diye sordu porsuk. "Bu bir listesi."

Livy kaşlarını çattı, burun delikleri açıldı. "Ne listesi?" "Güvenli ev listesi. İnternette."

Livy gerildi, bütün vücudu titriyordu. "Evim güvenli ev listesinde mi?"

"Güvenli ev listesi nedir?" Vic sordu.

"Yang'lerin kaçarken kalabilecekleri bir ev bulmak için internete girdikleri yer."

Livy gözlerini kapadı. "Peki benim evim de listede mi?"

Porsuk Max omuz silkti. "Evet. Bu yüzden buradayız. Benim gibi değil seni görmek istedim."

"Onu öldüreceğim." Livy başını salladı. "Onu öldüreceğim."

"Livy-" diye başladı Vic.

"Onu öldüreceğim!" Livy ayağa fırladı ve arka cebinden bir telefon çıkardı. Hızlıca birini aradı ve odadan dışarı çıktı.

Max sırtıttı. "Dur tahmin edeyim," diye sordu Vic'e. "Annesi onu sırf dalga geçmek için mi listeye koydu?"

"Muhtemelen."

Yarıda kesilen duşan hâlâ sırlıslık olan Charlie odaya baktı, gözleri Berg'in üzerinde bile durmadan diğerlerine kaydı.

Onu hatırlamıyordu. Hayatını kurtarmasına yardım etmişti, ona silahını vermişti ve Charlie onu hatırlamıyordu bile. Cidden mi?

"Stevie nerede?" diye sordu.

Max sırtarak, dişlerini kan kaplamış halde, işaret etti.

Charlie başını kaldırıp baktı ve içini çekti. "Lütfen oradan iner misin? Şimdi mi?"

"Burada oldukça rahatım, teşekkürler."

"*Stevie MacKilligan!*"

Pençeler geri çekildi ve Stevie tekrar kanepeye indi. "Bağırmana gerek yok," diye mırıldandı.

Coop aniden kapı aralığından içeri girerek, "Bekle," dedi. "Stevie MacKilligan mı?" diye gülümsedi. "Sen misin? Benim. Coop. Cooper Jean-Louis Parker," diye açıkladı Stevie sadece bakınca. "Hatırladın mı? Maestro Raimondi'nin altında çalıştık ve Avrupa'nın kraliyet aileleri için birlikte sahne aldık. Bu sana bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Hayır," diye cevap verdi. Sonra Coop daha fazla bir şey söyleyemeden elini kaldırdı, avucunu açtı ve dünyanın en büyük, en sevilen müzisyenlerinden birine, "Dürüst olmak gerekirse şu anda saplantılı bir *hayranla* uğraşamam," dedi.

"Hayran değil," diye düzeltti Coop. "Birlikte okuduk. *İkimiz de* dahiler."

"Her neyse. Sonra sana bir imza alırım." "Hayır, hayır. Sen-"

"Tatlım," diye araya girdi Charlie. "Şu anda bunun için gerçekten zamanım yok. Biri bana neler olduğunu anlatsın." Livy'nin kuzeni omuz silkti. "Hiçbir şey. Neden?" "Max."

Max sırtıttı. "Özür dilerim, kendimi tutamadım." Biraz güldü ve kuzenine doğru işaret etti. "Diğer odadan gelen Kantonca bağırırlara bakılırsa-"

"Mandarin dili," diye düzeltti Vic.

"Oh, ne?" Max birdenbire ürkmüş ayı melezine havladı. "Yarı Asyalı olduğum için Çince bildiğimi mi sanıyorsun? Çünkü ben Çince bilmiyorum."

"Söylemiştim," dedi Shen koltuğa kaymadan önce, Berg'in dev pandanın neyi kastettiği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen.

"Ama siz ikiniz ailedensiniz," diye ısrar etti Vic. "Halkınızın hangi lehçede konuştuğunu nasıl bilmezsiniz?"

"Şey-" Max başladı.

"Bu konuşma için vaktimiz yok," diye açıkladı Charlie. Hâlâ orada duruyordu, ıslaktı ve üzerinde sadece bir havlu vardı. Ve umursuyor gibi de görünmüyordu. "Max, ayıları görmezden gel ve benimle konuş."

"Hepsi ayı, değil mi?" Stevie aniden odadaki her bir erkeğe baktı ve onları ölçüp b i ç t i . Sözü bitirdikten sonra eğildi.

"Hepimiz öleceğiz!" diye yüksek sesle fısıldadı. "Ben aslında bir çakalım," diye düzeltti Coop.

"*Sence bunun bir önemi var mı?*" Stevie histerik bir sesle böğürdü.

Charlie parmak uçlarını şakaklarına dayadı. "Ölmeyeceğiz ve bağırmayı kesmeyeceğiz," diye iç geçirdi.

"Takipçim dışında hepsi insan yiyen *dev* ayılar." "Ben sapık değilim," diye karşı çıktı Coop.

"Anlamıyor musun, Charlie?" Stevie eğildi, panik kokusu büyük, gür dalgalar halinde yayılmaya başlamıştı. "Ayılar öldürür. *Ayılar öldürür, Charlie! Ve hepimizi öldürecekler!*"

Charlie hızla kanepeye doğru yürüdü ve yerden bir sırt çantası aldı. Bir şişe reçeteli hap çıkardı, etiketine baktı, sonra diğer kadına uzattı.

"Al bunu," diye Stevie'ye emrettikten sonra Vic'e odaklandı ve "Bir bardak su," dedi. Vic harekete geçti. Aceleyle odadan çıktı ve saniyeler içinde geri döndü. Bardağı Stevie'ye uzattı ve Charlie kadının eline birkaç tablet verdi. "Al onları."

"Ama-" Stevie denedi. "*Al onları.*"

Stevie emredilene yaptı.

"Şimdi," dedi Charlie, tekrar hepsine bakarak. "Nerede kalmıştık?"

"Haneye t e c a v ü z ü haklı çıkarmaya çalışıyordunuz," diye açıkladı Berg, "ve *benim kim olduğum hakkında hiçbir fikriniz yok!*"

Charlie odanın öbür ucundan ona baktı ve birkaç saniye sonra, "Elbette seni tanıyorum! Seni nasıl unutabilirim?" dedi.

"O zaman benim adım ne?"

"Deuteronomy?" Omuz silkti. "Kısaca Dude mu?"

Coop bir kahkaha patlattı ama Berg'in tek yapabildiği başını sallamak oldu. "Ciddi misin?"

Max kısa süreliğine gözlerini kapattı. "Seni tanımıyor Tesniye, çünkü seni *göremiyor.*"

"Benim adım Deuteronomy *değil!*"

"Vay canına," diye hayretle Charlie'ye baktı Shen. "Kör bir insan için gerçekten çok hareketlisin."

"Kör değil," dedi Max gülerek. "Sadece gözlüklerini ya da lenslerini takmıyor."

"Ne yapıyorsun sen?" Stevie Max'e bağırdı. "Neden tüm dünyaya bizim *ayılar* tarafından öldürülmeyi bekleyen savunmasız kadınlar olduğumuzu duyurmuyorsun?"

"Savunmasız mı?" Berg havladı. "Atardamarımdan kan akıyor!"

"Bebeklik etme," dedi Max, ona dönüp bakarak. "O atardamarı zar zor sıyırdım."

Stevie, Max'i göstererek, "Hepimiz burada öleceğiz," diye ısrar etti. "Ve hepsi senin olacak-"

Stevie'nin konuşması aniden kesildi ve başı öne düştü. Birkaç saniye sonra ağzından salyalar akmaya başladı.

Max Charlie'ye baktı. "Ona ne verdin?" "Xanax'ını. Paniğiyle başa çıkmak için."

"Ona bunu verdiğine *emin* misin? Çünkü gözlüklerini takmamışsın ve çok ... yoğun bir tepki veriyor gibi görünüyor."

Charlie uzandı ve kız kardeşinin çantasından hap şişesini tekrar aldı. Şişeyi o kadar yaklaştırdı ki, gözleri ince yarıklara dönüştü ve Berg, Max'in yalan söylemediğini anladı. Doksan yaşında olmayan ama göremediği için gözlüğe ihtiyacı olan bir şekil değiştirendi bu. Miyoptu. Bir şekil değiştiren mi? Miyop mu? Bu çok garipti.

"Uh-oh," dedi Charlie, ilaç şişesi neredeyse burnuna degecekti. Max gözlerini kız kardeşine dikti. "Ne?"

Yüzünü buruşturdu ve şişeyi havaya kaldırdı. "Bu lityum."

"Dostum!" Max yüksek sesli bir kahkaha attı.

"Biliyorum! Biliyorum." Şişeyi bıraktı ve baygın görünen Stevie'yi yakaladı. Kız kardeşini sarstı. Sonra da onu tokatladı.

"Stevie! *Stevie!*" Kız kardeşi cevap vermeyince Charlie onu serbest bıraktı ve ellerini havaya kaldırdı. "Onu öldürdüm. Tabii ki onu öldürdüm. Bir gün hepinizi öldüreceğimi biliyordum."

Max sonunda ayağa kalktı. "Yüce Tanrım! Haçtan in, oduna ihtiyacımız var."

"Bu ne demek oluyor?"

"O iyi olacak. Birazdan kusacak ve sonra eskisi kadar iyi olacak."

Stevie'ye yakın olan her ayı sessizce geri çekildi.

"Git giyin," diye zorladı Max. "Böylece buradan çıkabiliriz." "Ve nereye gideceğiz?"

"Bilmiyorum. Bir otele mi? Normal insanlar gibi."

"Normal insanlar hayatları için kaçmazlar." "Oh." Max başını salladı. "Bunu unutmuşum."

Charlie kollarını iki yana açıp göğsünün üzerinde kavuşturdu. "İnsan bunu nasıl unuttur?"

Max de kollarını göğsünde kavuşturarak kız kardeşini taklit etti. "Aklımda çok şey var."

"Aklında olan tek bir şey söyle. Tam şu anda."

Porsuk gözlerini kaçırdı, bakışları odanın diğer ucuna odaklandı. Ve hayır, soruya asla cevap vermedi.

Stevie aniden ayağa kalktı, kollarını iki yana açtı, vücudu çömeldi. "*Ayılar!*" diye bağırdı aniden.

"Sorun yok!" Charlie onun önünde durarak, kız kardeşi onu geçmeye çalışırsa bedenini feda etmeye hazır olduğunu söyledi. "Stevie, sorun yok. Neden biraz kestirmiyorsun?"

"Tamam." Stevie kanepeye uzandı, arkasını döndü ve horlamaya başladı.

Charlie bir nefes verdi ve Berg hâlâ onu göremediğinden emin olmasına rağmen aniden ona doğru gülümsedi.

Livy annesine bağırırmaya devam ederek koridordan oturma odasına geri döndü. Max hiç ses çıkarmadan kuzeninin üzerine yürüdü. Livy öfkelenmekle o kadar meşguldü ki onu görmedi bile. Ama Charlie bir adım atarak kolunu Max'in önüne savurdu.

Max'in boynu Charlie'nin ön koluna çarptı ve sanki taş bir duvara çarpmış gibiydi. Başı hareket etmezken bacakları yukarı kalktı. Sonra geriye doğru savruldu.

Porsuk sertçe yere çarptı... gülüyor ve öksürüyordu.

Livy bunların hepsini kaçırdı. Aniden döndü ve diğer tarafa doğru volta atmaya başladı, hâlâ annesine bağırıyordu.

Charlie Max'in yanına giderek çıplak ayağını kız kardeşinin göğsüne koydu.

"Kuzeninin evinde kim uslu duracak?" diye sordu.

"Oh, hadi ama!" Max hâlâ gülüyordu.

Charlie eğildi ve ellerini üç kez çırpı. "*Maxie!*" "Söz veriyorum! Söz veriyorum! Hiçbir şeye başlamayacağım!"

"Ya da bitirmeyeceğim." Charlie bir kaşını kaldırdı. "Dokuz yaşındayken aile yemeklerinde başlayan tartışmaların intikamının yirmi yedi yaşında alınmasına gerek yok. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

"Ona bir gün onu öldüreceğimi söyledim. Ve bunda ciddiydim." "Dokuz yaşındaydın."

"Yine de ciddiym."

Charlie gözlerini devirdi. "Bırakalım mı?" diye sordu. "Yoksa vücut parçalarını sökmeye mi başlayayım?"

"Tamam. Bırakacağım. Unutulmayacak," diye ekledi. "Ama unutulmasına izin vereceğim."

"Mükemmel. Ben giyineyim de buradan gidelim. Sen Stevie'ye göz kulak olursun, tamam mı? Kendi kusmuğunda boğulmadığından ya da dilini yutmadığından emin ol. Ve nereye gideceğimizi bulmanı istiyorum. Ama nazik ve saygılı ol."

Max başparmağını kaldırdı ve kız kardeşi göğsünden inip uzaklaştı.

Max yüzünü buruşturarak doğrulup oturdu. Berg'e baktı ve parmaklarını kendi boğazına dokundurdu. "*Şurandan* hâlâ biraz kan damlıyor."

Berg ona hırladı ama o sadece güldü.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Berg kardeşinin yerden kalkmasına yardım etti.

"Britta'nın burada olmamasına çok sevindim," dedi Dag, bir kolunu Berg'in omuzlarına dolamış, diğer eliyle de kot pantolonunun üzerinden taşaklarını tutuyordu. "Bir bal porsuğu kavgasının ortasına düştüğümüz için kıcımıza tekneyi basardı."

"Düşünemedik, hepsi bu. Bir dahaki sefere daha iyi düşüneceğiz."

"Katılıyorum."

Berg'in telefonu Dag'ın kafasının yanından geçti. Telefon duvara çarpıp parçalara ayrılırken Livy salona geri döndü.

"Herkesten nefret ediyorum," diye ilan etti ... şey ... herkese.

"Annenle aranız iyi miydi?" Vic sordu.

Cevap bile veremeyecek kadar üzgün olan Livy tekrar odadan çıktı. Bir dakika sonra döndüğünde elinde bir bandaj vardı. Bandajın arkasını yırttı ve hiçbir şey söylemeden Berg'in boynundaki yaraya yapıştırdı.

"Ah!"

"Mızımızlanma," diye hırladı.

Livy kuzenine bile bakmadan Max'e, "Sanırım şimdi Charlie'yle konuşmaya gideceğim, çünkü üçünüz arasında aklı başında olan tek kişi o," dedi.

"Gidip onunla konuşmalısın," dedi Max gülümseyerek. "Ve bunu yaparken o *harika* tavrını koruduğundan emin ol. Buna bayılacaktır!"

"Hayır," dedi Berg hemen, Max'in kuzenini tam olarak nereye götürmeye çalıştığını görüyordu. "Onunla ben konuşurum."

"Sen mi?" Max sordu. "Seni hatırlamıyor bile."

"Bu çok inciticiydi." Berg kardeşini Vic'e doğru itti. "Dag'a benim için yardım eder misin? Sanırım biraz buza ihtiyacı var."

"Ya da yeni bir penise."

Hepsi dönüp diğer bal porsuğuna baktı ve Livy o kocaman omuzlarını silkerek, "Biliyorum, biliyorum. Konuşmayı kesmeliyim."

Berg, Charlie'nin içinde bulunduğu banyoyu bulana kadar dairenin derinliklerine doğru ilerledi. Kot pantolon giymişti ve beline kadar eğilmiş, parmaklarıyla saçlarını tarıyordu.

ıslak saçlarını. Onu ürkütmek istemediğinden sessizce bekledi. Ama Berg bakmamak için kendini zor tutuyordu. O kot pantolonun içinde gerçekten güzel görünüyordu.

Sonra Charlie aniden ayağa kalktı ve Berg onun gömlek giymediğini fark etti. Sadece şeffaf, dantelli bir sütyen. O kadar şaşırmıştı ki, arkasını dönmeye çalıştı ama onun yerine kapıya çarptı ve neredeyse bayılıyordu.

* * *

Charlie tarağına uzanırken bir gümbürtü ve ardından bir "Kahretsin!" sesi duydu.

Banyo kapısına doğru baktı ama gördüğü tek şey bir bulanıklıktı. "Özür dilerim,"

dedi bir ses. "Seni korkutmak istememiştin."

"Sorun değil." Saçlarını yüzünden taradı. "Ben de seni daha

şık giyinmiş sanıyordum."

Charlie gözlerini kısarak kendine baktı. "Memelerim gizli." "Pardon?"

"Yok bir şey, yok bir şey." Aynada kendine baktı, saçıyla ne yapacağını bulmaya çalışıyordu. "Peki neye ihtiyacın var?"

Bir duraksama oldu, sonra ... "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Livy'nin dairesinde bir oda dolusu iri yarı adam vardı ve Livy hâlâ gözlüklerini takmamıştı. Livy'yi tanıdığı için şanslıydı. O yüzden bir tahminde bulundu.

"Deuteronomy?"

"Bu benim adım *değil*."

Hassas bir adamın sorunları hakkında endişelenecek zamanı yoktu. Şu anda kafasında o kadar çok şey vardı ki, gerçekten rahatsız olamazdı. Yine de tamamen kaba olmak istemiyordu. "Bana bir ipucu vermeye ne dersin?" diye önerdi.

"Tamam, sana çok güzel, çok *pahalı* bir Ruger verdim."

Bu yanıt karşısında şok olan Charlie aynadan başını çevirdi ve karşısında duran karaltıyı iyice inceledi.

"Bana bir Ruger mı verdin?" diye sordu, "Daha önce kimse bana bir ... vermemişti." Küçük bir adım geri attı. "Aman Tanrım."

Charlie gülümsemekten kendini alamadı. "Bu sensin," diye neşelendi. "Benim dev, yardımsever bulanıklığım!"

"Adım Berg. Berg Dunn."

"Buna inanamıyorum." Gerçekten inanamıyordu. "Burada ne işin var?"

"Burada yaşıyorum."

Kaşlarını çattı. "Livy ile mi?"

"Hayır." Birden kıkırdadı, başını salladı. "Hayır. Livy'yle değil. Ben burada, New York'ta yaşıyorum. Queens'te."

Charlie ellerini kot pantolonuna sürterek bulanıklığa yaklaştı. "Daha önce kim olduğunu bilmediğim için çok üzgünüm. İncinmiş olmana şaşmamalı. Ama seni tekrar gördüğüme gerçekten çok sevindim çünkü sana teşekkür etme fırsatım olmadı."

"Buna gerek yok."

"Gerekli. Kız kardeşlerim dışında kimse bana yardım etmiyor. Özellikle de yabancılar. Kendini ve o daha küçük, solgun bulanıklığı kolayca banyoya kilitleyebilir ve kendi savaşımla mücadele etmeme izin verebilirdin. Ama yapmadın. Bu yüzden sana çok şey borçluyum. Ben sadece ..." Charlie kısa süreliğine gözlerini kapattı. "Şu anda uğraşmam gereken başka sorunlar var. Ve Ruger'in parçalara ayrıldı ve İtalya'nın büyük bir bölümüne dağıtıldı." Charlie hayatının utancının onu eğmesine izin vermeyerek dik durdu. "Ama söz veriyorum. Sana borcumu ödeyeceğim."

Karaltı kapı aralığına yaslandı. "Sen neden bahsediyorsun?" "Borcumu ödemekten bahsediyorum."

"Ne için? Avlanıyordun. Ne yapmam gerekiyordu? Yardım etmeyecek miydim?"

"Çoğu insan etmezdi."

"Birbirimize göz kulak oluruz. Bizler şekil değiştirenleriz." "Oh. Tamam. Elbette."

"Vay canına," dedi birden. "Ruger'dan bahsedinceye kadar beni gerçekten tanımadın, değil mi?"

"Pek sayılmaz."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Sen kesinlikle bir şekil değiştirensin. Pençelerini gördüm. Şimdiye kadar en azından kokumu biliyor olmalıydın."

Charlie burnunu göstererek, "Alerjim var," diye itiraf etti. "Şu anda hiçbir şeyin kokusunu alamıyorum. Mayıs ayından en az Ekim ayına kadar -bazen Aralık-dekonjestanlar ve Benadryl ile yaşıyorum. Ve o çılgınca odamdan çıkıp senin hayatına girdikten sonra, ne kadar özlediğimi sana anlatamayacağım burun spreyim de dahil olmak üzere reçeteye satılan hiçbir şeyim yok." Burnunu ovuşturdu. "Şu anda çok kaşıntıyor."

"Yani zar zor görebiliyorsun ve hiçbir şeyin kokusunu alamıyorsun ... ama kız kardeşini çamaşır ipine asabiliyorsun?"

"Kız kardeşimi çok uzun zamandır çamaşır ipiyle bağlıyorum. Ve bunu hak ettiğini söylediğimde bana güven."

Charlie aynaya döndü ve difüzörlü bir fön makinesine erişimi olmadığı için saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmaya karar verdi.

"Senin yaşında olup da garip bir iş kazasından kaynaklanmayan göz sorunları olan bir şekil değiştirenle hiç karşılaşmadım."

"Buna inanıyorum." Charlie saçlarını at kuyruğu yapmaya başladı. "Ama biliyorsun, bu babamın suçu."

"Babanın suçu mu?"

"Gelmiş geçmiş en berbat genlere sahip. . şimdiye

kadarki." "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, benim ve kız kardeşlerimin kusurlarının çoğu sperm donörümüzden kaynaklanıyor. Hepimizin ucube olmasının sebebi kesinlikle ve kesinlikle o."

"Ben olsam ucube olduğunuzu söylemezdim," dedi kıkırdarak ve saç bandını avucunun içine yerleştirdi.

"Oh, inanın bana," diye itiraf etti Charlie. "Biz tam bir ucubeyiz."

* * *

Livy bir tepsi buz küpünü plastik bir torbaya doldururken, "Bunlar tam bir ucube," diye açıkladı. Mutfığa doğru ilerledi ve poşeti Dag'a vermek üzereydi ki Vic elinden aldı.

"Sanırım bugün yeterince taşaklarına dokundun, değil mi?" Vic buzu son derece rahatlamış görünen Dag'a uzatmadan önce sordu. Livy nedenini bilmiyordu.

"Bunun için beni suçlama." "O

zaman kimi suçlayayım?"

"Kim bir bal porsuğu kavgasının ortasına düşer ki?"

"Yardım ettiğimi sanıyordum," diye mırıldandı Dag, buzu kasıklarının üzerine yavaşça yerleştirirken.

"Porsukların senin yardımına ihtiyacı yok."

"Kendi kuzenikle dövüşmene şaşırdığımdan değil," dedi Vic, kışını mutfak tezgahına yaslayarak. "Çünkü bu çok sık oluyor. Ama bu seferki gerçekten bir şey yapmadı."

"Bizim bir

geçmişimiz var."

"Şok edici."

"Neden onlara ucube diyorsun?" Dag sordu.

"Çünkü öyleler." Sesini biraz alçalttı. "Bunu göremiyor musun?" "Onlar melez," diye yanıtladı Shen. "Bütün melezler biraz ürkütücüdür."

Livy başını salladı. "Diğer tüm bal porsuğu karışımları için, zamanın başlangıcından beri, bir bal porsuğunun başka neyle karıştırıldığı hiç önemli olmadı. Bizim vahşi DNA'mız her zaman diğer her şeyi yok etti, geriye sadece bal porsuğu ve bir miktar insan kaldı." Sesini tekrar fısıltıya indirdi. "Bu ikisi hariç. Charlie ve Stevie tanıdığım ve tamamen bal porsuğu *olmayan* tek bal porsukları. Ama sorun onlar değil."

"Değil mi?"

"Hayır. Aslında onlardan hoşlanıyorum. Şey . . . Charlie'yi seviyorum. Stevie hakkında ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama bal porsuğu olan kuzenim... hala bir ucube." Elini sallayarak erkekleri yanına çağırırdı. Vic ve Shen kapının yanında onun yanında dururken, Dag mutfak masasında taşaklarını okşayarak yerini korudu.

Livy, oturma odasında küçük kız kardeşinin yanında duran kuzenini göstererek, "Şuna bir baksana," dedi. "Ne görüyorsun?"

"Hala bilinci yerinde olmayan kız kardeşinin yanında sessizce duran bir kadın mı?"

Shen sordu. "Vic, onun nesi olduğunu görüyor musun?"

"Evet," dedi gözlerini devirerek. "Ama bu çok aptalca."

"Söyle ona," diye zorladı Livy.

Vic içini çekti. "Gülümsüyor."

"Aynen öyle. Gülümseyecek neyi var ki?" Livy mutfağın ortasına geri döndü. "Bu normal bir davranış değil."

Shen omuz silkti. "Belki de sadece mutludur."

"Mutlu olan hangi bal porsuğunu tanıyorsun?" "Şey-"

"Hiç kimse! İşte bu. İşin içinde likör ve yılan zehri yoksa. Ama o . . . ?" Livy sonunda Yang ailesindeki herkesin zaten bildiği şeyi itiraf etti. "Şu anda tamamen ayık, bu da bana bir şey söylüyor."

Vic ona baktı. "Neymiş o?" "O bir seri katil."

"Gülümsediği için mi?"

"Evet."

* * *

Saçlarını tepeden düğümleyen ve buklelerin oluşmasına yardımcı olmak için uçlarını birkaç kez karıştıran Charlie ellerini yıkadı, kuruladı ve el yordamıyla gözlüklerini aradı. Onları tezgahın üzerinde bıraktığını biliyordu ama şimdi nerede olduklarından tam olarak emin değildi.

Görüntü gözlüğü eline tutuşturdu ve o da taktı. Sonra bulanıklıkla yüzleşti ve ...

"Oh... Tanrım."

Kaşları çatıldı. "Bir sorun mu var?"

Hayır. Hiçbir sorun yoktu. Her şey mükemmel gibiydi. *Çok* güzeldi.

Kare çeneli. Altın röfleli kahverengi saçlar. Ve koyu kahverengi gözler. Ve bu mükemmel kafa, korkutucu derecede büyük bir gövdeyle birleşen dev omuzlara bağlı kalın bir boyun üzerinde rahatça oturuyordu.

Şişman bir vücut değil. Son derece *kaslı* bir vücut. Bu fiziğe uygun kıyafetleri nasıl buluyordu? Şu anda üzerindeki koyu mavi tişört tüm bu kasları zar zor içine alıyor gibiydi.

Charlie ona baktığını fark etti... hatta ağzının suyu akıyor olabilirdi. "Soru neydi?" diye sordu.

"Bir sorun mu var?"

"Yanlış mı? Ne yanlış olabilir ki?"

"İnsanlar seni öldürmeye mi çalışıyor?"

"Evet, o da var," diye itiraf etti. "Bu kesinlikle bir sorun.

Ama ne yazık ki bu ilk kez olmuyor." "Yani

üçünüz de kaçak mısınız?"

Charlie iç çekti. "Hem de çok. En azından birkaç gün burada kalabileceğimizi düşünmüştüm ama şimdi ..."

"Sanırım yardım edebilirim." Parmağıyla onu işaret etti. "Kalabileceğiniz bir yer biliyor olabilirim. Güvende olursunuz. *Gerçekten* güvende."

Charlie ellerini beline koyarak, "Dude-" dedi. "Berg."

"Her neyse. Senden zaten yaptığından daha fazlasını isteyemem. Yani, sen harikaydın. Hayatımı sana borçluyum. Bunu zaten geri ödeyemem."

"Hiçbir şeyi geri ödemek zorunda değilsin ve hâlâ güvende değilsin."

"Bu senin sorunun değil. Bu *benim sorunum* çünkü Freddy MacKilligan'ın kızı olmak, emniyet ve güvenliğin benim sözlüğümün bir parçası olmadığı anlamına geliyor."

"Yeniden toparlanmak için bir yere ihtiyacın var. Bundan sonra ne yapacağına karar vermelisin. Ve sanırım ikimiz de bunu burada yapamayacağını biliyoruz. Livy'yi iyi tanımıyorum ama birinden hoşlanmadığında bunu açıkça belli eder. Ve kız kardeşinden *hoşlanmıyor*. Ama sanırım sana biraz nefes alabileceğin bir yer bulabilirim."

Charlie bu adamı tekrar rahatsız etmekten nefret ediyordu. Ama her zaman olduğu gibi, babası onu çok az seçeneğinin olduğu bir duruma sokmuştu.

Bir insan nasıl *bu* kadar büyük bir hata yapabilirdi? Bir adam, başlangıçta bu kadar çaba sarf etmeden nasıl bu kadar çok kişiye zarar verebilirdi? Tüm bankacılık sistemlerini yok etmeyi başaran saçma planlarıyla tanınıyordu. Anlaşmalar o kadar kötü gitti ki, ortakları ya hapse girdi ya da öldü. Kötü planlanmış komplolar ve dolandırıcılıklar patladı, ama bir şekilde Freddy MacKilligan'ı hiç etkilemedi, yine de kızlarının hayatları için kaçmasına neden oldu ...

Babası, her zaman olduğu gibi, işleri berbat etmenin *kralıydı*.

Ama şimdiye kadar. Çünkü sonunda soğuk hava deposunda oturuyordu ve Charlie onu gömmek için sabırsızlanıyordu. Onunla işinin bitmesini. Bu kadar aptal biri hiç var olmamış gibi davranmak için.

"Aramayı benim yapmamı ister misin?" diye sordu yakışıklı kurtarıcısı, sessizliği uzayıp gidince.

"I . . ."

"Gerçekten umurumda değil. Aslında bunu senin için yapmak *istiyorum*." "Neden? Yani sen gerçekten o kadar iyi bir insan mısın?"

Omuz silkti ve "Evet, öyleyim. Ama ben bir ayıyım, bu yüzden doğuştan sevgi dolu ve vericiyiz."

"Gerçekten mi? Çünkü ne zaman ayılarla ilgili bir şey duysam ya insanların çöplerini karıştırıyor ya da Alaska'da koşuya çıkmış insanlara saldırıyorlar."

"Çünkü biz ürktük. Bizi ürkütmeyin, saldırmayız." "Gerçekten aç olmadığınız sürece."

Dayanılmaz derecede tatlı bir sırıtma yaptı. "Gerçekten aç olmadığımız sürece."

Charlie güldü ve kurşunu ısırmaya karar verdi. "Tamam. Yardımınız çok makbule geçecek." Telefonunun ön yüzüne baktı ve saati kontrol etti. "Uh . . ."

"Ne?"

"Acaba Livy kaçmadan önce eşyalarımızı birkaç saat daha burada saklamamıza izin verir mi?"

"Mekanın güvenliğini sağlamak o kadar uzun sürmemeli."

"O kadar da değil. Babamızın cesedini teşhis etmek için buradayız ve bir saat kadar önce morgda olmamız gerekiyordu."

"Bir dakika bekleyin." Elini avuç içi dışarı bakacak şekilde kaldırdı ve başını yana eğerek, "Babanız öldü mü?" diye sordu.

Charlie iki elinin orta ve işaret parmaklarını birleştirerek ellerini kaldırdı ve gerçekten hissettiği kocaman bir gülümsemeyle "Umarım!" dedi.

ALTINCI BÖLÜM

Will MacKilligan evinin arkasındaki merdivenlere oturdu ve köpeklerin tutulduğu kulübelere baktı.

Genellikle havlıyorlardı. Sürekli havlıyorlardı. Vahşi yaratıklar Koruma ve gerektiğinde Will'in deyimiyle "ikna" için. Bir adam, MacKilligan köpeklerinden biri ona hırlarken her şeyi ortaya çıkarabilirdi.

Ama aynı gürültülü köpekler sessizdi. Çünkü içgüdüsel olarak, tek bir ses çıkarırlarsa Will'in her birini öldüreceğini biliyorlardı.

Öfkeli olduğunu söylemek çok *hafif* kalırdı. Gençliğinden beri bu saçmalığa katlanıyordu ve artık canına tak etmişti.

Elli yıldan fazla bir süredir, babasının doymak bilmez libidosu yüzünden MacKilligan ailesinin Amerikan tarafıyla uğraşmak zorunda kalmıştı ve bu çoğunlukla o kadar da büyük bir sorun değildi. Birleşik Devletler'de iyi günlerinde tahammül edebileceği iki üvey kız kardeşi ve hiç görmediği bir üvey erkek kardeşi daha vardı. Ama o salak. Lanet olası salak.

Freddy MacKilligan.

O aptala Will daha fazla katlanamazdı. Bir saniye bile.

Ama onu bulmaya çalışmak zor olacaktı. Yemeye bayıldıkları yılanlar gibi, o piç de kurnazdı. Bazen göz önünde bile saklanabilirdi. Ya da öyle görünüyordu.

Ama Will onunla bu oyunu oynamaktan bıkmıştı. Özellikle de şimdi. Özellikle de o piçin ona yaptıklarından sonra. Ailesine yaptıklarından sonra.

Amerika'daki diğer üvey kardeşleriyle temas kurma zahmetine bile girmedi. Onların da buradaki öz ve üvey kardeşlerinden daha fazla umursayacaklarından şüpheliydi. Freddy MacKilligan söz konusu olduğunda değil. İş açısından da hiçbir bağlantıları yoktu. İskoç MacKilligan maliyesi Amerikalılarla hiç karışmamıştı. Babaları işleri böyle kurmuştu ve öyle de kaldı.

En büyük oğlu basamakta onun yanına oturdu.

"Amcalar arıyor," dedi sakince.

"Bırak arasınlar." Will başını salladı. "Freddy'nin bunu yaptığına inanamıyorum." "Bunu yapacak kadar *zeki* olduğuna inanamıyorum. Adam tam bir aptal."

"Kurnaz bir aptal. Bildiğinizden çok daha fazla pislikten kurtulmak için manevra yaptı."

"Amerika'da onu arayan adamlarımız var ama-" Will, Dougie'nin yerine, "Ama her yerde olabilir," diye tamamladı.

"Belki kız kardeşleri nerede olduğunu biliyordur. Onlarla iletişim halinde olduğunu biliyorum."

"O kadar yakın değiller. Ondan nefret ediyorlar." Bir an düşündü. "Peki ya Freddy'nin kızları?"

"Kızları mı?" Dougie homurdandı. "Ondan senden daha çok nefret ediyorlar. Ona yardım etmezler. Ayrıca, şu anda kendi sorunları var." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Birileri yine en genç olanı almaya çalışıyor."

"Ne? Tasarımcı meth arayan başka bir uyuşturucu satıcısı mı?"

"Hiçbir fikrim yok ama bulabilirim."

Dougie, Will'in bu teklifi gerçekten düşünmeden yaptığından emindi. Babasına ihtiyaç duyabileceği bilgileri mümkün olduğunca çabuk ulaştırmak için kullandığı bir yöntemdi bu.

Ama Will öneriyi reddetmek yerine oğluna baktı ve "Evet. Öğren bakalım."

Şaşırان Dougie, "Gerçekten mi? Emin misin?" diye sordu. "Eminim. Öğren. Her şeyi öğren." "Sonra ne olacak?"

"Sonra bu bilgilerle ne yapabileceğimize bakacağız. İşimize nasıl yarayacağına bakarız."

"İşin içinde kızlar olsa bile mi?"

Will başını salladı. "Babaları onları umursamıyor ama adamın korktuğu bir şey varsa o da en büyük kız."

"Charlie." Dougie ayağa kalktı. "Neler öğrenebileceğime bakacağım."

Will de ayağa kalktı, şimdiden kendini biraz daha iyi hissediyordu. Hâlâ kızgındı ama şimdi biraz umutluydu. "Ve eğer şanslıysak ve tüm bunlar düzelirse . . . kardeşimi çıplak ellerimle öldürebileceğim."

Dougie, Will'in omzunu sıvazladı. "Hepimiz bunu umuyoruz, baba. Hepimiz bunu umuyoruz."

* * *

Max omzunun üzerinden baktı, bir ceset cam pencereye çarptığında irkildi ve ardından çaresiz bir öfke çılgılığı duydu.

"Yani," dedi yanında duran dedektif, "tahmin ediyorum ki bu Baban mı?"

Max, başka bir kimliği belirsiz cesetten kopan bacak kafasına isabet etmeden önce eğildi. "Evet. Ne yazık ki o bizim babamız değil."

"O zaman kız kardeşini bir cesede saygısızlıktan tutuklamak zorunda kalmadan önce buradan çıkarsan iyi edersin. Ya da birden fazla cesede."

Max teşekkür etmek için şekil değiştiren polisin omzunu sıvazlamak üzere uzandı ama polis öyle şiddetli bir şekilde ondan uzaklaştı ki Max zorlamamaya karar verdi. Bal porsuklarının bazen diğer şekil değiştirenleri tedirgin ettiğini biliyordu.

Ayrıca, o günlerden biriydi, değil mi? Herkesin normalden biraz daha hassas olduğu günlerden.

"O gövdeyi hemen yere indir, Charlie MacKilligan!" Stevie parmağıyla öfkeli kız kardeşini işaret ederek ve zavallı morg görevlisini korumak için kendi bedenini kullanarak bağırdı. "Hemen şimdi!"

* * *

Berg elinde cep telefonu ile odaya girdi, gözleri Charlie'deydi.

Vic ve Livy'nin oturma odasının ortasında durmuş, uzaktaki duvara boş boş bakıyordu. Üç kız kardeş daireye yeni dönmüştü ama açıkçası neler olup bittiğini bilmiyordu.

Stevie elinde buzlu viskiye benzeyen bir bardakla mutfaktan içeri daldı.

"İç bunu, Charlie. Yardımcı olur."

Charlie'nin boş bakışları viski bardağına odaklandı ve birkaç uzun saniye boyunca ona kilitlendi.

Odadaki herkes onun viski içişini izliyordu. Berg Livy'nin evinde kalmıştı çünkü kız kardeşlere kalacak bir yer bulmuştu ve onları oraya götürmesi gerekiyordu. Coop ise New York'taki kendi dairesine dönmeyi reddediyordu çünkü "bundan sonra ne olacağını görmek" istiyordu! Aynen böyle söyledi. Dag ve Shen hâlâ buralarda takılıyorlardı çünkü zaten ikisinin de gidecek ilginç bir yeri yoktu. Vic ve Livy de burada yaşıyordu.

Hepsi Charlie'yi izliyordu, oda sessizdi. Ta ki Charlie aniden "Pişirmem lazım" diye bağırana kadar.

Kız kardeşleri hemen yolundan çekildi ve o da mutfığa doğru gözden kayboldu.

"Livy, Charlie'ye, "Orada yemek pişirmek için kullanabileceğimiz hiçbir şey yok," diye seslendi. Diğerlerine şöyle bir baktı. "Ne? Ben çok alışveriş yapmam ki."

Stevie usulca, "Bu kötü," dedi. "Yemek pişirmeye başladığında ..."

"Yani," diye tahmin etti Coop, "babam mıydı? Çok üzüldüm-"

"Oh, hayır," diye Max onun sözünü kesti, kolu büyük resimli pencerelere doğru sallanıyordu. "O hâlâ dışarıda bir yerde. Yaşıyor. Hayatlarımızı mahvediyor."

"Babam ölmedi mi?" Vic sordu. Max ve Stevie başlarını salladılar. "Ve kız kardeşin üzgün çünkü ..."

"O ölmedi."

Vic koltuğunda arkasına yaslandı. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Charlie aniden mutfaktan çıktı, elinde açılmamış bir un torbası vardı. "Hepiniz farkında mısınız-"

"Uh-oh," dedi Stevie usulca, başı öne eğilmişti.

"-hepimizin burada olmasının tek nedeninin babam olduğunu mu?" Coop'u işaret etti. "Babam yüzünden dünya turunuzun geri kalanını iptal etmek zorunda kaldınız." Berg'i işaret etti. "Babam yüzünden vuruldunuz ve bıçaklandınız."

"Onu özellikle suçlayabileceğimizden emin değilim-"

Livy'yi işaret etti. "Babam yüzünden kuzeninle kavga ettin." Vic'i işaret etti. "Babam yüzünden dairene yabancılar girdi." Max ve Stevie ile arasını işaret etti. "Yakın zamanda hayatlarımıza kast ettiler, büyük ihtimalle aptal babamız yüzünden."

"Babamın bunlarla bir ilgisi olduğunu bilmiyoruz," diye araya girdi Stevie.

Kız kardeşleri birden ona dönüp bakmaya başladılar. Gerçekten uzun bir süre. Stevie sonunda itiraf edene kadar, "*Muhtemelen* oydu, ama o olduğunu *bilmiyoruz*. Tek söylediğim bu."

Charlie tiksinti dolu bir ses çıkararak topuklarının üzerinde döndü ve mutfığa doğru yürüdü.

"Unu nereden bulmuş?" Livy Vic'e sordu. "Unumuz var mı? "

"Bana neden kızdığınızı anlamıyorum!" Stevie karşı çıktı. "O hâlâ bizim babamız!"

"Sana kızgın değilim," diye açıkladı Dag aniden, düşünceli düşünceli odanın öbür ucuna bakarak. "Ama seni tanımıyorum. Bu yüzden sana kızmak için bir nedenim yok."

Mutfaktan gelen bir "bip" sesi Livy'nin kaşlarını çatmasına neden oldu. "Mikrodalga fırınımız mı var?" diye sordu Vic'e. "Ne zaman mikrodalga fırın aldık ki?"

Bir dakika sonra Charlie mutfaktan döndü. Şimdi sol kolunun kırımında paslanmaz çelikten bir karıştırma kâsesi, sağ elinde de tahta bir kaşık tutuyordu. Kâsede ne varsa o kaşıktan fena halde dayak yiyordu.

Charlie hâlâ karıştırmaya devam ederken, "Kimse sana kızgın değil Stevie," dedi. "O salak hakkında hissettiklerin için seni suçlamıyorum."

"Ben ona baba diyorum," dedi Stevie diğerlerine.

"Ama burada ciddi bir sorunumuz var. O hayattayken güvende değiliz."

"Onun izini sürebilirim," dedi Max. "Öldürürüm." Stevie'ye baktı. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa bunu yaptığın için biraz ağla."

Stevie'nin gözleri kısıldı. "İyi hissettirmez."

"Hayır, hayır." Charlie hâlâ karıştırarak başını salladı. "Senden bunu yapmanı isteyemem. Babamızın nasıl yapılacağını bildiği bir şey varsa, o da saklanmaktır. Onu asla bulamayacaksın ve sadece hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Çünkü bu konuşmada herkesin asıl derdi onun hayal kırıklığı," diye mırıldandı Vic.

"Saklanmak için güvenli bir yere ihtiyacımız var," diye akıl yürüttü Charlie, karıştırıcı kolu hiç durmadan. "Babam hâlâ hayattayken ve bizi öldürmeye çalışanlar hâlâ dışarıdayken güvenli bir ev bulmalıyız. New York'tan ayrılmak zorunda kalabiliriz."

"Hepimizi öldürmeye çalıştıklarını sanmıyorum," diye açıkladı Max birden Charlie'ye. "Sadece seni ve beni. Bence Stevie'yi canlı istiyorlar."

Charlie kısa bir süre için karıştırmayı bıraktı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Şey, biliyorsun biz-" Max aniden kendi sözlerini kesti ve odaya baktı. "Hani Stevie'yi aldığımız yere yakın bir yerde *Mercedes*'in içindeyken?" diye sordu belli belirsiz.

"Evet," dedi Charlie.

"O zaman hepimizi havaya uçurmaya çalışmadılar. Pazarlık etmeye çalıştılar, ki bu çok mantıklı..."

"Stevie'yi istiyorlarsa." Charlie tekrar karıştırmaya başladı. "İnanılmaz," diye tersledi. "Onu yine sattı."

Vic kafasını kaldırdı. "Bir dakika. . . ne?" Ama

kız kardeşler onu görmezden geldi.

Charlie kız kardeşlerine, "Buradan gitmeliyiz," dedi.

Onlar gitmeden önce Berg, "Bekleyin," dedi. "Sizin için bir yerim var çocuklar. Güvenli bir yer."

Charlie ona çok küçük bir gülümseme verdi. "Seni bu işe bulaştırmak doğru gelmiyor. Bilirsin işte... yine."

"Çoktan ayarlandı. Söz veriyorum, daha güvenli bir yer bulamazsınız." Max homurdandı. "Sanki bunu daha önce duymadık."

"Kardeşim güvenli olduğunu söylüyorsa," diye araya girdi Dag, "güvenlidir."

"Tamam." Max, Berg'in söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyor gibi görünürken Charlie gülümsedi. Ama Berg bal porsuğunun kendisine inanıp inanmamasını umursamıyordu.

"Kurabiyeleri bitirmem için bana on dakika ver ve gidelim."

Kadın mutfığa geri döndü ve Max Berg'i işaret etti. "Bu konuda haklı olsan iyi edersin. Yoksa huysuzlanacağım."

"Buradan daha güvenli bir yer bulamazsın," diye söz verdi, her kelimesinde ciddiye.

Livy ellerini havaya kaldırıp, "Bu kurabiyeleri yapmak için ne kullandığı konusunda başka kimse endişelenmiyor mu?" diye sorana kadar ikili birbirlerine baktı, Max onu ölçüp biçti ve doğruyu söylediğinden emin oldu.

* * *

Charlie, Berg'in hayatında tattığı en muhteşem ballı-limonlu şekerli kurabiyelerden oluşan bir tabağı Livy'nin ellerine tutuşturduktan sonra - *"Bu kurabiyeleri süslemek için nereden malzeme buldun lan?"* -Berg üç kadını Grand Central İstasyonu'na götürdü ve orada Long Island Tren Yolu'na bindiler.

Queens'e doğru yola çıktıklarında hiçbiri konuşmadı. Stevie çantasından binlerce dijital kitaba erişim sağlayan bir okuyucu çıkardı. Tüm yolculuk boyunca okudu ve tek kelime etmedi. Max, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle, onlar kalkıp hareket edene kadar trendeki rastgele insanlara baktı.

Charlie sadece pencereden dışarı baktı.

Jamaica istasyonuna vardıklarında trenden indiler ve Berg onları SUV'sini sakladığı garaja götürdü.

Üç kadın sessizce çantalarını onun aracının arkasına koydu ve içeri doluştu.

Yolda Stevie okumaya, Max gülümsemeye, Charlie de bakmaya devam etti.

Coop da bu geziye katılmak istemişti ama Berg kız kardeşlerin şu anda kimseyle uğraşmak istemediklerini hissediyordu. Berg'le uğraşmak zorunda oldukları gerçeği muhtemelen

dayanabilirlerdi. Buna bir de meraklı bir çakalın eklenmesi hiç şüphesiz üçünden birini ya da üçünü de uçurumun kenarına itecekti. Bu yüzden Dag üstadı eve götürdü ve Berg buradaydı.

Berg kendi sokağına döndü. Queens'teki bu mahalleyi çok seviyordu ve burayı bulduğunda minnettar olmuştu. Şehirde yaşamak pek ona göre değildi. Ne de olsa Washington'da büyümüştü ve ailesiyle birlikte çok daha rahat bir yaşam tarzına alışkındı.

Cipinden indi ve arka tarafa gitti. Tam çantalarını çıkarırken telefonu çaldı.

Berg ekrana baktı ve irkildi. Kız kardeşinin mesajı büyük harflerle yazılmıştı. Bu hiç iyi bir şey değildi.

"Hemen döneceğim hanımlar," dedi ve onlar için tuttuğu evi işaret etti. "Neden siz bahçeye bir göz atmıyorsunuz?"

Berg başka bir mesaj alana kadar caddenin karşısına geçti ... sonra koşmaya başladı.

* * *

Charlie kız kardeşlerinin yanında durmuş, üçü birlikte Berg'in yanıyormuş gibi kaçmadan önce onları götürdüğü Queens caddesine bakıyorlardı.

Kısa bir süre için gerçekten geri dönüp dönmediğini merak etti. Geçirdiği günü düşününce... tüm bunların kendisini ve Max'i öldürmek ve Stevie'yi kaçırmak için hazırlanmış bir tuzak olduğunu ve tatlı ayının da tüm bunların arkasındaki büyük beyin olduğunu öğrenirse hiç şaşırmayacaktı.

Bu onun şansı olurdu, değil mi?

"Sanırım bu daha az güvenli olabilir," diye yorumladı Max, bakışları her şeyi hızlı ve yakından incelerken.

Charlie önce sokağın bir tarafına, sonra diğer tarafına baktı. "Bu ne anlama geliyor? Bunun nesi yanlış?"

Max bir süre onu izledikten sonra, "Alerji ilaçlarını almamız gerekiyor, tatlım," dedi. Gözlerini gökyüzüne dikmiş olan Stevie'ye kısa bir süre baktı. "Ve bunun daha az kayıtsız olması gerekiyor."

"Neden? Ne kaçırıyorum?" Charlie havayı koklamadan önce sordu. Ama hiçbir şey algılayamadı. İlaçlarına gerçekten ihtiyacı vardı. "Neyi koklamıyorum?"

"Merak etme." Max iç çekti. "Çok fazla seçeneğimiz yok gibi."

Çünkü babaları bir kez daha kızları için seçenekleri imkânsız hale getirmişti.

"Yine de çok güzel," dedi Stevie. "Bilirsin işte... Queens için." Max kız kardeşine baktı. "Queens hakkında ne biliyorsun?"

"Pek çok yer hakkında bilgim var. Pek çok yerde bulundum. Çok seyahat eden tek kişi sen değilsin, Maxie MacKilligan."

"Laboratuvardan laboratuvara ve akıl hastanesinden akıl hastanesine seyahat ediyorsun. Gidip gelirken manzarayı seyrettiğin pek söylenemez."

"Ne yaptığımı ya da yapmadığımı nereden biliyorsun? Hiç ortalıkta yoksun."

"Çünkü *seni* tanıyorum. Paris'teyken Eyfel Kulesi'ni görmeye vakti olmayan tanıdığım tek kişi sensin."

"Meşguldüm! Ve o zamandan beri onu gördüğümü bilmeni isterim."

"Siz üçünüz kız kardeşler misiniz?" diye sordu sert bir ses arkalarından.

Max hemen her zaman üzerinde taşıdığı bıçaklardan birine davrandı ve Charlie'yi bıçağı çekmeden elini tutmaya zorladı. Ortanca kız kardeşini ıslahevinden ve Max büyüdüğünde de hapishaneden uzak tutabilmek için çok erken yaşlarda kendi kendine öğrendiği bir beceriydi bu.

Stevie de ürkmüştü, bıçaklanmış gibi çığlık attı, sırtı kamburlaştı, sonra kendini en yakındaki ağaç gövdesine attı ve pençelerini geçirdi. Uyarıcı bir tıslamayla geriye doğru dallara tırmanarak yaprakların arasında kayboldu.

Arkalarında duran huysuz adam gözlerini daha da açarak ağaca baktı. "Uhhhhh ..."

Ortanca kız kardeşinin önüne geçti - böylece Max birini bıçaklamaya kalkarsa önce Charlie'yi öldürmek zorunda kalacaktı - elini uzattı.

"Charlie MacKilligan," dedi ve kendini tanıttı. "Bu benim kız kardeşim Max ve ağaçtaki de Stevie."

Büyük kahverengi gözler Charlie'ye odaklandı. "Neden hepinizin erkek ismi var?" diye sordu, şimdi gergin görünüyordu. Charlie onu suçlamıyordu.

"Babam hep erkek çocuk isterdi. Ama Sekizinci Henry gibi sadece kızları oldu."

"Aslında," diye açıkladı Stevie ağaçta saklandığı yerden, "Henry'nin bir oğlu vardı ve babasının ölümünden sonra kral olarak taç giydi, ama hastaydı. Uzun sürmedi. İşte o zaman Kanlı Mary-"

"Şu neden ağacın tepesinde?" diye sordu huysuz adam. "O bir dahi. Yani tuhaf biri."

"Her zaman böyle gergin midir? Buralarda ürkekleri sevmeyiz."

Charlie, geçici evlerini daha görmeden kaybetmelerine neden olmayacak iyi bir cevap düşünmeye çalıştı. Ama daha o bir şey söyleyemeden, bir arı uçarak Max'in yüzünün etrafında kısa süreliğine pusu kurdu. Ve böylece kız kardeşi de gitmiş oldu.

"Nereye gidiyorsun?" Charlie sordu.

Aldığı tek yanıt "Arılar," oldu. Ama Charlie'nin ihtiyacı olan tek şey buydu.

"O bir sorun olacak," dedi huysuz adam. "Öyle göründüğünü biliyorum."

"Onun gibileri burada sevmeyiz."

Charlie şok olmuş bir halde gözlerini kırptırdı. "Az önce bana ne dedin sen?" "Beni duydun."

Stevie'nin kafası yaprakların arasından çıktı ve "Seni ırkçı!" diye suçladı.

Huysuz adam kaşlarını çatı. "Ha?"

"Beni duydun! Sen bir ırkçısın. Ve Max geri döndüğünde, bunun için kışına tekme basacak!"

Berg sokağın karşısındaki bir evin arkasından çıktı ve koşarak yanına geldi. "Bunun için üzgünüm," dedi yaklaşarak. "Kız kardeşim ... biraz sorunlar." Gülümsedi. "Peki nasıl geçiniyoruz?"

"Bana ne olduklarını söylemedin," dedi huysuz adam.

"Evet." Charlie dudak bükmekten kendini alamadı. "İki renkli kadın senin için korkutucu olmalı."

İki adam birbirlerine ve tekrar Charlie'ye baktı. "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Berg.

"Görünüşe göre sadece Stevie sizin değerli mahallenizde kalabilir. O yeterince beyaz görünüyor."

"Ve siz, efendim," diye bağırdı Stevie ağaçtan, "söyledikleriniz yüzünden kendimi korkunç hissetmeme neden olmayacaksınız. Beyazların suçluluk duygusunu omuzlarıma almayacağım, çok teşekkür ederim!"

Berg başını salladı. "Tiny senin siyah olmanı umursamıyor. Ya da kız kardeşinin Asyalı olması. Muhtemelen önemseydiği son şey bu."

"Gerçekten de öyle," diye iç geçirdi huysuz adam.

"Adı Tiny mi?" Charlie adama bakarak sordu. Berg'den daha uzun boyluydu. Ve daha genişti.

"Aile lakabı," diye homurdandı.

"Tiny'nin tek umursadığı şey sizin bal porsuğu olmanız," diye devam etti Berg.

"Bu komşularım için bir sorun olacak," diye itiraf etti Tiny. "Özellikle de kovanları olanlarla."

"Bu neden önemli olsun ki?" Charlie sordu. Max'in o anda onun yanına döndüğünü fark edene kadar kafası karışmıştı. Elinde damlayan bir bal peteği vardı ve yüzlerce kızgın arı tuhaf bir kabile maskesi gibi yüzünden sarkıyordu.

"Tanrım!" Charlie hızla kız kardeşinden uzaklaşarak ve kendi yüzünden daha fazla kızgın arı sallayarak tersledi.

Max ona boş gözlerle bakıyor, hâlâ ona saldıran diğer arıları görmezden geliyordu.

"Ne?" Max sordu.

Bu tartışmayı şimdi yapmanın zaman kaybı olduğuna karar veren Charlie dikkatini adamlara çevirdi ve "Anlıyorum. *Hepiniz* ayısiniz. Bu mahallenin hepsi ayı!" Sırıttı, sonunda koku alma yeteneği olmadan bunu anlayabildiği için kendisiyle gurur duyuyordu.

İki adam tekrar birbirlerine baktı. "Bunu bilmiyor muydunuz?" "Alerjiler," diye hatırlattı Berg'e.

"Sadece Tiny'ye bakarak anlayamadın mı?" Berg sordu.

"Her yerde koca koca insanlar var. Çoğu steroid kullanıyor ama yine de ..."

"Bak," dedi Tiny, "kişisel bir şey değil. Ama"- Max'i işaret etti

-"Zaten kovanlardan geliyor. Şuradaki" - Stevie'yi işaret etti- "çok ürkek. Ve sen . . ."

"Garip kokuyorsun." diye bitirmeden önce bir süre Max'e baktı.

"Duş aldım ve kıyafetlerim temiz."

Berg başını salladı. "Kötü koktuğunu kastetmiyor. Sadece daha önce karşılaştığı bir cins ya da tür gibi kokmuyorsun."

"Bu da senin bir melez olduğun anlamına geliyor. Ve ayı melezi de değilsin. Biz sadece ayı melezleriyle ilgileniriz."

"İrkçilik!" Stevie ağacın güvenli yerinden bağırdı. "Bu ırkçılık değil," diye homurdandı Tiny.

"Ama bağnazlık," dedi Berg ona. "Ve kız kardeşimin bu konuda ne hissettiğini biliyorsun." Ayı Tiny'ye garip, bilmiş bir gülümseme verdi ve Charlie kısa bir süre bunun ne anlama geldiğini merak etti. "Bunu ona söylemekten gerçekten nefret ediyorum. Ders vermeyi ne kadar sevdiğini bilirsin-"

"Pekala," diye araya girdi Tiny. "Pekala. Ama bir soruna dönüşürlerse, sorumlusu sensin."

"Tamam."

"Hayır, hayır." Charlie Berg'in kolundan tutup onu uzaklaştırdı. "Bize müsaade edin." Çitlere ulaşana kadar onu avlu boyunca sürükledi. "Dostum, benim ve kız kardeşlerimin -özellikle de Max'in- yaptığı hiçbir şeyden sorumlu olmak istemezsin." Berg'e doğru eğildi ve fısıldadı, "Bu konuda bana güven."

Berg eğildi ve fısıltıyla karşılık verdi: "Endişeni anlıyorum ama Tiny zor bir ayı. Kovanların risk altında olduğunu düşünürse senin ve kız kardeşlerinin, özellikle de Max'in kalmasına izin vermez." Doğrudur ve gülümsedi. "Her şey yoluna girecek."

"İyi olmayacak. Kız kardeşlerim ve ben belayı üzerimize çekiyoruz." "Bunu fark ettim."

"Peki neden bunun bir parçası olmak istiyorsun? Karar verme yeteneğin zayıf mı? Eminim biliyorsundur."

"Sanmıyorum-"

"Bak, bunu halledeceğim," dedi göğsünü okşayarak. "Güven bana."

Charlie, Tiny'nin tam önünde durana kadar geri yürüdü. "Dinleyin, kız kardeşlerimin tüm sorumluluğunu üstleneceğim. Verilen herhangi bir zarar, istila edilen herhangi bir kovan, paniğe kapılan herhangi bir ayı, hepsi benim sorumluluğumda olacak. Gerektiği gibi düzelteceğim, geri ödeyeceğim, yenileyeceğim ya da özür dileyceğim. Bu konuda söz veriyorum."

Elini uzattı ve uzun bir süre baktıktan sonra Minik elini tuttu, acayip büyük parmakları elinin tamamını yuttu.

"Sana güveniyorum," dedi Tiny Charlie'ye. Ama sonra bakışlarını Max'e kilitledi. "Ama buna güvenmiyorum."

Max omuz silkti, ağzı çalıntı bal peteğiyle doluydu. "Bu muhtemelen akıllıca."

Charlie, kız kardeşini ensesinden kelepçelemeden önce Tiny ve Berg'in arkalarını dönmesini bekledi. "Aptal!" diye sessizce tersledi. İki adamı takip etmeye başladı ama Max'e havlayacak kadar uzun süre durdu, "Ve şu lanet arıları suratından çek!"

* * *

Tiny onları boş eve götürdüğünde Berg biraz yüzünü buruşturdu. Tiny'nin burada kiracıları olalı yıllar olmuştu ve burayı hiç temiz tutmamıştı. Daha da kötüsü, belli ki burayı bir tür istifçinin ekstra deposu olarak kullanıyordu.

"Peki ne düşünüyorsun?" diye sordu Tiny.

"Ummmm ..." Charlie başladı.

"Sen de mi burada hayvan istifliyorsun?" Max açıkça sordu. "Belki birkaç ceset?"

Charlie kız kardeşini tişörtünün yakasından tutup açık bir kapıya doğru itti. "Git mutfağı kontrol et lütfen, bırak ben halledeyim."

Kız kardeşi omuz silkerek uzaklaştı ve Tiny Charlie'ye evi gezdirdi. Berg arkasından gitti, evin aslında ne kadar kötü olduğunu gösteren her yeni işaret karşısında hâlâ ürperiyordu. Birden kız kardeşinin burada olmadığına sevindi. Britta bu yüzden onun peşini bırakmazdı.

"Tiny'nin ona böyle boktan bir evi göstermesine nasıl izin verirsin? Aklından ne geçiyordu?" Kız kardeşinin "Berg ve Dag'ın vurdumduymazlığı" dediği şeye pek tahammülü yoktu.

Kendisinde *olmadığı* için gurur duyduğu bir vurdumduymazlıktı bu. "Bu aileyi ayakta tutan tek kişi babam ve benim," diye hatırlatırdı kardeşlerine. "Bunun farkındasınız, değil mi?"

Oturma odasına geri döndüler ve Tiny başladı, "Peki ne yapıyorsun?"

."

"Pekala," diye araya girdi Charlie, "işte anlaşma. Kiradan beş yüz indirim yap -zaten çok yüksekti- ve burayı sizin için temizleyeceğiz. O kadar temiz ki, bizden koparmaya çalıştığınız paraya kiralayabileceksiniz."

"Uh-"

"Artı, otuz gün önceden haber vermek yok. Ne zaman ayrılırsak, o zaman gideriz. *Ama* şikayet etmeden önce, size üç aylık peşin ve nakit para vereceğiz. Ve eğer üç aydan önce ayrılırsak, fazlası sende kalacak. Anlaştık mı?"

Tiny omuz silkip "Anlaştık mı?" diyene kadar Charlie'ye baktı.

Berg, Tiny'nin bunu neden bir soruymuş gibi söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama ... tamam.

Charlie gülümseyerek Tiny'nin elini tekrar sıktı, başını çevirdi ve "Max!" diye bağırdı.

Max mutfaktan içeri girdi. Bal peteğini bitirmiş ve yüzündeki balı ve ölü arıları temizlemişti. Şimdi cildinin her yerinde parlak kırmızı, kızgın sokma izleri vardı. Bu onu rahatsız ettiyse de belli etmedi.

"Ne?" diye sordu kız kardeşine.

Başparmağını Tiny'ye doğru salladı. "Para."

Max başını sallayarak aniden tişörtünü çıkardı ve hem Berg hem de Tiny ellerini kaldırarak geri çekildiler.

"Şimdi bir saniye bekle-" Tiny onu durdurmaya çalışarak şöyle dedi. Takas için kira alma fikrini aklından bile geçirse taşaklarını koparacak bir dişi domuz arkadaşı vardı.

Ama Max başını salladı. "Kendine gel," dedi ve sutyenini karıştırıp bir tomar para çıkardı. Paraları gerçek göğüs gibi görünmelerini sağlayacak şekilde yerleştirmeyi başarmıştı. Büyük parçaları kız kardeşine uzattı ve tişörtünü geri giydi.

Charlie parayı hızla saydı ve Tiny'ye uzattı.

"Tamam. Pekâlâ." Minik bir nefes verdi. "Bir şeye ihtiyacın olursa, sokağın aşağısındayım. Berg nerede olduğunu biliyor."

"Teşekkürler."

"Ve unutma Tiny," diye ekledi Berg ayı ön kapıya doğru hantalca ilerlerken, "burada değiller. Eğer mahalleden olmayan biri onları sorarsa bana haber ver."

Minik homurdanarak dışarı çıktı ve Berg, "Biliyor musun, bizim evde ödünç alabileceğin fazladan yatak takımlarımız var. Ben ve kardeşlerim de yarın gelip evi temizlemenize yardım edebiliriz. Eminim tüm bunlar gerçekten göz korkutucudur."

"Elbette." Ona gülümsedi. "Yaptığın her şey için sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Yaşadığım o günden sonra ... tek parlak noktam sendin. Teşekkür ederim."

"Sorun değil." Şimdi. Ona şimdi çıkma teklif etmeliydi. Çünkü ne zaman gideceğini bilmiyordu. Üç aylık ödeme yapmıştı ama bunu sadece üç ay burada kalmayı beklemediği ve Tiny'den şikayet istemediği için yaptığı hissine kapıldı. "Um . . . soooooo _"

İzlendiğini hisseden Berg, aşağıya ve soluna baktı. Max hemen yanında durmuş, ona bakıyordu. Sonra sağına ve aşağıya baktı. Stevie onu izledi, gözleri güvensizlikle kısılmıştı. Ama Max'in de ona baktığını fark edince gülümsemek zorunda kaldı ve bu da Max'in kendini çok rahatsız hissetmesine neden oldu.

Belki de Charlie'ye çıkma teklif etmek için iyi bir zaman değildi. Evet. Muhtemelen değil. "Tamam, yarın görüşürüz."

* * *

Charlie ayının geçici evlerinden çıkışını ve ön kapının arkasından kapanışını izledi. Kız kardeşleriyle yalnız kalınca bir nefes verdi ve odanın içinde etrafına bakındı. "Burayı temizleyeceğimizi söylemiştin?" Max sordu. Charlie gözlerini devirerek, "Merak etme. Seni dahil etmiyordum. Yardım etmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorum." "Temiz olduğumuz sürece." "Yardım edebilirim," dedi Stevie, gördüğü ilk şeyi kaparak. "Düzenleyebilirim ya da ... uh ... eşyaları bir yığının içine koyabilirim. Ya da ben-" "Ya da," diye araya girdi Charlie, "rahatlayabilirsin. Bırak ben halledeyim." "Charlie, bu çok fazla şey ve sen de yorgun olmalısın-" "Bırak ben halledeyim. Size daha sonra yapacak bir şeyler veririm." "Elbette verirsin." Max homurdandı ve merdivenlerden yukarı kayboldu. Stevie sadece başını salladı ve mutfığa doğru gitti. Onlar gittikten sonra Charlie rahatlamış bir iç geçirdi. Artık ne yapılması gerektiğini görebiliyor ve halledebiliyordu. Kız kardeşlerine ya da Berg'e ona yardım etmeleri konusunda güvenmediğinden değildi; sadece insanlar yardım ettiklerini düşündüklerinde onun yoluna çıkma eğilimindeydiler. Ve herkesin her zaman bir tür yönlendirmeye ihtiyacı vardı. Bu işi kendi başına halletmek onun için daha kolaydı. Charlie'nin anlamadığı şey, neden herkesin bu çok sağlam mantık bir şekilde yanlışmış gibi davranmakta ısrar ettiğiydi!

* * *

Ev Max'in tahmin ettiğinden çok daha büyüktü. Eski ama çok güzeldi. Sadece temizlenmesi gerekiyordu. Kız kardeşinin bunu kolayca halledebileceğinden emindi. Charlie hiçbir şey yapmadan oturacak biri değildi.

Max pencere kenarı olan bir oda seçti. Oturdu ve sessiz Queens sokağına baktı. Charlie'den gerçekten hoşlandığına emin olduğu koca ayı, elinde temiz nevresim ve havlularla gelip Stevie'ye uzattı.

Ne yazık ki Max, ayılar ve bu sokağın etrafındaki kovanlar gibi pek fazla şeye konsantre olamıyordu. Başını iki yana salladı. Babası ölmemişti. İnsanlar hâlâ peşlerindeyken nasıl herhangi bir şeye yeterince konsantre olabilirdi ki? Ve şimdi ayılarla dolu bir sokaktaydılar. Güvenlikleri için.

Charlie bunu kendi başına çözmeye çalışacaktı ama hayır. Desteğe ihtiyaçları vardı. Arkadaşlara ihtiyaçları vardı.

Arka cebinden telefonunu çıkaran Max hızlı aramayı tuşladı ve karşı tarafın bağlanmasını bekledi.

"Öldü mü?" diye sordu alçak bir ses, merhaba bile demeden.

Max gülümsedi. "Maalesef hayır. Ve başımız belada."

Çok iyi bildiği o alçak sesle kıkırdadı. "Tabii ki öyle. Ülkenin öbür ucundayım ama yoldayım. Baban hakkında duyduğum ve sana söylemem gerektiğini düşündüğüm bir şey daha var. . ."

Max gözlerini kapadı ve iç çekti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ön kapı çarparak açıldı ve Berg sadece kahvaltısına odaklanabilmek için başını öne eğdi. Dag da aynı şeyi yapmaya çalıştı ama tabağı çoktan boşalmıştı. O da kaçmaya çalıştı ama üçüzleri çoktan mutfağın kapısında ve kızgın bir domuz gibi hırıliyordu. Şu anda da tam olarak öyle davranıyordu.

"O kadın," diye bağıarak Dag'ı mutfağa geri itti. "O saplantılı, deli kadın!"

Coop'un en büyük kız kardeşi Toni Jean-Louis Parker Reed'i kastettiğini biliyordu. Şimdi bir boz dişi domuzun kokain bağımlısı bir anneye benzediğini fark ettiği bu çakal, kardeşlerine karşı çok korumacıydı.

Britta seyahat çantasını ve cüzdanını yere bıraktı. "Onunla Milano'da havaalanında tanıştığım andan, saldırı hakkında yerel yetkililerle görüştüğüm ana ve nihayet onu JFK'de sarsabildiğim ana kadar peşimi bırakmadı. Ve tüm bu süre boyunca benim için çıldırıyordu!" Suçlayıcı bir parmakla Berg'i işaret etti. "Ve beni onunla bıraktın!"

Berg ona, "Onunla başa çıkabileceğini söylemiştin," diye hatırlattı.

"Hepimiz kendime çok değer verdiğimi ve başkalarını çok az düşündüğümü biliyoruz. Ama bu sefer onun çılgınlığının ne kadar derin olduğunu fark etmemiştim!"

Bir sandalye çekti ve koltuğa sertçe gömüldü. Masaya baktı ve adamın tabağındaki pastırmayı kapmak için uzandı. Adam uyarırcasına hırladı.

"Benimle uğraşmaya başlama bile!" diye kükredi.

Sessizce yediler ve Dag kız kardeşleri ve Berg için daha fazla pastırma ve tost yaptı. Birkaç fincan kahve ve yemekten sonra kız kardeşinin tüm tavrı değişti.

Britta sandalyesinde arkasına yaslandı, bir ayağını diğer uyluğunun üzerine koydu. "Peki bugün ne yapıyoruz?"

Biraz yemek ve kahvenin boz bir dişiye neler yapabileceği inanılmazdı.

"Charlie ve kız kardeşlerine yardım etmeye gidiyorum."

Britta yumruğunun tersiyle burnunu ovuşturdu. "Charlie kim?"

Hâlâ yemek yiyen Dag, bir dilim buğday tostunun üzerine bal döktü. "Onu neredeyse öldürtecek olan kadın."

"Onunla tekrar mı tanıştın? Nasıl?" Britta öne doğru eğildi. "Hâlâ çıplak mıydı?"

"Maalesef hayır," dedi Dag sırtarak.

"O neden burada?" Britta sordu. "Onu bulup buraya sen mi getirdin?"

"Tabii ki hayır!" dedi Dag, bu öneriden bile rahatsız olarak.

"Ama Tiny'nin sokağın karşısındaki eski evi ona vermesini sağladı, böylece onu kolayca takip edebilecek."

Berg üçüzüne ters ters baktı. "Neden konuşuyorsun?"

Dag iri ellerini büyük boy bir kahve kupasının etrafına sardı. "Sadece bu kadın için yaptıklarını büyüleyici buluyorum. Sana hiç yakışmıyor."

"Ben yardımseverim," diye karşı çıktı Berg. "Elimden geldiğince yardım ediyorum.

Ben sevilen biriyim."

Dag ve Britta hızla birbirlerinden uzaklaştılar ve Berg onların yüzüne *açıkça* gülmemeye çalıştıklarını biliyordu. Bu takdir ettiği bir şeydi.

Mutfak kapısından gelen bir ses dikkatlerini çekti. İki yüz kiloluk Kafkas ayı köpeğinin ya da Kafkas çoban köpeğinin -kime sorduğunuza bağlı olarak- gerinip esnemesini ve kısa bir süre oturup arka patisini kullanarak boynunu ve çenesini kaşımamasını izlediler.

İşi bittiğinde Britta'nın yanına geçti, patilerini masanın üzerine koydu ve Dag'ın yaptığı pastırma yığınının tamamını kapana kadar eğildi. Sonra da huzur içinde yemek yemek için diğer odada kayboldu.

Kardeşler yeniden birbirlerine odaklandılar ve Britta Berg'e "Bu kadının bir şekil değiştiren olduğunu söylemiştin ama bana ne olduğunu hiç söylemedin." diye sordu.

"O bir melez," dedi Berg, basit tutmaya çalışarak. "Melez ne?"

Berg cevabını dikkatle verdi. "Annesinin kurt olduğunu söyledi."

"Echhhh." Britta'nın yüzünün sol tarafı kızgınlık ve tiksintiyle buruştu. Çoğu ayı gibi onun da kurtlara pek tahammülü yoktu. Kız kardeşinin dikkatini epeyce dağıtacak bir şey-

"Ama babası bal porsuğu," diye gönüllü oldu Dag.

Britta ellerini havaya kaldırdı. "Gerçekten mi?" diye sordu Berg'e. Berg de aynı anda ellerini havaya kaldırdı. "*Gerçekten mi?*" diye sordu Dag.

* * *

Charlie ön kapıyı açtı ve neredeyse tıpatıp birbirine benzeyen üç iri yarı insan verandasında duruyordu. Kısa bir süre bunun nasıl olduğunu merak etti.

olurdu. Birbirlerine gerçekten *benzeyen* kardeşlere sahip olmak. O ve kız kardeşlerinin her biri annelerine benziyordu. Neyse ki. Charlie babasından o kadar nefret ediyordu ki, her gün banyo aynasından kendisine bakan suratını görmek istemezdi.

"Merhaba," dedi gülümseyerek. Sadece babasına *benzememesi değil*, aynı zamanda Berg'i gördüğü için mutsuzdu ama aslında onu gördüğüne sevinmişti.

"Hey." Berg temizlik malzemeleriyle dolu bir kovayı havaya kaldırdı. "Yardım etmeye geldik."

"Elbette. İçeri gelin." Geri çekildi ve üçlünün evine girmesine izin verdi. Erkekler kapı aralığını temizlemek için eğilmek zorunda kaldı. Dişi eğilmedi ama kahverengi ve altın sarısı saçları neredeyse kapının pervazına takılıyordu.

Berg evin en uzağına doğru yürüdü ve oturma odasında durakladı. Durdu. Gözlerini dikti. Sonra koridordan mutfığa doğru gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra tekrar içeri girdi ve aval aval Charlie'ye baktı.

"Ne?" diye sordu sonunda.

"Nerede o?"

"Ne?"

"Dağınıklık. Tiny'nin sana bıraktığı istifçi dağınıklığı."

"Ah. O. Temizledim. Dün başladım. Gece geç saatlere kadar çalıştım. Birkaç saat uyudum, sonra üç gibi kalktım ve bitirdim. Oldukça da iyi görünüyor, değil mi? Bütün ıvır zıvırını garaja koydum, böylece istediği zaman karıştırabilir."

Max elinde bir kavanoz balla odaya girdi. Bir kaşık kullanarak ağzına büyük parçalar halinde götürdü.

"Anlamıyorum," dedi Berg. "Üçünüz bunu nasıl bu kadar çabuk hallettiniz?"

Max kısa bir kahkaha attı ve ağzındaki kaşığın etrafında şöyle dedi: "Üç mü? Bunların hepsi onun. Biz hiçbir şey yapmadık."

"Doğru değil," diye hatırlattı Charlie ona. "Siz ikiniz yatak odalarınızı temizlediniz." "Sizden önce biz uyuyabilelim diye."

"Yani bu evi tek başınıza mı temizlediniz?" Berg Charlie'ye sordu. "Şey-"

"Ama size yardım etmek için bugün döneceğimizi söylemiştim. Neden beklemediniz?" "Uh . . ."

"Evet, abla," diye alay etti Max. "Ona neden beklemediğini açıkla."

"Kapa çeneni," dedi Charlie Max'e. Bağırmasına gerek yoktu. Max'in bağırmadan da anladığını biliyordu. Berg'e odaklandı. "Sadece daha kolaydı-"

"Kendi başına mı yapacaksın? Gerçekten mi?"

"Oraya girip halledebilirim. Çok kolay."

"Anlıyorum," dedi kadın. "Kendin yaparsan, sürekli açıklama yapmak ya da talimat vermek zorunda kalmadan istediğin şekilde halledersin."

"Evet! Teşekkür ederim!"

"Çünkü bunu mükemmel bir şekilde yapabilecek tek kişi sensin. Diğer herkes beceriksizdir."

"Evet! Bekle . . . hayır."

Berg başını salladı. "Kız kardeşimin tuzağına düştüm. Bu arada bu Britta. Dag'ı hatırlıyor musun?"

Kendini aptal gibi hissedenden Charlie itiraf etti: "İnsanların *basit* yönlendirmeleri anlayamaması benim suçum değil. Onlara anlatabilirim. Bir şeyler yazabilirim. Onlara şemalar verebilirim ama yine de yanlış yaparlar! Benim için kendim yapmak daha kolay. O yüzden ben yapıyorum. Kişisel bir şey değil."

"Değil mi?"

"Kişisel değil!"

"Dışarı çıktın mı?" Berg muhtemelen bir tartışmanın önüne geçmeye çalışarak sordu.

"Dışarıda ne var?" diye sordu.

"Ağaçlar. Bitkiler. Şu anda Gri Bahçeler'de yaşıyormuşsunuz gibi görünüyor."

"Oh. Uh ... evet, bunu yapabilirsin." Çünkü Charlie dışarıda ne olduğunu umursamıyordu. O sadece içeriyle ilgileneceğini söylemişti. Ona göre dışarısı onun sorunu değildi. "Teşekkür ederim."

Berg kıkırdayarak ve hâlâ başını sallarken gibi yaparak evin içinde yürümeye başladı, kardeşleri de onu takip ediyordu.

Max bir duvara yaslanmış, bal kavanozu neredeyse bitmek üzereyken saymaya başladı: "Beş, dört, üç, iki-"

Paniklemiş, histerik bir çığlık ve ardından ayı hırıltıları. Stevie oturma odasına koştu ve kanepelerden birinin altına girdi. Büyük olasılıkla bir süre kalacağı yere.

"Ayılar var!" diye bağırdı kanepenin altından. "Evimizde ayılar var! *Neden evimizde ayılar var?*"

Charlie alnını kaşıdı ve Max'e döndü. "Babamdan haber var mı?" "Henüz yok."

"Neden benden bir şey saklıyormuşsun gibi hissediyorum?" Max omuz silkti. "Çünkü muhtemelen saklıyorum."

"Sakladığın şey migrenimi azdıracak mı?"

"Evet."

"O zaman şimdilik kendine sakla." "Benim planım da buydu."

"*Evimizde aylar olması kimsenin umurunda değil mi?*" Stevie çığlık attı. Max pencerelerden birinden dışarı baktı; Berg diğer taraftan geçiyordu.

"Burada daha ne kadar kalacağız?"

"En azından neler olduğunu öğrenene kadar. Neden? Burayı sevmiyor musun?" Max omuz silkti. "Şehirde olmayı tercih ederdim. Burası ... banliyö."

"Güzel olacak. Bir kez olsun normal insanlar gibi yaşayabiliriz."

Stevie kafasını dışarı çıkardı. "Şunu duydun mu? Cıvıltı. Bu mahallede sincaplar var. *Sincaplar!*" Kanepenin altına girdi.

Max kaşığının arkasını yaladı. "Evet. Tıpkı normal insanlar gibi."

* * *

Berg, tepesindeki ağaç dalından başını okşayan ele bir tokat attı. "Oyalanmayı bırak ve işinin başına dön."

"Çalışıyorum zaten. Saatlerdir! Ve şimdi yorgunum," diye yakındı Dag. "Ve açım." Berg'in başını tekrar okşadı.

Bıkan Berg kardeşinin kolunu tuttu ve onu ağaçtan çekerek yere düşürdü. Tam ona saldıracaktı ki Charlie, "Aç mısınız?" diye seslendi.

Berg kardeşinin göğsünün üzerinden koşarak evin hemen arkasındaki verandada bulunan metal masaya ulaştı. Plastik, kırmızı kareli bir masa örtüsü serilmişti ve büyük alüminyum tepsilerde taze yiyecekler vardı. Bir sürü yiyecek.

Berg neredeyse masaya ulaşmıştı ki Britta onun önüne çıktı ve omzuyla onu geri itti.

"Önce ben," dedi gülümseyerek.

Charlie eliyle metal sandalyeleri göstererek, "Otur," dedi. "Bütün bunları sen mi yaptın?" Britta sordu.

"Bütün bu yiyecekleri buraya getiren çağrıyı ben yaptım. Bu da aynı şey, değil mi?"

Kendisi de mükemmel bir yemek siparişçisi olan Britta güldü ve yerine oturdu.

Max bir tabak daha yemek getirdi ve Charlie ona bakarak omzunun üzerinden, "Siz devam edin ve başlayın" dedi.

Dunn Bears'ın çoktan başladığını görünce konuşmayı kesti. Yemekler tabaklarına yığılmış, ağızlar çoktan dolmuş ve çiğnemeye çoktan başlamışlardı.

"Ah." Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Pekâlâ."

Berg yemeğinin etrafında "Özür dilerim," dedi.

"Özür dilemene gerek yok." Charlie karşılarındaki banka oturdu. "O kadar çok iş yaptınız ki aç olmanıza şaşırmadım."

"Burası harika görünüyor," dedi Max, bankın üzerine çıkarak. "Bir havuzumuz olduğunu bilmiyordum."

"Bütün ayı evlerinde havuz vardır. Ya da jakuzi. Bazılarında ikisi de var. Çoğumuz suyu gerçekten severiz."

"Burası bir ayı evi mi?" Küçük bir kaş çattı. "Kapı aralıklarını zar zor temizledin."

"Bu ev aslında siyah ayılar için inşa edildi. Bloğun aşağısında birkaç tilki evi bulacaksınız. Onların kapılarından sürünerek geçmek zorunda kalıyorum."

"Stevie nerede?" Charlie sordu.

Max, önceden hazırlanmış ballı somonlu sandviçe uzanarak omuz silkti.

Charlie gülümsemeye zorladı. "Bana bir dakika izin verin."

İçeri girdi ve birkaç saniye boyunca sessizlikten başka bir şey olmadı.

Sonra bağırışlar. Bir sürü bağırış.

Üç dakika sonra Charlie geri döndü. Kollarını kardeşinin beline dolamıştı ve onu veterinerine götürmeye çalıştığı paniklemiş bir kedi gibi taşıyordu. Stevie'nin kolları ve bacakları dışarıda kalmıştı. Ve tıslıyordu.

"Beni yere bırak!" Stevie talep etti.

"Yemek yemen gerek."

"Endişelendiğim diyetim değil!" "Aşırı dramatik davranıyorsun. Kes şunu."

"Burada kalmayacağım!" Stevie çılgılık attı, bacakları ve kolları şimdi çılgınca sallanıyordu. *"Yenilmeyeceğim! Beynim gelecekteki toplumlar için yenmesine izin verilmeyecek kadar önemli!"*

Max olanları fark ettiyse bile belli etmedi, onun yerine sandviçine ve açtığı ballı barbekü cipsi paketine odaklandı. Ama Berg ve kardeşleri büyülenmişti.

Charlie kız kardeşine, "Bak," diye emrederek kadını Dunn'lara yöneltti. "Onların zaten yemeği var. Seni yemeleri için bir neden yok."

"Delirdin mi sen? *Onlar ayı!*"

"*J'accuse!*" Max aniden anons etti; sonra da güldü. Berg onun kafasının içinde kendi konuşmasını yaptığı hissine kapıldı.

"Stevie, kimsenin sana zarar vermesine asla izin vermem," diye hatırlattı Charlie sakince kız kardeşine. "Şimdi olmaz. Hiçbir zaman. O yüzden lütfen. Bir şeyler ye. Bütün gün bir şey yemedin ve şu damardan verme işini tekrar yapmak istemiyorum, ya sen?"

"İlaçlarını aldığından emin misin?" Max iki kardeşe de bakmadan sordu.

"Sesler duyuyormuşum gibi davranmayı bırak,"

dedi Stevie. "Duymuyor musun?"

"Bende panik bozukluğu var, şizofreni değil."

"O zaman aklın başındaymış gibi davran ve otur." Max banktan aşağı kaydı ve Charlie Stevie'yi boşalan yere yerleştirdi.

Küçük, sevimli bir şeydi. Kız kardeşlerine hiç benzemiyordu. Max ufak tefekti ama güçlü yapıydı. Ve onda "seks!" diye bağırان bir şey vardı. Neden olduğundan emin değildi. Berg onu çekici bulmuyordu. Dürüst olmak gerekirse, kız onu biraz korkutuyordu. Dünyaya bakışı Serengeti'deki aslanları izlemek gibiydi. Sanki o bir tepe yırtıcıydı ve dünyanın geri kalanı sadece onun müsait avıydı.

Ve Charlie... gerçekten de onlardan daha az şekil değiştirmiş görünüyordu. Berg onun kokusunu almasa ve onu Milan'da iş başında görmese, onun ne olduğunu asla tahmin edemezdi. Çok sakindi. Çok makul. Ve kesinlikle muhteşemdi. Mükemmel orantılı yüzünü çevreleyen o yumuşak kahverengi bukleler; her şeye merak ve sıcaklıkla bakan o koyu gözler; ve her türlü şeyin üstesinden gelebileceğini *bildiği* o güçlü ama yumuşak vücut

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Onun vücudunun yapabileceği her şeyi düşünmeyi bırakmalıydı. Özellikle de iki yanında kız kardeşi ve erkek kardeşi otururken.

Ama Stevie iki kardeşe de benzemiyordu. Orta boylu ama çok zayıftı. Kız kardeşlerinin sık sık onu yemek yemeye zorladıklarını hissediyordu. Sürekli kiloları hakkında endişelenen o üzgün kadınlardan biri miydi? Bütün bir çöreği yediklerinde ya da her kaloriyi saydıklarında çılgına dönen, sağlık nedenleriyle değil ama Tanrı korusun, "uyluk boşlukları" ve tıbbi olarak geliştirilmesi gereken devasa kıçlar dünyasında bir kilo almaları gerektiği için, çünkü bu kadınlar kendi başlarına böyle bir kıç elde etmek için yeterince yemiyorlardı.

Sarı saçları omuzlarına kadar uzanıyordu ama belli ki bu renge boyatmıştı, çünkü kökler doğal kahverengi, beyaz ve ... renklerine dönüyordu.

. bekle, turuncu mu? Doğal olarak turuncu saçları mı vardı? Özellikle şanssız oldukları takdirde bu renk saça sahip olan tek cins kaplanlardı.

Yarı kaplan mıydı?

Kaplan ve bal porsuğu birlikte mi? Bu küçük Stevie için ne anlama geliyordu? Çelimsiz görünümlü, kolay panikleyen ama şaşırtıcı derecede keskin gözlü

Stevie. "Yemeğini kepçeyle getirmemi ister misin?" Max Stevie'ye sordu. "Kendi yemeğimi kendim bulabilirim, çok teşekkür ederim."

"Emin misin, tatlım?" Max nazikçe kız kardeşinin sırtını sıvazladı ve Berg bunun Stevie'yi sinirlendirmekten başka bir işe yaramadığını görebiliyordu. "İstersen seni kaşıkla besleyebilirim. Uçak sesleri falan çıkar!"

"Seni tanıdığımdan beri senden nefret ediyorum!" Stevie kız kardeşinin yüzüne bağırdı. "Gerçek nefretin ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok!"

İkili çılgık atarken, Charlie kağıt tabağa az miktarda yemek koyup Stevie'nin önüne koymayı görev edindi. Kız kardeşlerin en küçüğü, Charlie'nin kendisi için yemek hazırladığından habersiz, Max'e bağırmaya devam ederken yemeye başladı.

"İçecekler!" Charlie neyi unuttuğunu fark ederek, "İçecekler!" dedi. Bir soğutucuyu işaret etti. "Ne isteyeceğinizi bilmediğim için bir sürü şey aldım. Buzlu çay, şişe su, soda, bira ve şarap var."

Dag ayağa fırladı ve soğutucuya gitti. "Bira!"

"Şarap," dedi Britta, Dag'ın ona bir şişe atması için ellerini uzatarak.

Berg sandviçinden büyük bir ısırık yutmak üzereydi, bu yüzden hemen cevap vermedi, yemekten boğulmayacağından emin olduktan sonra istediğini alabileceğini düşündü.

"İçecek bir şey istemiyor musun?" Charlie endişeli görünerek onu itti. Onun kız kardeşi gibi olduğunu ve birinin tabağına yemek koymasına ihtiyacı olduğunu mu düşünüyordu? "Eğer orada sevdiğin bir şey yoksa, başka bir şey getirebilirim. Mutfakta başka şeyler de var. Ya da daha fazla şey sipariş edebilirim. Eğer istersen."

Berg hâlâ çiğneyerek ona bakıyordu. Daha önce hiç bu kadar yardımsever bir şekil değiştirenle karşılaşmamıştı. Sanki kendini durduramıyormuş gibiydi.

"Ee?" diye tekrar zorladı Berg cevap vermeyince.

Berg ağzını işaret etti, birkaç kez daha çiğnedi ve sonunda yutkundu. "Su iyi."

Kadın gülümsedi, neredeyse rahatlamıştı. "Suyum var. Köpüklü ve sade." "Uhhhh . . ."

Dag kendi yerine oturup yemeğine geri dönmeden önce bir şişe suyu Berg'in tabağının önüne çarptı.

Berg şişeyi işaret etti. "Bu iyi." "Tamam.

Harika."

"Oturup yemek yiyecek misin?" Britta anahtarlığından şarap açacağını çıkarıp şişenin mantarını çekerek sordu.

"Elbette."

"O zaman yap," dedi Berg. "Oturup yemek yediğini görmek istiyorum." "Ne? Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır," diye cevap verdi Dunn'lar hep bir ağızdan.

Max ve Stevie kavga etmeyi bırakmışlardı ve şimdi meraklı bakışlarla kız kardeşlerini izliyorlardı.

Charlie tüm masayı gözden geçirene kadar birinden diğerine baktı. "Hiçbiriniz öylece oturup yemeğin tadını çıkarabileceğimi düşünmüyor musunuz?"

"Hayır," dedi hepsi. Kız kardeşleri bile.

Omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve Berg, herkesin yiyip içmesini sağladıktan sonra eve dönüp başka bir şey yapmayı planladığını tahmin etti.

Hepsine bir kez daha baktıktan sonra yavaşça -ah, çok yavaşça- Stevie'nin yanındaki banka oturdu.

"Senin için bir tabak hazırlamamızı ister misin canım?" Stevie sordu. Daralmış gözleri parladı. "Kendi yemeğimi kendim bulabilirim, teşekkürler."

Charlie'nin tabağına yemek koymasını ve soğutucudan bir bira alabilmek için ayağa kalkmasını sessizce izlediler. Çıplak eliyle biranın kapağını çıkardı ve bir yudum aldı. Ancak o biftekli sandviçinden bir ısırık alana kadar hepsi kendi yemeklerini yemeye geri döndü.

* * *

Charlie'nin tahmin ettiği gibi -en azından kendisi için- Stevie ayıları tanıdıktan sonra nihayet onların yanında rahatlamıştı. Tıpkı ortalama bir IQ'ya sahip bir insan gibi sohbe katkıda bulunuyordu.

Tabii ki Charlie'nin Stevie'de her zaman sevdiği şey de buydu. Bilinen evrendeki en zeki insanlardan biri olabilirdi ama Max'in diğer herkese taktığı isimle "normallerin" yanında üstünlük taslamıyordu. Panik bozukluğu olan ve ara sıra ek ilaçlar gerektiren derin depresyon nöbetleri geçiren herhangi biri gibi görünüyordu.

Ama Stevie uzun z a m a n d ı r böyle bir depresyon nöbeti geçirmemişti. Neyse ki.

"Tamam," dedi Britta üçüncü kadeh şarabını yudumlarken. "Sen yarı kurt yarı bal porsuğusun. Ve sen de yarı kaplan yarı bal porsuğu musun?" Stevie başıyla onayladı. "Gerçekten mi? Çünkü ikisine de benzemiyorsun."

"Dua et de böyle düşünmeye devam et," diye mırıldandı Max ve Charlie kolunu Stevie'nin arkasına dolayarak ortanca kardeşlerinin kafasının arkasına vurdu.

"Ben kendimi bir tür kaplan gibi görüyorum," diye açıkladı Stevie. "Kaplanlar dünyanın en güçlü iki apeks yırtıcısından oluşsa da şaşırtıcı derecede nazik ve tatlı huyludurlar. Devasa boyutlarına rağmen."

"Yani porsuk ve kaplan birbirini yok mu ediyor?"

"Çoğunlukla," diye cevap verince Max homurdandı.

Charlie yine kız kardeşinin ensesine bir tokat attı. "Ama sen değil misin?" Britta Charlie'ye sordu.

"Ama ben değil ne?"

"İki tarafınız birbirini yok mu etti?"

"Ben öyle demezdim. Daha çok birlikte çalışmanın bir yolunu bulmuşlar gibi."

"Uranyum ve Oppenheimer gibi!" Max böbürlendi.

Stevie elindeki su şişesini Max'e doğrulttu, gözleri kısılmıştı. "Nedir o? ne anlama geliyor?"

"Bunu gerçekten açıklamak zorunda mıyım? Yani *sana*."

"Demek hepiniz ayıyınız," diye araya girdi Charlie, kız kardeşleri atışmalarını plastik çatal bıçak takımlarıyla bıçaklı kavgaya dönüştürmeden önce.

Britta sırtıttı çünkü Charlie'nin tam olarak ne yaptığını anlamıştı ama iki erkek ona kaşlarını çatı.

"Uh ... evet. Biz ayıyız," dedi Berg. "Ve

üçüzler. Bu nadir bir durum, değil mi?"

"Ayılar için mi ... yoksa insanlar için mi?"

Charlie cevap vermeden önce bir an düşündü, "Sanırım ikisi de."

Stevie salatasını yerken, "Üçüzler her ikisi için de çok nadirdir," dedi. "Tabii anneniz tüp bebek yöntemini kullanmadıysa."

Üçüzler başlarını salladılar.

"O zaman, evet," diye devam etti Stevie. "Çok nadir. Aslında, istatistiksel olarak-" "İstatistik duymak istemiyorum," diye kaba bir şekilde araya girdi Max.

Stevie'nin sağ gözü seğirdi. "Belki herkes öyledir." "Onlar yapmıyor."

Ve bum. Yine birbirlerine bağırmaya başladılar ama o kadar histerik ve aptalcaydı ki Charlie ne dediklerini bile anlayamadı.

"Babandan bir iz var mı?" Bağışmalar arasında kısa bir duraklama olduğunda Berg aniden sordu ve Charlie onu öpmek istedi. Çünkü Stevie-Max kavgasını bozabilecek bir şey varsa o da aptal babalarıydı.

Charlie başını salladı ve bir bira daha almak için soğutucuya gitti. "Ne yazık ki hayır."

"O gerçek bir sansar," dedi Max. "Babamız kadar kötü durumlardan sinsice sıyrılabilen biriyle daha önce hiç karşılaşmadım."

"O morgda olmadığına inanamıyordum," dedi Charlie, yerine tekrar otururken. "Çok hayal kırıklığına uğradım."

Stevie küçük bir iç geçirdi. "Ben de öyle."

"Gerçekten o kadar kötü biri mi?"

"Britta," dedi Berg alçak sesle ve başını kız kardeşine doğru salladı. "Ne? Sadece bir soruydu. Merak ettim."

"Merak etme. Bu bizi ilgilendirmez."

"Charlie babamız hakkında konuşmaktan çekinmez." Max ballı yer fıstığı kavanozunu açtı. "Bu onun için bir eğlence gibi."

"Onun hakkında konuşmak için yolumdan sapmıyorum." O kızgın duygu üzerine çökerken gözlerini kapadı. "Ama o beni çok deli ediyor!" Parmağıyla üç ayıyı işaret etti. "Ve o adamla bağımlı bir yaşam sürmeyi reddediyorum."

Max homurdandı. "O kelimeyi dokuzuncu sınıfta öğrendi ve o zamandan beri peşini bırakmadı."

"Unutmadım çünkü bu onun *neden* böyle olduğunu mükemmel bir şekilde açıklıyor. Herkes o salakla bağımlı bir ilişki içinde ve o da bu yüzden sürekli bir boklar karıştırıyor. Ve boka bulaşıyor. Ve *ben* bunun bir parçası olmayı reddediyorum. Ve sizin de buna ortak olmanıza izin vermeyeceğim. Ve bundan kaçınmanın yolu dürüstlüktür. İnsanlar bana babamın nasıl biri olduğunu soruyor ve ben de onlara 'O bir pislik' diyorum. "

"Hepimizin ebeveynlerimizle sorunları var. Beni annemden başlatma. -"

Berg aniden, "Lütfen yapma," diye yalvardı, hem o hem de Dag gözleriyle Britta'ya yalvarıyordu.

Britta başını salladı. "Peki. Ama babanız size *tam olarak* hangi korkunç şeyi yaptı?"

"Her şeyi," dedi kız kardeşler hep bir ağızdan.

"Oh, hadi ama. Bundan daha açık olmalısın."

Dag uzanıp şarap şişesini ondan alırken Berg, "*Britta*," diye homurdandı.

"Onunla işim bitmemişti," diye yakındı. "Evet, bitirdin," diye mırıldandı Berg.

"Babamın ne yaptığını bilmek ister misin?" Charlie sordu. Berg başını salladı. "Söylemene gerek yok-"

Ama sözünü bitirmesine izin vermedi, onun yerine elini ters çevirip avuç içini yukarı kaldırdı ve Stevie'ye işaret etti.

Küçük kız kardeşi omuz silkti. "Altı yaşıma geldiğimde kredimi mahvetmişti." Britta ırkıldı. "Oh. Tamam bu-"

"Annem öldüğünde," diye açıkladı Charlie, "hepimize bir miktar sigorta parası bıraktı. Benimki üniversite içindi. Babam ödünç istedi. Ben hiç üniversiteye gitmedim. Topluluk bile değil."

"Şey-"

"Max, "Evlat edinmek isteyen kısır çiftlere var olmayan Asyalı bebekleri satmak için benim bebek resmimi kullandı," diye açıkladı.

"Oh!" Britta'nın yüz ifadesi daha da dehşete kapıldı. "Aman Tanrım!" Charlie,

"Max'in annesinin hapiste olmasının nedeni o," diye araya girdi.

Stevie suyundan bir yudum daha aldı. "Benim yasal vasım olarak-"

"Ki değildi," diye ekledi Charlie.

"-Eski müziğimin tüm haklarını sattı. Şu anda *milyonlarca* dolar değerinde olan müzikler. Hiçbirinden tek bir kuruş bile almadım."

Max ağzına biraz daha fıstık tıktırdıktan sonra, "Onun müziğini her zaman pahalı araba reklamlarında duyarsınız," dedi.

"Ve onu kaç'a sattı, Charlie?" "Elli bin."

"Doğru. Elli bin. Tek kuruşunu bile görmediğim elli bin dolar."

Charlie ona, "Çünkü işini kurduktan sonra sana geri ödeyecekti," diye hatırlattı.

"Ah, evet. Başarısız olması mümkün olmayan iş, yaşlıları da birkaç milyon dolandıran bir piramit şemasına dönüştü."

"Bunların hiçbirinden para kazanmayı başaramadı," diye ekledi Charlie. "Ama aynı zamanda hapis cezası almamayı da başardı." Max kıkırdadı.

"Onun *dışında* herkes hapse girdi."

"Evet," diye kabul etti Britta sonunda. "Bu kesinlikle en kötüsü-"

"Ve 'yanlışıyla'" -Max parmaklarıyla tırnak işareti yaparak kız kardeşlerine sordu-
"beni ev kölesi olarak sattığı zamanı hatırlıyor musunuz?"

"Bunu nasıl kazara yaptı?" Dag sordu. "Nasıl söylemişti Charlie?"

"Seni sadece çocukları için oyun arkadaşı olarak kiraladığını düşünmüş."

"Evet, sanki onlar on dördüncü yüzyıl Rus prensleriymiş gibi," diye cevap verdi Stevie.

"Ama," diye devam etti Max, "beni ailenin evine bırakır bırakmaz, elime bir ütü ve bir sepet dolusu giysi verdiler ve işe koyulmamı söylediler."

"Seni zavallı şey." Britta başını salladı. "Birinin seni alması ne kadar sürdü?"

"Kimse beni almaya gelmedi."

"Bekle." Charlie elini kaldırdı. "Burada açık olalım. .. Bizde
Seni almak için *zamanım* var."

"Bu doğru," diye itiraf etti Max gülümseyerek. "Bana o demiri uzatırlar uzatmaz, kocayı onunla dövdüm ve sonra pençelerimle karısının yüzünü parçalamaya başladım. Onları ağlayarak, çılglık atarak ve kanlar içinde bıraktım, çocuklar da polisi aramaya çalışıyordu."

Berg ve kardeşleri, Berg "Kaç yaşındaydın?" diye sorana kadar Max'e baktılar.

"On iki. Değil mi?"

"On bir," diye düzeltti Stevie, tüm ayrıntıların koruyucusu. Onun beyni için zor değildi.

"Ergenliğe biraz erken girdim," diye ekledi Max, on bir yaşında pençeleri olan bir şekil değiştireni açıklamak için.

"Kaçtıktan sonra ne oldu?"

Max omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Babam benim için aldığı otuz bin dolarla kaçtı ve ben de Wisconsin'deki Pack evine geri döndüm."

"Bu aile neredeydi?" "Utah'ta."

"Tek başına mı döndün?" Britta sordu. "Bu ilk sefer değildi."

Ama Charlie o uzun zaman önceki olay hakkında konuşmak istemiyordu. Bu, üç kız kardeşin birbirleri dışında kimseyle konuşmadıkları bir hikâyeydi.

Annesinin ölümüyle ilgili hikâye. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Kalplerine çok yakındı.

"Yine de," dedi Charlie konuyu değiştirmek için, "babamız dolandırıcılıktan hiç para kazanmayan tanıdığım tek dolandırıcı."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Berg.

"Çünkü o bir aptal. Bunu açıkça belirttiğimizi sanıyordum."

"Peki ya sizden çaldığı para?"

"Benim için aldığı otuz bin dolar ona sadece bir hafta yetti," dedi Max. "Sanırım parayı Florida'daki tazi pistinde harcadı. Ve muhtemelen fahişelere de."

"Fahişeleri çok sever," diye iç geçirdi Charlie.

"Ve evlat edinme dolandırıcılığı için aldığı para... sevgili yaşlı Freddy birlikte çalıştığı kadın tarafından dolandırıldı." Max içini çekti. "Çünkü o kadar aptal."

Charlie hatırlamaya çalışarak, "Ayrıca, o dolandırıcılık yüzünden artık Florida'ya girmesi yasak," dedi.

"Bir eyalete girişin yasaklanabilir mi?" Britta sordu.

"Bilmiyorum. Ama hakkınızda yeterince tutuklama emri varsa ve sizi ölü görmek için yanıp tutuşan yeterince tefeci varsa Belirli bir eyalete girmenize izin verilmediğini söyleyebilirim."

Stevie, "Ayrıca Budapeşte'ye, Fransa'ya ya da Almanya'ya girmesine de izin verilmiyor," diye ekledi.

"Tanrım, Budapeşte." Max başını salladı. "Bu uluslararası bir olaya dönüştü."

"Ve yine de," dedi Charlie ellerini havaya kaldırarak, "hiç para kazanmamayı başardı."

* * *

Max ve Stevie sonunda uzaklaştı ve Dag ile Britta bahçede kalan ölü bitkileri ve kırpıntıları poşetlemeye geri döndü.

Berg geride kaldı ve Charlie'nin piknik masasını temizlemesine ve kalan birkaç artığı buzdolabına koymasına yardım etti.

"Daha fazla k a l a c a ğ ı n ı düşünmüştüm," dedi mutfak masasının üzerindeki neredeyse boş kaplara bakarak.

"Az önce ayıları besledin. Kolların olduğu için şanslısın."

Gülümsedi. "Şaka yaptığını biliyorum ama Stevie etraftayken bu şakaları kendine saklamak isteyebilirsin."

"Bizden gerçekten korkuyor mu?"

"Benim Stevie'm her türlü şeyden korkar. Elinde değil. Çok şey yaşadı."

"Ne tür müzik yazardı?" "Müzik mi?"

"Babanın onun müziğini satmasıyla ilgili bir şeyler söyledi."

"Ah. Evet. Küçükken bir müzik dehasıydı. Sanırım üç yaşındayken kendi kendine piyano çalmayı öğrenmiş. Altı yaşına geldiğinde tam bir senfoni yazdı ve yedi yaşına geldiğinde St. Petersburg Orkestrası'nı yönetti."

"Bu inanılmaz. Demek Coop onu bu yüzden

tanıyordu." "Evet. Ama o her şeyden uzun zaman

önce vazgeçti." "Babası yüzünden mi?"

"Şaşırtıcı ama hayır. Çok fazla baskı var," dedi Charlie, ona uzattığı yemek artıklarını alıp buzdolabına koyarken. "Tüm o performanslar. Tüm o talepler. Müziğe olan sevgisini kaybetti. O yüzden biraz daha kolay bir şeye yöneldi."

"Neymiş o?"

"Fizik ve matematik. Onda da bir dahi olduğu ortaya çıktı. Ben ise cebirden zar zor geçtim ve Max'in biyoloji öğretmeni ona şu ölü diseksiyon kurbağalarından birini fırlattı."

Berg öğretmenininden neden böyle bir şey yaptığını sormak için ağzını açtı ama ağzından "Bir ara dışarı çıkmak ister misin?" cümlesi çıktı.

Charlie kaşlarını çatarak buzdolabından döndü ve onunla yüzleşti. "Ha?"

"Bilirsin işte... bir randevu. Akşam yemeği. Belki bir film. Kardeşlerimiz olmadan." Charlie'nin kaşları daha da çatıldı ve "Neden?" diye sordu.

Şimdi kaşlarını çatma sırası Berg'deydi. "Güvensiz görünmüyorsun."

"Değilim."

"O zaman neden soruyorsun?"

"Birbirimizi tanımıyor olsaydık, bana neden çıkma teklif ettiğini tamamen anlardım. Demek istediğim, aramızda kesin bir kıvılcım var. Garip bir şekilde birbirimizi anlıyoruz. Ama sen beni tanıyorsun."

"Evet... ve?"

"Ve neden benimle ilişkiye girmek istiyorsun? Ben lanetliyim." Berg doğruldu. "Pardon?"

"Ben lanetliyim. Bazıları tüm ailenin lanetli olduğunu düşünüyor ama ben sadece babamın lanetli olduğuna eminim. Onun laneti de kızlarına geçmiş."

Berg kıkırdadı. "Buna gerçekten inanmıyorsun." Kız ona baktı, o da "Buna gerçekten inanıyorsun" diye tahmin etti.

"Bu her şeyi açıklıyor. Temelde iyi insanlarız -ben ve Stevie- ve yine de, ben hayatım için kaçarken benimle tanıştın. Ve açıklığa kavuşturalım, hayatım için birden fazla kez kaçtım."

"Ama tüm bunlar babanın suçu gibi görünüyor. Bu senin lanetli olduğun anlamına gelmez."

"Öyle değil mi?" Elini onun koluna bastırdı. "Bak, sen çok tatlı bir adamsın ve kardeşlerin de harika. Sana aile lanetini bulaştırmamın imkanı yok."

"Yani çıkmıyor musun?"

"Oh, çıkıyorum. Ama sadece zar zor katlanabildiğim erkeklerle. Böylece başlarına kötü bir şey gelirse umurumda olmaz. Sen . . . Umurumda olur. Ve senin kadın zevkin şüpheli olduğu için üçüzlerin ikiz olma riskini almak istemem."

Buna nasıl cevap vereceğini bilemeyen Berg öylece durdu. Kapalı bir buzdolabına bakıyordu. Buzdolabının üzerindeki dolap açılıp Stevie ona el sallayana kadar Charlie'nin gittiğini bile fark etmemişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Kestirmeye çalışıyordum."

"Yatak bir seçenek değil miydi?" "O uyuduğum zaman için. Kestirmek için değil."

Berg nefesini dışarı verdi. "Buna nasıl cevap vereceğimi ben de bilmiyorum."

"Seni vurdu, ha?" Stevie, her ikisi de cevabı bildiği halde sordu.

"Almanya üzerindeki bir müttefik uçağı gibi."

"İnanması zor biliyorum ama bu senden gerçekten hoşlandığı anlamına geliyor. Hayır, cidden," diye ısrar edince Berg homurdandı.

"Ciddi olan ne?" Max, yüzü yine arı ve bala bulanmış bir halde odaya girerek sordu.

"Tiny'nin kovanlardan çalmak yok dediğini sanıyordum," diye hatırlattı Berg ona. "Bir şey çaldığımı kim söyledi?"

"Charlie onu vurdu," diye fısıldadı Stevie. Yüksek sesle.

"Bunun olacağını biliyordum." Max onun yüzüne bir tokat attı ve bu sırada birkaç arıyı öldürdü. "Laneti aktarmak istemiyor."

"Lanet falan yok," diye ısrar etti Berg.

"Hayatlarımıza bakıp da bir lanet olduğunu düşünmemek gerçekten çok zor."

"Şansınızın yaver gitmediğini söylemiyorum ama lanetler mi?

Cidden mi? Daha çok baban pisliğin teki gibi."

"O kesinlikle bir pislik." Max lavaboya doğru yürüdü ve yüzündeki arıları yıkadı. "Ama kız kardeşimiz de lanetli olduğuna inanıyor ve kimse ona mantıklı davranmadığını söyleyerek fikrini değiştiremez. Konu babamız olduğunda asla mantıklı davranmaz."

Max kağıt havluyla yüzünü kuruladı ama arkasını döndüğünde Berg başka tarafa bakmak zorunda kaldı.

"Merak etme," diye söz verdi. "Şişlik kısa sürede iner." "Bildiğim iyi oldu."

"Bak," dedi Max, "kız kardeşimizin başından çok şey geçiyor. Doğduğundan beri hayatı böyle. Herkesle ilgilenir. Yaptığı şey bu. Ama biz onun normal olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmesini istiyoruz."

"Hayatlarınıza çok karıştığı için mi?"

"Oh, Tanrım hayır. Birbirimiz için var olan tüm tanrılara şükrediyoruz. Federal bir hapishanede zor zamanlar geçirmiyor olmamın sebebi Charlie."

"Ve ben de onun yüzünden meth yapmıyorum." Berg, Stevie'nin hâlâ içinde bulunduğu dolaba baktı ve şöyle açıkladı: "Babam bir keresinde beni Perulu bir uyuşturucu baronuna satmıştı, çünkü alıntı yapıyorum, 'Bilimle aran iyi' demişti. Ama neyse ki Charlie bunun olmasına izin vermedi."

Max, "Ve bir yerlerde hâlâ iki eli olmasını dileyen Perulu bir uyuşturucu baronu var," diye mırıldandı; sonra da güldü. Berg katılmayınca devam etti. "Biz sadece kız kardeşimiz için en iyisini istiyoruz. Belli ki senden hoşlanıyor çünkü lanetlenmeni istemiyor-"

"Lanet falan *yok*," dedi Berg tekrar.

"Ve son derece normal görünüyorsun. Seni öldürtmeye çalışmayan kardeşlerin var. Kız kardeşin annesinden o sevimli, *normal* şekilde şikâyet ediyor. Kötü niyet ya da onu bulup öldürme arzusu olmadan. Onun için gerçekten iyi olabilirsin."

Stevie ona açıkça, "Ve o senin hayatına giren *en iyi* şey olacak," dedi.

"Ama siz beni çok sıkıcı buluyorsunuz."

"Evet," dedi Max açıkça. "Bin beş yüz kiloluk bir aya dönuşebilen bir adam çok sıkıcıdır."

"Sadece bin kilo. Kutup ayları bin beş yüz kiloya kadar çıkabilir."

Max uzun bir süre ona baktıktan sonra, "Bu da ne demek istediğinizi kanıtlıyor," dedi.

"Normal olan sıkıcı değildir," dedi Stevie. "Normal olan *bütün* günlerim oldu. İşe gidiyorum, eve geliyorum, Çin yemeği sipariş ediyorum. . normal." Gözlerini kapadı ve derin bir iç çekti. "Bu harika bir şey."

"Evet," dedi Max. "Benim gerçekten normalim yok. Ama olmayacağını da kabullenmeye başladım. Ama kız kardeşim ... normal olmamızı istiyor. Mutlu olmamızı istiyor. Hapiste olmamamızı."

"Uyuşturucu baronlarına hizmet etmemeyi."

"Ve bu konuda bize yardım etmek için çok fedakârlık yaptı. Bence onunla biraz zaman geçirmeli ve ondan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını anlamalısın."

"Ama bana açıkça hayır dedi, benimle çıkmayacaktı."

"Çıkmak mı?" Max alay etti. "Dostum, sen bir şekil değiştirensin. Biriyle çıkmazsın. Sadece etrafta takılırsın, ta ki sen farkına bile varmadan onun hayatının bir parçası olana ve senden kurtulmaya cesaret edemeyene kadar."

"Yani sokak köpeği gibi mi?"

"Ya da bir sokak kedisi. İkisi de işimizi görür. Eğer onunla biraz zaman geçirirsen ve sana göre olmadığı ortaya çıkarsa, ya da tam tersi ... uzaklaşırsın. Normal insanların yaptığı gibi. Kışına tekme yiyince bir ya da iki evi ateşe veren babam gibi değil." Max, Berg'ün yanında durana kadar mutfak masasının etrafında yürüdü. "Ama eğer kız kardeşimizden hoşlanıyorsan, o zaman oraya gir Fido."

"Ben köpek değilim."

"Hayır," dedi Stevie, "ama köpekler ve ayılar genetik olarak birbirlerine çok benzerler."

Berg kollarını kavuşturmuş, porsuk-kaplan karışımına bakıyordu. Boyu o kadar uzundu ki ona bakmasına bile gerek yoktu. Onun gözlerinin içine baktı.

Tam bir dakika sonra uzanıp dolabın kapağını tuttu ve yavaşça kapattı.

"Sadece bir dene," dedi Max.

"Peki..."

Charlie mutfığa girdi ve telefonunu havaya kaldırdı. "Bernice Teyze beni neden arıyor?"

Max başını salladı. "Hiçbir fikrim yok." Durakladı. "Eğer bilmiyorsa..."

."

"Neyi bilmiyorsa?" "Hiçbir şey."

Charlie iç çekti. "O ne yaptı?"

"Charlie-"

Charlie eliyle işaret ederek, "Söyle bana," diye emretti. "Anlat. Bana ne yaptığını söyle."

Max bir nefes verdi ve sonra açıkladı: "Babamız amcamızın banka hesabına girip yüz milyon İngiliz sterlini çaldı."

Charlie, Berg'in Stevie'ye baktığı kadar uzun süre kız kardeşine baktı. Sonunda, "Hangi amca?" diye sordu.

"Charlie-" "Hangi.

Amca mı?" "Will."

"Will Amca'dan mı çaldı?"

"Evet."

Charlie'nin omuzları çöktü ve başı öne eğildi. Berg uzun bir süre onun ağlıyor olabileceğini düşündü.

Ta ki Charlie başını kaldırıp, "*Herkes dışarı! Pişirmem gerek!*"

Stevie dolaptan dışarı fırladı, Berg'in omuzlarına tırmandı ve arka kapıdan çıkabilmek için sırtından aşağı indi. Max öylece çıkıp gitti. Dünyalar kadar zamanı varmış gibi davrandı ama yine de *gitti*. Hem de tek kelime etmeden ya da şaka yapmadan.

Geriyeye sadece Charlie ve Berg kalmıştı.

"Neden hâlâ buradasın?" diye sordu ona.

"Sadece bana ihtiyacın olursa burada olduğumu bilmeni istedim."

"Gerçekten mi?" dedi kız büyük bir alaycılıkla. "Gangster olan psikopat amcama borcumu ödeyebilmem için evinizde bir yerlerde yüz milyon İngiliz sterlini mi var? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Hayır. Ama unlu mamulleri çok severim ve sizin için yemeklerinizi test etmeye hazırım."

Charlie gözlerini kırıştırdı, afallamış gibiydi, sonra ağzının bir kenarı hafifçe kıvrıldı.

"Bunu aklımda tutacağım," diye söz verdikten sonra elleriyle onu uzaklaştırdı.

"Ve ben her zaman açım," diye alaycı bir şekilde ekledi arka kapıdan çıkmadan önce. Kızın küçük bir kıkırdamasını duyunca biraz gülümsedi.

Ama evin yan tarafına adımını atar atmaz Stevie önüne atladı. Stevie'nin aniden ortaya çıkmasıyla irkilerek bir adım geri çekildi.

"Öyle mi ..." Bir eve, bir Berg'e baktı. "Az önce kız kardeşimin güldüğünü mü duydum?"

"Evet. Küçük bir kahkaha."

"Gülmek mi? Şimdi mi? Babamın yaptıklarını duyduktan sonra mı? Ve bunun ne kadar kötü olacağını bildikten sonra mı? Ve sen onu güldürdün?"

"Kahkaha gibi bir şey değildi. Daha çok hafif bir kıkırdamaydı, ama ... evet. Sanırım. Neden?"

Stevie aniden Berg'in tişörtünü yakaladı ve acımasızca emretti, "Seni sokak köpeği, Berg. *Bunu sokak köpeği yapacaksın!*"

"Uhhhhh ... tamam."

Sonra yakındaki bir ağaca çarpıp gitti. Çünkü bu normaldi. Britta onun yanına doğru ilerledi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Garip ama... her şey yolunda." Sonra Berg ekleme ihtiyacı hissetti, "Gerçi bu sadece bizim için geçerli. Onlar için ... garip ve kötü."

"Ne kadar kötü?"

"Yüz milyon İngiliz sterlini kadar kötü."

Britta'nın ağzı açık kaldı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Görünüşe göre babalarının bir yolu var." Başını sallayarak evlerini işaret etti. "Bana bir iyilik yap, abla... araştır."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Max, her türlü unlu mamulle kaplı mutfak masasına baktı. Basit şekerli kurabiyelerden karmaşık ekmeklere ve tatlılara kadar. Kız kardeşi bütün gece bu yemekleri yapmak için uyumamıştı. Stevie rahatlamak için meditasyon ve yoga yapmayı denedi. Max arılarla kavga etti. Ve Charlie yemek yaptı.

"Bütün bunlarla ne yapmamız gerekiyor?" Max Stevie'ye sordu. "Yani, hepsini paketleyebilirim ama *ben* bile hepsi bozulmadan bu kadarını yiyemem."

"Ben yarı Sibirya kaplanıyım ve bunların hepsini yiyemem."

"Normal insanlar bu kadar yiyeceklerle ne yapardı?"

Stevie bir an düşündü. "Arkadaşlarına ve ailesine verir."

"Ailemizle konuşmuyoruz ve çok az arkadaşımız var."

Charlie mutfağa girdi ve telefonunu kaldırdı. "Ben içeri giriyorum!" diye duyurdu.

Max gözlerini devirdi. "O yaşlı kaltak aradı diye onu geri araman gerekmez."

"Ne bildiğini bilmemiz gerek."

"Pek bir şey bildiğinden şüpheliyim. Ailenin iki tarafı da pek konuşkan sayılmaz. Will Amca muhtemelen Freddy'nin yaptıkları için Amerikan tarafını suçluyordur."

"Devlet tarafındaki akrabalarımız ona asla yardım etmezdi. Bizden daha fazla yardım etmezlerdi."

"Belki de Will ona hiçbir şey söylemediği için sadece bilgi istiyordur." "Bu da bir tür kabalığı," diye yakındı Stevie, "gelip bize için Bizi kızının düğününe bile davet etmediği zamanki bilgiler." Charlie kaşlarını çattı. "Kim evleniyor?"

"Uh ... en genç olanı. Carrie, sanırım. Şu anda tüm etkinlik için New York'talar. Müstakbel koca görünüşe göre çok zengin."

Charlie gülümsedi. "O zaman Bernice'in kızının mükemmel sosyete düğününü bozacak bir şey istemeyeceğine eminim."

"Yani babamın ortaya çıkıp ortalığı karıştırması gibi mi?" Max sordu. "Tam olarak bunu kastediyorum."

Charlie telefonu masanın üzerine koydu ve hoparlörü açarak tekrar aramaya başladı. Sonra hepsi eğildi ve bekledi.

"Baban öldü mü, ölmedi mi?" diye sordu teyzeleri hiç giriş yapmadan. Bir merhaba bile demeden.

"Hayır," diye yanıtladı Charlie. "Ölü değil. Söyleyebildiğimiz kadarıyla oldukça canlı."

"Harika!" Bernice hırladı. Max teyzesinin Rhode Island'daki evinin büyük odalarından birinde volta attığını hayal etti. Düğün Manhattan'da olabilirdi ama Bernice gençliğinde çok avantajlı bir evlilik yaptığı için Rhode Island'ın zenginlerinden biriydi. Ve Max onu ancak bu şekilde hayal edebiliyordu. "Nerede olduğunu biliyor musun? Hâlâ New York'ta mı?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Charlie. Sonra kız kardeşlerine bir göz attıktan sonra ekledi: "Her an çılgın planlarından biriyle ortaya çıkabilir. Bütün zengin arkadaşlarından para isteyebilir. Ceplerini karıştırmadığı ya da kameralar önünde boyunlarından mücevherlerini çalmadığı zamanlarda. Muhteşem olacak! *New York Times* bunu senin için haber yapacak mı? Eminim babamın dünyanın dört bir yanındaki son on altı sabıka fotoğrafına erişimleri vardır."

Bir sessizlik oldu, sonra telefonun diğer ucundan boğuk bir çığlık geldi ve Max ile Stevie sessizce histerik bir kahkaha attılar. Stevie buzdolabından aşağı kayarak yere oturdu, kollarını ortasına doladı. Max mutfak masasının üzerine eğilmiş, başını tahtaya dayamıştı. Charlie tabii ki telefona odaklanmıştı.

"Bulunması gerekiyor," dedi teyzesi sonunda.

"Benim de daha küçük göğüslere ihtiyacım var," dedi Charlie ona, "ama her zaman istediğimizi elde edemeyiz."

"Şu anda neler olduğunu biliyor musun küçük hanım?"

Charlie biraz eğildi ve "Hayır. Şu anda neler oluyor olabilir?" dedi.

"Kızım evleniyor-"

"Oh. Bir *aile* düğünü mü? Ama bu olamaz çünkü *biz* davet edilmedik. Ve biz aileyiz. Değil mi?"

Max şimdi hâlâ masanın üzerindeydi ama sırt üstü yatmış, bacaklarını çılgın bir çocuğunki gibi sallıyordu. Elinde değildi. Bu en iyisiydi! Kız kardeşi kesinlikle en iyisiydi!

"Kişisel bir şey değildi," diye yalan söyledi Bernice. "Sadece hiçbirinizi sevmiyoruz."

Şimdi üç kız kardeş de yüksek sesle gülüyordu. Artık bunu gizleme zahmetine girmiyordu. Çünkü Bernice'in hiçbirinizi sevmediği doğru olsa da

Onlar, aynı zamanda yanında gerçekten kendisi olabildiği tek kişilerdi. Sosyetikler *gerçek* Bernice MacKilligan Andersen-Cummings'i asla göremediler.

Kahkahasını durdurmak için boğazını temizleyen Charlie teyzesine, "Kız kardeşlerim ve ben hakkımızdaki duygularınızın farkındayız, bu yüzden ... babamla iyi şanslar" dedi. Telefon bağlantısını kesmek için uzandı.

"Sakin kapatma!" Bernice emretti. Sonra usulca ekledi, "Lütfen." Charlie elini geri çekti ve iki kolunu da masaya dayadı. "Evet?"

"Babanın bulunması gerekiyor. Kızımın düğününe öylece gelmesini göze alamam. Bu çok önemli."

"Peki bizden ne istiyorsunuz?"

"Onu bulmanızı. Onu *idare etmenizi*."

Charlie kesin bir inançla, "Biz babamızın bekçisi değiliz," dedi. "Onu kendi başınıza idare etmek zorundasınız."

"Bunun için zamanım yok. Şu anda burada işler biraz ... bunaltıcı. Bu duruma bir de işe yaramaz babanı eklemek ..."

"Ayrıca başka bir sorun daha var."

Bernice "Başka *ne* sorun var?" diye sormadan önce uzun bir duraklama oldu.

Demek Bernice bilmiyordu.

"Babam Will Amca'dan para çaldı." "İsa çarmıha gerildi! Ne kadar para?"

Charlie küçük tırnağıyla alnını kaşıdı. "Yüz milyon pound."

Bernice o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Max onun telefonu kapattığından ya da kendinden geçtiğinden emin oldu. Ama bayılmamıştı.

"O kadar aptal olamaz," dedi, sesi bir fısıltı gibiydi. "Olabileceğini ikimiz de biliyoruz. O kadar aptal zaten."

"Ve Will'den çalmak... aklından ne geçiyordu?" Charlie gözlerini devirdi. "Sanırım düşünmüyordu." Bernice

Charlie'ye, "Senin için gelecekler," dedi.

"Ne için?" Charlie alay etti. "Babamın hatasını düzeltmek için ortalıkta bir milyon poundum yok. Ve babam kızlarını hiçbir zaman umursamadı, bu yüzden bizi tehdit etmek de işe yaramayacak."

"Ama o aptal herifi idare edebilen tek kişi sensin Charlie. İskoçlar bunu biliyor. Bunu kullanacaklar. Kız kardeşlerini kullanacaklar."

Charlie alnını ovuşturmaya başladı. "Onlarla konuşamaz mısın?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından. Charlie aileden herhangi birinden bir şey istemekten nefret ederdi. O yüzden de sormadı. Şu ana kadar.

"Ben mi? Bu sana yardımcı olmaz. Will ve ben pek yakın sayılmayız. Ama senin yerinde olsaydım, Will'e ve tüm İskoç amcalarına, baban söz konusu olduğunda senin ve kız kardeşlerinin bu işe karıştırılmaması gerektiğini çok açık bir dille söyledim."

Charlie, Max ve Stevie ile şaşkın bakışlar attı.

Charlie sonunda, "Bunun ne anlama geldiğini bildiğimden emin değilim," diye itiraf etti.

"Bir yolunu bul. Açık bir telefon hattındayız. O zamana kadar çay içmeye ne dersin?"

Charlie çaydan nefret ederdi. "Çay mı? Neden?"

Sayfaların çevrildiğini duyabiliyorlardı. "Salı günü biraz zamanım var. Saat üçte. Kingston Arms'da. Seninle resepsiyonda buluşuruz. Sadece sen. Ve lütfen uygun giyin."

Telefon kapandı ve Charlie doğruldu. "Gidecek misin?" Max sordu.

"Evet." Charlie odada adım atmaya başladı ve Max onu dikkatle izledi. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu kız kardeşine.

"Söylediği şeyi düşünüyorum. Will Amca'yla uğraşmayı." Charlie aniden durdu ve Max'e odaklandı. "Will Amca'nın parasını geri almak için ne planladığını düşünüyorsun?"

"Dürüstçe mi?"

"Dürüstçe."

Max burnunu ovuşturdu. "Bence birimizi öldürüp diğer ikimizi rehin almaları için bir grup adam gönderdi, böylece hem babamı ortaya çıkarıp parasını geri almayı hem de ailenin geri kalanına onunla uğraştıklarında çocuklarını riske attıklarını göstermeyi umuyor."

"Ama babamın umurunda olmayacak. Will üçümüzü de öldürse umurunda olmaz." "Biliyorum."

Charlie bir an düşündü. "Milano ve İsviçre'deki saldırıların arkasında Will'in olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır."

"Neden?"

"Şu helikopter. İsviçre'deki."

"Yine o helikopterden mi bahsediyorsun?"

"Askeri sınıftı," diye ısrar etti Max. "Will Amca bunun için para ödemiyor. O herif çok ucuz. Bu yüzden yüz milyonu ortaya koyduğunda bir şeyler yapacağını biliyorum. Şahsen ben Bernice'e katılıyorum. Bir hamle yapacak."

"Tabii ki Bernice'e katılıyorsun. Çünkü önce bizim saldırmamız gerektiğini söyledi."

"Hayır, Will Amca'ya ve diğerlerine babamız yüzünden bize bulaşılmayacağını anlatmamız gerektiğini söyledi. Ben bir fırsat yaratalım derim."

"Ne için bir fırsat? Bizi sikip atmak için mi?"

"Bir öneride bulunabilir miyim?" Stevie sordu.

Charlie uzun bir iç geçirdi ama bu omuzlarındaki gerginliği azaltmadı. Yüzündeki gerginliği de. "Elbette," dedi Stevie'ye.

Küçük kız kardeşleri ayağa kalktı, fazla büyük sundress'inin önünü düzeltti. "Bence onu ara. Will Amca'yı. Ve onunla konuşmak istediğimizi söyle. Şehirde özel bir yerde."

"Sonra ne olacak?" Charlie sordu.

Stevie omuzlarını silkti ve ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldırdı. "Will Amca gerçekten sadece konuşmak istiyorsa, o zaman konuşuruz, babamın neyin peşinde olduğunu bilmediğimizi söyleriz ve herkes kendi yoluna gider. Ama Will Amca babama ulaşmak için bizi kullanmaya niyetliyse . ..o zaman yapacağımızı yaparız. Yani, eğer bizi bir ders olarak kullanacaklarsa... belki de bizim onlara bir ders vermemizin zamanı gelmiştir."

Charlie bir an kız kardeşini inceledi. "Ortalık karışacak."

"Babamın dahil olduğu her şey karışır. Will Amca'yı ara, Max," diye önerdi, bir yandan da defterleri, kalemleriyle dolu büyük boy sırt çantasına uzanırken. "Ya da en büyük oğlu Dougie'yi. Terk edilmiş bir bina seç ve onlara Pazartesi günü buluşmak istediğimizi söyle. Aciliyet hissi verin ki bir şey planladığınızı düşünmesinler." Stevie panik bozukluğunu yönetmek için kullandığı SSRI antidepresanlarını ve antianksiyete ilaçlarını çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Bunlar şimdilik sende kalsın. Onlara daha sonra geri döneceğim."

"Emin misin-"

"Eminim." Stevie başını salladı. "Eğer gerçekten babamızı bize karşı kullanmak istiyorlarsa... hepsine -tüm aileye- MacKilligan kızlarına meydan okuduklarında gerçekte neyi riske attıklarını göstereceğiz."

Charlie uzanıp Stevie'yi kendine çekti ve başının üstünden öptü.

Max ilaçları hızlı ve kolay erişim için bir çekmeceye yerleştirirken, Charlie de tüm yiyeceklerle dolu masayı inceledi. "Tanrım, bütün bu yiyeceklerle ne yapacağız?"

Stevie başını arkaya yasladı ve "Bunun için benim de bir fikrim var" dedi. Bu kez Charlie'nin gözleri kısıldı. "Ne fikri?"

* * *

Charlie pişirdiği ballı ananaslı kekin bulunduğu tabağı aldı ve Berg'in evine doğru yola çıktı. Ona ve kardeşlerine son yardımları için ne kadar minnettar olduğunu bildirmek istiyordu ve Stevie'ye göre, muhtemelen pişmiş ürünlerin geri kalanını da bitireceklerdi.

Ayrıca, evden dışarı çıkmak Charlie'nin endişesini hafifletebilirdi. Küçük kız kardeşinin panik bozukluğu olabilirdi, en ufak bir garip seste ya da hızlı hareket eden bir sincapta çılgına dönebilirdi ama Charlie'nin tek derdi ne *olabileceği*di. Onu geceleri ayakta tutan da buydu. Gerçekten kontrol edemediği şeyler hakkında endişelenmek, ama bunun endişelenmeyi bırakabileceği anlamına gelmediğini bilmek. Aslında daha çok endişeleniyordu.

Ama belki dikkatini dağıtabilirdi. En azından bir süreliğine. Pişirme eyleminin ona yaptığı şey buydu. Dikkatini dağıttı. Onu sakinleştirdi. Şimdi aynı şeyi yemeğini yakınlarındaki yabancılarla paylaşarak yapmaya çalışacaktı. Dürüst olmak gerekirse, kan bağı ya da akrabalık bağı olmayan insanları, onlara yemek ikram edecek kadar rahat hissedecek kadar iyi tanıdığı ilk zamandı bu.

Charlie verandanın merdivenlerinden indi ve ön kapıya ulaştı. Tam içeri adımını atmış, kapıyı arkasından kapatmıştı ki, güçlendirilmiş bir arabanın gürültüsü onu döndürdü. Araba kendisinden çok uzakta olmayan bir yere yanaştı ve elini tişörtünün altından kot pantolonunun arkasına soktuğu silahın kabzasını tutmak için kaydırırken kimin çıktığını görmek için bekledi.

Sürücü kapısı açıldı ve dışarı çıkan adamı izledi, gözleri kısa süreliğine kapandı. Max bunu nasıl yapabilmmişti? Arayabileceği onca insan varken neden o?

Ve onu buraya getirmek için? Sadece ayıların yaşadığı bir mahalleye mi? Aklını mı kaçırmıştı?

Max onu gördüğünde gülümsedi ve Charlie'nin silahını tutuşu sıkılaştı. Onu burada bırakabilirdi. Gerçekten yapabilirdi. Ama Max'in bunun için onu asla affetmeyeceğini biliyordu. Aralarındaki bağı koparabilecek tek şey bu olabilirdi. Ya da en azından onarılması onlarca yıl sürecektir şekilde zarar verebilirdi.

Tam arabasının bagajına ulaştığında durdu. "Ateş etme," dedi, hâlâ gülümseyerek. "İsteddiğini biliyorum, ama bu sadece kız kardeşimi ve kuzenlerimi ortaya çıkarır ... ve eminim hassas duygularımı inciten son kıza ne olduğunu hatırlıyorsunuzdur."

Charlie tüm metanetini kullanarak silahını bıraktı ve kolunu yanına indirdi.

Güldü ve ona doğru geldi. "Yapma-"

Ama artık çok geçti. Çoktan büyük kollarla sarılmış ve dayanılmaz büyüklükte bir göğse bastırılmıştı.

K e k i n bulunduğu tabağı vücudundan uzak tuttu ama adamın kokladığını, acımasızca bir ısırik almak için eğildiğini duyabiliyordu.

"O pastaya dokunursan," diye uyardı, "aletini alırım."

Dutch Alexander geri çekildi. Sadece iki metre boyundaydı ama bir ev kadar genişti. Kaslı ve güçlüydü.

"Paylaşmayı hiç sevmezsin, MacKilligan."

"Gelinciklerle değil."

"Seni kız kardeşim gibi görüyorum." "Kapa çeneni."

"Her şey yolunda mı, Charlie?"

Ev sahipleri Tiny onun arkasında durmuş, Dutch'a bakıyordu.

"Ben iyiyim." Uzaklaşmaya çalıştı ama Dutch onu sıkıca tuttu. Neden?

Çünkü onu kızdırmaktan hoşlanıyordu. Her zaman öyleydi. "Sakıncası var mı?"

"En iyi arkadaşımın sevgili ablasına şefkat gösteremez miyim?"

Charlie elini onun çenesinin altına yerleştirdi ve ortadaki pençesini onun şahdamarına bastırarak pençelerini serbest bıraktı.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum." Dutch onu serbest bıraktı ve geri çekildi, bu etkileyiciydi çünkü Dutch'ın genellikle kişisel alan kavramı yoktu. Sarılmayı ve şefkati seven, dokunaklı bir adamdı ve çoğu kişi onun ne olduğunu anladığında bunu şaşırtıcı buluyordu. *Gerçekte* ne olduğunu.

Ama Dutch'ın ona tekrar sarılma ihtimaline karşı Charlie de bir adım geri çekildi ve o sırada Tiny öne doğru büyük bir adım attı. Altı ayak dokuz boyundaki adam, doğal gücünü ve cüssesini kullanarak kendisinden küçük ama eşit genişlikteki düşmanının gözünü korkutmayı düşündü.

Ancak Tiny daha kaslarını esnetmeden Dutch yanındaydı. Ona karşı. Tiny'nin göğsünü kokladı, ona baktı ve sonra aniden ofladı. İki kez.

Şok geçiren Tiny irkilerek bir adım geri attı ve Dutch tekrar oflayarak yaklaştı. Tekrar ofladı, yaklaştı. Sonra dişlerini serbest bıraktı.

Neredeyse her şeyi ezebilecek dişler.

Ayı pençelerini serbest bıraktı ama Charlie hızla oflayan iki erkeğin arasına girdi ve hırladı: "İyi bir komşu olmaya *çalışıyorum*. Bunun nasıl yapıldığından emin değilim ama kan dökülmeyeceğinden neredeyse eminim!" Parmağıyla Tiny'yi işaret etti. "O yüzden o pençeleri bir kenara bırak." Dutch'a ters ters baktı. "Ve anal bezlerinle ilgili bir şey yapmayı aklından bile geçirme."

Dutch sırttı, dişleri hâlâ dışarıdaydı. "Tatlı dilli."

"Al, Tiny." Dunn'lara vermeyi planladığı pastayı Tiny'ye uzattı. "Ballı ananaslı."

"Teşekkürler."

Tiny pastayı aldı ve uzaklaşmak için döndü, ama durdu ve Dutch'a baktı.

"Bal porsuğu mu?" diye tahmin etti.

"Pek sayılmaz," dedi Dutch, sesi o gülünç gururla doluydu, dişleriyle dolu sırtışı daha da genişlemişti. "Wolverine."

Tiny kaşlarını çatarak Charlie'ye odaklandı. "Buraya porsuk getireceğinizi bilmiyordum."

"İrkçi."

Charlie elini Dutch'ın yüzüne vurdu, bunun onun koca çenesini kapatmaya yetmeyeceğini biliyordu ama denemek zorundaydı.

"O sadece kız kardeşimi görmeye geldi. Sorun çıkarmayacağına söz veriyorum."

Tiny homurdandı ve yine birkaç kapı ötedeki evine doğru yürümeye başladı. Ama uzaklaşırken mırıldandı: "Ve ben ırkçı değilim. Wolverine bir ırk değildir. Bal porsuğu bir ırk değildir. Bir türdür."

Dutch dişlerini geri çekti ve Charlie'ye "Bunun için beni suçluyorsun, değil mi?" diye sordu.

Cevap olarak Charlie uzandı ve Dutch'ın kafasının arkasına bir tokat attı. Tıpkı kız kardeşine yaptığı gibi. Tıpkı Max'in o küçük pisliği Sürü evine getirdiği ilk günden beri ikisine de yaptığı gibi. Kurtlar mutlu olmamıştı ama çift sadece on iki yaşındaydı ve yetişkinler Max'in gerçekten bir arkadaşı olmasından memnundu. Herhangi bir arkadaş. Ancak, her zaman olduğu gibi, çifti hizada tutmak Charlie'ye düşmüştü. Hoşlanmadığı bir işti bu.

Kiraladıkları evin ön kapısı açıldı ve Max verandaya çıktı.

Kollarını havaya kaldırdı ve "Dutchy!" diye bağırdı.

"Maxie!"

Max merdivenlerden aşağı koştu ve Dutch kapının üzerinden atladı. Ortada bir yerde buluştular, ikili birbirlerine çarptı, sonra havadan öpüştüler ve kollarını iki yana açarak birbirlerinin etrafında döndüler.

Tam bir gösteriydi. Ama Charlie'nin daha önce görmediği bir şey değildi. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Ama en azından Max'in arkadaşları vardı. Can sıkıcı arkadaşlar ama arkadaşlar.

Charlie eve dönüp Dunn'lara verebileceği başka bir şey almak istedi. Belki tarçınlı çörekler iyi bir seçim olabilirdi. Ama kapının çarpmasıyla omzunun üzerinden bakınca Dunn'ların ön kapısının yere düştüğünü ve ıslak, küçük bir ayının sokağın karşısına doğru koştuğunu gördü.

Birkaç saniye sonra Berg Dunn, kolları ve tişörtü sıırıslıkla ve sabun köpüğüyle kaplı halde ayının peşinden koşarak geldi.

"Geri çekil! Piç kurusu!"

Ayı Charlie'nin alçak çitinin üzerinden atladı ve evin arka tarafında gözden kayboldu. Berg tökezleyerek Charlie'nin yanında durdu.

"Bu kasabada kanlı canlı ayı beslemek yasal mı?" diye sordu.

Berg'in kafası yana eğildi, kaşları şaşkınlıkla aşağı doğru çekildi. "O bir ayı değildi. O benim köpeğim."

"O şey bir köpek miydi?"

"Evet," diye cevap verdi, sesi kızgındı. "Bir Kafkas Çoban Köpeği. Ailem onları yetiştirir."

"Adlarını hiç duymadım."

"Rusya'dan geliyorlar. Çiftlik hayvanlarını ayılardan, kurtlardan ve çakallardan korumak için eğitilirler." Bir anlık sessizlikten sonra ekledi: "Banyo yapmayı sevmez. Ama kokuyordu."

"Şimdi ikiniz de kokuyorsunuz."

Berg gülen Max ve Dutch'a doğru başıyla işaret etti. "Bu adam kim?" "O Dutch. Max'in arkadaşı."

Havayı kokladı. Tekrar kokladı. Eğildi ve tekrar kokladı.

"O bir wolverine," dedi ona, bu sese bir saniye daha dayanamadığında.

"Oh." Berg gözlerini kırıştırdı. "Vay canına. Gerçekten mi? Hiç tanışmamıştım."

"Hayatlarını çoğunlukla tam insanlar arasında yaşarlar. Daha az kavgâ ederler. Lafi açılmışken, sana pasta getirecektim."

"Getirecek miydin?"

"Tiny'ye vermek zorundaydım. Dutch ile kavga etmek üzereydi ve bu ikisi için de iyi sonuçlanmayacaktı."

"Yine de teşekkürler."

"Başka şeylerim de var. Kontrol etmek ister misin?"

"Elbette."

"Dutch görmeden seni içeri alsak iyi olur." Ön kapıyı açtı. "Bir insanın kaldırabileceğinden çok daha fazla yiyecek kaldırabilir. Vakum gibi."

Evin ön kapısı çarparak açıldı ve Stevie çılgık atarak verandanın merdivenlerinden aşağıya, avluya koştu ve hiç duraksamadan çitin üzerinden atladı.

Şok geçiren Charlie arkasından bağırdı, "*Sadece bir köpekti!*" Ama onun mantığı zaten paniklemiş olan Stevie'yi durdurmadı. Max'e odaklandı. "Git yakala onu!"

"Neden her zaman bunu yapmak zorundayım-oh, siktir et!"

Max kız kardeşinin peşinden fırladı ve Charlie de Berg'in peşinden eve girdi.

"Hadi köpeğini alalım ve ..." Charlie durdu, bakışları oturma odasının penceresine kilitlenmişti. "Bu senin köpeğin değil mi?" diye sordu, çimlerin ortasında sırt üstü kıpırdayan devasa hayvanı göstererek.

"Evet, öyle."

Ama kız kardeşi bahçedeki köpeği görseydi, kapalı kapıların güvenliğini bırakıp evden dışarı koşmazdı. Yani Stevie evin *içindeki* bir şeye tepki vermişti.

Charlie sehpanın altına uzandı ve Max'in kılıfına koyduğu 45'liği alıp mermi yatağına yerleştirdi. Berg'in "Oha!" sesi, silahını iki eliyle kavrayıp dirseklerini iki yanına açarak evin içine girmeden önce ancak duyulabildi. Silahı asla vücudundan uzakta tutmazdı. Bu, kör bir köşeden döndüğünde birinin onu elinden almasını kolaylaştırırdı.

Mutfaktan birkaç adım ötede durdu ve Berg'e baktı. "Bu sesler de ne?"

Bir an durakladı, sonra gözlerini devirdi. Sallanan kapıya doğru yürüdü ve iterek açtı. Silahı hâlâ önünde olan Charlie yaklaştı ama komşuları olduğunu düşündüğü bir grubun mutfak masasında oturduğunu ya da tezgâha yaslanıp yemek yediğini görünce hemen silahını indirdi.

Berg mutfağa doğru ilerleyerek, "Hatanı anlıyorum," diye açıkladı. Komşular onu neredeyse hiç fark etmemişti. "Pencereyi açık bırakmışsınız."

"Bütün bunların kokusunu bir blok öteden aldık," dedi bir dişi domuz limonlu kurabiye ısıkları arasında.

"Tiny size doğru çöp kutularını verdi mi?" diye sordu erkek bir ayı, ağzının kenarlarında ahududulu kek kalıntıları vardı.

"Doğru çöp kutuları mı?"

"Evet," diye açıkladı Berg. "Ayı geçirmez."

Charlie sol gözünün seğirdiğini hissetti. "Ayı geçirmez çöp kutularına mı ihtiyacım var?"

"Bazılarımız geceleri etrafta dolaşırken acıkıyor," diye açıkladı bir başka dişi domuz. "Ama genellikle çöp kutularını açmak için insana dönüşemeyecek kadar tembel oluyoruz."

"Çöp kutularını açtığımızda, çoğumuz bu konuda oldukça düzenliyizdir," diye açıkladı ilk dişi domuz zencefilli kurabiyelere uzanırken. "Yemediklerimizi teneke kutulara geri koyuyoruz. Ama *bazı* insanlar-"

"Üç kapı aşağıdaki Henderson'lar gibi."

"-o kadar kibar değiller. Ama ayı geçirmezseniz sorun olmaz."

Charlie, Berg'e bakıp, "Sizinle dışarıda konuşabilir miyim?" diye hırlamadan önce davetsiz misafirlere sessizce teşekkür etti.

* * *

Berg, Charlie'yi arka bahçeye kadar takip etti ama Charlie aniden ona doğru dönüp öfkeli bir parmakla göğsünü işaret edince biraz şaşırıldı.

"Burada güvende olacağımızı söylemiştin!" "Güvendesiniz."

"Mutfağımda ayılar varken bunu nasıl söylersin?" -çığlık çığlığa bağırarak Stevie'nin yanından geçmesine izin vermek için geri çekildi; hırlayan Max, Berg'in gülünç derecede mutlu köpeğiyle birlikte her ikisinin de peşinden geldi.

Berg ona hemen cevap vermedi. Stevie'nin evin arkasındaki iki arabalık garajın üzerinden atlayışını izlemekle meşguldü. Max ve köpek ne yazık ki ona ulaşmak için garajın etrafında koşmak zorunda kalmıştı.

"Vay canına. O kadar kolay geçti."

"Dikkatini bana ver!" diye emretti. Max'in dikkatini çekince de tekrar, "*Mutfağımda ayılar var!*" dedi.

"Evet ... yani?"

Ellerini havaya kaldırdı. "*Bu hangi dünyada güvenli?*"

"Bağırarakla başlayalım. Mutfağınızda ayılar varken daha güvende olamazsınız."

"Bunu bana açıkla," demeyi başardı sesini yükseltmeden.

"Yabancı adamların evine gelip seni ve Max'i öldürmesinden ve Stevie'yi kaçırmamasından endişeleniyorsun, değil mi?"

"En olası senaryo bu olurdu."

"Mutfağınızdaki bir avuç aç ayıyı nasıl geçecekler?"

Cevap vermek için ağzını açtı, kapattı, açtı ve sonra "Ne?" diye sordu.

"O sansarın kokusunu sokağımıza gelmeden çok önce almıştık. Arabası köşeden gümbür gümbür geçer geçmez kız kardeşimin elinde dürbün vardı. Mahallemize karşı çok korumacıyız. Öyle olmak zorundayız. Şu tarafta kocaman bir aslan sürüsü var" - önce güneyi, sonra doğuyu işaret etti- "ve şu tarafta da üç kurt sürüsü."

Charlie aniden gözlerini kaçırdı. "Dün gece kükreme sesleri duydum. Sadece çok yorgun olduğumu sanıyordum."

"Craig'di. Yaşlı bir erkek aslan. Emekli donanma mensubu. Çok huysuz. Bölgesinin nerede başlayıp nerede bittiğini bize bildirmek için her gece kükrer. Dolunay çıktığında da ulumaya başlar. Kurtlar tekila içmediyse tabii. Tekila geceleri gürültülü gecelerdir."

Charlie kollarını göğsünde kavuşturdu ve sordu, "Bunu . . . garip bulmuyor musun?"

"Neyi garip bulmuyorum?"

"Mutfağında aslanlar, kurtlar ve ... ayılarla çevrili olmak. Bu bana gerçekten garip geliyor."

"Bana değil ama ben Seattle'da ayılarla dolu bir mahallede büyüdüm. Bir sürü hippy ayı. Bir sürü bal ve esrar." Onu işaret etti. "Porsuklar tarafından hiç büyütülmedin mi? Çünkü onlar genellikle kendilerine yakın dururlar."

Kadın homurdandı. "Biz 'kendilerinden' sayılmayız. Annem öldükten sonra büyükbabamın sürüsüyle birlikte yaşadık. Bizi korudular ama gerçek anlamda"-kısa bir süre doğru kelimeleri bulmakta zorlandı-"bize öğretmediler. Bu da doğru değil. Bize bir şeyler öğretiler... sadece şekil değiştirenlerle ilgili şeyler değil."

"Size ne öğretiler?"

"Bana ve Max'e araba kullanmayı öğretiler ... tabii bu Stevie'yi üniversite derslerine ve özel derslerine götürebilmemiz içindi."

"Oh."

"Şekil değiştiren yavrularına öğrettikleri şeyler, ama bizi yavruları olarak görmediler. Sadece beslendiğimizden ve hayatta kaldığımızdan emin oldular. Büyükbabam da sürüyü yönetmekle meşguldü. Sanırım sürü arkadaşlarının bize daha fazla yardım ettiğini düşünüyordu ama aslında etmiyorlardı. Yine de bizi öldürmeye çalışmadılar ya da on sekiz yaşımıza gelmeden bizi kovalamadılar, bu yüzden bunu bir kazanç olarak görüyorum."

"Sanırım. Yani, başka bir deyişle, diğer şekil değiştirenlerin etrafında çok fazla zaman geçirmiyorsunuz."

"Benim yok. Stevie'nin de yok. Max'in bir sürü arkadaşı var-" "Gelincik mi?"

Sırıttı. "Porsuk ailesinin en cesur üyesi o. Ona bulaşmamanızı tavsiye ederim."

Berg birden arkasında çıtırtı sesleri duydu ve döndüğünde sansarın arkasında durmuş, donmuş bir kuzu budundan et ve kemik parçaları kopardığını gördü.

"Umarım sakıncası yoktur," dedi yemeğinin etrafında. "Ayılar neredeyse tüm tatlı şeyleri yedi ve ben de çok acıktım."

Bir ısırik daha aldı, porsuk çenesi çoğu insanın ve birkaç şekil değiştiren türünün önce çözmesi gereken şeyi kolayca parçaladı.

Charlie gelinciğe kesin bir tiksintiyle baktıktan sonra, "Git buradan. Şuraya."

Soru sormadan ve hâlâ yemeye devam ederek onlardan uzaklaştı.

Berg onun Max'in arkadaşından hoşlanmadığını görmekten memnundu. Özellikle de Britta'nın dürbününün arkasından onun hakkında söylediği ilk şey, "Şu kısa boylu adamın kıcı güzelmiş," olmuşken.

"Madem buradasın," diye önerdi Berg, "sana şekil değiştirenlerle ilgili şeyler öğretebiliriz."

"Ne bilmem gerekiyor?"

"Kutup ayısı ile boz ayı arasındaki farkı koklayarak anlayabilir misin?"

"Bütün ayılar aynı kokmaz mı?"

Berg bir an için gözlerini kaçırdı ve derin bir nefes aldı. Özellikle de sansarın bilmiş kahkahasından hiç hoşlanmamıştı.

"Hayır," diye yanıtladı sonunda. "Hepimiz aynı şekilde kokmuyoruz." "Tamam. Tamam, tamam. Huysuzlanma."

"Ama gördün mü? Bu tür hakaretlerden kaçınmanıza yardımcı olabilirim." "Eğer gerekli olduğunu düşünüyorsanız."

Berg Charlie'ye bunun ne kadar gerekli olduğunu söyleyemeden -özellikle de bu mahallede kemikleri kırılmadan yaşayacaksa- Clark McKlintock garajın etrafından dolaşp çitteki arka kapıdan geçerek ikilinin yanına geldi.

"Selam Clark."

"Berg."

"Charlie, bu Clark McKlintock. Yan blokta oturuyor. O bir kutup."

Birkaç saniye Clark'a baktıktan sonra, "Onu koklayayım mı?" diye sordu. "Ben olsam koklamazdım." Berg başını salladı ve tekrar Clark'a odaklandı. "Yani Ne oldu Clark?"

"Bu senin mi diye merak ediyordum?"

"Neyin benim olduğunu mu?"

Clark arkasını döndü ve Charlie'nin küçük kız kardeşi olan titreyen, hıçkıran karmaşanın kendini bağladığı sırtını gösterdi. Hâlâ insandı ama hem ellerindeki hem de ayaklarındaki pençeler zavallı Clark'ın etinin derinliklerine gömülmüştü.

"Oh, kahretsin!" Charlie hemen kız kardeşini belinden yakaladı. "Bırak onu!"

"Güvenli ayı," dedi Stevie. "Güvenli ayı. Köpeği okşadı. Yani o güvenli bir ayı." Bu bir mantıktı. İyi ya da sağlam bir mantık olması gerekmiyordu.

Charlie kız kardeşini Clark'ın sırtından çekmeye çalıştı ama o sadece pençelerini daha derine batırdı.

Clark omzunun üzerinden Berg'e baktı. "Şu iti üzerimden çeker misin lütfen?"

Berg neredeyse kutbun kafasının arkasına vuracaktı. "İt" melezler hakkında konuşmanın kaba bir yoluydu ama Charlie bunu fark etmemiş gibiydi. Çoğunlukla, kız kardeşiyle uğraşmakla meşgul olduğundan emindi. Ama aynı zamanda daha iyisini bilmediği için. Az önce hakarete uğradığını bilmiyordu.

Ama o biliyordu. Ve bu onun *adına* onu kızdırmıştı.

Charlie'nin ellerini kız kardeşinden çeken Berg, "Biliyor musun? Bunu bir öğrenme fırsatı haline getirelim."

Charlie ona kaşlarını çatı ama bir süre sonra geri adım attı.

"Şimdi," dedi Berg, en iyi profesör sesini kullanarak, "bu kötü *görünebilir*. Ve öyle de. Ama kız kardeşiniz bu olayda yine de iyi bir seçim yapmayı başardı." Şimdi kafası tamamen karışmış olan Charlie g e l i n c i ğ e baktı. Şu anda elinde sadece bir parça donmuş kemik kalmıştı ve onu kemiriyordu.

bir tavuk kemiği.

Charlie'nin sorgulayan bakışları karşısında yemeğinin etrafında sırttı ve başını salladı. Charlie omuz silkerek, "Bu bir gerçek mi? Lütfen açıklayın."

"Öncelikle, kutup ayısı her zaman iyi bir seçimdir. Hiçbir şeye tepki vermek akıllarına gelmez. Sadece ağır ağır ilerlerler."

"Şu anda bana yaptığı şeyin canımı yaktığını biliyorsun, değil mi?" Clark sordu.

"Oysa," diye devam etti Berg, "boz ayılar hızlı tepki verirler. Eğer bunu kız kardeşime yapmış olsaydı, Britta boz ayı formuna geçer ve sırt üstü yere düşerdi. Ama bir kutup . . . ? Fark etmesine bile şaşırdım. O kadar yavaş ve aptallar ki."

"Hey," diye yakındı Clark. "Bekle bir dakika-"

"Fiziksel olarak da yavaş hareket ediyorlar. Boz ayılara kıyasla yani. Ve neredeyse diğer tüm şekil değıştirenlerle. Sen ve kız kardeşlerin onlardan kolayca daha hızlı koşabilirsiniz. Ve sen de onları kolayca geride bırakabilirsin. Hem de hiç zorlanmadan. Çünkü o kadar aptallar."

Clark sarsıldı ve onu itti, bu da Berg'i kızdırdı, bu yüzden kutbu geri itti ve kürek kemikleri arasındaki kasın büyümesine izin verdi, omuzlarını daha büyük hale getirdi.

Ama o koca aptalın peşinden gidemeden Charlie aptalca aralarına atladı, kollarını onları ayırmak için iki yana açmıştı. Aklını mı kaçırmıştı? Şekil değıştirenlerin hayatından bu kadar habersiz olamazdı, değil mi? Üstelik Dag'la birlikte bir porsuk kavgasının ortasına düşmüşlerdi; o kim oluyordu da konuşuyordu?

"Hey! Hey! Beyler!" İkisine de baktı. "Kesin şunu hemen!"

Kollarını hâlâ açmış, bir parmağıyla Berg'i işaret etti. "Ve beni büyük, yavaş hareket eden pisliklerden korumana ihtiyacım yok."

Clark, "Ben yavaş değilim," dedi. Ve ona baktıklarında, "Zihin ya da beden... owwww!" diye ekledi. Gözlerini kocaman açarak Charlie'ye baktı. "Sanırım pençeleri uzuyor."

"Kesinlikle uzuyorlar," dedi Charlie hiç aciliyet hissetmeden. "Aslında o kadar uzayabilirler ki omurganızı en az on yerden kesebilirler." Clark'a yaklaştı ve hiç korkmadan ona baktı. "Çünkü ben ve kız kardeşim *itiz* ve yaptığımız şey de bu. Biz doğanın ucubeleriyiz ve seni silebiliriz. O yüzden bize karşı nazik ol... yoksa sana neler yapabileceğimi gösteririm." Etrafından dolaştı, onun yanında durdu ve ekledi, "Ve çığlık atacak zamanın bile olmayacak."

Sersemlemiş kutuptan uzaklaşarak, "Bırak onu Stevie!" diye bağırdı. Stevie aniden yere yığıldı, gülünç uzunluktaki pençeleri kan ve irinle kaplanmıştı. Zavallı kız nefes nefese kalmış, terlemiş ve tamamen çıldırmıştı. Bakışları Clark'a kilitlenmiş olan Charlie gelinciğe, "Onu içeri götür, Dutch," diye emretti.

"Ayılarla birlikte mi?" diye sordu.

Charlie sinirlenerek burnunu kıvırdı. "Kahretsin."

"Hayır, hayır," diye mırıldandı Stevie. "Ben iyi olacağım." Yumruklarını yere bastırarak kendini ayağa kalkmaya zorladı. "Ayıların etrafında olabilirim."

Charlie iç çekti. "Tatlım-"

"Ayıların etrafında olabilirim!"

Bu hafif histerik feryat hem Berg'in hem de Clark'ın büyük bir adım geri atarak ince melezden *uzaklaşmasına* neden oldu. Ama kız kardeşi daha da yaklaştı. Ve biraz güldü.

Clark, Berg'e alçak sesle, "Cesur kadın," diye mırıldandı.

"Emin misin?" Charlie kız kardeşine sordu. "Eminim o salak seni dondurma yemeye götürmekten rahatsız olmaz."

"Sevdiğin salak," diye düzeltti çakal. Berg onu tokatlamak istedi. Sadece bir kez. Kafasının arkasına.

"Birkaç blok ötede harika bir yer var. Sammy'nin Dondurma Sarayı. Sadece birkaç dakika uzaklıkta," dedi Berg ona. Ama Charlie kaşını kaldırıncı hemen ekledi, "Tam insan bir yer. Bir sürü tam insan var. Adresi telefonunda bulabilirsin. Ama ellerini ve ayaklarını yıkamak için herhangi bir evdeki su hortumunu kullanmanı öneririm - çünkü tam insanlar genellikle kanlar içindeki genç kadınları görünce çıldırırlar."

"Mükemmel." Gelincik kendini evden uzaklaştırdı ve Stevie'ye doğru geldi.

Köşeden Max, yanında Berg'in köpeğiyle nefes nefese koşarak içeri girdi. Mutlu ve eğlenmiş görünüyordu. Ancak kadın öyle değildi.

Konuşmaya başladı ama nefes nefese kaldığı için sert nefes seslerinden başka bir şey çıkaramadı.

Max elini kalçasına dayadı ve belinden eğildi.

Gelincik gülerek arkadaşının yanına gitti. Ondan uzaklaştı ve Max bir tür sözsüz teklif ve kabulü onun sırtına tırmandı. Kollarını onun omuzlarına dayadı ve ellerini bacaklarının altına koyarak onu tuttu.

O yola koyuldu ve Stevie de yanlarına düştü. şimdi çok daha sakın görünüyordu ama bunun ne kadar süreceğini kim bilebilirdi ki?

"O iyi olacak mı?" Berg Charlie'ye sordu. "Burası New York. New York'ta bir sürü ayı var. Ve Jersey'de."

"İlaçlarına geri döndüğünde iyi olacak." "Neden ilaçlarını bıraksın ki?"

Charlie ona cevap vermedi, sadece eve geri döndü.

"Onunla hiç şansın olmadığını biliyorsun, değil mi?" Clark Charlie hakkında sordu.

Berg daha fazla dayanamayarak kutbun kafasının arkasına bir tokat attı. Muhtemelen gereğinden fazla güç kullanmıştı ama Clark, Berg'in sansara karşı hissettiğı öfkenin bir kısmını da hissediyordu.

Clark döndü, yumruğunu geri çekti ama Berg'in tek söyleyebildiğı, "Beni kız kardeşimi almaya zorlama," oldu.

Clark kolunu indirip dudak bükerek sokağına doğru geri döndü. "şu bal çalan porsukları bölgemizden uzak tutun," diye uyardı.

Garajın etrafında kaybolmadan önce.

Gerçi Berg, MacKilliganlar'ın bal çalma yöntemleri konusunda, çok dikkatli bir Charlie'nin panik içindeki kız kardeşinin çok ihtiyacı olan ilaçlarını bırakmasına aniden izin vermesine neden olan şey konusunda olduğu kadar endişeli değildi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Garson kız kardeşinin önüne dev bir Viking teknesi koydu, içinde muzlu split denen ama Max'e göre işe yaramaz kalorilerle dolu geniş bir kâse gibi görünen bir şey vardı. Stevie de sanki günlerdir bir şey yememiş gibi içine daldı.

"Bu yüzden mi bu kadar zayıfsın?" diye sordu Max. "Gerçek yiyecekler yerine bütün bu saçmalıkları yediğin için mi? Vegan olmadın, değil mi?"

Ağzı dondurma, muz, fındık, çikolata ve karamel dolu Stevie, Max'e baktı. "Gerçekten mi?" diye sordu sonunda, çenesine ve üst dudağına çikolata ve karamel bulaşmıştı bile.

"Bırak da dondurmasının tadını çıkarsın," dedi Dutch çilekli shake'inden aldığı yudumlar arasında. "Dondurma süt ürünleriyle dolu olduğu için vegan olduğundan şüpheliyim."

"Sırf beni kızdırmak için hippy bir ucubeye dönüşmesi işten bile değil."

Stevie bir şeyler söyledi ama ağzı muzlu dondurmayla doluydu, Max öne doğru eğilip "Ne?" diye sordu.

Stevie yutkundu ve "Siktir git" dedi.

Dutch yüksek sesle güldü ve Buz Sarayı müşterilerinin onlara bakmasına neden oldu. "En iyi kısmı," diye açıkladı Dutch hâlâ gülerken, "senin Bunu almak için öne doğru eğildi."

"Kapa çeneni," dedi Max. Sonra o da güldü.

Dutch'ı bu yüzden yanında tutuyordu. Hayatında olup biten onca *şey varken, her şeyin esprisini* görebilen birinin olması güzeldi. Ve onun ailesine tapıyordu. Ne zaman istese evlerinde kalmasına izin veriyorlardı. Dutch ve onun gürültücü, gülünç kız kardeşleriyle takılıyordu ve aileleri de bunu sorun etmiyordu.

Stevie bile bazen Dutch'ın evine gider ve porsuklarla vakit geçirirdi. Nedense onları hiç tehdit edici bulmazdı. Onların sert oyunlarına katılmıyor, bunun yerine bir yerde oturup defterleriyle çalışıyor ve aile etkileşimlerini izliyordu. Herhangi bir şeyin parçası olması için ona baskı yapmıyorlardı, bu yüzden kendini rahat hissediyordu.

Yıllar boyunca sadece bir sorun olmuştu. "Yani Charlie *hâlâ* benden nefret ediyor."

"Evet," dedi Max ve Stevie birlikte.

"Neden?" Dutch sordu. "Ben çekiciyim. Çok sevimliyim. Herkes beni sever."

Stevie cevap vermeden önce dondurmasını yuttu. "Max üzerinde kötü bir etkiniz olduğunu düşünüyor."

Max ve Dutch buna güldüler ... ama Stevie muzlu dondurmasını yemeye ve onlara bakmaya devam edince durdular.

"Ciddi misin sen?" Dutch sordu.

"Hem de çok. Sana güvenmiyor. Max'i hapse attıracak kişinin sen olacağını düşünüyor."

Max şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve o da kolay kolay şaşırılmazdı. "Bunu sana ne zaman söyledi?"

Stevie bir an düşündü. "Üç yıl önce. Tavşan yerken. Alpler'de bir Fransız restoranında. Küçük bir tatile çıkmıştık, o sırada ben hafif bir sinir krizi geçirdim. İş arkadaşlarımdan birinin peşinden dolmakalemle gittim."

"Neden?" Dutch sordu.

"Çok stres altındaydım. Ve bana yaptığımız bazı testler hakkında bir şeyler anlatırken kullandığı ses tonu beni rahatsız etti. Yani, bilirsiniz işte... dolma kalem."

Dutch, Max'in artık "dolmakalem olayı" olarak adlandıracağını bildiği şey hakkında daha fazla soru sormaya başladı, ama Max onun dirseğine kendi dirseğiyle vurdu. Stevie'nin Dutch'ın memnuniyetine verdiği tepkiyi asla açıklayamayacağını biliyordu. Günlük hikâye anlatımının o güzel, düz çizgileriyle. "O anları" yaşadığında zihni bu şekilde çalışmıyordu.

Max ve Charlie bunun yerine Stevie'yi bunalmış hissedebileceği durumlardan uzak tutmaya çalıştılar. Normal insanlardan çok daha fazla şeyle başa çıkabilirdi, ama çatladığında ... büyük çatlardı.

"Peki ne yapmalıyım?" Dutch sordu. "Kız kardeşinin benden hoşlanmasını sağlamak için mi?" "Kesinlikle hiçbir şey," dedi Max ona.

"Seni canlı canlı yer." Stevie kaşığını tabağına bıraktı ve arkasına yaslandı. Bütün yemeği bitirmişti.

Max başını salladı. "Bir tane daha alacaksın, değil mi?"

"Çok güzel." Garsona işaret etti ve bir tane daha sipariş etti, ama bu sefer "Ekstra çikolata şurubu, ekstra karamel ve ekstra fındık" ile.

Garson kız uzaklaştığında Max kız kardeşine, "Bunların hepsini daha sonra kusmayacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Bana yeme bozukluğum olup olmadığını mı soruyorsun?"

"Evet."

"Hayır. Yeme bozukluğum yok. Panik bozukluğum ve depresyon nöbetlerim var. Bir noktada istifçiliğe başlayabileceğimden endişe ediyorum ama henüz böyle bir şey olmadı. Ve tabii ki insan hayatında kontrol duygusuna ihtiyaç duyduğunda bu kesinlikle yeme bozukluğuna veya istifçiliğe yol açabilir. Ama şahsen ben istifçilik konusunda daha endişeliyim. Çünkü yemekten hoşlanıyorum ve kusmaktan hoşlanmıyorum. Bugünlerde *neden* bu kadar zayıf olduğumu merak ediyorsanız, bunun nedeni metabolizmamın yeniden çalışmaya başlaması. İlaçlarımı buna göre ayarlamak zorunda kaldım, günde dört kez alıyorum, bu hoş değil ama gerekli çünkü sistemim onları çok hızlı tüketiyor. Neyse ki doktorlarım gerçekten ilgileniyor ama onlar Almanya'da, sanırım burada doktorlara ihtiyacım var. En azından geri dönene kadar. İlla geri dönmek istediğimden değil. Yani, beni yanlış anlamayın, CERN'de çalışmak harikaydı, ama bilmiyorum. Benim için hala doğru olup olmadığını bilmiyorum ama şu anda çok fazla stres altında olabilirim ve muhtemelen bu tür kararlar almak için iyi bir zaman değil." Gözlerini kaçırdı ve tekrar Max ile Dutch'a baktı. "Çok konuşuyor gibi mi görünüyorum? Çok konuşuyormuşum gibi hissediyorum. İlaçlarıma geri dönmek için sabırsızlanıyorum. Yarın yeterince yakın olamaz."

"Yarın ne olacak?" Dutch sordu.

Max saçmalayan kız kardeşini tek parmağını kaldırarak susturdu. "Tek kelime etme."

"Oh, hadi ama." Dutch gülümsedi. "Bana söylemeyecek misin?"

"Hayır. Çünkü yardım etmek isteyeceksin ama edemezsin."

"Ben çok yardımseverim."

"Bu bizim sorumluluğumuzda. Ve sen orada olamazsın." Max'in telefonu arka cebinde titredi ve kabinden dışarı kaydı. "Seni korumaktan sorumlu olamam."

Dutch ona tokat atmış gibi geri çekildi. "Ne zaman beni korumak zorunda kaldın ki?"

Max cebinden telefonunu çıkardı ve cevap verdi. "Bekle." Silahı indirdi ve en yakın arkadaşına, "Bu konuda bana güven," dedi.

* * *

Stevie'nin önüne bir dağ dolusu dondurma, muz, şurup ve kuruyemiş konmuştu ve Dutch ondan bilgi almaya çalışmadan önce Stevie çoktan yemeye başlamıştı.

"Sooo-" diye başladı.

Stevie bir kaşık dolusu dondurma ve muzu ağzına atmadan önce "Hayır," diye sözünü kesti.

Koltuğuna geri oturdu. "Hadi ama! Anlat bana!" Stevie'nin bir tür şekil değiştiren DEHB'si olduğundan emin olduğu bir ergen gibi kıpırdanmaya başladı. "Anlat bana!"

"Ritalin alma konusundaki tavsiyemi hiç dinlemedin, değil mi?"

"Ritalin'e ihtiyacım yok. Lazer gibi odaklanıyorum ... merhaba," dedi yanından geçen genç ve güzel bir kadına. "Güzel bir gün."

Stevie gözlerini devirdi. Erkekler genel olarak iğrençti. Bunu biliyordu. Bu yüzden onlara karşı çok az toleransı vardı.

"Neden benden hiç korkmadın?" Dutch aniden sordu. "Pardon?"

"O aylar sen i çok korkuttu - ve siz hanımların neden şu anda tamamen aylarla dolu bir mahallede yaşadığınızı tartışmayacağız - ama benden ya da ailemden hiç korkmadın."

"Aylar insan yer," dedi açıkça. "Pençeleri kafaları benim bir krakeri avucumun içinde ezebildiğim gibi ezebilir."

"Ama ben bir Wolverine'im," diye açıkladı, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Stevie masanın öbür ucuna uzandı ve onun yanağını çimdikledi. "Ve sen de ne kadar sevimli bir porsuksun!"

Stevie ona baktı. "Bu ifadenin en kötü yanı senin tuhaf küçük kız sesindi."

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, bir gün birinin senin önünde bana ve kız kardeşlerime kaba davrandığı için mahkemede ifade vermek zorunda kalacağımdan hep endişe etmişimdir. 'Hayır, sayın yargıç, o adamın kafasının vücudundan nasıl ayrıldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bayılmışım. Dutch orada bile değildi. Zihinsel sorunlarım var, biliyorsunuz.'" Kadın sırtı ve Dutch güldü.

"Benim için yalan söylediğin için minnettarım."

"Elbette. Aileden biri gibisin, Charlie senden hoşlanmadığı için bu çok açık olmalı."

Dutch başını salladı. "Bunu hâlâ anlamıyorum. Ben *çok* sevimliyim."

"Elbette öylesin."

Stevie, "Bir tane alsana artık," diyene kadar onun muzlu böreğine baktı.

"Açlıktan ölüyorum."

"En son ne zaman yemek yedin?" "İki saat önce falan."

Stevie sırtı. "Bu senin için neredeyse sonsuzluk demek."

"Biliyorum. Gerçekten öyle." Garsona eliyle Stevie'nin muzlu sandviçini işaret etti.
"Bunlardan iki tane lütfen."

"Max'in alacağından emin misin?"

"Oh. Max. Üç olsun!" diye seslendi.

Stevie lokmasına geri döndü ve lokmalar arasında, "Bizim için ne yapabileceğini biliyor musun?" dedi. Dükkânın karşısındaki başka bir kadınla flört eden Dutch soruyu kaçırınca Stevie parmaklarını onun yüzünün önünde şıklatarak dikkatini tekrar çekti.
"Bizim için bir şey yapabilirsin."

"Oh! Harika. Ne yapabilirim?"

"Bize temiz bir araba bul. Kimseye geri vermene gerek olmayan bir araba." "Bir kaçış arabası."

Bu terimi kullanmaktan nefret ediyordu ama . . . "Temel olarak." "Oldu bil."

"Mükemmel."

"Ben de sizin için sürebilirim."

Stevie bunu tartışmaya başladı ama ağzında dondurma vardı.

"Merak etmeyin," diye ekledi hemen. "Arabadan inmeyeceğime söz veriyorum. Sadece arabalardan kurtulma konusunda Max'ten daha iyiyim."

Stevie omuz silkti. "İyi," dedi. "Ama Charlie bundan hoşlanmayacak." "Çılgınca."

Birden ona baktı. "Ama benden hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Sana tahammül ediyorum."

"Bu senin için iyi bir şey."

"Çok iyi. Gerçi dolmakalemler peşinden gittiğim adam vardı ya... . Ona da tahammül ettim."

"Bildiğim iyi oldu."

Max dükkâna geri geldi ve Dutch'ın yanındaki kabine oturdu. "Yarınki toplantı için her şey hazır."

"Arabayı ben kullanacağım," dedi Dutch, kendini beğenmiş bir sesle.

Ama Max homurdandı. "Stevie sana her şeyi anlatmış gibi davranma. Anlatmadı. Sadece benim araba kullanmamdan nefret ediyor."

Stevie kaşığını Max'e doğrulttu. "Çünkü manyak gibi araba kullanıyorsun. Çılgın Wolverine ile daha güvendeyiz."

Dutch ona göz kırptı. "Gördün mü? Benden hoşlanıyorsun."

"Hayır," diye düzeltti Max. "Sana tahammül ediyor. Ve bu seni bir dolmakalemler incitmesine engel değil."

Stevie dudak büktü, "O mızımız bebeğe zar zor dokundum."

"Neredeyse gözünü çıkarıyormuşsun diye duydum."

"Beni kızdırmamalıydı."

Dutch kolunu Max'in omuzlarına doladı ve ikisine de gülümsedi. "Tanrım, sizi özlemişim çocuklar."

Stevie kız kardeşine, "Gördün mü? Ne demek i s t e d i ğ i m i kanıtlıyor," dedi. "Çılgın Wolverine."

* * *

Tennessee Titans tişörtü ve babasının eski kamyoncu şapkasını giyen Dee-Ann Smith yere oturdu ve plastik bıçağın darbelerini çıplak elleriyle savuşturdu.

"Güzel," diye teşvik etti. "Devam et."

Arkadaşı mutfağa girdi. "Dee-Ann, comp-no'muz var!" Uzandı ve plastik bıçağı onu kavrayan küçük elden aldı. "Bu tartışmayı yaptık," dedi Dee-Ann'e ve ona dik dik bakan enerji topuna.

Boğazını temizledi. "Bıçaklar oyuncak ya da silah değildir. Yemek pişirmek ve yemek yemek içindir."

"Büyükbabam öyle demiyor."

Ulrich Van Holtz içini çekti ve plastik bıçağı geri dönüşüm kutusuna attı. "Seni her yaz Tennessee'ye göndermekten vazgeçmeliyiz."

"Bunu yaparsan oraya kendi başıma giderim." Lizzy-Ann Van Holtz Smith babasına birkaç saniye bakıp ne demek istediğini anlamaya çalıştıktan sonra dönüp yanından uzaklaştı.

Ric, Dee-Ann'e ters ters baktı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Nedenini biliyorsun." Altı yaşındaki kızlarını işaret etti ve "O senin hatan" diye fısıldadı.

"Ben asla o kadar kibirli olmadım. Bu bir Van Holtz özelliği."

"Beklediğimizi unuttun mu?" diye bağırdı Manhattan'daki dairelerinin ön kapısından bir ses.

Dee-Ann ayağa kalkarken ve eşinin bir başka bakışını görmezden gelirken, "Çünkü senin bir önemin yok," diye karşılık verdi.

Biraz hırslayarak misafirlerini mutfağa götürmeye gitti. Nedenini bilmiyordu. Buraya yeterince gelmişlerdi. Dairenin düzenini biliyorlardı. Gerçekten de bir kedi ve bir ayı için bu kadar havalı ve kibar olmak zorunda mıydılar?

Dee-Ann baktı ve kızının mutfağın ortasındaki adaya tabaklar, peçeteler ve mutfak eşyaları koyduğunu gördü.

"Ne yapıyorsun?" Dee-Ann sordu. "İyi bir ev sahibi oluyorum."

Buzdolabının kapısı açıldı ve kapandı. Birkaç saniye sonra, küçük kızı taburelerden birine tırmanmaya çalıştı ve üzerinde büyükçe bir melek yemeği keki olan bir tabağı tuttu. Dee-Ann ona yardım etmeye çalıştığı anda küçük kollarını çekti. "Ben hallederim," diye tısladı kızı neredeyse.

"Ses tonuna dikkat et, küçük hanım. Ben senin baban değilim." "Belli ki."

Kıçını taburenin oturağına koyamayan Lizzy, bacaklarını taburenin basamaklarından birine ve adanın tabanına dayadı. Tüm gücünü kullanarak kek tabağını kaldırdı.

Dee-Ann yüzünü buruşturarak, kaymaması için ayağını hızla taburenin dış tarafına dayadı ve kızının onu görmediğinden emin olarak bir işaret parmağını tabağın altına yerleştirdi ve Lizzy tabağı adanın mermer tablasına iterken dengede tuttu.

Tabak yerine oturunca Lizzy yere çöktü ve o soğuk mavi gözleriyle annesine baktı.

"Sana sahip olduğumu söylemişim."

Dee-Ann uygun bir uyarı hırlaması eşliğinde dişlerini gösterdi. Lizzy de tıslayarak karşılık verdi. Dişleri yoktu ama ne demek istediğini anlamıştı. Bir keresinde Lizzy'nin son derece sinirli öğretmeni tarafından işaret edildiği gibi... Dee'nin sarı gözlü bakışlarına bakana kadar.

Ondan sonra Ric bütün veli toplantılarına gitti. "Bu benim en sevdiğim kız mı?" diye bir ses yükseldi.

Lizzy sırtıttı ve adanın etrafında döndü. "Cella Teyze!" Marcella Malone yere çömeldi ve kollarını açtı.

"Buraya gel, velet."

Lizzy-Ann vaftiz annesinin açık kollarına koştu, Cella onu boynundan öpüp sıkıca sarılınca kıkırdadı.

"Neyin peşindesin, velet?"

Dee-Ann, "İyi bir enseden şaplak riskini göze alarak," diye gönüllü oldu.

Lizzy annesini görmezden geldi ve Malone'un elini tuttu. "Masayı sizin için hazırladım, hanımefendi."

Malone gülmemek için dudağını ısırdı. "Teşekkür ederim."

"Bu taraftan." Lizzy onu adaya götürdü ve bir sandalyeyi işaret etti. "Sen buraya otur."

Arkadaşı ve Ric mutfağa girerken Malone oturdu.

"Crush Amca." Lou Crushek'in elini tuttu ve onu başka bir tabureye götürdükten sonra kendisi adaya tırmanıp dizlerinin üzerine çöktü.

"Pasta?" diye sordu, en iyi restoran sesini kullanarak.

Lizzy'nin gayri resmi "amcalarından" biri *olan* Crush, "Evet, lütfen," diye yanıtladı. Dee-Ann şimdiden küçük kızının etrafını koklamaya gelen her erkekten korkmaya başlamıştı. Umutlu talipler için iyi bir son olmayacaktı.

Lizzy elini uzattı. "Bıçak, baba."

"Hayır." Çekmecelerden birine gidip bir pasta servis tabağı çıkardı ve sapını kızının tumbul eline yerleştirdi. "Pasta kesmek için bu iş görür."

Lizzy bir kek kalıbına, bir de babasına baktı. "Bunu bir silah olarak kullanabileceğimi düşünmüyor musun?"

Ric'in beti benzi attı, Crush'ın ağzı açık kaldı ama Malone'un eli ağzına gitti, kahkahasını bastırmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

"Burada olmanın bir sebebi var mı, Malone?" Dee-Ann, Ric'in kızları hakkında ısrarla verdiği o uzun nutuklardan birini engellemek umuduyla hemen sordu.

Çünkü açıkçası, Dee-Ann hamile kalmadan *önce* onu uyarmamış değildi. Sonra Lizzy'nin soyu, kızlarının bu dünyadaki ikinci gününde yaptığı ilk şeyin doktorun elini ısırmak olmasıyla doğrulanmıştı. Şekil değiştiren doktor, Lizzy'nin yaptığı şey normalmiş gibi davranmaya bile çalışmamıştı. Özellikle de daha sert ısırırken o yoğun mavi gözleriyle ona baktığında. Her şey sakız ve dehşet içindeydi.

Tabii Dee-Ann'in babası bebeği doktordan alıp "Senden hoşlanmıyor kedi, defol" dediğinde de durum düzelmedi.

Malone, Dee'nin sorusuna hemen yanıt vermedi. Kahkahasını sessiz tutmaya çalışmakla meşguldü. Sonunda boğazını temizledi ve "Yarın boş musun?" dedi.

"Evet."

"Bir telefon aldık. Birisi bir şeye bakmamızı istiyor." Bu biraz belirsizdi.

Malone muğlaklık konusunda pek iyi değildi. "Dağınık bir şey mi?" Dee-Ann sordu.

"Bizim için değil. Biz sadece gözlemleyip rapor vereceğiz."

"Kime rapor vereceksiniz?"

Ric, teoride, onun patronuydu. Emirler genellikle ondan ya da amcası Van'dan gelirdi. Dee-Ann'in Deniz Piyadeleri'nden terhis edilmesinden birkaç ay sonra basitçe Grup olarak adlandırılan yerde birlikte çalışmaya başlamışlardı. Şekil değiştirenler için sadece ABD'de bulunan bir koruma ekibiydi. Dee-Ann'in babasının "itler ve ucubeler" dedikleri de dahil olmak üzere tüm şekil değiştirenler.

Malone'un uluslararası ekibi, ancak sadece kedigilleri koruyordu. Katzenhaus köpek ya da ursus sevgisini pek sevmez.

Yine de herkesi korumak için giderek daha sık birlikte çalışmak zorunda kalıyorlardı ama genellikle Dee-Ann'in emirleri Ric'ten ya da patronu Niles Van Holtz'dan geliyordu. Ama Dee-Ann bunu evindeki kediciğe söyleyemeden kızı, "O kim?" dedi.

Dee-Ann, büyük pasta dilimlerini dikkatle kesen ve her birini "misafirleri" için bir tabağa yerleştiren kızına baktı.

"Ne?" Dee-Ann sordu.

"Kime. 'Kime rapor vereceksin?' Kime değil."

Dee-Ann'in altı yaşındaki çocuğunun dilbilgisini düzelttiğini fark etmesi birkaç saniye sürdü. Bunu bir sırtma ve keskin bir "Kapa çeneni" ile halletti.

"Dee!" Ric şok olmuş bir halde azarladı.

Malone ise kendini daha fazla tutamayarak kahkahayı patlattı. Crushek de pastasını yedi.

Lizzy tabağı babasına doğru iterek, "Sorun yok baba," dedi. "Haklı olduğumu biliyor."

Dee-Ann uzandı ve Lizzy'nin babası için kestiği pasta tabağını aldı, bunun onu çok kızdıracağını çok iyi biliyordu.

Dee-Ann pastasından birkaç ısırık aldıktan sonra arkadaşına, "Ben hâlâ onu barınağa bırakalım diyorum," dedi. Yine sırf çocuğunu kızdırmak için. "O hâlâ küçük. Birileri onu alacaktır."

"Evet," dedi Crush kendi kekinin etrafında, "ama onu sadece geri getirirler."

Lizzy mavi gözlerini Crush'a dikti ve ona bakarken uzanıp tombul işaret parmağını pasta tabağının üzerine koydu. Sonra göz temasını kesmeden tabağı ondan uzaklaştırdı.

O anda Malone odadan koşarak çıktı, kahkahaları daireyi dolduruyordu. Ve Dee-Ann de onu takip etti, çünkü o da gülmekten kendini alamıyordu.

* * *

Kız kardeşleri kiralık eve döndüklerinde, ertesi gün için planlarını sıkı sıkıya yapmış ve Dutch'ın arabasının bagajında yetmiş inçlik düz ekran bir televizyonla döndüklerinde Charlie minnettardı. Max ve Dutch televizyonu kurarken, Stevie Charlie'ye rotalarının çoktan belirlendiğini ve hatta ihtiyaç duydukları her şeyin yerinde olduğundan emin olmak için olay yerine uğradıklarını söyledi. Sadece birkaç ekstra silah ve acil durum kıyafetleri.

Yine de Charlie'yi rahatsız eden şey Dutch'ın tüm tartışma boyunca orada olmasıydı, bu da Charlie için artık resmen işin içinde olduğu anlamına geliyordu.

Charlie Dutch'ın bu işe karışmasını istemiyordu ama eğer Charlie'nin istediği buysa, Dutch arabada kalıp onların yolundan çekileceğine söz vermişti. Ve öyle de oldu. Charlie'ye göre Dutch'ın varlığı işleri daha da kötüleştirecekti. Ve Max'in dikkati dağılacaktı çünkü onu korumaya çalışmakla meşgul olacaktı.

Böylesi daha iyiydi.

Ayrıca, en azından şu anda, yeni televizyon da daha iyiydi. Charlie, Max'in bunu onlar için almış olmasından çok memnundu. Sadece kız kardeşleri arasındaki tartışmaları azaltmakla kalmıyordu -özellikle de kablolu yayını kurup korku kanalını bulduktan sonra- aynı zamanda Charlie'ye kız kardeşleri fark etmeden ya da endişelenmeden evden çıkma şansı veriyordu.

Charlie en üst basamağa oturdu ve yaz gecesinin tadını çıkarmak için elinden geleni yaptı. Sadece bir sorun vardı. Şimdiye kadarki en kötü migreni vardı. O kadar kötüydü ki sokak lambasına bile bakamıyordu çünkü güneşe bakıyormuş gibi hissediyordu.

Gözlüklerini çıkardı ve avuçlarını gözlerine bastırdı. Sonra beyninin *gerçekten* de kafatasının içinde yuvarlanıp yuvarlanmadığını merak etti. Çünkü o anda tam olarak böyle hissediyordu.

Bu yüzden Charlie garip sesler duymaya başladığında pek de şaşırmadı. Şişirme. Hava üflemesi. Neden hava üfleme sesi duyuyordu ki? Etrafındaki havayı şişiren neydi?

Charlie ellerini indirdi, gözlerini açtı ve merdivenlerinin hemen yanında oturan ayıyı gördü. Ayı formunda gerçek bir ayı değiştirici.

Şu anda içinde yaşadığı dünya ne kadar da ilginçti.

"Merhaba Berg. Nasılsın?" Berg cevap olarak pufladı ve Charlie kendini tutamayarak elini onun başına koydu ve tüylerini okşadı. Bir köpeğinki gibi yumuşak değildi ama yine de kolunu koparacağından endişe etmediği bir ayıyı okşuyor olmak güzeldi.

Şimdi ... migreni yüzünden kusmamak için kendini tutabilseydi, gecesi o kadar da kötü geçmeyecekti.

* * *

Berg ve kardeşi üç blok ötedeki bakkaldan eve yürüyorlardı. Burayı işleten tembel ayı kız kardeşlerine "deli gibi aşıktı", bu yüzden altmış yaşındaki adam onun flört alışkanlıkları hakkında sorular sorarken orada durmak zorunda kalmışlardı. Kardeşlerinin hiçbirisi bu sorulara cevap vermek istemiyordu. Ama o her zaman her şeyi sıralamadan hemen önce soruyor, yirmi dakika sürmesi gereken bir gezintiyi kırk beş dakikaya dönüştürüyordu.

Berg şimdi sadece eve gitmek, bir bira açmak ve ayaklarını uzatmak istiyordu. Ama evine yaklaşırken durup Charlie'nin başka bir ayının başını okşamasına bakmak zorunda kaldı.

"Orada neler oluyor?" Dag sordu. "Gerçekten bilmiyorum."

"Sen olduğunu düşünüyor, değil mi?"

"Muhtemelen."

"O yavru bir siyah ayı. Todd on beş yaşında bile değil."

Berg iç geçirerek market poşetini kardeşine uzattı. "Ben hallederim." "Öyle olsa iyi olur," dedi Dag, evlerine doğru ilerlemeye devam ederek. "Çünkü İki dakika daha, ikimiz de Todd'un sırt üstü yuvarlanacağını biliyoruz." "Pis küçük sapık."

* * *

Charlie boştaki elini alnına götürdü ve gözlerini sıkıca kapattı. Yatması gerekiyordu ama kız kardeşlerinin onu merdivenlerden sürünerek çıkarken görür görmez yardım etmek için üzerine atlayacaklarını biliyordu. Ama migren için yardım yoktu. İlaç, kusma ve uyku vardı. Bir de karbonhidrat. Kötü migrenlerinden birini geçirdikten sonra hep karbonhidrata ihtiyaç duyardı.

Buna neyin sebep olduğunu da biliyordu. Her şeyin. Şu anda hayatı stresliydi ama günlerdir ilk kez rahatlayabilmişti. Kendini uzaktan da olsa güvende hissediyordu. Evinin etrafında dolaşan, unlu mamullerini yiyen ve küçük kız kardeşini korkutan aylara rağmen. Ve rahatlayabildiği için ... adrenalini düşmüş ve migrenine neden olan şey yükselmişti.

Şimdi migren ilaçlarıyla birlikte Milano'da bir yerlerde tam bir sefalet içindeydi.

"Merhaba, Charlie."

Charlie gözlerini açtı ve gözlerini kısarak baktı. Bu bulanıklığı tanıyordu ama yine de gözlüklerini taktı.

Berg'e baktı ve sordu, "Eğer oradaysan . . . kim o?" Hâlâ okşadığı ayıya baktı.

"Bu Todd. Ailesiyle birlikte sokağın aşağısında yaşıyor." "Yani o bir çocuk."

"Sayılır."

Charlie iç geçirerek elini çekti.

Berg çocuğa "Git buradan," diye emretti ama anlaşılan kendini biraz küstah hisseden genç ayı arka ayakları üzerine kalkıp kısa bir kükreme sesi çıkardı ki bu Charlie'nin migrenine iyi gelmedi.

Berg'in çenesi düştü ve gözleri kısıldı. Charlie'ye baktı. "Bana bir dakika müsaade eder misin?"

Charlie omuz silkti ve Berg'in aniden evin diğer tarafına doğru yürümesini izledi. O gittikten sonra çocuk tekrar dört ayak üzerine düştü ve koca ayı kafasını Charlie'nin bacağına yerleştirdi.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye hırladı küçük piç kurusuna. Ama çocuk kıpırdamadı ve Charlie bir ayıyla kavga edecek havada olduğundan emin değildi.

Ama sonra Berg geri döndü. Ama şimdi yer değiştirmişti. Ve *kocaman olmuştu*. O kadar büyüktü ki, Charlie o n u n evin etrafında tepinmesini izlerken ağzı açık kaldı. O da biraz şişiniyor ve hırıliyordu ama kaçmıyordu. Kaçmasına gerek yoktu.

Çocuk Charlie'den uzaklaştı ve tekrar arka ayaklarının üzerine kalktı.

Ama Berg de öyle yaptı ve en az bir ayak ya da daha uzun boyluydu.

Sonra Berg kükredi ve Charlie irkildi, beyni gözlerinin hemen arkasındaki bir noktaya yakıcı bir acı göndererek bu sestten nefret ettiğini açıkça gösterdi.

Çocuk koşmaya başladı ve Berg de peşinden gitti. İkisi de fazla uzaklaşamadı çünkü Berg ön bacağına savurarak çocuğa bir tokat attı ve onu sokağın ortasına uçurdu; çocuk sertçe yere çarptı, havada zıpladı ve diğer kaldırıma düştü.

Charlie bunu eğlenceli bulduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Charlie egosunun fena halde zedelendiğini tahmin etse de çocuk yara almadan ayağa kalktı ve koşarak uzaklaştı ama Berg arkasını döndü ve

Charlie'nin evine geri döndü.

Kısa bir süre onun önünde durdu ve burnunu bacağına sürttü. "Dostum. Bacağıma salyalarını akıtıyorsun." Kız burnunu kıvırdı. "Ew." Berg evin etrafından dolaştı ve birkaç dakika sonra geri döndü.

İnsandı ve tamamen giyinmişti. Basamakta onun yanına oturdu.

Çocuğun durduğu yeri işaret etti. "Kara ayı." Kendisini işaret etti. "Boz ya da kahverengi ayı. Arada büyük fark var."

"Şimdi anlıyorum." Güldü ama hemen pişman oldu. Başı çılgık atıyordu.

Parmak uçlarını alnına götürdü ve gözlerini kapatarak ovuşturmaya başladı.

"Owww."

"Hey, sorun ne?"

"Migrenim var."

"Bunun için bir şeyin yok mu?" Bir süre sessiz kaldı, sonra "Stevie'de var mı?" diye sordu.

"Stevie migren olmaz. Ortalama baş ağrıları olur. Jenerik aspirin onda işe yarıyor. Ve bu yüzden ondan nefret ediyorum."

"Kız kardeşimin reçetesiz satılan migren ilaçları var. Sana getirebilirim. Ve biraz da kola."

Charlie ona baktı ve bir an kafası karıştıktan sonra sonunda, "*Coca-Cola*. Kokain değil. Bunu yapmıyoruz çünkü muhtemelen kalbimizi patlatır. Ve yasadışı."

Charlie bir an düşündü. Omuz silkti. "Aslında, buna yardımcı olabilecek her şey çok makbule geçer."

Berg sıırttı. "Hemen döneceğim."

Charlie onun koşarak evine doğru gidişini izledi ve kafasındaki acıya rağmen aklına tek bir düşünce geldi.

"Harika bir kıcı var."

* * *

Berg yaralı görünen Charlie'nin yanına döndüğünde hâlâ onun yanında oturuyordu. Kız kardeşi bir şişe ilaç ve buz gibi soğuk bir şişe kolanın yanı sıra kendi migreniyle başa çıkmak için kullandığı "reçeteyi" de vermişti.

"Tamam," dedi önünde durduğunda, "bunlardan dört tane al ve sonra kolayı iç. Şişenin tamamını."

Charlie gözlerini açtı ve elini uzattı. Adam hapları avucuna koydu ve Charlie dördünü de ağzına attı. Adam ona kolayı verdi ve Charlie şişenin yarısını içti. Bir nefes aldı ve geri kalanını da içti.

"Şimdi birkaç dakika bekle."

Şişeyi ondan aldı ve yanına oturdu. "Kalmak zorunda değilsin," dedi ona.

"Biliyorum." Şişeyi bir kenara bıraktı ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Ama kalacağım."

"Güzel," diye iç geçirdi ve başını onun omzuna yasladı. "Arkadaşlık işime yarayabilir."

"Başın için üzgünüm."

"O küçük ayıyı sen sandığım için özür dilerim."

"Öğrenecek çok şeyin var çocuğum," diye takıldı, onun kıkırdamasından memnun oldu. "Kız kardeşlerin migrenin olduğunu biliyor mu?"

"Hayır ve lütfen onlara söyleme. Benim için endişeleniyorlar ve benim için endişelendiklerinde daha çok tartışıyorlar."

Şimdi Berg kıkırdadı. "Bunlar Dag ve Britta. Britta için endişelendiğimizde de ben ve Dag. Dag için endişelendiğimizde de Britta ve ben. Yani anlıyorum."

"Anlıyorsun, değil mi? Bu seninle konuşmayı kolaylaştırıyor." "Ne demek istiyorsun?"

"Stevie'nin yanına koşmak için neden her şeyi bıraktığımı anlamayan birkaç kişiyle - arkadaşlar, erkek arkadaşlar- birlikte oldum. Ya da neden son dakika kaçamağı yapamadığımı, çünkü sahip olduğum parayı Max'i hapisten çıkarmak ya da eğer hapisteyse çete üyelerine onu öldürmemeleri için rüşvet vermek zorunda kalırsam diye kenara ayırdığımı. Eğer benim kız kardeşlerimle kurduğum türden bir ilişkiye sahip değilseniz, anlamazsınız. Ama anlıyor gibi görünüyorsunuz."

"Dokuz ay boyunca iki kişiyle birlikte çok dar bir alanda sıkışıp kaldım. Bu kabus sona erdiğinde ya birbirinizi seversiniz ya da birbirinizden nefret edersiniz. Biz şanslıyız. Aslında iyi anlaşıyoruz. Bir keresinde birbirlerini öldürmeye çalışan dördüzleri korumuştuk. Şimdi hepsinin uzaklaştırma kararı var ve bu çok üzücü."

"Çok." Charlie başını kaldırıp ona baktı. "Bu ev üçünüze mi ait?"

"Evet. Birlikte peşinat için yeterli paramız vardı. Ayı ayrı ancak insan boyunda apartman dairelerine paramız yetti. Birkaç tanesini kontrol ettik. Kapıları açamadık, yataklarımız ve kanepelerimiz sığmadı. Ve duşlar hiçbirimizin sığması için kesinlikle imkansızdı. Bu daha mantıklı geldi."

Gülümsedi. "Bence harika. Benim için asıl soru Max ve Stevie'nin birbirlerini öldürmeden aynı evde ne kadar kalabilecekleri."

"Sen burada olduğun sürece onlara bir şey olmaz."

"Gerçekten mi?" diye sordu, gülümsemesi biraz daha artmıştı.

"Farkında olmayabilirsin ama bu ikisi üzerinde çok fazla kontrolün var." "Zor yoldan öğrendim. Ateşle imtihan."

Berg onun yüzünü inceledi. Derin kaşlarının hafıflediğini fark etti. "Daha iyi hissediyor musun?" "Aslında . . . Daha iyiyim. Teşekkür ederim. Britta'ya da."

"Sorun değil. Migren hastalarına yardım etmeyi seviyor."

"Biz çok sadık bir grubuz. Acı çekmemiz benzersiz bir şey. Bizi birbirimize bağlıyor."

Tekrar evine baktı. "İçeri girmeliyim. Dutch'ın kız kardeşlerimi birbirlerini döverken çekip internette satmadığından emin olmalıyım."

"Oh, çakal burada mı?" Berg kendini tutamayarak alay etti.

"Merak etme. Artık kendimi daha iyi hissettiğime göre, onu on dakika içinde dışarı atacağım."

"Güzel. Yarın kahvaltı var mı?"

Sırıttı. "Randevu yok demiştin hani?"

"Randevu değil. Kahvaltı. Kahvaltı için *buluşma*. Annenle yaptığın bir şey. Ya da yaşlı bir teyzeyle."

Charlie güldü. "Kusura bakma. Gelemem. Yarın sabah planlarım var." Telefonuna baktı. "Ya da bugün. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum."

"Belki öğle yemeği o zaman. Bütün gün boşum."

Charlie omzunu sıvazladı " 'İyi geceler, Berg."

"İyi geceler, Charlie."

Ayağa kalktı ve evine doğru gözden kayboldu. Berg boş kola şişesini aldı ve evine doğru yürüdü. İçeri girdiğinde kız kardeşi ve erkek kardeşi mutfak masasında oturuyordu.

"İşe yaradı mı?" Britta sordu.

"Yaradı. Teşekkür ederim." Kola şişesini geri dönüşüm kutusuna attı. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?" Britta sordu.

Berg kardeşleriyle yüzleşti. "Gerçekten hoşlanıyorum."

"Kız kardeşlerinin biraz deli olduğunu biliyorsun, değil mi? O harika biri ama yalnız değil."

"Yani benim aksime mi?"

Britta, "Zamanın sonuna kadar seninle olabiliriz kardeşim ama biz normaliz," diye karşı çıktı.

Berg mutfak masasına doğru yürüdü ve kardeşlerinin bir parça yağlı kâğıt üzerine yerleştirdiği yabani arı kovanına uzanıp onu yırttı. Elini sokan kızgın katil arıları görmezden gelerek bir bal peteği kopardı ve ağızına attı. Hâlâ sıcak ve lezzetliydi.

"Ne diyordun?" Berg yüzüne saldıran arıları tokatlamadan önce sordu.

ONUNCU BÖLÜM

Güneş doğduktan hemen sonra Charlie ve kız kardeşleri Dutch'ın bulduğu "temiz" arabaya doluştular ve Dutch'ın sürmesiyle Bronx'a doğru yola çıktılar.

Bütün bunlar Charlie'nin "iyi bir fikir" diyebileceği şeyler değildi.

Ama ellerinde olan tek şey buydu. Çünkü eğer teyzesi haklıysa, bu İskoç akrabalarına Freddy MacKilligan'ın kızlarını asla Freddy MacKilligan'ın saçmalıklarına bulaştırmamaları gerektiğini anlatmak için tek şansları olacaktı.

Eğer gerçekten kardeşlerinden para çaldıysa -ki Charlie çaldığından emindi- o zaman doğrudan Freddy'yle anlaşmaları gerekirdi. İntikam almak için kızlarını kullanmaya çalışmamalıydılar. Freddy'nin Amerikalı üvey kardeşleri bunu zaten biliyordu ama İskoç olanlar bilmiyordu.

Yine de Charlie'nin içinde, varsayımlarının yanlış olmasını isteyen küçük, ne yazık ki umutlu bir parça vardı. Bunun sadece akrabalar arasında normal bir buluşma olmasını ve başka bir şey için büyük bir komplo olmamasını umuyordu.

Bronx'taki terk edilmiş binaya ulaştılar ve kız kardeşleri arka koltuktan inerken, Charlie açık yolcu kapısına çömeldi. "Bizi burada bırakıyormuş gibi caddeden aşağı sür ve birkaç mil sonra geri dön. Tamam mı? Bizimle binanın diğer tarafında buluş."

Dutch başını salladı. "Anladım." Ayağa kalkmaya başladı ama Dutch biraz eğildi ve "Her ne yapıyorsanız dikkatli olun. Ve şanslı olun."

Gözlüklerini tekrar burnunun üzerine iten Charlie homurdanmaktan kendini alamadı. "Şans biz MacKilligan kızlarının sahip olduğu bir şey değil. Ama teşekkürler, Dutch."

Ayağa kalktı ve kapıyı kapatarak tahtalarla çevrili binaya doğru yürüdü. Sokağın her iki tarafına ve karşısına bakan Charlie başını sallayarak Max ve kız kardeşi, binaya kız kardeşinin bir gün önce girdiğinden farklı bir şekilde girebilmek için birkaç tahtayı söktüler. Şu anda olanlara hazırlanmak için binaya girdiklerini başka kimse bilmeyecekti. Önce Max içeri girdi, Charlie de Stevie'nin geçmesine yardım etti.

Hepsi içeri girdikten sonra Charlie önden giderek, asansörler artık çalışmadığı için sallanan merdivenlerden binanın onuncu katına çıktı.

Burası bir zamanlar bir tür okulmuş ve sınıflarda hâlâ sıralar ve sandalyeler varmış. Charlie'ye biraz lise günlerini, zamanının çoğunu kız kardeşlerini koruyarak geçirdiği günleri hatırlattı. Max bir yıl geriden geliyordu ve Stevie ortaokuldan hızla mezun olduğu için üniversiteye hazırlık dersleri almaya başlamak üzereydi.

Onuncu kata ulaştılar ve bir zamanlar fen laboratuvarı olan çok büyük bir odaya girdiler. Büyük, uzun masalar ve dolaplar hâlâ yerinde duruyordu ama ekipmanlar yıllar içinde gecekonducular tarafından çalınmış ya da hasar görmüştü.

Kuzenlerinden biri odanın diğer ucunda, koyu renk takım elbisesi içinde duruyordu. Siyah-beyaz saçları yeni kesilmişti. Siyah deri ayakkabıları pahalıydı. Babalarına çok benziyordu ve Charlie kendisine rağmen bunu MacKilligan Klanı'nın erkeklerine karşı kullanıyordu. Buna engel olamıyordu.

"Kuzen Charlie," diye selamladı Dougie MacKilligan o hafif aksanıyla. Ailenin İskoç tarafına mensuptu. Amerikalı akrabaları gibi onlar da Charlie ve kız kardeşlerinin kan bağı olduğunu, onlardan bir şey istemedikleri sürece pek kabul etmezlerdi.

Charlie ailesinin ırkçı önyargılar yüzünden böyle davrandığını düşünürdü. Ama hayır. Çünkü onlar Freddy'nin çocuklarıydı. Yokmuş gibi davranmak istedikleri Freddy'ydi. Freddy'nin kanından olmamasını dilediler. Ve buna bağlı olarak üç kızı.

"Uzun zaman oldu Dougie," diye cevap verdi.

Onlara odaya girmelerini işaret etti. "Gelin. Gelin, gelin. Konuşalım."

Üçü laboratuvara girdi ve odanın ortasına ulaşır ulaşmaz etrafları sarıldı. Ne yazık ki başka MacKilliganlar tarafından değil, askeri tipler tarafından. Tıpkı peşlerinden gelenler gibi.

"Bu biraz acımasızca görünüyor," dedi Charlie kuzenine. "Bizi öldürmelerine izin vermek."

Dougie hemen, "Şimdi, şimdi," diye düzeltti. "Burada olan şey bu değil. Siz üçünüz için çok güzel bir anlaşma yaptık."

Max homurdandı. "Gerçekten mi?"

"Evet, kuzen. Gerçekten." Bir parmağını kaldırdı. "Yine de bir şey var."

İki adam Charlie ve Max'te silah olup olmadığını hızla kontrol etti ve Charlie gerçekten etkilendi. Max onlardan birini bile öldürmemişti.

Charlie'yi kontrol eden adam birkaç saniye sonra ondan uzaklaştı ama Max'i kontrol eden adam hâlâ silahları buluyordu.

Dougie gözlerini devirdi. "Hiç değişmemişsin, Maxine."

"Adım Max. Sadece Max."

Bir laboratuvar masasının üzerinde çeşitli boyutlarda küçük bir bıçak yığını durduğunda, Dougie babası ve amcalarının Freddy MacKilligan'ın kızları için yaptıkları "güzel anlaşılmayı" açıklamaya devam etti.

"Şimdi, babanızın yaptığı saçmalıklar hakkında hiçbir söz hakkınız olmadığını biliyoruz. Ve ayrıca herhangi birinizi ölümle tehdit etmenin ... dürüst olmak gerekirse ..."

Charlie ona, "Umurunda olmayacak," diye hatırlattı.

Dougie gülümsedi. "Kesinlikle. Ama sevgili kuzen Charlie, babana karşı ne kadar ikna edici olabildiğini biliyoruz. İşte anlaşma. Bu beyler küçük kız kardeşini alacaklar" -adamlardan biri Stevie'nin kolundan tutup onu kendine çekti; odadaki tüm adamlar Stevie'nin gözlerinin nasıl açıldığını ve vücudunun nasıl kaskatı kesildiğini görmezden geldi- "ama, bu önemli bir 'ama', seni öldürmeyecekler ve ona *asla* zarar vermeyecekler. Hatta onu geri alabileceksin." Gözleri Charlie'ninkilere kilitlendi. "Babam parasını aldıktan ve o da ortağımıza yardım ettikten sonra."

Kollarını açtı, avuçlarını yukarı kaldırdı, genişçe gülümsedi. "Bu adil görünüyor, sence de öyle değil mi?"

"Bu adamlara gerçekten güvenebileceğini düşünüyor musun?" Charlie kuzeninden biraz iğrenerek sordu.

"Tek bir şey istiyorlar. Stevie'yi istiyorlar."

"*Ben mi?*" diye sordu Stevie, paniğe kapılmış sesi Charlie'nin içindeki kurdun neredeyse ulumasına neden olacak yeni notalara ulaşmıştı. "Ne yaptım ben? *Neden beni öldürmek istiyorsun?*" diye histerik bir çığlık attı.

Dougie'nin gözleri şaşı ve elini Stevie'ye doğru kaldırdı. "Kimse seni öldürmek istemiyor! *Sen* güvendesin. İşbirliği yaparsan ve kız kardeşlerin de işbirliği yaparsa herkes iyi olacak."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Charlie kuzenine sordu.

"Herkes baban gibi değil. Anlaşmayı ben yaptım, sağlam. Sadece aptalca bir şey yapmayın."

"Ama biz MacKilliganlarız. Tek yaptığımız aptalca şeyler. Ve kız kardeşimi almalarına izin veremem."

Laboratuvara açılan kapı aniden kapandı ve adamlardan biri kapının önünde durdu.

Charlie sıırıttı. "Gerçekten bu şekilde mi oynamak istiyorsunuz beyler?"

"Charlie," dedi kuzeni, sesi sakindi. "Yapma bunu." Yaklaştı ve fısıldadı, "Bu adamlar tam insan olabilir ama bir bal porsuğu bile kafasından vurulmayı kaldıramaz. Ve bir kez şoku atlattıklarında"

.. tam olarak yapacakları şey bu. Seni kafandan vururlar ve *yine* de kız kardeşini alırlar."

"Ben yer değiştirmem," diye fısıldadı Charlie kuzenine, uzaklaşıp yüksek sesle, "Ama tatlı kız kardeşimin neredeyse ... yirmi dört saattir ilaçlarını almadığını söyleyebilirim." Kendine engel olamayan Charlie gülümsedi. "Ve. Stevie. O. *Endişeli*."

* * *

İkisi de tüfeklerini sokağın karşısındaki binaya doğrultmuş, dürbünlerini kullanarak eski laboratuvar sınıfının içinde neler olduğunu görmeye çalışıyorlardı.

Hiçbir şeyi kaçırmadıklarından emin olmak için şafaktan beri burada oturuyorlardı ama gerekmedikçe kimseyi öldürmeyi planlamıyorlardı. Görevleri gözlemlemek ve patronlarına rapor vermektir.

Ancak Dee-Ann için sorun, neyi gözlemlediğini tam olarak bilmemesiydi.

Dee-Ann Malone'a "İşler kötüye gitti," dedi. "Kızları yanlarına kilitlemeleri hiç hoşuma gitmedi."

"Benim de hoşuma gitmedi."

"O halde onları toplamaya başlayalım."

"Hayır," dedi Malone soğuk bir sesle. "Gözlemleyin ve rapor verin. Hepsi bu. Biz sadece ne yaptıklarını görmek için buradayız."

"Pek doğru görünmüyor. Sayıca azlar. Silahsızlar."

"Biliyorum ama onlar bizim sorunumuz değil. Porsuklar kendi başlarının çaresine baktıklarını söylerler. Onlara inanmalıyız."

"O zaman neden buradayız?"

"Yeni bir şey için, o yüzden biraz sakinleşebilir misin, köylü?" Dee-Ann geri dönmeden önce, "Onların ölümü sizin başınıza kalacak," diye mırıldandı. bakışlarını dürbüne çevirdi.

* * *

Dougie pencerenin önünden çekildi. Çılgın Amerikalı kuzenlerinin başka bir binada tüfekli ve dürbünlü birinin hepsini vurmaya hazır olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Bir de bu iş için gönüllü olduğunu düşünürsek. Babasına yardım etmek ve olayların kontrolden çıkmasını engellemek istiyordu. Ama Freddy MacKilligan'ın dahil olduğu bir şey kontrolden *çıkamaz* mıydı? Pek öyle görünmüyordu.

Yine de bu üç küçük bal porsuğunun o kadar da büyük bir sorun olacağını düşünmüyordu. Silahları yoktu ve yer değiştirip bu adamları parçalamaya başlayabilecek olsalar da, sadece kafalarından vurulurlardı ve hepsi bu kadar olurdu.

En yaşlı olanın böyle bir risk aldığını göremiyordu. Diğer ikisine karşı çok korumacıydı. Ailedeki herkes Freddy'nin kızları hakkında bunu biliyordu.

Ama Dougie beklemesine rağmen kuzenleri yer değiştirmede. En büyük ikisi orada dikilmekten başka bir şey yapmıyordu, tetikteydiler ama görünüşe göre korkmuyorlardı. En küçükleri ise nefes nefese kalmış ve umutsuzca kendisini tutanın elinden kurtulmaya çalışıyordu.

Max kız kardeşini tutan adamı işaret ederek, "Yerinde olsam onu bırakırdım," diye uyardı.

Adam kızın boynuna bir şırınga sokup pistonu aşağı doğru bastırırken sırtlamakla yetindi.

Bu aptalcaydı. Bu odadaki insan adamlar bir bal porsuğuna ilaç vermenin boşa çaba olduğunu anlamamışlardı. O incecik şeyi yirmi saniye kadar bayıltabilirdi ama ondan sonrası ...

Stevie sendelemedi bile.

Onun yerine çığlık atarak adamın eline vurdu. Sorun şuydu ki, adam hâlâ şırıngayı Stevie'nin boynuna saplamıştı. İğne kırıldı ve etine saplanıp kaldı. Hissettiğinden değil. Rol yaptığı kadar deli değildi.

Dougie, Stevie'nin sinirli biri olduğunu duymuştu ama onun perişan çığlıkları ve kendini adamın elinden kurtarışı onu ve odadaki herkesi sersemletmişti... kız kardeşleri hariç, öyle görünüyordu.

"Beni öldürmeye çalışıyorsun!" Stevie histerik bir şekilde adamı suçladı. "*Beni öldürmeye çalışıyorsun!*"

Kimse bu kıza hiçbir şey öğretmemiş miydi? Hiç mi dinlemiyordu? Saçma sapan bir ilaç bir bal porsuğuna zarar *veremeyeceği* gibi, canlı istedikleri kişi de oydu. Yapmaya çalıştıkları son şey onu öldürmekti. İnsan kız kardeşleri için daha çok endişeleneceğini düşünürdü ama o kendisiyle fazlasıyla ilgili görünüyordu.

Beline doğru eğilmiş, bir eli göğsünün üstünde olan Stevie nefes nefese, "Nefes alamıyorum! Nefes alamıyorum! Ciğerlerim iflas ediyor!"

Dougie yumuşak yüzlü Charlie'yi işaret etti. "Bu konuda bir şey yapacak mısın? Yoksa zavallı kızın bir hiç uğruna kalp krizi geçirmesine izin mi vereceksin?"

"Pekâlâ," dedi Charlie burnunu ovuşturarak. "Bir şeyler yapacağım." Kız kardeşine baktı. "Max."

Max ona en yakın olan adamın kolunu yakaladı. Kolunu düz bir şekilde çekti ve boştaki elini -avuç içi yukarı bakacak şekilde- ileri doğru iterek adamın ön kolunu iki parçaya ayırdı.

Adamın çığlığı diğerlerinin silahlarının emniyetlerini açmaya çalışmasına neden oldu; belli ki daha önce yaptıkları anlaşma artık geçerli değildi. Dougie onları suçlamıyordu. İki kız ölecekti çünkü onların muhakeme yeteneği de yakında ölecek olan babalarının ve histerik kız kardeşlerinin kadar kötüydü.

Charlie laboratuvar masalarından birine tırmandı ama sırtına isabet eden kurşunlar onu öne doğru savurdu. Acı dolu bir homurtuyla masanın diğer tarafında kayboldu ve Max adamlardan birinin bacak kılıfından bir bıçak kaptı. Yakındaki bir sütunun arkasına dalmadan önce adamın önce kalçasının içini, sonra da boğazını kesti; o gözden kaybolduktan saniyeler sonra kurşunlar betonu parçaladı.

Stevie'nin nefes alış veriş artık o kadar zordu ki Dougie onun gerçekten felç geçireceğinden emindi. Ve ne yazık ki Charlie'nin sırtından vurulduğuna tanık olmuştu. Şimdi çığlık atıyordu, "Charlie! Aman Tanrım! Charlie'yi öldürdüler! *Hepimiz öleceğiz!*"

Çığlık atarak ve ağlayarak, onu tutmaya çalışan iki adamı itti ve bir laboratuvar masasının arkasına yüzüstü daldı.

Kız kardeşlerden biri kaybolurken, diğeri yeniden ortaya çıktı.

Max ve çalıntı bıçağı başka bir adamın arkasına geldi. Adamın boğazını kesti ve bıçağı yanında duran adamın boynuna sapladı.

Yeni bir saldırgan onu arkadan yakaladı, iri kollarıyla Max'in vücuduna yapıştı. Ayağını sertçe adamın ayağına vurdu. İki kez. Sonra dizini büktü ve ayağını adamın dizine doğru geri çekerek kırdı.

Bir diğeri silahını ona doğrulttu ve ateş etmeye başladı. Max sertçe döndü ve onu tutan kişiyi de yanına alarak sırtını ona kalkan yaptı. Yere düştüğünde dost ateşi yüzünden ölmüştü.

Dougie içini çekti ve telefonuna uzandı. Hemen babasına mesaj attı, "Her şey boka sardı baba." Bu babasının hoşuna gitmeyecek bir şeydi ama Dougie ne yapabilirdi ki?

Dougie'nin yanından kurşunlar geçti ama vurulmamak için sadece başını hafifçe sola çevirdi.

Telefonu titreyerek babasının ona mesaj attığını haber verdi, ama tam mesajı okuyacaktı ki Charlie masalardan birinin arkasında belirdi

Adamlar odaya körlemesine ateş ediyor, şimdiye kadar altı adamı daha vahşice bıçaklamayı başarmış olan Max'i öldürmeye çalışıyorlardı.

Charlie adamı arkasından yakaladı ve silahını almaya çalıştı. Ancak adamın yandaşlarından biri imdadına yetişerek alına bir silah dayadı. Charlie yine de silahı iki eliyle kavradı ve vücudunu adamınkine çevirdi. Sonra onun için tetiği çekti ve ilk adamı kafasından iki kez vurdu. Nişan aldı ve bir tane daha, bir tane daha vurdu.

Ayağını boğuştuğu adamın ayak tarağına çarparak, silahı hâlâ elindeyken adamın elinden çekip aldı. Onu iki kez vurdu. Kafasına.

Boş şarjörü bıraktı, aşağı uzandı ve az önce öldürdüğü adamdan bir şarjör daha aldı. Dolu şarjörü silaha taktı, mermi yatağına bir mermi yerleştirdi ve döndüğünde kendisine doğrultulmuş bir 45'lik buldu.

Tetikçi tetiği çektiğinde, Max adamın altından çıkıp kollarını yukarı itti, böylece atış serbest kaldı; sonra da boğazına bir bıçak saplayarak işini bitirdi.

İşte o zaman hepsi dondu kaldı. İki kuzeni bile, Dougie'yi biraz endişelendiren de buydu. Şimdiye kadar hiçbir şey onları korkutmamıştı. Peki tam olarak ne *yapabilirdi*?

Alçak bir homurtu gibi başladı. Sonra bir kükremeye dönüştü. Büyük bir kedi kükremesi.

Devasa bir tabak büyüklüğündeki turuncu, beyaz ve siyah çizgili pençeler laboratuvar masasının üzerine indi ve kalın granit levhayı her bir pençenin ağırlığı altında ezdi. Birinin ellerini kara sokması gibi. Sonra Dougie'nin o güne kadar gördüğü en büyük bal porsuğu kafası ortaya çıktı.

"Ah... kahretsin," diye fısıldadı Dougie.

Hepsi bakarken, Stevie'nin yer değiştiren formu yükselmeye başladı . .. ve yükselmeye . .. ve yükselmeye. Başı neredeyse tavana ulaşana kadar. . ve o zaman bile, Dougie onun henüz tam olarak dik durmadığı hissine kapıldı. Hâlâ eğilmişti.

Kalan adamlara bakan Stevie aniden öne doğru eğildi ve kükreyerek odanın ve Dougie'nin dışarıdan duyduğu çığlıklara dayanarak emin olduğu üzere tüm binanın camlarını kırdı.

Artık kışkırtıcı tekmeleyen kadınları düşünmeyen adamlar silahlarını, sıra sıra devasa dişlerini kendilerine doğrultmuş olan şeye doğrulttular. Boyutları dörde katlanmış bal porsuğu dişleri.

Sonra Stevie, Dougie'nin hiçbir porsuk ya da kediden beklemediği bir şey yaptı çünkü onlar fiziksel olarak yeterli değillerdi. Duvardan yukarı ve

tavana. Yirmi kadar ayağının tamamı tavan döşemelerinden sarkıyordu.

Uzun kuyruğu aşağıya sarktı ve adamlardan birinin boynuna dolanarak onu odanın diğer ucuna ve kırılan pencereden dışarı fırlattı.

Adamlardan biri "*Öldürün onu!*" diye bağırdı ve diğerleri ateş etmeye başladı.

Stevie emri veren adama ulaşana kadar tavanda sekerek ilerledi. Diğer adamların kurşunlarına ve çılgınlıklarına aldırmadan onun üzerine indi, feryat eden adamı pençesine aldı ve laboratuvarın uzak köşesine sürükledi.

Stevie tüm dikkatlerini onlara vermişken, kız kardeşleri de yer değiştirmeden ya da pençelerini serbest bırakmadan öldürmeye devam etti. Max bıçağı bırakmamıştı ama artık iki bıçağı vardı. Her elinde bir tane. Hızlı ve sessiz hareket ediyordu. Hiç acımadan öldürdü.

Kız kardeşi 45'likle kaldı, silahı iki elinde, göz hizasına kadar kaldırmış ama vücuduna yakın tutarak kalan adamların arasından ilerledi. Kurbanlarının her biri kafasından vurulmuştu, tabii erkek önce ona hamle yapmaya çalışmadıysa, bu durumda önce göğsüne sonra da kafasına iki el ateş etmişti.

Stevie'ye gelince... Dougie'nin tek duyabildiği çılgınlardı. Tek görebildiği, Stevie'nin her seferinde kemikten daha fazla et kopararak sırtını kamburlaştırmasıydı.

Bazı adamlar birbirlerinin üzerine tırmanarak kapıdan çıkmayı başardı. Artık zeki, seçkin bir katiller birliği değillerdi. MacKilligan kardeşlerle tanıştıktan sonra değil.

Dougie siren seslerini duydu ve yanındaki pencereden dışarı baktı.

"Polisler!" diye bağırdı Charlie'ye.

Charlie ona bakıp başını sallamadan önce bir kafa daha attı.

"Git," dedi ona, nefes nefese bile kalmadan. Koyu kahverengi gözlerinde korku, panik ya da öfke yoktu. "Will Amca'ya selamımızı söyle."

* * *

Max kapıdan çıkmayı başaran adamların peşinden gitmeye başladı ama Charlie onu geri çağırdı.

"Stevie'yi almalıyız!"

Max etrafındaki katliama baktı. "Nerede lan o?"

Charlie yukarıyı işaret etti ve ... evet, küçük kardeşleri oradaydı. Yine tavanda asılı duruyordu ama şimdi dişlerinin birinden bir adamın parçası sarkıyordu. Vazgeçmek istemeyeceği bir parça.

Değişmiş Stevie avıyla "oynama" eğilimindeydi. Ve onu bölgesel olarak korurdu. Çoğu ev kedisi gibi.

"Dostum," dedi Max kız kardeşine, "onu sakinleştirecek vaktimiz yok."

"Ben hallederim." Charlie kız kardeşine yaklaştı ama tam altına değil çünkü üzerine daha fazla kan damlamasını istemiyordu.

"Pekâlâ, sen," dedi parmağıyla kız kardeşini göstererek. "Hemen buraya gel. Hemen şimdi, Stevie MacKilligan. Hemen!"

Stevie gözlerini indirdi ve küçük bir miyavlama sesi çıkardı. Bir adım geri çekildi - tavanda duruyordu- ödülünden vazgeçmek istemiyordu.

"Sakin benden kaçmaya kalkma, Stevie! H e m e n buraya gel! *Hemen şimdi!*"

Stevie tavandaki tutuşunu bıraktı ve yere çakıldı. "Tükür onu," diye emretti

Charlie küçük kız kardeşine. "Tükür!"

Sinirlenen Stevie gövdesini ağzından tükürdü. "İnsana geri dön. Hemen şimdi!"

Stevie sadece bir düşünceyle insan formuna geri döndü. Şimdi çıplak ve kanlar içindeydi, gözlerini yere dikmiş öylece duruyordu. Ama bu utanç değildi. Charlie bunu biliyordu. Daha çok pişmanlık gibiydi. Kız kardeşinin en sevdiği bebeğinin kafasını koparıırken yakalanan küçük bir kız gibi.

Max pencereleri kontrol ettikten sonra, "Polisler binanın güvenliğini sağlıyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyorlar," diye duyurdu.

"Hadi gidelim."

Üçü laboratuvardan koşarak çıktılar ve çatıya ulaşana kadar merdivenleri tırmandılar. Binanın çıkıntısında uzun bir yazlık elbise bekliyordu. Max elbiseyi Stevie'ye fırlattı ve o da üzerine geçirirken Charlie köşeden köşeye dolaşarak polislerin nereye yerleştiklerini anlamaya çalıştı.

Henüz binanın arka tarafına geçemediklerini fark edince kız kardeşlerine işaret etti.

"Gidin," diye emretti Stevie'ye.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Stevie panik sürecini yeniden başlatarak sordu. "Fiziği düşündüğün zaman-"

Elini Stevie'nin göğsüne bastıran Max, kız kardeşini çatıdan aşağı itti. Stevie çığlık atarak düştü ama yere yaklaşırken aniden ters döndü ve dört ayak üzerine düştü.

Max kız kardeşini takip etmeden önce, "Her zaman drama ile," diye duyurdu. Ne yazık ki içinde hiç kedi yoktu, bu yüzden sert bir şekilde yere düştü ve altındaki beton çarpmanın etkisiyle çatladı.

Ama bal porsuğu yine de ayağa kalktı ve silkindi.

Charlie çıkıntıya çıktı ve tam atlamaya hazırlanıyordu ki gözlerin üzerinde olduğunu hissetti. Etrafında döndü, bakışları yakındaki tüm binaları taradı. Dürbünleri, tüfekleri gördü. Onları tutan kadınları.

Öfkeyle dişlerini gösterdi ve cevap olarak koyu saçlı olan da dişlerini gösterdi.

Şey ... en azından onlar şekil değiştirenlerdi.

"Charlie!" Max bağırdı. "Kaldır kıçını!"

Şu anda bununla başa çıkamayacağını biliyordu ama zihinsel olarak bunu daha sonrası için dosyaladı. Çünkü bir noktada tekrar karşısına çıkacağından korkuyordu.

Charlie terk edilmiş bir arabayı hedefleyerek zıpladı. Omzu tavana çarptı ve hemen yuvarlanarak arabadan aşağı düştü.

Omzunu silkelemeye çalıştı ama çok hasar görmüştü. "Kımıldayın!"

Max havladı.

Charlie koşmaya başladı, arkasındaki "Dur! Polis!" seslerine aldırmadan

koşmaya başladı. Açık ön kapıdan içeri daldı ve Dutch gaza bastı.

Dönüşü o kadar vahşiydi ki, yolcu kapısı kendiliğinden kapandı ve hareket etti.

Arabanın yol tutuşuna bakılırsa Charlie, Dutch'ın bu arabayı sadece bu tür şeyler için seçtiğini biliyordu. Kaçışlar. Bir kez daha kız kardeşi için iyi biri olmadığını kanıtlıyordu. İşe yarıyordu, buna şüphe yoktu. Ama aynı zamanda baş belasıydı.

Adamın sürüş becerilerine minnettar olan Charlie, Dutch'ın onları takip etmesi için bir helikopter göndermeden önce polislerden uzaklaştırmasını sağladı. Bu iyi bir şeydi çünkü Charlie, Max'in bir polis helikopterini İsviçre'deki helikopteri idare ettiği gibi idare edeceğini düşünmüyordu.

"Vurulduğunu biliyor musun?" Max arka koltuktan seslendi.

Charlie dönüp dizlerinin üzerine çökerek küçük kız kardeşine baktı. "Stevie, vuruldun mu?"

Stevie ona göz kırptı. "Seninle konuşuyordu."

Charlie kaşlarını çatarak kendine baktı ama yaralı omzundan başka bir şey göremedi. Ve Max'in onu tekrar yerine oturtması gerekiyordu.

Max öne doğru eğildi, Charlie'nin etrafına uzandı ve Charlie arkasına yaslandığında kanla kaplı iki parmağını kaldırdı. "Oh. Sanırım vuruldum."

Bir süre sonra, elini sallayarak bunu reddetti. "Sadece bir sıyrık. İyi olacağım."

Charlie koltuğuna geri yerleşti ve Dutch'a baktı. "Bu arabadan kurtulmamız gerek."
"Çoktan hallettim bile, tatlım."

Dişlerini sıktı. "Bana öyle deme." "Ballı turta? İlahi
kadın? Güzel kık?"

Charlie ona ters ters baktı. "Sana borçlu olduğum gerçeğinden faydalanıyorsun, değil
mi?"

Dutch güldü. "Elbette öyleyim!"

ON BİRİNCİ BÖLÜM

John Mitchell telefonu kapattı ve şok olmuş bir halde özel jetin kokpitine açılan kapalı kapıya baktı.

Uzun süredir bu işin içinde olduğu için her türlü şeyi duymuştu. Her türlü şeyi görmüştü. Ama bu ...

Omzunun üzerinden lüks jete baktı. Müşterileri arka tarafta, kişisel bronzlaşma yataklarında vakit geçiriyorlardı. Anlaşılan cilt kanseri konusunda fazla endişelenmiyorlardı.

John geniş jete doğru ilerledi. Air Force One'da çalışacak kadar şanslı olduğu askerlik günlerinden beri bu kadar lüks bir jete binmemişti. Müşterilerinin ciddi paraları vardı ve bunu kullanmaktan çekinmiyorlardı. Her şey için.

İki bayan bronzlaşma yataklarından çoktan çıkmış, her ikisi de beyaz havlu kumaştan bornozlara sarınmış, özel personeli onlara pedikür ve manikür yaparken, diğerleri de omuzlarına masaj yapıyordu.

"Affedersiniz hanımlar," diyerek kabine girdi. "Bir haberim var..."

Biri İtalyan *Vogue* dergisinden başını kaldırdı ve adam ikisinin de yüzüne yeşil çamur bulaşmış olduğunu fark etti. Bu hiç de çekici değildi. "Onu yakalamışlar mı?" diye sordu kadın, artık daha az seksi ve daha çok sinir bozucu bulmaya başladığı İtalyan aksanıyla.

"Herkesi öldürdüler," dedi açıkça, "kuzenleri ve kaçmayı başaran üç adamım dışında."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Hayal kırıklığına uğramış bir halde dergisini fırlattı. "Bu neden sürekli oluyor?"

"Sakin ol," diye emretti diğeri. Ve John'a, "Şimdi ne oldu?" diye sordu.

"Tam olarak emin değilim. Adamım dişler, pençeler ve dev kaplanlardan bahsetti."

İki kadın da güldü. "Ne?"

"Sanırım adamlara ilaç vermiş olmalılar," diye düşündü. "Halüsinojenik bir şey. Bu da hepsini vurmayı ve bıçaklamayı kolaylaştırdı."

"Yani en gençleri elimizde değil mi?" diye sordu biri. "Hayır, hanımefendi. Bizde değil."

İkili çamur içinde birbirlerine bakarken biri asasını uzaklaştırdı ve diğeri ince altın bir çanta çıkardı. Çantayı açtı ve bir sigara çıkardı, yaktı ve adama odaklandı.

"Başarısız oldun. Yine başarısız oldun. Sen ve işe aldığın insanlar. Bu bizi mutsuz ediyor. Bizi mutsuz etmeye devam etmek istemezsin. . istemiyorsun, değil mi?"

"Elbette istemem."

"O zaman sen," dedi sigarasını ona doğrultarak, "bizim için bir firar ayarlayacaksın."

"Firar mı?"

"Sanırım terim bu, değil mi? MacKilligan'ları senden daha iyi anlayan birini işe alacağız. Ve tahminimce onlardan en az bizim kadar nefret eden birini." "Bununla başa çıkabileceğinizi düşünüyor musunuz Bay Mitchell?" diye sormadan önce sigarasından bir nefes çekti.

"Başa çıkabilirim."

"Güzel," dedi ve iç çekerek arkasına yaslandı. "Ben de seni öldürmek istemezdin."

* * *

Berg evinin önünde oturmuş, kız kardeşinin en sevdiği havluyu köpeğinin ağzından almaya çalışıyordu.

"Ver onu bana! Şimdi!"

Kız kardeşi haklıydı. Annesinin üçüzlerine verdiği köpeği almak kötü bir fikirdi. Köpekleri sevmediğinden değil. Severdi. Sayılırdı. Ve onların etrafında büyümüştü. Annesi bazen yerel ayılar ekstra koruma sağlayabilsin diye bu devasa köpekleri yetiştirmekle uğraşıyordu. Ama bu köpekler iradeli ve açık konuşmak gerekirse şirretti! Rus hapishanelerinde mahkûmları hizada tutmak için sık sık kullanılırlardı.

"Bu havluyu bana vermezsens ikimizin de kıcına tekmeyi basacak!" "Selam, Berg."

Berg çekiştiren köpekten başını kaldırdığında Charlie'nin kız kardeşinin karşısında durduğunu gördü. "Merhaba Stevie. Boynuna ne oldu?"

"Oh, hiçbir şey. Zaten iyileşiyor. Ama ilk yardım çantanız var mı diye merak ediyordum."

"Elbette." Arkasına yaslandı ve paravan kapıdan bağırdı, "Dag! İlk yardım çantasını getir!"

"Hangisini?" Dag geri seslendi.

Berg tekrar Stevie'ye odaklandı. "Ne için lazım? Burkulma mı? Kesik mi? Boynun için mi?"

"Kurşun yarası," diye cevap verdi Stevie kayıtsızca.

O kadar rahattı ki Berg kardeşine "Kurşun yarası!" diye bağırdığını fark etmedi, ta ki kardeşi "*Kim vuruldu lan?*" diye bağırana kadar.

"Char-" Berg havluyu bırakıp mahallenin geri kalanının artık "porsuk evi" dediği yere doğru koşmadan önce söyleyebildiği tek şey buydu.

İçeri koştu ve "*Charlie!*" diye bağırdı.

Üzerinde kana bulanmış kot pantolonu ve sütyeninden başka bir şey olmayan Charlie koridorda belirdi; omzu garip bir şekilde berbat görünüyordu.

"Neden bağıırıyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak sakince.

"Vuruldun mu?"

Elinin tersiyle itti. "Ah, o. Evet. Ben iyiyim." "Her tarafın kan içinde."

"Her tarafım' biraz abartılı, öyle değil mi?" "*Hayır!*"

Yaklaştı ve fısıldadı, "Eğer histerikleşeceksen-" "Histerik değilim. Vuruldun."

"Milano'da vuruldun. Histerik olmadın." "Ben bir *ayıyım*."

"Uh-huh."

"Yani 45'lik beni kızdırmaktan başka bir işe yaramaz." "Peki ya ayı spreyi? Ayı spreyi işe yarar mı?"

"Neden soruyorsun?" "Neden söylemiyorsun?"

Dag, kocaman elleriyle kavradığı dev bir metal beyaz kutuyla eve koştu.

Charlie'yi gördüğünde donup kaldı.

"Aman Tanrım!" diye soluk soluğa kaldı. "Ölüyorsun!"

Charlie'nin gözleri şaşdı. "Hepimiz sakın olabilir miyiz? Histerik olmaya gerek yok."

"Nasıl histerik olabiliriz ki?" Berg sordu.

"Koşarak, öldüğümü varsayarak-"

"Kan içinde kalmışsın," diye hatırlattı Berg ona.

"Ve omzun gerçekten tuhaf görünüyor," diye ekledi Dag.

"Bunun tekrar yerine oturtulması gerekiyor." Çenesini kaşıdı. "Kurşun yaralarının üzerine biraz koli bandı yapıştırmak kanamayı durduracaktır."

Berg ona, "Sen eski bir Chevy'nin farı değilsin," dedi.

Kadın gözlerini devirdi ama bir şey söylemeden önce aniden havayı kokladı. "Fırında turta var. Burada bekle."

Charlie uzaklaştı ve Berg kardeşine baktı. Birlikte Charlie'nin arkasından mutfağa doğru yöneldiler ama Berg'in köpeği önce koştu, kız kardeşinin havlusu hâlâ ağzındaydı. Berg'in önünde durdu ve orada dikildi. Sinir bozucuydu.

"Beni öldürüyorsun."

"O Britta'nın Restoration Hardware havlusu mu?" Dag başını salladı. "Kıçına tekme basacak."

"Güzel!" Stevie arkalarından ve yüksek sesle söyledi. "Takım sende."

Dürüst olmak gerekirse Berg, Charlie'nin küçük kız kardeşini unutmuştu. Şimdi ona baktığında, onda farklı bir şeyler görüyordu.

Birincisi, kız kardeşlerinden hiçbiri orada olmadan onlarla konuşuyordu. İkincisi, gözlerini kocaman açmıştı. Sanki bir şey onu sürekli şaşırtıyormuş gibiydi. Üçüncüsü, konuşmaya geri döndü. Çok konuşuyordu. Ve hızlı.

"Bize bu ilk yardım çantasını ödünç verdiğiniz için teşekkürler," dedi Dag'dan çantayı alırken, "gerçekten minnettarız ama vay canına, ne kadar büyük olduğuna gerçekten şaşırdım, bu kadar büyük bir çantaya ihtiyaç duyacak kadar çok mu yaralanıyorsunuz, elbette var ama bu şaşırtıcı değil, yani daha bugün Charlie vuruldu ama bu olanlardan önceydi, onları suçladığımdan değil, ya onlar ya bizdi ve bu yüzden o ve Max tüm o adamları öldürmek zorundaydı, yani öldürmeselerdi, Kuzenimiz ne derse desin, muhtemelen beni uzun süre tutacaklardı ve iki kız kardeşimi de öldüreceklerdi, yani, evet, Charlie ve Max kesinlikle hepsini öldürmek zorundaydı, hızlı konuşuyorsam özür dilerim, hızlı konuştuğumu hissediyorum, ama ilaçlarımı yeni aldım ve henüz etkisini göstermedi, ama gösterdiğinde çok daha sakin olacağım, ama en azından şu anda sizden korkmuyorum, ama vardiyadan sonra her zaman daha iyi hissediyorum, sorun şu ki ben vardiyadan sonra başka kimse daha iyi hissetmiyor, değil mi?" Sonra güldü, Berg'in kolunu okşadı ve koridorda mutfağa doğru gözden kaybolmadan önce ona "Başiboş köpek!" diye hatırlattı.

Şaşkına dönen kardeşler orada öylece durdular. Sessizce. Çünkü, gerçekten, söyleyecek ne vardı ki?

* * *

Omzundaki dayanılmaz acıyı görmezden gelen Charlie, eğilip fırın eldivenlerini takarak limonlu muhallebili turtayı fırından çıkarmadan ve soğuması için tezgâhın üzerine koymadan önce gözlüklerini hızla yerine taktı.

Mükemmelliği karşısında gülümsedi.

"Ayı mutfakta," dedi Max ve Charlie arkasında Dunn kardeşleri görmeyi umarak arkasını döndü. Ama hayır. O köpekti.

"Turtamı yiyecek, değil mi?" diye sordu Max'e. "Tezgâhın üzerinde bırakırsan yer."

Charlie turtayı açık pencereye taşıdı, köpeğin ona ulaşmak için o kadar uzağa eğilemeyeceğinden emindi. Ama tam o sırada Max ona, "Yine ayıları çekeceksin," diye hatırlattı.

"Kahretsin!"

Turtayı elinde tutarak mutfağı inceledi.

Max garip bir şekilde okumakta olduğu gazeteden başını kaldırdı. Tuhaftı, çünkü gerçek bir gazeteydi. Gerçek kâğıttan yapılmıştı. Charlie onun son on yıldır herhangi bir şey okumak için sadece telefonunu kullandığını görmüştü. Kitaplar. Dergiler. Herhangi bir şey.

Charlie kız kardeşinin gazeteyi nereden bulduğunu bile bilmiyordu.

"Köpekten kurtulabilirsin," dedi Max.

"Bir köpeği öldürmeyeceğim."

Max hızla başını kaldırdı, gözlerini kırıştırdı. "O n u dışarı at demek istemiştin; öldürmek değil."

"Awwwww, bunu kastettiğine sevindim," diye mutlu bir şekilde cevap verdi.

Max gazeteye geri dönmeden önce ona ters ters baktı. Tam o sırada Stevie mutfığa girdi.

"Kim köpek öldürüyor?" Stevie aşağıya, Max'e baktı. "Neden bir köpeği öldürüyorsun?"

"Ben-" Max birden konuşmayı kesti ve Stevie'ye baktı. "Dışarıda o ayılarla mı konuşuyordun?"

"Hayır."

"Güzel. Ben de kimseyi öldürmüyorum-"

"Ben *içeride* ayılarla konuşuyordum."

Max gözlerini kapattı ve Charlie küçük kardeşine "Onlara ne söyledin?" diye sordu.

"Gerçekten hatırlamıyorum çünkü çok hızlı konuşuyordum ve ilaçlarımı bırakıp konuşmaya başladığımda ne olduğunu bilirsin, sadece giderim, giderim ve giderim ve gerçekten durmadan devam ettim çünkü bilirsin

İlaçlarımı almadığım zamanki halim ama panik atak geçirdim. Onlara hiçbir şey anlatmamış olabilirim, ama sonra yine onlara her şeyi anlatmış da olabilirim, gerçekten emin değilim ama-

Charlie elinde turtayla mutfaktan koşarak çıktı ve oturma odasına döndüğünde iki ayının da orada öylece durduğunu gördü. . birbirlerine bakarken buldu.

"Turta!" diye duyurdu, turtayı burunlarının dibine iterek. "Limonlu muhallebi. Eminim siz ikiniz bunu seversiniz! İster misiniz? Alabilirsiniz! *Alın!*"

Berg önce turtaya sonra da ona baktı ve "Peki kaç kişiyi öldürdün?" diye sordu.

Charlie ü r p e r d i . Stevie'yi odasına kilitlemeliydiler ama yeterince endişelenirse tırnaklarıyla kazıyarak çıkabilirdi.

"Düşündüğün gibi değil," diye söz verdi. "Yani bir sürü insanı öldürmedin mi?"

"Öyle değil. Sanki cinayet çılgınlığı yapmışız gibi. Kız kardeşimizi almaya çalışıyorlardı. Ve bunu gerçekleştirmek için benden ve Max'ten kurtulmaktan çekinmediler. Ne yapmamızı istiyordun?"

"Yaptığın şey bu değil Charlie. Ne yaptığınızı ya da neden yaptığınızı bilmiyorum. Bildiğim tek şey, muhtemelen senin ve kız kardeşlerinin başına yeni bir sorun açtığın."

"Yeni bir sorun mu? Ne tür bir yeni sorun?"

Birbirine benzeyen iki erkek aynı anda nefes nefese kaldı ve bakışlarını onun bakışlarından kaçırdı.

"Pekâlâ, sürtükler! Bir sorunumuz var!" diye mutfığa doğru bağırdı. "Sorunumuzu çözdüğümüzü sanıyordum!" Max de ona bağırdı.

"Görünüşe göre bu etkili olmamış." "Bu Stevie'nin hatası mı?"

Charlie Max'in sorusu karşısında kaşlarını çattı. "Hayır."

"Yani ona vuramaz mıyım? Çünkü ona vurmak istiyorum."

"Stevie'ye vurma!"

Charlie iki ayağına baktı ve "Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Berg parmağını kaldırdı çünkü Dag telefondaydı. Birkaç kez homurdandı ve bağlantıyı kesti.

"Bu tarafa doğru geliyorlar," dedi kardeşine.

"Kim bu tarafa doğru geliyor?" Charlie sordu ama ayılar onu görmezden geldi.

"Kimi gönderdiler?" Berg Dag'a sordu.

Dag kaşlarını çattı. "Bir Smith."

Berg sanki darbe almış gibi ani bir adımla geri çekildi. "Onları buradan çıkarmalıyız."

"Peki *nereye* götüreceğiz?"

"Çok fazla insanın olduğu bir yere. Smithler seyirci önünde saldırmayı sevmezler."

Kardeşlerin birbirleriyle konuşmakla o kadar meşgul olduklarını ve onu tamamen görmezden geldiklerini bilen Charlie mutfağa geri döndü. Max zavallı Stevie'nin boğazına sarılmıştı ve ona "Uyu. Sadece uyu. Shhhhhh."

Charlie mutfağa doğru yürüdü ve hâlâ elinde tuttuğu turtayı pencere kenarına koydu.

"Buradan gitmeliyiz," dedi kız kardeşlerine.

"Neden?" Max hâlâ sinirli Stevie'yi boğmaya çalışarak sordu. Ama Stevie'nin çok dar gövdesine rağmen onu boğmak gerçekten zordu. Çoğu bal porsuğu gibi. Max'in kollarını tırmalama şekli ise tam bir kedi idi.

"Görünüşe göre biraz dikkat çekmişiz. Bilmiyorum. Belki de ayların. Belirtmediler ama birileri."

"Size bir isim verdiler mi?"

"Tek söyledikleri 'Bir Smith' oldu, ki bunu oldukça muğlak buldum." "Bu dünyada iki grup Smith var," dedi Max.

Charlie kaşlarını çatı. "Eminim ikiden fazla vardır."

"Bir grup porsuk," diye devam etti, "ama Dutch yüzünden asla peşimize düşmezler. Bir de Smith Sürüsü var ki, sanırım onlar da peşimize düşecek kadar çılgınlar."

"Smith Sürüsü mü?" Charlie bir an düşündü. "Büyükbabam bir keresinde onlardan bahsetmemiş miydi?"

Max başını salladı. "Onlarla asla çıkmamamız ya da yavru yapmamamız gerektiğini, aksi takdirde bizi evlatlıktan reddedeceğini söylemişti."

"Bizi neyden reddedecekmiş? Elinde hiçbir şey yok." "Sadece sevgisi."

"Oh, kapa çeneni." Hâlâ kanayan omzuna baktı. "Temiz bir tişört ve kot pantolona ihtiyacım var ve *onu bırakır mısın!*"

Max, dizlerinin üzerinde dönerek kıkırdayan kız kardeşini tokatlamaya başlayan Stevie'yi serbest bıraktı.

"Sen tam bir sürtüksün!"

"Stevie!" Charlie yeni bir kot pantolon ve lacivert bir tişört giyerek havladı. "Bunun için zamanımız yok."

Stevie ayağa kalktı ve işaret parmağıyla Max'i gösterdi. "Senden nefret ediyorum." "Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Kapa çeneni!" Charlie'yle yüzleşti. "Şimdi ne oluyor?" "Sırt çantayı bul. Buradan gidiyoruz."

"Tamam." Konu kaçmak olduğunda, Stevie zaman içinde emirlere uymayı öğrenmişti.

Max'i işaret etti. "Ve sen de buradan çıkarken kurşun yaralarımı sarabilirsin."

Ayılar mutfağa girerken Max mutfak masasının altına uzandı ve oraya sakladığı testereli av tüfeğini çıkardı. Mutfak masasının altında sakladığı diğer silahlarla birlikte. Dolaplarda. Yatakların altında ve etrafında. Yemek masasının altında. Oturma odasındaki kanepenin altında. Sehpaların altında.

Max "temel ev savunması" dediği şeyi şansa bırakmadı. Ayılar kapı aralığında donup kaldılar.

"Bu yasal değil," diye belirtti Dag.

Max gülümseyerek, "Çok tatlısınız," dedi ve iki erkeği de iterek geçti.

"Gidebileceğin bir yerimiz var," dedi Berg Charlie'ye.

Charlie omuz silkti. "Bizi kovalayacaklarsa ne anlamı var ki? Onlarla burada yüzleşmek daha iyi."

"Bir Smith'le yüzleşmek istemezsin." "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Ve benim amacım," diye devam etti, "burada güvenle kalmanızı sağlayacak bir anlaşma yapmak. Endişe duymadan. Ama sokakta Smith'lerle silahlı çatışmaya girersen bunu yapamam."

Tüfek zaten dolu olmasına rağmen Max bir kutu fişekle mutfağa geri döndü. Max sadece fazladan olduğundan emin olmak istemişti. "Bir silahlı çatışmayı kazanabiliriz."

Berg ona ters ters baktı. "Bu hiç yardımcı olmuyor."

Max sırtı ve kız kardeşine baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Charlie ellerini saçlarının arasına soktu ve Berg'e, "Seni bu işe bulaştırmaktan nefret ediyorum," dedi.

Berg onun omzunu okşadı. "Çok tatlısın Charlie, ama şu anda kimin umurunda? Kızında bir Smith var."

"Bu gerçekten o kadar büyük bir mesele mi?"

Dag kardeşinin omzuna doğru eğildi. "O *kadar* önemli."

Stevie, sırt çantasını sıkıca takmış, gözleri kocaman, Charlie'nin arkasındaki pencereyi işaret etti. "Biri az önce turtanı aldı."

Charlie arkasına baktı ve gördü, evet. Pastası gitmişti. "Köpek mi?" diye sordu.

"Hayır." Max işaret etti. "Masanın altında. Buzdolabını açtıktan sonra dünden kalan bifttekleri çıkardı ve yemek için tüm tencereyi masanın altına sürükledi."

Berg çömeldi ve hırladı, "Eve git!"

Köpek hala masanın altındayken ayağa kalkıp sırtıyla masayı yerden kaldırdığında tüm masa birkaç metre hareket etti. Stevie onu yakalayıp tuttu ve köpeğin devam etmesine izin verdi.

"Adı ne?" Max Berg'e sordu. "Kimin?"

"*Köpeğin.*"

"Oh. Uh . . ."

"Köpeğinize isim vermediniz mi?" Charlie talep etti.

"Lütfen gidebilir miyiz?" Berg sordu. "Silahlı çatışmadan *önce* mi?"

Charlie başını sallayarak mutfak masasının altından bir 9mm çıkardı ve kot pantolonunun arkasına soktu. Silahı saklamak için üzerine açık renk bir kot ceket geçirdi ve sürekli söylenerek iki ayının yanından geçti. Kız kardeşleri de onu takip ediyordu.

"Rica ederim," dedi Berg arkasından.

"Sana henüz teşekkür etmedim," diye hatırlattı ona. "Ve bu tavrını sürdürmeye devam edersen, asla yapamayabilirim."

* * *

Kadınlar mutfaktan çıktı ve Berg başını kaşıdı. İşte o zaman kardeşinin kendisine baktığını gördü.

"Ne?"

"Bizi neyin içine soktun böyle?" Dag sordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Biriyle çıkmanın daha kolay bir yolu olmalı." "Mesele bu değil. Biz yardımcı oluyoruz."

"Yardıma ihtiyaçları var mı? Çünkü pek ihtiyaçları varmış gibi görünmüyor."

"Smith'ler buraya gelirken mi? Tabii ki yardımımıza ihtiyaçları var."

Kız kardeşler aniden içeri girdiler, Charlie hâlâ önden gidiyordu.

"Araba az önce evin önünde durdu," dedi Charlie. "Dutch gitmiş. Bir araba çalmamız gerekecek."

"Bunu yapabilirim," diye açıkladı Max, yürüyerek.

Berg hâlâ elinde tuttuğu tüfeği kaptı ve hızla tavana doğru nişan aldı. Kimsenin yanlışlıkla vurulmayacağından emin olduktan sonra sakince, "Daha az dikkat çekecek bir şey alabilir misin?" diye sordu.

"Elbette!" dedi kocaman, dostça bir gülümsemeyle. Tüfeği tutmayı bıraktı ve mutfak masasına doğru ilerledi. Altına uzandı ve bir 45'lik çıkardı.

"Çöl Kartalı daha mı az dikkat çekiyor?"

"Av tüfeğinden daha mı? Evet!"

Berg gözlerini devirip "Peki" diyene kadar ona bakmaya devam etti. Silahı masanın üzerine bıraktı ve lavabonun altındaki dolaba gitti. Üzerinde birkaç kılıf olan bir kayış çıkardı. Her kılıfta bir bıçak vardı. Stevie kız kardeşinin tişörtünü kaldırdı ve Max bıçakları onun gövdesine bağladı. Sonra birkaç kılıflı bıçağı daha kot pantolonuna tutturdu ve Stevie tişörtü bıraktı.

"Tamam!" Max o güzel gülümsemesiyle şöyle dedi. "Hadi gidelim! Çalacak bir arabam var."

"Ya da Bayan Fitzbaer'in arabasını ödünç alabiliriz. Bir sokak ötede oturan hoş, yaşlı bir kadın ve Dag'la bana her zaman ödünç verir."

Max'in gülümsemesi kayboldu. "Peki. Ama açıklığa kavuşturalım. Bunu gerçekten sıkıcı buluyorum."

"Özür dilerim."

"Sorun değil. Sadece haber veriyorum."

Max arka kapıdan çıktı ve kardeşleri Stevie'yle baş başa bıraktı. Onlara küçük bir yarım gülümseme verdi.

"Daha önce olanlar için özür dilerim," dedi. "Ama ilaçlarım sonunda etkisini gösterdi. Daha sakinim. Ve dozajı biraz artırdım... bu yüzden seni o kadar da korkutucu bulmuyorum."

"Harika, Stevie."

Boğazını temizledi. "Ama ... aniden beni yemen gerektiğine karar verirsen, sırt çantamda ayı spreyi var. Kendime ait özel bir karışımım var ve gözlerini yuvalarından fırlatacak." Berg'in kolunu okşadı. "Kullanacağımı söylemiyorum. Sadece orada olduğunu söylüyorum. Aklınıza korkunç fikirler gelirse diye. Benimle ilgili. Tamam mı?"

Berg başını salladı. "Tamam."

"Mükemmel. Çok iyi!" Döndü ve kız kardeşlerinin peşinden koşmaya başladı; sırt çantası o kadar ağırdı ve Stevie o kadar zayıftı ki sanki devrilecekmiş gibi görünüyordu. Ama devrilmedi. Çünkü MacKilligan kardeşlerin hiçbirisi göründükleri gibi değildi.

Berg kardeşine bakmaya zahmet etmedi. Ne anlamı vardı ki? Onu net bir şekilde duymak için görmesine gerek yoktu.

"Britta'ya senin ne kadar aptal olduğunu söyleyeceğim."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Dee-Ann büyük evin merdivenlerinden indi ve Malone'un bulunduğu mutfağa girdi.

"Görünüşe göre gitmişler."

Malone sırttı. "Buna bayılacaksın." Birden mutfak masasını yan yatırdı. Kılıflı silahlar ve bıçaklar alt tarafa bantlanmıştı.

"Bu çok fazla gibi görünüyor."

"Öyle mi dersin?" Malone güldü. "Bunlar senin tarzında kızlar, Smith. Silahları var" -ellerini kaldırdı, işaret parmaklarını havaya kaldırdı ve havada bir daire çizdi- "bu evin her yerinde. Dolaplarda, kapıların arkasında, yatakların altında, yatakların yanında ... yatakların *içinde*. Bütün bunları nereden bulduklarını anlamaya çalışıyorum."

"Bu kızları bulmamız gerekiyor."

Malone burnunu kaldırdı, havayı kokladı, sonra ağzını iyice açtı, dudaklarını geri çekti ve dilini dışarı çıkardı.

Bunu daha önce de iz sürerken yapmıştı. O buna "flehmen tepkisi" diyordu ama Dee-Ann sadece iğrenç diyordu. Çünkü öyle bir şeydi. Sadece iğrenç!

Malone ağzını kapattı ve şapırdayan bir ses çıkardı. "Burada ayılar vardı," diye açıkladı.

"Her yerde ayılar var. Burası bir ayı mahallesi, dahi."

"Yani *burada* ayılar vardı. Bu alanda. Ve içlerinden biri o kızlardan biri için yanıp tutuşuyordu."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Feromonlar." Dilini ağzının damağına doğru emerek yine ses çıkardı. "Boğazımın arkasında tadını alabiliyorum."

Dee-Ann elini kaldırdı ve Malone'a, "Siz kediler çok iğrençsiniz," dedi.

Malone odanın içinde yürüdü ve pencereden dışarı baktı. "Eğer ondan hoşlanıyorsa, onu korumak isteyecektir."

"O kızların hiçbirinin kimsenin onları korumasına ihtiyacı yok."

"Erkeklerin nasıl olduğunu bilirsin. Özellikle de ayılar." Omzunun üzerinden Dee-Ann'e baktı. "Ve muhtemelen onları götürmeyi düşünecekleri iki yer var. Ama bu yerlerden birini henüz riske atamazlar. Geriye diğeri kalıyor." Başını salladı. "Evet, sanırım kızları nereye götürdüklerini biliyorum."

Malone o kadar ukalaydı ki Dee-Ann sormadan edemedi: "Ne yani Malone? Düzenli olarak bir ayıyla yatıyorsun ve diğeri tüm ayıların ne yapacağını bildiğini mi sanıyorsun?"

Malone cevap vermeden önce bir an düşündü, "Evet. Evet, biliyorum. Ve neden biliyor musun, Air Bud? Çünkü ben *harikayım*." Kıkırdadı. "Tanrım, kendimi seviyorum. Sen beni sevmiyor musun?"

"Hayır."

* * *

Berg, Bayan Fitzbaer'in Hummer'ının ön koltuğundan Charlie'ye, "Git," dedi. "Arabayı park edip hemen içeri gireceğiz. Kimseyle konuşma ya da bir yere gitme. Sadece lobide kal. Tamam mı?"

"Tamam."

Charlie arka kapıyı açtı ve devasa araçtan indi. Tabii ki bu devasa aracın sahibi olan "yaşlı" kadını gördükten sonra, kadının buna neden ihtiyaç duyduğunu anlamıştı. Neredeyse iki metre boyunda olmalıydı. Charlie onun yalnız ve yaşlı bir hizmetçi olduğunu düşünmüştü ama hayır. Kutup ayısı kocası neredeyse iki metre boyunda olan bir duldu ve birlikte, eriyen buzullarda sıkışıp kalan tam kan kutup ayılarına yardım etmek için küresel ısınmaya yardımcı olmaya çalışan dünyanın dört bir yanına dağılmış altı dev çocuk sahibi olmuşlardı.

Bu şekil değiştiren hayatını gerçekten ilginç bulmaya başlamıştı. Kendisini neredeyse hiç fark etmeyen, Max'ten korkan ve Stevie'den biraz ürken bir sürüyle yaşamak Charlie'ye dışarıda var olan tüm şekil değiştiren dünyasını göstermemişti. Tüm bunlar onun için yeniydi.

Spor Merkezi'nin ana lobisine doğru ilerlediler. Elllerinde basketbol topları ya da buz patenleri olan çocuklar Charlie ve kız kardeşlerinin yanından geçip gidiyor, hepsi de antrenmanlarına koşuşturuyordu. Birinci katta her türden spor mağazası ve restoran vardı. Buz pateni pisti de bu kattaydı ama basketbol sahaları, jimnastik antrenman odaları ve bazı idari ofisler ikinci kattan on sekizinci kata kadar olan katlardaydı.

Ayrıca, katılmanın muhtemelen küçük bir servete mal olduğu son teknoloji ürünü, üst düzey bir spor salonu ve muhtemelen sadece Olimpiyat atletleri ve profesyonel futbolcular üzerinde çalışan bir grup spor hekimi ve cerrah vardı.

"Vay canına," dedi Stevie, bakışlarını yüksek tavana kaldırarak. "Bütün bunlar spor için."

"Spor büyük bir iş," diye belirtti Charlie. "Ve bu da büyük şirketlerin satın aldığı bir şey."

"Bunca para var ama bilim insanları kanseri sona erdirmek için hâlâ fon dilenmek zorunda." Başını salladı, dudaklarını büzdü. "İğrenç."

Stevie ilaçlarına geri döndüğüne göre, biraz gergin olsa da yeniden mantıklı davranmaya başlamıştı.

Neyse ki Charlie o kadar kolay ürkmüyordu. Zamanı yoktu, her zaman kız kardeşlerini güvende tutmakla ya da aptalca bir şey yapmalarını engellemekle meşguldü.

İçlerinden birinin elindeki çantadan patenleri sarkan bir grup kız gülerek yanlarından geçti.

"Hey, bakın," diye işaret etti Max. "Derbi kızları."

"Derbi mi oynamak istiyorsunuz?" Charlie şaşırarak sordu. Max pek takım oyuncusu sayılmazdı.

"Oh, Tanrım, hayır. Ama onları birbirlerini döverken seyretmeye bayılıyorum." Takip etmeye başladı. "Hadi gel. Bakalım yaklaşan bir maç var mı öğrenebilecek miyiz?"

"Çocukları beklememiz gerekiyor," diye hatırlattı Stevie ona. "İki dakika içinde gitmiş olacağız. Haydi!"

İki güvenlik görevlisi tarafından korunan bir merdiven boşluğunda gözden kaybolana kadar kalabalığı ustalıkla yaran hızlı kadınları takip ettiler.

"Tamam, işimiz bitti," dedi Charlie, Max'in kolundan tutup onu geri çekerek.

"Neden?"

"Orada her ne oluyorsa, bilmek istemiyorum." Max onun kolunu çekti. "Bu kadar sıkıcı olma."

"Güvenliği nasıl geçeceğiz?" Stevie sordu.

"Bu işi bana bırakın," dedi Max, kız kardeşlerinin ona duyduğundan çok daha büyük bir güvenle.

İki korumaya doğru yürüdü ve gülümsedi. "Selam."

İki adam yüzlerinde gerçek bir ifade olmadan ona baktılar. Birinin burnu seğırdi ve aniden kapıyı açarak onlar için tuttu.

Max içeri girdi ve Charlie onun peşinden koştu. Stevie de hemen arkasından içeri girdi. "O da neydi öyle?" Charlie kız kardeşinin kolunu yakalayarak sordu. "Görünüşe göre ateşli olmakta *gerçekten* iyiyim."

Charlie kız kardeşini durdurdu ve yüzünü ona dönmesi için çekti. "Ama tatlım.

. . sen ateşli olmakta iyi *değilsin*."

"Haklı," diye onayladı Stevie. "Aslında, seninki neredeyse tehditkâr."

"Vay be. . teşekkürler," diye mırıldandı Max. Stevie başını salladı. "Bak, hadi gidip biraz keşfe çıkalım. Çocukların buralarda park yeri bulması sonsuza kadar sürer. Beş dakika."

Stevie, "Merdivenlerin sadece aşağıya indiğinden endişeleniyorum," dedi. "Morga mı gidiyoruz?"

"Bir spor merkezinde neden morg olsun ki?" Charlie sordu. "Soylent Green insanlar olduğu için mi?"

"O filmi izlemene izin verdiğim için *çok* üzgünüm," diye iç geçirdi Charlie.

"Haydi, haydi." Max merdivenlerden inmeye başladı ve onlar da peşinden gittiler.

"Biraz endişelenmedin mi?" diye sordu Charlie, "güvenlik

Kapıya mı?"

"Neden olayım ki? Onlar şekil değiştirenlerdi."

"Öyle miydiler?"

Max durdu ve onunla yüzleşti. "Alerji ilaçlarını aldığını sanıyordum."

"Aldım. Stevie de beni o Alman doktorların gönderdiği yeni bir burun spreyiyle tanıştırdı. Şimdiye kadar *gerçekten çok* iyi."

"Ama yine de koku alamadın-"

"Etrafta dolaşıp insanları koklamıyorum, Max. Bazen kötü kokuyorlar." "Etrafta koklayarak dolaşmıyorsun. Sadece ... sadece ..."

Stevie yanlarından geçip bir sonraki kattaki kapıya yöneldi. "Anlamıyor, Maxie. Bu konuda neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlamıyorum."

"Ama biz şekil değiştirenleriz!"

"Şöyle bağırmayı keser misin?" diye tersledi Charlie. "Buralarda kimin olduğunu bilmiyoruz."

"Hey, çocuklar?" Stevie seslendi. Şimdi açık kapının önünde durmuş, dışarıdaki bir şeye bakıyordu. "Bunu kontrol etmek isteyebilirsiniz."

Charlie merdivenlerden indi ve Stevie'nin arkasında durdu. Kız kardeşinden daha uzun olduğu için onun başının üzerinden bakabiliyordu. Başka bir lobiydi. Tıpkı

Birinci kattaki. Restoranlar, mağazalar ve seçtikleri spor için giyinmiş insanlar vardı.

Ancak bu lobi ile bir üst kattaki lobi arasında belirgin bir fark vardı. Bu enerjidi. Tüm bunların ona neyi hatırlattığını anlaması biraz zaman aldı ama sonra anladı. Bir şimşek gibi.

Afrika'da bir su birikintisi. Tüm yerel hayvanların su içmek için gitmek zorunda olduğu bir yer. Aslanlar, ceylanlar, zürafalar, vahşi köpekler. Yırtıcı ve av hayvanlarının hepsi aynı yerde buluşuyordu çünkü başka seçenekleri yoktu. Ve bunların hepsi yırtıcı olmasına rağmen, birçoğunun yanında yavruları ve yavruları vardı. Annelerin yavrularını gözetme biçimleri -onları yakın tutmaları; bakışlarını etrafta gezdirmeleri, herhangi bir tehlikeyi, riski araştırmaları; bir saniye içinde saldırmaya hazır olmaları- Charlie'ye annesiyle alışveriş merkezine gittiği günleri hatırlattı.

"Hepsi şekil değiştiren," dedi Stevie, büyülenmiş bir halde, ağzı hafifçe açık. "Hepsi."

"Böyle yerleri duymuştum," diye açıkladı Max. "Birkaçına davet edildim ama hiç gitmedim."

"Neden?"

Omuz silkti. "Garip geliyor. Tek ortak noktanızın bir hayvana dönüşebilmek olduğu bir grup insanın arasında olmak."

"Cazibesini anlıyorum," dedi Charlie. "Büyükbabamla birlikte aile toplantısına gittiğim zamanki gibi. Sizinle çok özel bir düzeyde bağ kuran insanların etrafında olmak güzel olabilir. Kahverenginin tüm o farklı tonlarını bir arada görmek çok rahatlatıcıydı ve hiçbiri şekil değiştiren değildi çünkü ailenin büyük büyükannemin tarafıydı. Ama yine de kendimi bağlı hissettim."

"Çin Mahallesi'ne gidiyorum," dedi Max kesin bir ifadeyle, "ve kendimi bağlı hissetmiyorum."

"Awww, tatlım." Charlie kolunu Max'in omuzlarına doladı. "Çünkü sen sensin."

"Affedersiniz," dedi alçak bir ses arkalarından.

Charlie ve Max birbirlerinden ayrıldılar ve yanlarından iri yarı üç adam geçti. İçlerinden biri Charlie'ye gülümsedi. "Hey, güzelim."

"Merhaba," diye cevap verdi Charlie, şaşkın bir kıkırdamaya engel olamayarak. Max gözlerini devirdi. "Aman Tanrım. Gerçekten mi?"

"Bunu yaşamama izin veremez misin? Yakışıklı erkekler beni fark ediyor ve sen bu anın tadını çıkarmama izin veremiyor musun?"

"Yakışıklı erkekler seni her zaman fark eder."

"Hayır. Kısa boylular beni fark eder. Ve büyük göğüs seven erkekler. Hiçbiri gözlerimin içine bakıp bana güzel demiyor. O dedi."

"1.80 boyunda. Dizlerinin üzerine çökmeden ona sakso çekebilirsin."

"Mesele şu ki," diye araya girdi Stevie, "zaten senin güzel olduğunu düşünen uzun boylu bir erkeğin var." Sonra gülümsedi. Garip bir şekilde.

Charlie küçük kız kardeşine baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bilirsin işte." Stevie gözlerini kırıştırdı... bu da yine tuhaftı. "Tatlım, cilve yapmayı pek beceremiyorsun, o yüzden kes şunu."

"Hadi ama." Max etraflarından dolaşp kapıdan çıktı. "Şunu bir kontrol edelim."

Charlie ona, "Berg ve Dag'la buluşmamız gerek," diye hatırlattı.

"Beş dakika."

"Hayır. Yukarı çıkalım ve-" "Bir Starbucks var."

"Ooh." Charlie kapının önünden geçti. "Kahve."

Max Charlie'yi büyük Starbucks'a doğru itti. "Git bize kahve ve ballı bir şeyler getir."

"Benim için tarçınlı," diye düzeltti Stevie.

Kız kardeşlerini yakın zamanda buradan çıkaramayacağını anlayan Charlie, Starbucks'a girdi ve sıraya girdi. Berg ve Dag'ı bulmaya gitmeden önce sinirlerini yatıştırmak için kendine bir fincan kahve alabilirdi. Onların endişelenmesini istemiyordu.

Dunn'ların ne kadar harika davrandıklarına inanamıyordu. Ona ve kız kardeşlerine yardım etmek için sürekli kendi yollarından çıkıyorlardı. Onlara borcunu nasıl ödeyecekti? Berg'e nasıl geri ödeyecekti? Onun gibi bir adamı hiç tanımamıştı. O kadar iyi biriydi ki! Ve bu gerçekten hoşuna gitmişti. Onun bu kadar iyi ve sorumluluk sahibi olması hoşuna gitmişti. Sadece büyükbabası bu kadar sorumluluk sahibiydi ama o da huysuzdu. Bazen çok huysuzdu.

Ama Berg öyle değildi. O sadece gerçekten iyi bir adamdı. Ayrıca *çok* da seksiydi.

Charlie alnını ovuşturdu. Berg hakkında bu şekilde düşünmeyi bırakmalıydı. Hayatında MacKilligan delisinden daha iyisini hak ediyordu. Onun için fazla iyiydi. İyi bir adamla hayatını mahvetmekten başka ne yapabilirdi ki?

O ilerledikçe sıra daha da büyüdü ve arkasında duran kadının onu kokladığını fark etmesi uzun sürmedi.

Bundan hiç hoşlanmayan Charlie omzunun üzerinden baktı ve "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Kadın siyahtı, uzun ve zayıftı, üzerinde mükemmel görünen tasarım bir elbise vardı. Güzeldi ama Charlie onun parlak altın gözlerini rahatsız edici buldu. Özellikle de ona kilitlenmiş olmalarını. Ve bir kez daha koklamak için eğildiğinde burun deliklerinin genişlemesi Charlie'nin onu tokatlamak istemesinden başka bir şey yapmadı.

Kadın sonunda, "Kanaman var," dedi.

"Regl oldum," diye yalan söyledi ve bunun konuşmayı bitireceğini umdu. Ama bitmedi.

"Barut kokusunu almasaydım buna inanırdım. Ne zaman vuruldun?"

Charlie etrafına bakındı ama kimse konuştuklarına pek dikkat etmiyor gibiydi.

"Merak etme," diye ısrar etti. "Ben hallettim."

"Bundan şüpheliyim." Kadın aniden Charlie'nin üst kolunu tuttu ve Charlie'nin silahını çekip kadını doğrudan kafasından vurmaması için her şeyi yapması gerekti. "Gel hadi."

"Bakın, bayan-"

"Ben doktorum. Birkaç dakika içinde temizleyip saracağız ve ateşin çıkmayacak."

"Ateşim yok." Charlie ateşi biliyordu. Sürü'nün yanına taşındığından beri bunu duyuyordu. Şekil değiştirenlerin yaklaşık yirmi dört saat içinde iyileşmesini sağlayan ateş. Charlie ve kız kardeşlerinin yakalanmadığı bir ateş. Bunun yerine, kendi benzersiz, bireysel yöntemleriyle iyileşiyorlardı. Kendi görünüşü hakkında güvensizlik duymasına neden olan bu güzel, zayıf kadınla tartışacak durumda değildi.

"Tabii ki yok." Kadın çekiştirdi ve Charlie dişlerini sıkarak yabancının onu çizginin dışına çıkarmasına izin verdi. Onun nesi vardı ki? Eğer bu tam insanlar arasında olsaydı, Charlie bunu da hallederdi. Diğer her şeyi hallettiği gibi. Çabucak. Acımasızca. Ve hiç pişmanlık duymadan. Ama burada bunu yapmıyordu. Belki de bir şekil değiştiren bu kadar kolay vazgeçmeyeceği içindir. Bu kadını sessiz bir bakışla ya da düşük sesli bir hırıltıyla korkutamazdı. Charlie o ana kadar bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu fark etmemişti.

Kadın onu kalabalık lobiden asansörlere doğru götürürken Charlie kız kardeşlerini görme umuduyla arkasına baktı ama hayır. Yapacaklarını bildiği gibi uzaklaşmışlardı. İki keşifçi gibi

Anne ayıdan uzaklaşan ayı yavruları. Max'ten de farklı bir şey beklemiyordu ama Stevie'nin kalabalıklarla ilgili sorunlarını sık sık unutuyordu... aslında kendisinin kalabalıklarla ilgili hiçbir sorunu yoktu. Panik bozukluğu kendini kapana kısılmış ve yalnız hissettiğinde ortaya çıkıyordu. Ama Stevie kalabalıkta kendini yalnız hissetmezdi. Ona göre, yardım isteyebilirdi ve biri koşarak yardımına gelirdi. Büyük kalabalıkların önünde çalmasına, orkestraları yönetmesine, ilkbaharda Paris'te dolaşırken etrafındaki şehrin güzelliğini ve tehlikesini görmezden gelmesine izin veren şey buydu.

Bir keresinde Charlie ve kız kardeşleri İngiltere'de şiddete dönüşen bir barış mitinginde ayrı düşmüşlerdi. Üç kız kardeş tekrar bir araya geldiklerinde Max'in yüzü morarmış ve eklemeleri şişmişti. Charlie'nin boğazı morarmış ve kaburgaları kırılmıştı. Stevie ise bir grup hippyyle birlikte "Barışa bir şans verin" şarkısını söylüyordu. Dokunulmamış. Çürümemiş. Çok mutluydu.

Ama bahçede bir ayı vardı ve Stevie bir ağaca tırmanmış, çılgık atıyor ve nefes alamıyordu. Tuhaf.

Asansöre bindiler ve birkaç kat aşağı indiler. Kadın hâlâ Charlie'nin kolunu tutuyordu, bir yandan da boş eliyle telefonunu tutuyor ve e-postalarını okuyordu.

"Bak," dedi Charlie, "minnettarım-" "Hayır."

"Hayır ne?"

"Sadece hayır," dedi kadın, telefonundan başını bile kaldırmadan. "Bana söyleyeceğin saçmalık her neyse. Hayır."

Kapılar açıldı ve tekrar hareket ettiler. Ancak bu kez, onlar yürürken insanlar kadını selamladı.

"Hey, doktor." "İyi

görünüyorsun, doktor."

"Evlen benimle!"

"İki gibi gelirim doktor. Bacağım yine ağrıyor."

Farklı boyutlardaki şekil değiştirenler onu selamlarken kadın başını salladı ve gülümsedi ama hiç durmadı ve Charlie'nin kolundaki tutuşunu hiç gevşetmedi.

En azından o bir doktordu. Bir çeşit.

Kadın Charlie'yi ağzına kadar çeşitli boyutlarda şekil değiştirenlerle dolu, çok aktif bir tıbbi tesise sürükledi.

"Hey, doktor," dedi resepsiyonist. "Saat bir randevunuz geldi."

"Onlara beklemelerini söyler misin, Sal? Acil bir durum var." "Evet, ama-"

Doktor resepsiyon görevlisinin sözünü bitirmesini beklemedi. Charlie'yi bir odaya ve bir muayene masasına götürdü.

Kısa bir süreliğine ayrıldı ve bir iki dakika sonra cebinde bir stetoskop ve boş bir çizelge bulunan bir laboratuvar önlüğü giyerek geri döndü. Arkasından bir hemşire geldi.

"Tamam tatlım," dedi doktor, dosyayı açıp doldurmaya başladı. "Şunları çıkaralım ve neyle uğraştığımızı görelim."

"Sağlık hizmetlerine gerçekten param yetmiyor" -en azından burada sağlık hizmeti alamıyorum- "bu yüzden sadece-"

"O noktadan kımıldarsan Hemşire Konami'ye seni gözlerini kanatacak bir boyundurukla bağlatırım."

Charlie hemşireye şöyle bir baktı. Özellikle uzun boylu ya da iri yarı bir kadın değildi. Çok tehditkâr değildi.

Doktor hâlâ ona bakmadan, "Uh-uh," dedi. "Hemşire Konami tam bir insan olabilir ama Asyalı bir siyah ayıyla evli ve her gün futbol ve hokey oyuncularıyla uğraşiyor. Senin iki ya da üç katın büyüklüğündeki erkekler ve kadınlar ondan korkuyor ve bunun iyi bir nedeni var. Yerinizde olsam kıyafetlerinizi çıkarır, bir önlük giyer ve çenemi kapatırdım."

Charlie hâlâ buradan savaşıyor çıkabileceğini biliyordu. Başka bir şey olmasa bile, silahlıydı. Ama onu buraya Berg getirmişti. Burayla bir bağlantısı olmalıydı ve Charlie onu utandırmak istemiyordu. Bu yüzden, her ne kadar istemese de, kendisine ve kız kardeşlerine yardım eden bu çok iyi ayı için bunu sineye çekecekti.

Hafif ceketini, tişörtünü ve sütyenini çıkardı ve orada oturdu. Bornoza giymeyi reddetti. Kısmen o şeylerden nefret ettiği için, ama aynı zamanda iki dişinin görmemesi için silahını ceketinin altına koymakla meşgul olduğu için.

"Bu arada, benim adım Dr. Davis. Ve hadi bir bakalım-" Sonunda kâğıt işlerinden başını kaldırdı ve Charlie'nin orada üstsüz oturduğunu görünce durdu.

"Demek utangaç değilsin," diye tahmin etti. "Hayır."

"Mükemmel."

Yanına gitti ve Charlie'nin sırtındaki yaraların içine ve çevresine tıktığı gazlı bezi dikkatlice çıkardı.

Doktorun "Huh," dediğini duydu ve Charlie omzunun üzerinden ona baktı.

Doktorun ifadesi biraz değişmiş, kaşları endişe ve şaşkınlıkla aşağıya doğru inmişti. Bir adım uzaklaşmak istedi ve Charlie onu suçlamadı.

Doktor ona bakarken Charlie, "Gerçekten hiçbir şey yapmanıza gerek yok," diye açıkladı. Ya da aval aval bakarken. "Kendi kendine düzelecektir."

"Sevgili kızım, *bu* kendi kendine düzelmeyecek."

"Aslında, olacak. Sadece biraz beklemeniz gerekiyor. Son aşamalarda." "Ölümünden önceki son aşamalar mı?"

Bu Charlie'nin kıkırdamasına neden oldu. "Sanki hayatım bu kadar basit olabilirmiş gibi." Odanın etrafına bakındı. "Beklerken bakabileceğim bir dergi var mı?"

* * *

Max, Stevie'nin başına bir beyzbol şapkası geçirdi ve geri çekildi.

"Mükemmel."

Pek sayılmaz. şapka çok büyüktü - görünüşe göre "ayı boyutundaydı" - ve Stevie'nin yüzünün yarısını kaplıyordu. şapkanın üzerinde "Etoburlar" yazıyordu ve bu Max'e çok cesurca gelmişti. Hepsinin et yiyen yırtıcılar olduğunu ve her şeyi ortaya koyuyordu.

Max'in sürü dışındaki şekil değiştirenlerle Charlie ya da Stevie'den daha fazla etkileşimi olduğu doğruydu ama o şekil değiştirenler Dutch, ailesi ve onların birkaç arkadaşıydı. Wolverinler. Bal porsukları gibi, porsuklar da kendi deyimleriyle "şekil değiştiren ulusu"na dahil değillerdi. Tam insanlarla birlikte olmayı ya da daha da iyisi hiç kimseyle birlikte olmamayı tercih ediyorlardı. Oldukça iče dönük olabiliyorlardı. Nahoř değillerdi, nadiren kabaydılar ama iče dönüklerdi.

Bu yüzden tüm bu şekil değiştirenleri bir yerde görmek, takılmak, oldukça iyi geçinmek ... alışılmadık bir şeydi. Yine de ilginçti.

"Göremiyorum," diye yakındı Stevie.

"Ama çok sevimli görünüyorsun." Telefonuyla bir fotoğraf çekti ve Stevie şapkayı kafasından indirmeden saniyeler önce Charlie'ye mesaj attı.

Max gülererek fotoğrafı Stevie'ye gösterdi. "Çok sevimli." "Benimle alay etmekten hiç sıkılmadın mı?"

"Hayır."

"Ben bir kitapçı aramaya gidiyorum."

"Neden?"

Stevie onun omzunu okşadı. "Beni üzüyorsun. Bana bir iyilik yap ve Charlie'ye göz kulak ol. Eğer kaybolursak, bize çok kızar."

"Biliyorum, biliyorum."

Max spor mağazasını dolaştı ve almak istediği birkaç tişört ve şapka buldu, ama uzun zaman olmuştu ve Charlie onu ve Stevie'yi bulmak zorunda kalmadan önce gidip Charlie'yi bulmanın en iyisi olacağını düşündü. Ablaları onları bulamadığında endişesi tavan yapıyordu ve Max, biraz rahatlamazsa Charlie'nin kapacağından emin olduğu ülserin sorumlusu olmak istemiyordu.

Max kız kardeşini en son gördüğü yere doğru yürüdü. Starbucks'ın önünde durdu ve ayak parmaklarının ucuna kalkarak açık kafenin içindeki kafaların üzerinden bakmaya çalıştı. Ne kadar çok uzun boylu insan vardı.

Kız kardeşini göremeyince kaşlarını çatan Max, daha yakından bakmak için içeri girmeye karar verdi. Ama tam hareket etmeye başlamıştı ki, "*Livy!*" diye bir çığlık duydu. Ve sonra sırtına bir şey indi.

Hiç düşünmeden, sadece evlatlık annesinin ölümünden beri ona öğretilen içgüdülerle Max arkasına uzandı, ona sahip olan her neyse onu yakaladı, yukarı kaldırdı ve o kişiyi yere çarptı.

Avını yere sabitlemek için ayağını göğsüne bastırdı ve kot pantolonunun arkasındaki kılıfta duran bıçağı çıkardı. Bıçağı başının üzerine kaldırdı, tam altındaki avının üzerine bırakıp onu yerinde sabitlemek üzereydi. Ama bir el bileğini kavradı, bıçağı saldırının ortasında durdurdu ve onu geri çekip uzaklaştırdı.

Bileğindeki kavrama sıkıydı. O kadar sıkıydı ki, Max onu kıramayacağını biliyordu. Bu yüzden vücudunu çevirdi ve omzunu yerinden çıkardı. Acıyı görmezden geldi ve serbest elindeki pençeleri serbest bırakarak birinin böğrünün derinliklerine gömdü.

Bir acı homurtusu duydu ve sonunda kafasını kaldırıp baktı - ve kahretsin! Yukarı!- beyaz saçlarla çevrili parlak mavi gözlere bakana kadar.

Max tıslayarak dişlerini serbest bıraktı. Karşılığında adam da kendi dişlerini serbest bıraktı.

Ve adamın iki dişi, bir çift diş gibi kare çenesini geçene kadar uzamaya devam ettiğinde, Max kararını verdi. Dutch'ın ona her zaman bahsettiği o onurlu "diş dişe, pençe pençeye" kuralına sahip şekil değiştirenlerin canı cehenneme.

Max pençelerini çekerek erkeğin böğründen kan fışkırtmasına ve etraftaki birkaç kişinin üzerine sıçramasına neden oldu. Tekrar döndü, omzundaki acı onu bayıltmaya çok yaklaşmıştı. Ama çenesini sıktı ve adamla tekrar karşılaştığında, göğsünün ortasına tekme atmadan önce hızla onu tarttı. Darbenin gücüyle şok olan adam sonunda onu serbest bıraktı ve Max'i

Sarsıldı. Yere çarptı, geriye doğru yuvarlandı ve ayağa kalktı. O sırada iki elinde de bıçaklar vardı. Yaralı omzu çok fazla hareket edemiyordu ama acı o kadar kötüleşmeden önce hâlâ adamın gözlerini çıkarabilir ve boğazını kesebilirdi.

Boynunu kırdı ve ilerlemeye başladı, ancak iki sevimli kitap ayracı ayısı, her ikisi de büyük kollarını açmış, panik içinde geniş gözlerle eşleşerek önünde durdu.

"Hayır, Max!" dedi Berg. "Yapma bunu."

Max gözlerini kısmıştı. Bir şeyler planladığı için değil, omzu onu öldürdüğü için. Ama iki erkek yanlış yorumladı.

"Bunu yapamazsın," diye yalvardı Berg. "Lütfen. Sadece uzaklaş."

"Max?"

Max iki ayıdan uzağa baktı ve kuzeninin birkaç metre ötede durduğunu gördü.

"Ne yapıyorsunuz lan siz?" Livy iki ayıyı iterek yaklaştı. "Yine mi saçmalamaya başladın?" "*Yine mi?*" diye bağırmadan önce hırladı.

"Ben yapmadım! O-" Max ayıların arkasında duran ve bir tarafı kanayan adamı işaret etmeye başladı. Omzundaki hasarı o yapmıştı ama aslında hiçbir şeyi o başlatmamıştı.

Max kalabalığa baktı ve sonunda patenli siyah bir kadını işaret etti. "*Bu* oydu."

Livy döndü ve Max kuzeninin tüm vücudunun gerildiğini gördü. "Ne yaptı o?"

"Bana arkamdan sarıldı."

Livy ellerini kalçalarına dayadı. "Bu tür şeyler hakkında konuştuğumuzu sanıyordum, Blayne."

"Tamam, bu kötü görünüyor," dedi Blayne denen kadın, Livy'ye odaklanmış bir halde ileri doğru kayarak. "Ama ben sen olduğunu sanıyordum."

Max kuzeninin yanına yaklaştı. "Bahanen *bu* mu? Hepimizin birbirine benzemesi mi?"

"Ne?" Blayne'in gözleri dehşetle açıldı. "Hayır! Tabii ki hayır!"

"Gerçekten mi, Blayne?" diye sordu Livy. "Çünkü sanki hepimizin birbirimize benzediğini söylüyorsun."

Tabii ki kuzenlerdi ve Blayne Max'i önden görmemişti. Sadece vücut ölçülerine ve kısa saçlarına bakıyordu. Ama bu, Max'in

Çünkü bu hatunla uğraşmak çok kolaydı. Lanet olsun! Max bunu bütün gün yapabılırdı!

"*Asyalı* olduğumuz için mi?" Max sordu.

"Tabii ki hayır! Yani, benim kocam-"

"Ne?" Max itti. "Bana en iyi arkadaşlarından bazılarının *Asyalı* olduğunu mu söyleyeceksin?"

"Aslında, benim en iyi arkadaşım ... um ... bak, sadece söylüyorum ... um .

. ." Kahverengi gözleri kısıldı. "Siz ikiniz benimle taşak geçiyorsunuz, değil mi?"

Max gülmeye başladı. Elinde değildi. Kimdi bu küçük tuhaf adam?

Max'ın bıçağı ile Blayne'in göğüs kafesi arasına giren iri adam Blayne'in yanına geldi ve Max'e doğru baktı.

"Sen söyle tatlım," dedi Blayne. "Benim *kocam*."

Max yarı *Asyalı* bir arkadaşına baktığını biliyordu, bu yüzden Charlie'nin ona ders vermekten hoşlandığı gibi bir "konuşma" bekliyordu. Dürüst olmak gerekirse, adamın cüssesine bakınca ve pençeleriyle yırttığı taraftan yere damlayan kanı görünce, "dayak" yerine "konuşmayı" memnuniyetle kabul ederdi.

Blayne'in kocası hâlâ ters ters bakarak, "Paten kayıyor musun?" diye sordu.

"Evet!" Blayne kabul etti. "Sen . . ." Kocasına döndü. "*Paten kayıyor* mu?"

"Yeni bir infazcıya ihtiyacımız var. Ve o çok

kaba." Max sırtıttı. "Ben *acımasızım*!"

Livy nedense, "Bence o bir seri katil," diye ekledi. "Şu gülümsemeye bak," dedi Max'i göstererek. "O hastalıklı, rahatsız edici gülümseme."

Max başını yana eğdi ve Livy'nin dirseğine vurdu. "Çok teşekkürler kuzen," dedi olabildiğince tatlılıkla.

Livy kaşlarını çatarak ondan uzaklaştı. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Beni öldürecekti," diye doğru bir şekilde kocasına işaret etti Blayne.

"O ilk olmayacaktı."

"Kız kardeşin nerede?" Berg Max'e sordu.

"Hangisi?"

"Kelime oyunu yapma."

"Affedersin Britta," diye araya girdi Blayne'in kocası, Berg'e ters ters bakarak. "Konuşmaya çalışıyorum."

Berg'in gözleri kısa süreliğine kapandı ve başını kısa bir süre salladı, Dag ise hafifçe gülümseyerek başka tarafa baktı.

"Ben Britta *değilim*, seni Cro-Magnon. Ben Berg'im. Bu da Dag."

"Arada gerçekten bir fark var mı?"

"Evet!" Berg ısrar etti. "Evet, var." Adam omuz silkti. "Ben göremiyorum."

Berg'in çenesi hayal kırıklığıyla gerildi ve Max bu konuşmayı tusk adamla kaç kez y a p t ı ğ ı n ı merak etti. Belli ki birden fazla kez.

Berg sonunda Max'e odaklanarak, "Kız kardeşlerini alıp gidelim," dedi. Max omuz silkti. "Nerede oldukları hakkında hiçbir fikrim yok. Git bul onları."

"Max-"

"Evet," dedi Blayne'in kocası, "git onları bul." Uzandı ve Max'in bileğini yakaladı. "Antrenman sahasında olacak."

"Buna inanamıyorum!" Blayne neredeyse bağırıyordu. "Beni öldürmeye çalıştı ve sen şimdi onu infazcın olarak mı test edeceksin?" İri kahverengi gözleri yaşlarla doldu. "Ben senin çocuklarının *annesiyim*."

Onunla yüzleşti ama Max'i hâlâ bırakmadı. "Aradaki bağlantıyı anlamıyorum."

"Senin için hokeyden daha önemli olmalıyım." Uzaklara baktı, nefesini dışarı verdi. "Sen ..."

Max gülmemek için yanağının içini ısırdı.

Blayne patenle kaplı bir ayağını yere vurup kayarak uzaklaştı, bir grup derbi kızı da onu takip ediyordu.

Dev, Max'e ters ters baktı ama şimdi Max onun gözlerinin etrafında ve ağzının kenarlarında bir gülümseme gördü. "Bunu daha sonra ödeyeceğim."

* * *

Berg, Max'in Bo "Çapulcu" Novikov'u takip edişini izledi.

"Britta *olmadığımızı* gerçekten bilmiyor mu?" Dag sordu. Tekrar.

"Eğer hokey ya da ona tahammül eden bir kadın söz konusu değilse Bir şey fark ettiğini sanmıyorum."

Livy Berg'in koluna dokundu. "Peki kuzenim ve kız kardeşleri sizi neye bulaştırdı? Tehlikede misiniz? Hiç para kaybettiniz mi? Yabancı çıkar çevreleri tarafından mı takip ediliyorsunuz?"

Berg kaşlarını çatı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bakın, gezegenden silinmesini istemediğim biri olarak-"
"Awww. Teşekkürler Liv."
Berg gözlerini kardeşine dikti. "Neyin var senin?"
"- MacKilligan kardeşlere fazla bulaşmamaya dikkat et."
"Neden?"
"Annem ve teyzelerime göre onlar lanetli." "Lanetli," diye tekrarladı
Berg. "Hı-hı."
"Hayaletler tarafından."
Berg alnını kaşıyarak Livy'ye, "Hayaletler tarafından lanetlendiklerine inanıyor musun?" diye sormadan önce kendine kısa bir süre tanıdı.
"Hayır. Hayaletlere inanmam."
"Yani genel olarak lanetli olduklarını mı düşünüyorsun?"
"Evet. Kesinlikle lanetli olduklarını düşünüyorum. Ama bu babalarının suçu. Sanırım bir cadıyı ya da onun gibi bir şeyi kızdırdı."
"Hayaletlere inanmıyorsun ama cadılara inanıyorsun, öyle mi?"
"Cadılar vardır."
Berg başını salladı. "Tamam. Şimdi gidiyorum." Gitti
ve Dag da arkasından onu takip etti.
"Senin yerinde olsaydım," diye seslendi Livy, "büyük olanı aramaya başlamadan önce küçük kız kardeşi bulurdum. Eğer küçük olanı bulamazsan, büyük olan çılgına dönecek."
Berg yürümeyi bıraktı ve iç geçirdi. "Livy haklı,
değil mi?" Dag sordu.
"Evet."
"Ama Stevie buralarda bir yerde olabilir."
"O zaman onun gibi düşünmeye çalışalım."
Dag kollarını göğsünde kavuşturdu ve tüm ciddiyetiyle, "Peki eski bir dahi çocuk ve aşırı panik bozukluğu olan ve her türden insan tarafından aranan bir dahi, şekil değiştirenlerle dolu bir spor merkezindeyken nereye gider?" diye sordu.
Berg tekrar alnını kaşımaya başladı. Önce bir eliyle, sonra diğeriyle. Sonunda yüzünü iki elinin arasına gömdü ve çok büyük, çok acı dolu bir iç çekti.

* * *

Bir yemek alanı vardı! Ve şaşırtıcı derecede büyük ve iyi stoklanmış bir kitapçı! Hatta sadece bala adanmış koca bir mağaza bile buldu! Bal! Tezgâhın arkasında ona ters ters bakmaktan vazgeçmeyen iri boz dişi domuza rağmen oraya girmişti. Biraz paniklemeye başlamıştı ama yutkundu ve kız kardeşleri için eve gönderilmek üzere büyük bir sipariş verdi - aslında bal hayranı değildi. Damak tadına göre fazla tatlıydı. Ama sipariş verildikten sonra dişi domuz kızgınlıktan parlamaya başladı. Birdenbire Stevie'nin ne halt olduğunu bilmesi bile ona yardım etmekten çok mutlu oldu. Koklamaya devam etti. Bir noktada, Stevie çikolata kaplı peteklere bakarken -Max peteklere bayılırdı- dişi domuzun tam arkasında durduğunu hissetti. Ve Stevie onun ensesini kokladığından neredeyse emindi.

Neyse ki ilaçları işe yarıyordu ve Stevie, yıllarca süren grup ve bireysel terapiden sonra, yaklaşan panik sırasında domuz ondan uzaklaşana kadar "derin nefes" almayı başardı.

O dükkandan çıktıktan sonra Stevie büyük bir siparişle çıtır patates kızartması, büyük bir şişe su aldı ve fazladan ketçap istedi. Sonra trafiğin yoğun olduğu bir alanın ortasında insanları rahatça izleyebileceği bir bank buldu.

Herkes bir yere gidiyor ya da bir yerden geliyordu ve onu hiç fark etmediler. Bu hoşuna gitmişti.

İnsanların hareketlerini izlemek, seslerinin yükselip alçaldığını duymak, yakındaki yemek alanından gelen sesleri dinlemek ona müziği düşündürdü. Bu seslerle neler yapabileceğini düşündü. Kafasında çalan müziğe göre hareket eden eğitilmiş dansçıları kolayca görebiliyordu.

Biraz gülümsedi. Kendi müziği hakkında düşünmek için kendine zaman, enerji ve duygusal güç vermeyeli yıllar olmuştu. Kolayca strese giren zihninin duygu ve sanat yollarında dolaşmasına izin vermemişti.

Bugüne kadar hayranlarından hâlâ e-posta alıyordu. Çalışmaları hala müzik okullarında ve prestijli üniversite müzik programlarında tartışılıyor. Bazı klasik orkestralar hala onun en sevilen ama en karmaşık senfonilerini kapalı gişe çalmaya çalışıyor. Bir zamanlar, sadece yedi yaşında olmasına ve orkestrayı ve seyircileri görebilmek için özel olarak yapılmış bir podyuma sahip olması gerekmesine rağmen, bu orkestraları yöneten kişi oydu. Her şeyi bırakıp gittiğinde on yaşındaydı. Yaratıcı ve duygusal bir duvara toslamış, yeni oluşan pençeleriyle tavana asılı kalmış, nefes alamaz, bir şey yapamaz hale gelmişti.

ilaç tedavisine başlayana kadar ağlamaktan ve hiperventilasyondan başka bir şey yapamadı.

Yine de ilaç tedavisi Stevie için kolay bir çözüm olmamıştı. Bunun ilk nedeni onun bir şekil değiştiren olmasıydı. Şekil değiştirenlerin ilaç kullanmadan hızla iyileşmelerini sağlayan çok güçlü iç sistemleri vardı, bu fiziksel rahatsızlıklar için harikaydı ama birinin zihinsel sorunları olduğunda gerçek bir sorundu. Buna bir de Stevie'nin yarı bal porsuğu olduğunu ekleyin. İlaçlar ve zehirler bal porsuğu şekil değiştirenler tarafından kolayca emilir ve sonra da dışarı atılırdı. On altı yaşındaki Max bir keresinde kara mamba yılanının zehriyle aşılanmış votkayı denemişti. Bütün bir gün komada kaldıktan sonra birden uyanmış, acıkmış ve gülümsemişti. Öfkeli Charlie Max'in suratına yumruk atıp kız kardeşlerinin burnunu ve elmacık kemiğini kırana ve "*Bir daha asla böyle aptalca bir şey yapma!*" diye bağırana kadar gülümsüyordu.

Stevie ve Charlie yarı porsuk olsalar da, Charlie'nin ısrarla "babamızın berbat genleri" dediği şeyle, ilaçlarını dünyadaki neredeyse herkesten farklı bir şekilde yönetmek zorundaydılar. Bu yüzden Stevie ve psikiyatristler, terapistler ve Alman doktorlardan oluşan ekibinin konuşma terapisi ve ilaçların doğru kombinasyonunu bulması yıllar aldı. Bu süre içinde, sadece parlak müzik kariyerinden uzaklaşmakla kalmadı, kaçtı da. Çılgılık atarak.

Stevie'nin büyürken tanıdığı dahilerin çoğunun ailesi, dünya çapında önemli bir kariyeri bırakmalarına *asla* izin vermezdi. Özellikle de getirdiği para düşünüldüğünde. Ama Stevie'nin annesi, hâlâ bilmediği nedenlerle onu Charlie'nin annesine terk etmişti. Charlie'nin annesi öldürüldüğünde ve üçü Wisconsin'deki Sürü'nün yanına gittiğinde, Sürü Max ve Stevie ile ilgili kararları Charlie'nin büyükbabasına ve nihayetinde Charlie'ye bırakmıştı.

Stevie artık yazmak, çalmak ve hatta müzik hakkında düşünmek istemediğini söylediğinde Charlie sadece "O zaman ne *yapacaksın?*" diye sormuştu. Çünkü bir şeyler yapman gerekecek ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Charlie her zamanki gibi haklıydı. Stevie zihnini meşgul etmezse, işler herkes için kötüye gidecekti. Bu yüzden . . . Stevie fizik ve matematiğe odaklandı. Denklemleri ve bilimi seviyordu ve tüm bunların ardında her zaman belli bir düzeyde müzik bulmuştu. Sanatın. Bu konuda da bir dahi olduğu ortaya çıktı, bu da okuldaki tüm maddi ihtiyaçlarının başkaları tarafından karşılandığı anlamına geliyordu. Maddi açıdan babası sonunda müzik kariyerinden geriye kalanları da mahvettiğinden beri önemliydi. Üniversiteler, laboratuvarlar ve bazı zengin insanlar

On bir yaşına geldiğinde liseyi bitirmiş bir çocuğun velinimetisi olmak.

Şu anda hayat pek de iyi sayılmazdı. Avlanıyorlardı. Peki Stevie'nin müziği hayatına geri getirirken kendini rahat hissetmesini sağlayan neydi? Neden uzun zamandır olmadığı kadar sakin hissediyordu?

Günün erken saatlerinde hayvan formuna geçmiş olabilirdi. Bunu pek sık yapmazdı, ki bu şaşırtıcı değildi. Kutup ayıları ve boz ayılardan bile daha büyük, kaplan çizgili dev bir bal porsuğuna dönüştüğünde herkesi korkutmuştu.

Yine de Stevie ona en çok iyi gelen şeyin kız kardeşlerinin etrafında olmak olduğunu düşünmeye başlamıştı. Evet, Charlie'nin kaygısı ve takıntılı fırıncılığı zorlayıcı olabiliyordu ve Max, Stevie kaç kez boğazına yumruk atarsa atsın, Stevie'yle uğraşmaktan asla vazgeçmiyordu. Ama günün sonunda, onun için orada olduklarını bilmek ...

"Merhaba."

Stevie sesi duydu. Biri onunla konuşuyordu. Bir patates kızartması atıştırırken başını kaldırıp baktı. Yakışıklı adam belli belirsiz tanıdık geliyordu ama

...

"Hâlâ beni hatırlamıyorsun, ha?" diye tahmin etti gülümseyerek.

"Hatırlamalı mıyım?"

"Birbirimizi Livy Kowalski'nin dairesinde görmüştük. . lityumdan bayılmadan önce tavandan sarkıyordun. Ben Cooper."

Stevie bir kızartma daha aldı, ağzına attı, çiğnedi ... ve baktı. "Hâlâ bir şey yok mu?"

Stevie sessizce bakmaya ve yemeye devam edince, adam şöyle dedi.

"Belki kız kardeşimi hatırlıyorsundur." Ama Stevie bundan kuşkuluydu.

Dönüp seslendi, "Cherise! Buraya gel."

Genç ve güzel bir kadın geldi ve Stevie onu hemen süzdü. Bu kadın insan içine çıkmaktan hoşlanmıyordu. Kalabalıkların arasında olmaktan hoşlanmıyordu. Stevie, bir küçük travma daha geçirirse, ailesi ona göz kulak olmazsa tam bir agorafobik olacağını tahmin ediyordu. Ama bu istenmeyen psikolojik teşhis dışında ... hayır. Stevie'nin de bu kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Vay canına. Stevie. Şu haline bak!" Cherise söyledi. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler. . . sana."

"Seni hatırlamıyor. Ya da beni. Ya da kimseyi." "Kişisel bir şey değil."

"Gerçekten mi?" dedi Cooper adındaki erkek. "Çünkü kişisel hissettiriyor."

"Kafamda *çok fazla* bilgi var. Eğer bir şey önemli değilse, ondan kurtulurum."

"Bu nasıl kişisel olmaz?" Cherise usulca sordu.

"Kafamdaki pek çok insandan kurtuluyorum. Bunu kötü niyetli olmak için yapmıyorum. Ya da senden nefret ettiğim için. Sadece benim için önemli değilsin. Sabit diski temizlemek gibi bir şey. Hiç dinlemediğin tüm o şarkıları ya da işe yaramayan odak dışı resimleri ... sadece diskten silersin. Yani, o şeyleri neden saklayasınız ki?"

"Yine, bunun nasıl kişisel olmadığını

anlamıyorum." "Açık konuşmak gerekirse-"

Erkek kaşlarını kaldırdı. "Yani daha önce açık sözlü değil miydin?" "-Benim beynim önemli. Anlamsız saçmalıklarla doldurmayı reddediyorum. I

gerçekten başka ne yapacağımı bilmiyorum ... aman Tanrım." Stevie patates kızartmasını bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. Küçük gruplarına doğru yürüyen uzun boylu genç adama gülümseyerek, "Kyle?" diye sordu. "Aman Tanrım! *Kyle!*"

Stevie, Kyle Jean-Louis Parker'ın açık kollarına koştu ve ona sıkıca sarıldı. Arkasından, "*Onu* hatırlıyor musun?" diye seslendi.

"Elbette, Kyle'ı hatırlıyorum," dedi Stevie, bir kolunu Kyle'ın beline dolamışken, Kyle'ın kolu da onun omzuna dolanmıştı. "O Kyle."

Kyle başını salladı. "Kesinlikle. Ama bu adamları hatırlıyorsun, Stevie." Cooper'ı işaret etti. "Bay Needy." Cherise. "Patolojik olarak utangaç." Arkalarında yürüyen genç kadını işaret etti. "Genetik ucube."

"Ohhhhh! Tabii ya! Kardeşlerin!" "Ciddi misin?"

Cooper talep etti.

Cherise bunu yapmadan önce sessizce, "Ben gidiyorum," dedi.

Ve Stevie'nin şimdi Amerika'da bir yerlerde önemli bir bale topluluğunda baş balerin olduğunu hatırladığı kız kardeşinden de "Siktir git," geldi.

"Gördün mü?" Kyle işaret etti. "Genetik ucube üzgün çünkü beyni ancak bu kadarını yapabiliyor."

"İşte bu kadar. Ben yokum." Genetik ucube orta parmağını havaya kaldırarak uzaklaştı.

"Bekle," diye seslendi Cooper. "Toni bizimle burada buluşmaya geliyor... tamam, şey, o gitti."

"Bu kısıtlayıcı diyet onu kesinlikle huysuzlaştırıyor," diye gözlemledi Kyle.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu kardeşi.

"Çok daha açıklayıcı olman gerekecek." Ama kardeşi daha fazla uğraşmadan Stevie'ye döndü. "Peki sen New York'ta ne yapıyorsun?"

"Hayatım için kaçıyorum."

"Ah, pardon. Yine mi baban?" "Tabii ki."

"Perulu uyuşturucu lordları mı?"

"Kim bilir. Kız kardeşlerim burada ama."

"Oooh. Meşhur Charlie ve Max. Yıllardır onlarla tanışmak için can atıyordum."

"Artık tanışabilirsin. Onlara senin hakkında her şeyi anlattım. Şehirde ne yapıyorsun?"

"Başka bir sanat okulundan atılmış."

"Atılmadım," diye karşı çıktı Kyle. "Gitmem istendi çünkü bazı insanlar eleştiriye kaldıramıyor. Ya da tedavi edilmesi gereken bir borderline kişilik bozukluğuna sahip olabilecekleri önerisini."

"Borderline mı yoksa bipolar mı?" Stevie sordu. "İnsanlar genellikle bu ikisini birbirine karıştırıyor."

"Kesinlikle borderline. Bana bıçakla saldırdı. Neredeyse gözümü çıkarıyordu."

"O aslında herhangi biri olabilirdi, bir rahatsızlığı olsun ya da olmasın," diye mırıldandı Cooper.

Kyle, Stevie'ye itiraf etmeden önce kardeşine şöyle bir baktı: "Beni o kadar kısıkanıyor ki ne yapacağını bilemiyor."

"Kısıkanıyor mu?" Cooper sordu. "Seni mi?"

"Keşke benim ve sevgili tatlı Stevie'm kadar yetenekli olsaydın."

"Sevgili tatlı Stevie'n kadar yeteneğim var. Ve Tanrı biliyor, senden daha iyiyim."

"Gördün mü?" Kyle Stevie'ye dedi ki. "Hüzünlü hayal dünyasında nasıl yaşıyor?"

"Stevie hatırlamasa da ve farklı zamanlarda olsa da, biz
İkimiz de aynı maestro tarafından eğitildik. Hatta bir noktada birlikte çaldık."

"Ama dokuz yaşındayken yazdığın bir senfonide St. Petersburg Orkestrası'nı yönetmiş miydin? Hiç sanmıyorum," dedi Kyle kardeşi cevap vermeden önce.

"Hey, Coop."

Cooper döndü ve arkasında iri yarı bir erkekle onlara doğru yürüyen bir kadına el salladı.

Stevie onu görür görmez saçlarındaki yeleyi tanıdı. Stevie hemen Kyle'ın arkasına geçti ve uzun boyunu kullanarak onu engelledi.

Çok uzun zaman önceydi. Ve o çok gençti. Çok gençti. On yedi bile değildi. Hayatına girmiş, onu müziğe geri döndürmeye çalışmıştı. Onu kendi isteğiyle terk ettiği bir dünyaya geri çekmeye çalışıyordu. Ama Stevie onun sözünü dinlemişti çünkü o bir kedi değiştirendi ve Stevie aptalca onun da kendisi gibi olduğunu düşünmüştü. Onu anlayacağını düşünmüştü. Onun için her şeyin parayla ilgili olduğunu düşünmüştü ve bir noktaya kadar öyleydi de.

Ama o gün onu laboratuvarında köşeye sıkıştırmış, onu rahatsız eden şeyler söylemiş ama ona gidemeyeceğini hissettirmişti. Dinlemek zorundaymış gibi. Bir şekilde ona bir şey borçluydu.

Elbette o günler kız kardeşlerinin onu çok daha yakından izlediği günlerdi. Kendilerinin üniversiteye gidecek paraları yoktu ama onun kampüsünde takılmayı seviyorlardı.

Kız kardeşleri Stevie'nin laboratuvarına girdiğinde işler hızla kontrolden çıkmıştı. Ondan sonra polisler, davalar ve daha fazla tehdit vardı.

-Ta ki her şey yok olana kadar. Stevie hâlâ nasıl ve neden olduğunu bilmiyordu; sadece minnettardı.

Ama onu tekrar görmek. Bunca yıldan sonra bile. Hayatındaki tüm bu değişikliklerden sonra.

Stevie arkasını döndü ve kız kardeşlerinden hiçbirinin aniden ortaya çıkmaması için dua etti.

* * *

Coop, Toni'nin Cherise ve Oriana'nın menajeri olarak düşündüğü aslan gibi erkeklerle yanlarına yaklaştığı anda Stevie'nin uzaklaştığını gördü. Görünüşe göre sanatçıları temsil etme konusunda uzmanlaşmıştı ve onlara çok kârlı anlaşmalar yapmasıyla tanınıyordu. Ama Stevie'nin adamı gördüğünde verdiği tepki...

Kendisinden başka kimseyi umursamayan Kyle onun önüne geçerek kedinin görüş alanını kapatmaya yardım etti.

Stevie, Kyle'dan birkaç yaş büyüktü ama Kyle her zaman yetişkinlerle kendi yaşındaki çocuklardan daha iyi anlaşırdı. Onlarla nasıl konuşacağını bilmiyordu. Ancak onlara nasıl duygusal işkence yapacağını biliyordu, bu da kendi yaşındaki çocuklarla fazla zaman geçirmemesinin bir başka nedeniydi. Aileleri buna izin vermezdi.

Coop geçmişini düşündü ve yıllar önce Stevie MacKilligan'ın yeniden müzik piyasasına gireceğine dair çıkan haberleri hatırladı. Görünüşe bakılırsa bir menajer bulmuş ve onu bu işe ikna etmişti.

Dünya onun müziği ve tutkusu olmadan bir kayıptı. Sonra, söylentiler başladığı gibi aniden durdu. Geri dönüş olmadı. Bilimle uğraşmaya devam etti ve bu zor meslekte yangından mal kaçırır gibi ilerledi. Ama Coop bir Alman gazetesinde "Maestro Stevie MacKilligan'ın kız kardeşlerinin Amerikalı yetkililer tarafından vahşi bir saldırı nedeniyle soruşturulduğuna" dair küçük bir haber okuduğunu da hatırlıyordu. Coop, Stevie'nin kardeşlerini pek tanımadığı için fazla dikkat etmemişti. Endişelenmesi gereken kendi psikopat kardeşleri vardı. Henüz hiçbirinin gazetenin suç bölümünde yer almadığına şükrediyordu.

Coop şimdi Toni'nin yanındaki adamı inceliyordu. O boydaki erkekler için gerekli olan özel dikim takım elbisesini giymiş, saçlarını kontrol edemeyen kibirli bir aslan daha.

"Cherise ve Oriana nerede?" Toni sordu. "Onlara bizimle burada buluşmalarını söyledim."

"Şey . . . Kyle-"

"Tamam. Yeterince konuştuk." Kyle Amerika'ya döndüğünden beri Toni'nin sinirleri daha da gerilmişti. Coop'un otel odasına yapılan saldırı da buna eklenince kız kardeşi en hafif deyimıyla her zamankinden daha az sabırlı olmuştu. "Nereye gittiklerine dair bir fikrin var mı?"

"Cherise'i bilmiyorum. Ama Oriana hokey oyuncularını izlemeyi seviyor ve arkadaşının kardeşi onu antrenmanı izlemeye davet etti."

Toni'nin gözleri kısıldı. "O salaklardan biriyle mi çıkıyor?" "Bana hiçbir şey söylemedi. Kyle mı?"

"Umurumda değil."

Coop içini çekti. "Kyle'ın da umurunda değil."

"Antrenman sahasına doğru yürüyeceğiz. Cherise'i bulabilir misin bir bak lütfen."

"Tabii çoktan eve gitmediyse. Neden Oriana'yı aramıyorsun? Ya da mesaj atmıyorsun?"

Toni Coop'un yanından geçerken omzunu sevgiyle Coop'un omzuna çarptı. Onun tersliğinin kendisiyle bir ilgisi olmadığını anlamasını sağlıyordu. Şu anda takdir ettiği bir jestti bu.

"Anlaşılan," diye açıkladı aslan yanında yürürken, "beni telefonundan engellemiş. Küçük inek."

Coop gülümseyerek ikilinin köşeyi dönmesini bekledi ve Kyle'ın yanından geçerek Stevie'nin önünde durdu. Stevie ona bakmıyordu. Coop'un adını hatırlama zahmetine bile katlanamayan kendine güvenen sanatçı ve bilim adamı birdenbire Cherise gibi acı verici bir utangaçlığa büründü.

Bu konuda konuşmak istemediği çok açıktı ama Coop yine de bilmek zorundaydı. Doğrudan ama müdahaleci olmayan bir yaklaşım benimsemeye karar verdi.

"Küçük bir kız kardeşin olsaydı," diye sordu Stevie'ye, "onu işe alır mıydın?"

Kyle kolunu Stevie'nin omuzlarına doladı. Kendi kız kardeşlerine bile göstermeye zahmet etmediği bir koruma şekli.

"Eğer küçük bir kız kardeşim olsaydı," dedi Stevie, kollarını beline sararak, "onu o heriften mümkün olduğunca uzak tutardım." Kyle'a yaslandı ve ekledi, "Ve kız kardeşlerimin onu fark etmemesi için dua etse iyi olur."

* * *

Jai Davis, muayene masasında oturan melez kadına sıkılan kurşunların omzundaki yaradan çıkmaya başlamasını büyülenmiş bir halde izledi.

Charlie MacKilligan'a göre, vücudunun yaptığı şey buydu. Yara dikişsiz, ameliyatsız, içeriden iyileşmeye başladı. İlk başta, Charlie oturup üç yıllık bir *Vogue* okurken yaradan enfekte sıvı aktı. O kadar çok sıvı akıyordu ki Jai kızın acımasız, muhtemelen ölümcül bir ateşi olmamasına şaşırdı. Sonra, biraz kan.

O noktada Charlie "Neredeyse bitti." dedi.

Melezin buna alışık olduğu belliydi. Hangi aşamada olduğunu anlamak için yaraya bakmasına bile gerek yoktu. Hâlâ bir dergi okuyordu.

Jai ve Ellen beklediler ve otuz dakika sonra ... kurşunlar. "Bu büyüleyici."

"Öyle mi?" Charlie sordu.

"Sanırım senin için değil. Bu ne kadar sık oldu?" "Yıllar içinde birkaç kez."

"Birkaç kez vuruldun mu?"

"Sadece vurulmadım. Birkaç bıçaklı kavga, bar kavgası oldu. Bir keresinde pitbull ile kavga ettim ama o başlattı."

"Tabii ki o başlattı."

Üçüncü kurşunun parçaları dışarı kaydı ve dışarı çıktıktan sonra deri kendi kendine kapanmaya başladı.

"İnanılmaz." Jai doğruldu ve Charlie'nin önünde durana kadar yürüdü. "Gerçekten inanılmaz. Beden değiştirdiğinde daha hızlı mı iyileşiyorsun?"

"Ben yer değiştirmem."

Jai şaşırmişti. Yer değiştirmeyi reddeden birkaç şekil değiştiren duymuştu. Şekil değiştirmenin şeytani bir şey olduğunu düşünen her daldan dindar bağnazlar. Bu dişi de onlardan biri miydi? "Bu ahlaki bir seçim mi?"

Charlie kaşlarını çatarak Jai'ye baktı. "Ha?"

"Vites değiştirmemeniz ahlaki bir seçim mi?"

"Bu neden ahlaki bir seçim olsun ki? Şekil değiştirmenin ahlaki açıdan yanlış bir tarafı yok." Hafifçe yana eğildi. "Şu garip, çılgın dindar insanlardan mısınız?"

"Hayır, hayır." Jai kıkırdadı. "Ben aslında Budistim. Ama sen Budist *olmadığını* söylemiştin. vardiya."

"Oh. Peki, başka şekilde ifade edeyim. Ben *yer değiştiremem*."

Jai kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yapamaz mısınız?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Kız kardeşlerim çok erken yaşta yer değiştirmeye başladılar, ama ben? Ben yapamadım. Ve büyükbabamın tüm sürüsü ben ergenliğe girdikten sonra yıllarca benimle çalıştı. Ama pençeler ve dişler dışında ..." Omuz silkti. "Vites değiştirmiyorum."

"Sen . Bu senin için sorun değil mi?"

"Şey ..." Bir an düşündü. "Gerçekten iyi iyileşiyorum. Demir gibi kemiklerim var. Ve yer değiştirememem babamın hiçbir şeyi doğru yapamadığının bir kanıtı. Yani ben iyiyim."

Jai güldü. Charlie'den hoşlanıyordu. Sıra dışıydı. Gerçi daha önce hiç şekil *değiştiremeyen* biriyle tanışmamıştı. Şekil değiştirdiğini bilmeyen birkaç kişiyle tanışmıştı. Hayatlarını tam bir insan olarak yaşamış ve ergenlik çağına girdiklerinde insana dönüştükleri o mükemmel anı yaşamamış olanlarla. Nadiren de olsa oluyordu.

Ama Charlie'nin hikayesi hiç de böyle değildi. Jai'nin şimdiye kadar tanıştığı en tuhaf melez oydu ve pek çok melezle tanışmıştı. Üç eyaletli bölgede büyük ve hâlâ büyümekte olan bir melez grubu vardı ama Charlie şimdi onların arasında ve onlardan ayrı bir yerde duruyordu.

En azından Charlie'nin bu konuda bir espri anlayışı vardı. Kendisi hakkında mızızlanmasından daha kötü bir şey olamazdı. Jai böyle insanlardan nefret ederdi. Onlara her zaman kurban demeyi severdi.

Jai'nin cep telefonu ceketinin içinde titredi ve hızlıca bir göz attı. Telefonu cebine geri koyarak ilerledi ve Charlie'nin yarasına bir kez daha baktı. Yara izi çirkindi ama Jai enfeksiyon ya da iç hasara dair kalıcı bir kanıt göremiyordu.

"Giyin," diye emretti, "hemen döneceğim."

Jai koridorda muayene odalarını bekleme salonundan ayıran büyük cam pencerelere doğru ilerledi. Sandalyelerin arasında duran en iyi arkadaşını gördü. Ne yazık ki Cella Malone tek başına değildi. Yanında o köylü av köpeği vardı.

Jai kalın cam kapıyı açtı ve bekleme odasına girdi. "Hey, n'aber?"

Cella başını muayene odalarına doğru salladı. "İçeride Charlie MacKilligan var mı?"

Bu doğrudu, Jai en iyi arkadaşını seviyordu. O sadece bir en iyi arkadaş değildi. Aileden biriydi. Kızları -ikisi de on yedi yaşına bile gelmeden -Yakın kuzenler gibiydiler. Ama Jai Marcella Malone'u ne kadar sevse de, Marcella Malone hakkında kendine yalan söylemezdi.

"Bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun," diye yanıtladı Jai. "Doktor-hasta ayrıcalığı." "Şekil değiştirenler için mi?"

"Herkes için, salak herif. Bunu biliyorsun."

"Bakın," diye devam etti Cella, "ayrıntılara giremem-"

"Duymak istemiyorum."

"-ama gerçekten ihtiyacımız

var-" "D u y m a k

istemiyorum." "-Çocukla

konus."

"Git buradan, Cella."

Jai cam kapının kapandığını duydu ve döndüğünde bir erkeğin kendisini geçip muayene odasının koridoruna girdiğini gördü.

"Cella, ne yaptın sen?"

"Güven bana. Ona sadece beş dakika ver."

Jai gözlerini kocaman açarak arkadaşıyla yüzleşti. Dehşete kapılmıştı. Arkadaşının ne iş yaptığını biliyordu. Av köpeği arkadaşının neyle *tanındığını* duymuştu. Cella'nın Jai ve Malone ailesiyle takılmadığı zamanlarda ne tür insanlarla takıldığını biliyordu.

Jai hastasına yardım etmek için muayene odasına geri dönmek istedi ama Cella kolundan tutup onu yerinde tuttu.

"Beş dakika," dedi sakın ve soğuk bir sesle. Tam da Cella'nın öldürdüğü gibi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yardımsever, tam insan hemşire Charlie'ye giymesi için temiz bir tişört vermişti ve tişörtü aşağı doğru çekerken - o kadar büyüktü ki dizlerine kadar geliyordu - önünde ne yazdığını gördü.

"Etoburlar," diye okudu. "Zekice."

"Yerel profesyonel hokey takımı," dedi hemşire gülümseyerek, Charlie'nin iyileşme sürecinin kalıntılarını silmekle meşguldü. İtiraf etmeliydi ki, kendi başına temizlemek zorunda kalmadığı için memnundu. Vücudunun iyileşmek için yaptığı şey iğrençti ama yine de bunun için minnettardı.

Hemşire kirli şeyleri özel bir çöp kutusuna attı, lateks eldivenlerini çıkardı ve onları da attı.

"Birazdan döneceğim."

"Tamam."

Hemşire gitti ve Charlie üzerinde iğrenç bir şey olmadığından emin olmak için kot pantolonuna baktı. Yoktu, bu yüzden üzerinde dev harflerle *Carnivore* yazan tuhaf siyah, gümüş ve beyaz bir tişört giyerek dünyaya çıkarken kendini rahat hissediyordu.

Tişört yalan söylemiyordu.

Charlie aşağı uzanarak bordo Converse spor ayakkabılarını aldı ve muayene masasının üzerine koydu. Odanın kapısı açılıp başını kaldırdığında hemşireyi ya da doktoru görmeyi bekliyordu ama ikisi de değildi.

Yine de orada kimin durduğunu görünce kaşları iyice çatıldı.

"Dutch?" diye sordu, onu gördüğüne çok şaşırmıştı. "Sorun nedir?" Endişesi daha da artmıştı. "Arabayı bulamadılar, değil mi?"

"Hayır, hayır. Hepsi bitti. Sadece seninle konuşmam gerek, gerçekten hızlıca." "Ne hakkında?"

"Um ..." Başını çevirdi ve Charlie iç geçirdi. "Max ne yaptı?"

"Ne yaptı? Oh. Hiçbir şey. O hiçbir şey yapmadı." "O zaman sen ne yaptın?"

"Şey ..."

"Bak," dedi, spor ayakkabılarından birini çekerek, "Max'in beceriksizliklerini ödeyeceğim, ama seninkileri ödemeyeceğim. Ailen var, onlardan para iste."

"Senden para istemiyorum." "O zaman ne?"

Her şeyi anlatmadan önce bir an daha durakladı. "Daha önce evinize gelen insanlar . . . sana zarar vermek için orada değillerdi, Charlie. Seninle konuşmak istediler. Başlangıçta sadece Max'le konuşmak istediler ama seni, Stevie'yi ve Max'i gördükten sonra ... anladığımı kadarıyla ...

Bronx'ta *nadir bulunan* bir form, hepinizle konuşmak istiyorlar. Bir iş hakkında."

İkinci ayakkabıyı unutan Charlie dimdik ayağa kalktı; zihni çalkalanıyor, Dutch'ın ona söylediklerini anlamaya çalışıyordu.

"Sen," dedi parmağını göstererek. "O insanları bize sen gönderdin. Çatıda gördüğüm insanları. Bizi izleyenleri."

"Max'i iş başında görmek istediler ve ... şey ... öyle oldu ki, Max iş başındaydı. Ama sen ve Stevie de iş başındaydınız. Yani, gerçekten işe yaradı."

"Öyle mi oldu?"

"Evet. Sizinle gerçekten ilgileniyorlar ve size söylemeliyim ki . . .bu harika bir iş, Charlie. Mükemmel para. Avantajlar. Koruma. Bir süredir Max'i onlara bağlamak istiyordum ama ..." Omuz silkti. "Bu konuda çok mutlu olmayacağımı biliyordum."

"Gerçekten mi? Gerçekten mutlu olmayacağımı biliyor muydun?"

"Bak Charlie, bunca yıldır benim için deli olmadığını biliyorum. Neden olduğundan emin değilim. Ben harikayım. Ama Max ya da Stevie'yi incitecek bir şey yapmayacağımı sen bile biliyorsun. Sizi seviyorum çocuklar."

Charlie ağzının kenarını kaşıdı. Orada küçük bir kaşıntı vardı.

Ama sonra parmakları onu rahatsız etmeye başladı ve bir elini yumruk yapıp diğerinin avuç içini üzerine koydu ve parmak eklemlerini kırdı. Aynı şeyi diğer eli için de yaptı.

"Şimdi Charlie," diye yatıştırmaya çalıştı Dutch, "bu konuda sakın olalım. Seni çok sevdiğimi biliyorsun, ama bana kızmana da izin vermeyeceğim. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

"Evet," dedi sakince. "Anlıyorum."

* * *

Berg, Dag'ı ters yöne gönderdikten sonra, iki MacKilligan kardeşten birini aramaya devam etmişti. Max'in nerede olduğunu biliyordu, bu yüzden yoğun bir şekilde Charlie ya da Stevie'yi bulmaya odaklanmıştı. Tercihen ikisini de.

Sağlık merkezine -tüm sporcuların "yırtık arter onarımı" için gittikleri yere- girdiğinde neden geldiğinden emin değildi. Belki de Stevie'nin burada olması mantıklı görüldüğü içindi. Tıp mesleği konusunda oldukça rahat görünüyordu.

Ama etrafına hızlıca bir göz attığında ve bakışları bir Smith Sürüsü dışısının sarı gözlerine kilitlendiğinde, MacKilligan kardeşlerden en az birini burada bulma konusunda muhtemelen haklı olduğunu fark etti.

Ayrıca başlarının gerçekten belada olduğunu da fark etti.

Berg gülümsedi ve boz kamburunun büyümesine izin vermek için doğal dürtüsüyle savaştı. Saldırılarına güç katıyordu ama Smith Sürüsü'nün üyeleri söz konusu olduğunda dikkatli olmalıydı. Onlar diğer kurtlar gibi değildi.

Elini arkasına kaydırdı ve parmaklarını silahının kabzasına doladı.

"Berg!" Cella Malone tezahürat yaptı. "Burada olmana çok sevindim."

"Hey, Cella." Cella Malone'u oldukça iyi tanıyordu. Ve ondan hoşlanıyordu. Ama onun kim ve ne olduğunu asla unutmamıştı. "Ee, neler oluyor?"

"O silahı çıkar evlat," dedi Dişi Kurt artık ona bakmadan, "ve bu yaptığın son şey olacak."

Cella şaşkınlıkla kaşlarını çatdı, bakışları onunla Smith Sürüsü'nden arkadaşı arasında gidip geliyordu.

"Bekle," dedi Cella, Dr. Davis'ten uzaklaşıp ona doğru yürüyerek. Onu kokladı. "Onların evindeki *sendin*. Dur bakalım... MacKilligan kardeşlere *zarar vermek* istediğimizi mi düşünüyorsun?"

Berg onun sessizliğinin sorusunu yanıtlamasına izin verdi.

"Oh, Tanrım, hayır. Hayır! Olan şey bu değil." "Uh-huh."

"Bana inanmıyor musun?"

"Sana inanmıyorum," dedi Dr. Davis odanın diğer ucundan. "Jai . . . yardım mı ediyorsun?" Cella sahte bir tatlılıkla sordu.

Dr. Davis cevap vermeyince Cella yeniden ona odaklandı. "Öyle olduğumuzu nasıl düşünebileceğinizi anlayabiliyorum . . . ama değiliz. Aklımızdan geçen en uzak şey bu. Sadece bir sohbet. Tek istediğimiz bu. Yani, eğer sadece-"

Muayene odalarından gelen bir gürültü Cella'nın sonraki yalanlarını kesti ve Berg tüm kadınların yanından geçerek cam kapıya doğru ilerledi. Daha yeni açmıştı.

Muayene odalarından birinin camları ve panjurları patladığında -hemşireler, hasta bakıcılar ve diğer doktorlar panikle kaçışmaya başladılar- sinir bozucu bir gelincik koridorun zeminine sertçe indi.

Birkaç saniye sonra Charlie Dutch'ı takip ederek dışarı çıktı ve ona ters ters baktı.

"Mantıklı davranmıyorsun!" Dutch bunu söylerken Charlie uzandı, elini Dutch'ın boğazına doladı ve adamı yerden kaldırdı. Hem de tek eliyle.

Berg dürüst olmak zorundaydı. Charlie'nin ne kadar güçlü olduğunu fark etmemişti. Dürüst olmak gerekirse, bunu çok tahrik edici bulmuştu.

Berg başını sallayarak kendini ve durumu kontrol altına almaya çalıştı. "Charlie, bırak onu!"

"O yalancı bir bok çuvalı," diye hırladı sıkılmış dişlerinin arasından. "Ve bu orospu çocuğunu bir *simet* haline getireceğim."

"Yüce Tanrım," diye iç geçirdi Dişi Kurt, Berg'i iterek koridora çıktı. Cella onun arkasından geldi. Berg Cella'yı durdurmaya çalıştı ama Cella kolunu çekip yoluna devam etti.

"Hayatım," dedi kurt, Charlie ve Dutch'ın yanında durarak, "çocuğu hemen yere bırakmalısın. Çirkinleşmemi istemezsin."

Charlie kurda bakmadı bile. Onu fark etmemiş gibi davrandı. Onu nasıl fark edemezdi ki? Sürü arkadaşları onu Smith Sürüsü hakkında uyarmamış mıydı? Her *yerdeki* tüm şekil değiştirenlerin Smith Sürüsü'nü bildiğini sanıyordu. Ve özellikle Dee-Ann Smith'i.

Charlie'nin parmakları Dutch'ın boğazında sıkılaştı ve gelincik mavinin tehlikeli bir tonuna dönüşmeye başladı.

Berg daha görmeden Dee-Ann Smith bir yerden bir bıçak çıkarmış ve Charlie'nin koluna doğru sallıyordu. Muhtemelen onu kesmek için. Muhtemelen onu cinayete meyilli öfkesinden kurtarmak için.

Ama yine de gözlerini Dutch'tan ayırmayan Charlie, boştaki eliyle Dee-Ann'ın bileğini hamlesinin ortasında yakaladı ... ve orada tuttu.

Charlie bakışlarını yavaşça gelincikten kurda çevirdi. Gözlüklerinin arkasındaki gözlerinin rengi değişti. Dee-Ann bundan hoşlanmamış gibiydi ve kolunu çekmeye çalışırken dişlerini serbest bıraktı.

Charlie'nin dudakları dişlerinin üzerinden geriye doğru çekildi ve yavaşça, sıra sıra büyük dişler diş etlerinden aşağı indi. Tam olarak kurt dişi sayılmazlardı. Ama tamamen bal porsuğu da değillerdi. Daha çok ikisinin tuhaf bir karışımı gibiydiler ve korkunçtular.

Sonra çenesi açıldı ve açılmaya devam etti, sarı gözleri parlıyordu, Cella'nın dişlerinin düşmesine neden olan bir hırıltı çıkardı.

Charlie'nin sırtı Dişi Kaplan'a dönüktü ve bu da Cella'nın hoşuna gidiyordu. Hiçbir şey onu engellemeden Charlie'ye doğru atladı. Onu durduracak hiçbir şey yoktu. Pençelerini çıkardı ve uzattı.

O saniyede Charlie sağa döndü ve Dee-Ann'i şok geçiren Cella'nın üzerine fırlattı, böylece iki Dişi avcı çarpışarak duvara çarptı ve yere düştü.

Arkasında Jai'nin soluşunu duydu, dağ aslanının arkadaşına yardım etmek için yer değiştirmeye başladığını hissetti.

"Hayır," dedi ona. Çünkü bunun sonu sadece kötü olabilirdi. Özellikle de

Charlie'nin hâlâ Dutch'ı tuttuğunu gördüğünde.

"Bana yalan söyledin," dedi Charlie, ayakları yere bile değmeyen Dutch'ı duvara doğru iterek. "Bana ve kız kardeşlerime ihanet ettin. Ve hainler hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Dee-Ann ayağa kalkmayı başardı, bıçak hâlâ elindeydi. Tekrar Charlie'ye saldırdı.

Charlie avını bıraktı, döndü ve Dee-Ann'in tüm kolunu yakaladı. Kurdu duvara çarptı ve dirseğini boğazına geçirerek onu orada sabitledi. Dizini yukarı kaldırdı ve Dee-Ann'in karnının alt kısmına indirdi.

Başını sallayan Cella ayağa fırladı ve Charlie'ye tekrar arkadan saldırdı.

Bir dirseği Dee-Ann'in boğazındayken Charlie aniden belinden döndü ve diğer dirseğini geriye, doğrudan Cella'nın yüzüne getirerek burnunu kırdı. Kan fışkırdı. Charlie elinin düz kısmını Cella'nın göğsüne vurdu ve onu iterek Dişi Kediye koridorun diğer tarafına uçurdu.

Charlie boşta kalan elini Dee-Ann'in koluna doğru götürürken bir yandan da kolu ileri doğru çekti. İkisi çarpıştı ve Berg kemiğin kırıldığını duyunca irkildi.

Dee-Ann acıdan inledi ve elindeki bıçağı düşürdü.

"Charlie!" Berg, Dee-Ann'in boynunu kırmaya odaklanmak üzere olduğundan korktuğunda seslendi. Tüm Smith Sürüsü'nün MacKilligan kardeşlerin peşine düşmesine neden olacak bir hamleydi bu. Onları hiçbir şey kurtaramazdı. Hiçbir şey.

Charlie dondu kaldı ama ona bakmadı. Onun dikkatini çekmek için bir şeyler aradı. Sadece çekmek için değil, tutmak için de. Beş saniyeden az sürdü.

"Stevie'yi bulamıyorum. Max nerede olduğunu bilmiyor."

Ona baktı ve sarı gözleri kahverengiye döndü. Dee-Ann'in parçalanmış kolunu tutmayı bıraktı ve uzaklaştı. Ama Dee-Ann bir Smith olarak yere düşmedi. Yardım istemedi. Sadece acı içinde nefes nefese kaldı ve Charlie'ye ters ters baktı.

Charlie, Dee-Ann Smith'e ters bir yumruk atmak için kısa bir süre durakladı ve Dişi Kurdu koridorun aşağısına doğru savurdu.

Birkaç adım daha attı, sonra tekrar durdu, bu sefer sansarın yanında. Ona üç, tamam, belki beş kez tekme attı.

Bundan sonra Charlie Berg'e doğru yöneldi. Ama aniden yine durdu ve parmağını kaldırdı.

"Charlie, hayır-"

Ama az önce çıktığı muayene odasına geri koşmuştu bile. Birkaç saniye sonra elinde bir spor ayakkabıyla geri döndü. O ana kadar kızın kavgada olduğu süre boyunca sadece bir ayakkabı giydiğini fark etmemişti.

Onun yanında durdu, bacağını kaldırdı ve spor ayakkabısını çekti.

"Hadi," dedi işi bittiğinde. "Sanırım onu nerede bulacağımı biliyorum."

* * *

Britta antrenman kıyafetlerini giyerek buzda kaymaya başladı. İki yıldır Carnivore antrenman takımındaydı. Kendisine ikinci sıra pozisyonu teklif edilmişti ama programı o kadar düzensizdi ki takımın ona ihtiyacı olduğunda hazır bulunmayı taahhüt edemiyordu. Ve eğer bu işi doğru yapamayacaksa, uğraşmak da istemiyordu.

Ayrıca, ikinci yedek olarak teklif edilmek biraz aşağılayıcıydı ama takımı yöneten şirret baş antrenör Dişi Kedi'den de daha azını beklemiyordu.

Britta buzun yarısını geçmişti ki aniden durdu ve soluna baktı.

"Huh."

Yönünü değiştirdi ve hokey kıyafeti giymiş kadının yanına doğru patenle kayd.

"Max?" dedi durduğunda. "Burada ne işin var?" Porsuk omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Neden hokey kıyafeti giyiyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Paten kaymayı biliyor musun ki?"

"Şey, Wisconsin'de donan bir gölün yakınında birkaç yıl geçirdim. Diğer liseli çocuklarla orada kaymaya giderdik. Yani . . . Bir çemberin içinde ileri doğru kayabilirim."

Britta yüzünü buruşturdu. "Hokey oynamak için bundan daha fazlasını yapman gerekir."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Ama bu iri adam bana hokey kıyafeti giydirdi ve beni gerçekten dinlemedi. Kimseyi dinlemediğini hissediyorum."

"1.80'in üzerinde mi? Cengiz Han'la *tanışmış* gibi mi görünüyor?"

"Evet. Bu o."

"Bu Bo Novikov. Geçen yıl takım kaptanı oldu. O zamandan beri kontrolden çıktı. Sekiz tane falan infazcı değiştirdi. Sanırım ikisi hâlâ rehabilitasyonda."

"İlginç. Peki infazcı hangi pozisyonda?"

"Aslında bir pozisyon değil. Resmi bir pozisyon değil. Sadece kirli oynayan ya da takım üyeleriyle kavgaya etmeyen herkesin kışına tekmeyi basan oyuncu."

Max bir süre sessiz kaldıktan sonra "Bunu yapabilirim" dedi.

"Ama yine de paten kaymayı bilmen gerekiyor." Max ağzını açtı ve Britta hemen ekledi, "Geriye ve ileriye."

"Ah. Evet. Bu bir sorun."

"Novikov'a bunu yapamayacağını söylememi ister misin? Cümlemin ortasında çekip gitmeden dinlediği birkaç kişiden biriyim. Ve kardeşimin sızlanmasını duymak istediğimden emin değilim çünkü sen yaralandın ve Charlie buna çok kızdı."

"İşin içinde silah var mı?"

"Buz hokeyinde mi?"

Hayır."

"Bıçaklar? Ya da bombalar? Ya da Perulu uyuşturucu lordları?" "Bildiğim kadarıyla hayır."

"O zaman Charlie'nin umurunda olmaz."

Bo Novikov patenle ikilinin yanına geldi, durdu ve **b i r** ileri bir geri baktı.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sordu, biraz paranoyak görünüyordu.

Max, "Sadece ölümünü planlıyorum," diye cevap verdi. Sonra da güldü. "Şaka yapıyorum!" "Komik." Britta boğazını temizledi ve Novikov'a şöyle dedi.

"Kayamıyor." "Ayakta duruyor. Bu umut verici."

"Öyle mi?"

* * *

Dee-Ann kırık kolunu göğsünde tutarak daha önce hiç sormadığı bir soru sordu: "Yaşlanıyor muyum?"

"Hayır." Gruptaki az sayıdaki porsuktan biri olan Dutch, kollarını kaburgalarına dolamış, yanağından, boynunun yanından ve ağzından kanlar akarken kendini oturur pozisyona zorladı. Bu sonuncusu özellikle rahatsız ediciydi. "Sadece çok sinirliydi."

"Makul davranacağını söylemiştin," diye suçladı Malone, kırık burnu yüzünden sesi boğuk çıkıyordu. Kedi doktor onun önünde diz çökmüş, parçaları yerine koymaya çalışıyordu.

"Bir MacKilligan için ... bu makuldü. Özellikle de Charlie MacKilligan ve kız kardeşleri söz konusu olduğunda."

Dee-Ann, Dr. Davis'e ters ters baktı. "Hey. Cat! Bana yardım eder misin? Kolum kırıldı."

Davis Dee'ye zar zor baktı. "İyileşecektir."

"Bunu düzeltmeliyim." Dutch kendini zorla ayağa kaldırdı.

"Bir şeyler yapsan iyi olur yoksa onları yere sermek zorunda kalacağız."

Dutch, kaburgalarında yarattığı acıya rağmen Dee-Ann'in önünde çömeldi ve "Arkadaşlarıma iş teklifi ve gülümseme dışında bir şeyle yaklaşırsan, endişelenmen gereken son şey MacKilliganlar olur, Smith," dedi.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Evet," diye kayıtsızca cevap verdi. "Ben bir Wolverine'im. Biz deliyiz." Sırıttı. "Ve daha ailemin ve arkadaşlarımin geri kalanıyla tanışmadın bile. Sen ve Grup ... MacKilligan'lardan uzak durun. Onları ben hallederim."

Yavaşça tökezleyerek dışarı çıkmadan önce inleyerek ayağa kalktı.

O gittikten sonra Dee-Ann Malone'a baktı. "Çocuk kaba bir uyanış yaşayacak."

"Öyle mi?" Malone sordu. "Sadece o sürtüklerden biri kıcımıza tekmeyi bastı. Ve biz en iyisiyiz. En iyisi!" Gözleri şaşı oldu. "Ow."

"Evet," dedi Davis, "Bağırmamanı tavsiye ederim, tatlım."

"Kimse bana yardım etmeyecek mi?"

Davis birini işaret etti ve bir hemşire Dee-Ann'in önüne çömeldi. "Bir doktor bile bulamıyor musunuz?" Dee-Ann şikayet etti.

Dee-Ann'in kolunu dikkatle inceleyen hemşire, "Beni zımba tabancamı almaya zorlamayın," diye uyardı.

Malone telefonunu kaldırarak, "Başka bir sorunumuz daha var," dedi. "Az önce bir mesaj aldım. BPC bu tarafa doğru geliyor."

Ayı Koruma Konseyi. Ayı ulusunun uluslararası koruma ajansı.

"Neden?" Dee-Ann sordu.

"Sadece bir tahmin ama Berg o deli sürtüğü ikimizin de işini bitiremeden buradan çıkaran kişiydi. Belki de BPC'den onu ve kız kardeşlerini korumasını istemiştir."

"BPC bal porsuklarından *nefret eder* ve bu kızların hiçbiri ayı ile karışık değildir. Yani BPC'nin koruyacağı melezler değildir."

"Belki takas edecek bir şeyi vardır. Ya da BPC'de yüksek mevkide bir aile üyesi. Her iki durumda da Ric'i arasak iyi olur."

Arkadaşı mı? "Ne için?"

Malone çoktan morarmış ve şişmiş iki gözüyle ona baktı. "Çünkü senin ve benim aksime Ric hiçbir düğünde aylarla dövüşmedi."

"Bu bizim hatamız değildi."

Malone içini çekti. "Tatlım, kimsenin umurunda değil."

"Ric'i aramıyorum. Bunu ben hallederim. O kızları Grup ofislerine götüreceğiz ve oradan devam edeceğiz."

"Nasıl? On yıldan uzun süredir tanıdığım bir adamı dinletemedik bile. Yeni bir yere bile taşınmadan sadece bir konuşma. Daha iyisini yapabileceğinizi size düşündüren nedir?"

Dee-Ann sağlam kolunu kullanarak telefonunu aldı. "Etrafta oturan ve benim söylediklerimi yapmak için para alan bir grup insan var."

"Bu beni rahatlatmadıysa kusura bakmayın."

Dee-Ann ayağa kalktı. Hemşireye, "Bana bir askı getir," dedi. "Sen de kedicik arkadaşınla orada otur, güzel görünmeye çalış."

Malone yüzündeki kana rağmen sırtı ve "Senin aksine, Fido, denemek zorunda değilim," diye cevap verdi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Britta irkilerek uzandı ve bal porsuğunun kolunu yakaladı. Max'i ayağa kaldırdı.

"Buna bir son vermeliyiz," dedi Britta tekrar.

"Ben iyiyim."

"Daha sana dokunmadık bile," diye açıkladı Britta. "Üzerinde kimse yokken bile kayamazsın."

"Öyle görünüyor, değil mi?"

Çapulcu onlara doğru kaydı. Durdu. "Ne oldu?" Novikov sordu. Britta araya girmeye karar verdi. "İşi bitti."

"Daha yeni başladık."

"Ama yine de çok kan kaybediyor."

Novikov kaşlarını çatı. "Sen takımda bile değilsin. Sen antrenman oyuncusun."

Britta Novikov'un önünde patenle kaydı. "Ne demek istiyorsun?" "Demek istediğim, bunun seninle hiçbir ilgisi yok." "O bir arkadaş. Ona yardım ediyorum."

Max onun koluna dokundu. "Arkadaş mıyız?" diye sordu. "Sessiz, ufak tefek bir kadın."

"O iyi," diye ısrar etti.

"İyi değil. Paten kayamıyor."

"Öğrenebilir."

Smith Sürüsü'nden bir kurt olan Reece Lee Reed üçlünün etrafında kayarak sordu: "Bugün antrenman mı yapıyoruz? Yoksa kız arkadaşlar gibi çene mi çalıyoruz?"

Novikov gözlerini Britta'dan ayırmadan yumruğunu savurdu ve zavallı Reece'i buzun üzerinden karşı duvara doğru uçurdu.

"Woowooooow," dedi Max usulca.

"Ona profesyonel seviyede hokey oynayacak kadar iyi kaymayı öğretemeyiz. Bu mümkün değil. O küçükçük adamların oynadığı tam *insan* hokeyi gibi değil. Aralarında bir tane bile domuz yok. Bu sadece onu öldürülmeye hazırlıyor."

"Beni kızdırıyorsun."

"Kusura bakma, benim mantığım senin bir kadını kuduz köpek gibi kullanmaya yönelik histerik planlarına ters düşüyor."

"Ben aslında bir bal porsuğuyum."

"Kapa çeneni. Kapa çeneni," diye
hırladı Britta.

Max de bir süreliğine öyle yaptı. Ama sonra, Britta ve Novikov didişirken, aniden ikilinin arasına girdi ve bir bacağını Novikov'a doğru kaldırdı. "Çıkar şu pateni."

Novikov ne yaptığının farkına varmadan -çılgın planını mantıklı kılmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki- pateni hızla çözdü. Sonra Max onu kaldırdığında diğerini de çözdü. Patenleri çıkardıktan sonra buzun üzerinde yürümeye başladı, önce hokey tişörtünü, sonra dirsekliklerini çıkardı. Sonra da omuzluklarını. Omuzlukları buza bıraktığında, küçük kadın aniden havalandı.

Bu hareketi fark eden Britta ve Novikov tartışmayı bırakıp izlemeye koyuldular.

Max buzun üzerinden geçerek tribünlere çıkan merdivenlere doğru ilerledi.

Britta, Coop'un ablasının tribünlerde durmuş bir aslanla konuştuğunu fark edince, "Uh-oh," diye mırıldandı. Sırtı Max'e dönüktü, bu yüzden çılgın bal porsuğunun ona doğru geldiğini bilmiyordu.

Britta, Coop'un kız kardeşinin katledilebileceğini düşündüğü şeyi durdurmak umuduyla oraya doğru kaymaya başladı. Doğru, Toni Jean-Louis Parker onun sınırlarını bozuyordu ama Britta onun da zarar görmesini istemiyordu.

Ama daha pistin enine boyuna inmeden Max aniden seyircileri oyundan koruyan koruyucu cam duvara doğru döndü. Pençelerini kullanarak yukarı tırmandı ve üzerinden geçti. Aşağı indiğinde, tribünlerde Toni'nin durduğu yere doğru koştu. Toni'nin yaklaşık dört tribün kadar aşağısına geldiğinde porsuk kendini yukarı ve aslanın üzerine fırlattı.

Max aslanı yere çarpıp acımasız yumruklarıyla kediyi hırpalamaya başladığında Toni irkilerek geri sıçradı.

Porsuğun öfkesinin odağında Toni'nin olmadığını anlayan Britta yavaşladı. Belki de bu Max'in eski erkek arkadaşıydı. Britta'nın geçmişinde çiğneme oyuncakları gibi tokatlamaktan hoşlanacağı birkaç erkek vardı.

Aslanın neler olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Ama anladıktan sonra karşılık vermeye başladı. Önce Max'i itmeye çalıştı, sonra da sırtına yumruk attı. Ama Max onun darbelerini hissettiyse bile, bunu söyleyemezsiniz.

Çığlık atmadı, hırlamadı ya da bir şey söylemedi. Sadece yumruklamaya devam etti. Sonunda aslanın koca kafasını yakaladı, parmakları yelesine gömüldü ve iki, üç, beş kez yere çarptı.

Aslan sersemlemiş gibi görüldüğünde Britta, Max'in elini hokey pantolonunun içine soktuğunu ve Britta, Novikov ve Reed'in ona doğru fırlamasına neden olan bir bıçak çıkardığını izledi.

Max kolunu başının üzerinde salladı. Uç, aslanın göğsüne doğru kavis çizmeden saniyeler önce parlak stadyum ışıklarında parladı.

Ona asla ulaşamayacaklardı. Üçü de hızlıydı ama Max ve kılıcı kadar hızlı değillerdi.

Ama Britta denemek zorundaydı. Bu onun doğasında vardı.

Vücudunu olabildiğince zorlayarak aslanın göğsüne ulaşmaya çalıştı- Aslanın göğsünden birkaç santim ötede, Max'in bileği yakalandı. Tutuldu.

Charlie kız kardeşini yukarı çekip uzaklaştırdı, onu merdivenlere doğru çekti ve bir bakıştan başka bir şey yapmadan orada tuttu.

İkili birbirlerine baktı, ikisi de konuşmadı. Sadece kardeşlerin anlayabileceği sessiz bir konuşma.

Sonunda Max sırtıttı ve bıçağı hokey pantolonunun içine geri soktu.

Sanki bıçakları tutmak için yapılmışlardı.

Max merdivenlerden yukarı çıktı ve Britta o zaman Berg ve Dag'ı gördü. İki kardeşi de hokeyi pek sevmezdi. O yüzden buraya onun için gelmediklerini biliyordu. Başka bir şey için gelmişlerdi.

MacKilligan kardeşler için.

Charlie, Max çıkış kapılarına yaklaşıp kadar kıpırdamadı. Dişi melez kız kardeşini takip etmeye başladı, erkek aslanın ayağa kalktığını ve şimdi onun arkasında kanlı ve yaralı bir şekilde durduğunu fark etmedi. Yine de onu fark etmemiş gibiydi; bakışları Coop ve küçük kardeşi Kyle'in yanında duran küçük Stevie'ye kilitlenmişti. Üçlü, Max'in geçmek üzere olduğu çıkış kapısının yakınında duruyordu. Stevie başını eğerek arkasını döndüğünde Britta küçük bir hırıltı çıkardı. Şimdi adama vurmak istiyordu.

Belki de Britta'nın çıkardığı sestir bu. Ya da belki sadece kardeşçe bir içgüdüydü.

Her neyse, Charlie aslana doğru döndü, parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı ve yumruğu savrulurak erkeğin suratına çarptı. Britta irkildi. Durduğu yerden adamın çenesinin kırıldığını duyabiliyordu.

Reed Britta'nın yanında, "Çok sağlam yumrukları var," diye mırıldandı.

Aslan acınası bir iniltiyle yere yığıldı ve kendini yeni kaldırdığı yere çarptı.

Charlie çömeldi ve onunla konuştu. Sesi o kadar kısıktı ki Britta ne dediğini anlayamadı. Ama tahmin edebiliyordu.

Charlie'nin, Max'ten yediği dayanın, kız kardeşinin etrafını tekrar koklamaya başlarsa Charlie'den yiyeceği dayanın yanında hiçbir şey olduğunu açıkça söylediğini tahmin edebiliyordu.

Britta, dokuzuncu sınıfta Dag'ın kalbini kırdıktan sonra Dionne Kapowski'ye de benzer bir şey söylemişti.

"Sence ona kaymayı öğretebilir miyiz?" Novikov sordu. Britta iç çekti. "*Hayır*."

* * *

"Bunu konuştuğumuzu sanıyordum Max. Tanıkların önünde diğer şekil değiştirenleri bıçakla ya da silahla öldürmek yok. Bunu biliyorsun." Antrenman buz pistinin dışında duran Charlie, Max'in elini tutup havaya kaldırdı. "Bir dahaki sefere pençelerini kullan."

"Hayır, hayır," dedi Berg hızla, kız kardeşlerin arasına girerek. "Biri sana fiziksel olarak saldırmadığı sürece öldürmek yok. Buna ne dersin? Ona saldırdığını gördüm Max. Önce o sana saldırmadı."

"Ama onu uyarmıştım," dedi Max. "Onu bir daha görürsem, ölene kadar döveceğimi söyledim."

Berg başını salladı. "Mantığını anlıyorum ama bunun bir mahkemede cinayet için kabul edilebilir bir mazeret olacağından emin değilim. Mantıksız, biliyorum. Ama ne yapabilirsin ki?"

Toni pistten çıktı ve Charlie'ye doğru yürüdü. "Eeeee... Onu kız kardeşlerimin yanına yaklaştırmamalıyım, değil mi?"

"Hayır."

"Anladım. Teşekkürler." Sonra Toni diğer kardeşlerini bulmak için oradan ayrıldı.

"Ben-" diye başladı Stevie ama Charlie elini küçük kız kardeşinin yüzünün tamamına koyarak onun sözünü kesti.

"Sakin üzgün olduğunu söyleme. *Sen* yanlış bir şey yapmadın." Charlie elini kardeşinin omzuna götürdü ve onu kendine çekerek alnından öptü. "Onu tekrar görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Ve bu senin hatan da değildi. Ayrıca, ben bir yetişkinim. Artık çocuk değilim. Onu görmeyi kaldırabilmeliyim. Olmalıyım ..." Gözleri

Max'in arkasından bakarken aniden gözleri büyüdü. "Aman Tanrım. Dutch!"

Max onun omzunun üzerinden baktı ve hemen gülmeye başladı. "Dostum, yüzüne ne oldu böyle?"

Kaburgalarına tutunarak Charlie'ye ters ters baktı. "Onlara söylemek ister misin?"

Charlie gözlerini devirdi, dudaklarını büzdü; sol kaşı kalktı ama hiçbir şey söylemedi. Yüz ifadesi Berg'in sırtmasına neden oldu. İstedığı zaman çok kaba bir baş belası olabiliyordu.

"Bunu sana Charlie mi yaptı?" Max sordu. Kız ona baktı. "Neden? Sen ne yaptın?"

"Ne mi *yaptım*?"

"Charlie ben ya da Stevie değil. Eğer seni dövdüyse, bunu hak ettiğini düşündüğü için yapmıştır." Max durakladı, sonra sordu, "Bu çalıştığın insanlarla mı ilgili?"

Charlie elini Dutch'ın hasarlı göğsüne vurdu ve acı içinde inlemesine aldırmadan onu iterek Max'in tam önünde durmasını sağladı.

"Onun için çalıştığı insanlar hakkında ne biliyorsun?"

"Pek bir şey değil. Bana her anlatmaya çalıştığında konuyu *değiştirdim* çünkü konudan daha fazla sıkılamazdım. Ve kesinlikle kimseye hesap vereceğim bir işi kabul etmiyorum. Kendi kendimin patronu olmayı seviyorum."

Stevie kız kardeşinin yanına geldi ve doğrudan ona bakarak, "Tam olarak ne *iş yapıyorsun*?" diye sordu.

"Dutch'ı dövmek zorunda değildin," diye devam etti Max, eli küçük kız kardeşinin omzuna indi. Sağlıklı bir itiş gücüyle hafif dişi pistin kapısının yanındaki duvara çarpana kadar yaklaşık yirmi metre uzağa gönderdi. "Hiçbir işi kabul etmeyecektim."

"Salak herif, sana iş teklif etmek istemediler; bizi öldürmek istediler.

Bizi Bronx'ta gördüler."

"Aslında," diye araya girdi Dutch, tekrar ikiliye yaklaşarak, "*hayır*. Plan bu değildi."

"Öyle diyorsun."

"Ben de biliyorum. Ben sadece Max'in yeteneklerini görmelerini istedim. Ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde, şimdi hepinizle ilgileniyorlar."

"Ne yapmak için hepinizle ilgileniyorlar?" Stevie, Max'e bakmadan önce sordu ve ona bir ev kedisi gibi tısladı. Tüm yüzü geri çekildi, diş etlerinden küçük dişler fırladı.

Dürüst olmak gerekirse Berg, Grup'un Stevie'den ne isteyeceğini anlayamıyordu. Tabii kendisinin bilmediği bir bilim laboratuvarları yoksa.

Charlie kız kardeşlerine, "Önemli değil," dedi. "Hepsi bir yalan. Ölmemizi istiyorlar."

Dutch'ın elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Gerçekten size bir şey olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsunuz?" diye hırladı. Sırf siz olduğunuz için size zarar verecek insanlarla herhangi bir şekilde ilişkiye gireceğimi mi?"

Berg'in ilk fark ettiği sessizlik oldu. Spor Merkezi gece boyunca kapalı olmadığı sürece asla sessiz olmazdı. Ama burada akşamın erken saatleriydi ve her yer ölüm sessizliğindeydi.

Başını kaldırdı ve küçük gruplarının etrafının silahlı adamlar ve kadınlarla çevrili olduğunu gördü. Farklı tür ve ırklardan şekil değiştirenler. Dee-Ann Smith, kolu askıda, kanlar içinde ve morarmış bir halde arkalarında duruyordu.

Berg bunu fark eder etmez kız kardeşler, Dag ve Dutch da fark etti.

Dutch bir parmağını kaldırdı ve "Bunun kötü görüldüğünü biliyorum. . ."

* * *

Charlie güldü. Kendini tutamadı. "Bunun kötü görüldüğünü biliyorum?" Evet! Kötü görünüyordu. Çok kötü.

Ama tam olarak şaşırmamıştı.

İster Stevie'nin dönüştüğü şey olsun, ister Max'in bıçakla parçalama yeteneği ya da kendisinin silah kullanma becerisi, MacKilligan kardeşler genellikle bir varlıktan çok bir yük olarak görülüyordu. Tabii ki tasarım metamfetamin üretmek için parlak bir bilim adamına ihtiyaç duyulmadığı sürece, o zaman insanlar Stevie'nin sorunlarını görmezden gelmekten mutluluk duyuyordu.

Berg ona baktı ve Charlie onun aklını kaçırmış olmasından endişe edip etmediğini merak etti. Zamanlamasız kahkahaları sık sık bu tür endişelere neden oluyordu. Ama gülünç şeyler ona her zaman komik gelirdi.

Berg kaşlarını kaldırdı ve şimdi onun kendisine ne yapmak istediğini sorduğunu anladı. Kendisi ve kardeşi için riskli olmasına rağmen onun oyununu desteklemeye hazırdı.

Ancak Charlie bir hamle yapamadan Dutch, Charlie'nin kıcını tekmelediği kurda odaklandı.

"Ne yapıyorsun Dee-Ann?" diye sordu. Sesi sakindi ama Charlie Dutch'ı çocukluğundan beri tanıyordu. O bir "önce sakın

fırtına" türünden bir Wolverine.

"Sanırım hepimiz ofislerimize gitmeli ve güzel, medeni bir konuşma yapmalıyız. Sizin için sakıncası olmaz, değil mi?"

Charlie ürperdi. Şu aksan. Oy!

"Anlaşma bu değildi Dee-Ann," diye hatırlattı Dutch ona.

"Bence sen kendi işine bakmalısın, küçük adam." Neyine dikkat edeyim? "Dee-"

Kurt diğerlerini iterek Dutch'ın önüne geçti. "Beni test etme, evlat."

İşte o zaman Max hareket etti. Charlie'nin görebildiği tek şey bir çelik parıltısıydı ve bir an sonra bir bıçak kurdun boğazına dayandı ... ve başka bir bıçak da Max'in boğazına dayandı.

Kurt ve porsuk birbirlerine baktı, her ikisi de diğerinin bıçak becerisinden etkilenmiş görünüyordu ama her ikisi de her an öldürmeye hazırdı.

Charlie, "Geri çekil, Max" dedi. Max omzunun üzerinden ona baktı.

"Şimdi," diye itti Charlie. Sonra başını Dunn kardeşlere doğru salladı.

"Bekle," dedi Berg, Max kıpırdayamadan. "*Benim* için mi endişeleniyorsun?" "Hem onlarla savaşım hem de sana göz kulak olamam. Ya da kardeşine."

İki ayı birbirlerine ve tekrar Charlie'ye baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Dag sordu.

"Hayır. Siz ikiniz askeri angajman kurallarına alışkınsınız. Biz MacKilliganlarız. Bizim için tek kural tanık bırakmamaktır." Charlie dikkatini Dişi Kurt'a yöneltti. "Biz de seninle geleceğiz," dedi omuz silkerek. "Orada da tanık bırakmamak burada olduğu kadar kolay."

Max'in bıçağı hâlâ onun şahdamarına dayanmışken, kurdun gözleri Charlie'ye dikildi.

Yüz ifadesinden Dişi Kurt'un üç MacKilligan kardeşin silahlı adamlarla dolu o odayı nasıl temizlediğini hatırladığı anlaşılıyordu. Stevie'nin ne kadar ince ve küçük bir bedene dönüştüğünü. Max'in yaptığı şeyi. Charlie'nin sadece beş dakika önce yaptığı şeyi.

Ve şimdi Dişi Kurt hepsini burada öldürtmesi gerekip gerekmediğini tartışıyordu. Şu anda.

"Berg Dunn?" diye seslendi bir kadın sesi. "Berg Dunn burada mı?"

Berg kaşlarını çatarak etrafını saran şekil değiştirenlerin başlarının üzerinden baktı ve elini kaldırdı. "Evet?"

"Merhaba! Ben Tanya. Beni Bayla Ben-Zeev gönderdi."

Charlie bunun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Berg'in omuzlarının biraz gevşediğini gördü.

"Talebiniz onaylandı," diye devam etti Tanya. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin."

Telefonuna bakmakla meşgul olan Tanya uzaklaşmaya başladı ama Berg'in "Ah . . . aslında . . ." onu durdurdu.

"Hı-hı?" diye sordu, başını kaldırıp ona bakarak.

Berg etraflarını saran silahlı şekil değiştirenleri işaret etti.

"Ah. Doğru. Özür dilerim." Charlie'nin göremediğı birini işaret etti. "Bu tarafa bayanlar."

Charlie bir hırıltı duydu ve bunun Dişi Kurt'tan geldiğini anladı. Kızgınlık hırıltısı.

Gülerek ve sohbet ederek Charlie ve diğerlerinin etrafında toplanan grubun etrafını bir dizi süper uzun boylu ve bazıları çok geniş kadınlar sardı. Bu kadınlar silahlıydı ama henüz hiçbiri silahını çekmemişti. Bunun yerine kendi aralarında konuşmaya devam ettiler.

Stevie inledi ve aniden Charlie'nin arkasına geçip başını onun sırtına gömdü. Nefes nefese kalmıştı.

Bütün bu kadınlar... sadece şekil değiştiren değillerdi. Onlar ayı diş ileri ydi .
Dişi Kurt'u bile endişelendiren bir şeydi bu.

Ama MacKilligan'ları savaşmadan teslim etmeyecekti.

"Affedersin Tanya," dedi Dişi Kurt neredeyse hırlayarak, "ama bu hanımlar şu anda bizim korumamız altında. Bu yüzden hepinize minnettar oluruz."

"Özür dilerim!" diye seslendi bir başka kadın sesi, 1.80 boylarında bir kadın koşarak gruba yaklaşırken. "Çok özür dilerim. Çocukları paten antrenmanından almam gerekiyordu." Çocuklar da yanındaydı. Üç tanesi. Biri hokey kıyafeti giymiş, diğeri paten elbisesi giymiş, üçüncüsü ise o kadar küçüktü ki silahlı annesinin kocaman omuzlarından sarkıyordu.

Anne domuz, neşeyle "Ee, ne yapıyoruz?" diye sormadan önce mutlu bir şekilde gruba baktı.

İşte o zaman Dişi Kurt'un yoldaşları silahlarını indirdi ve içlerinden biri, "Üzgünüm Dee-Ann. Biz yokuz."

Charlie ne kadar tiksinişmesi gerektiğini anlayamadan Berg'e usulca sordu: "Ayı arkadaşların o kadının çocuklarını kalkan olarak mı kullandı?"

"Hiç de değil. Stephanie'yi tanırım. Çok yönlü biridir. Çocuklarını getirdi çünkü aynı anda pek çok şey yapmaya çalışıyor. İşin güzel yanı, diğer ırklar içgüdüsel olarak yavruları olan bir dişi domuzu ürkütmemeyi ya da üzmemeyi bilir. Hiçbiri ayakta kalamaz ve bunu biliyorlar." Tekrar harekete odaklanmadan önce ona göz kırptı.

Dişi Kurt Max'ten uzaklaştı, ikisi de kılıçlarını kılıflarına geri sokarken birbirlerine bakıyorlardı.

Dişi Kurt başka bir şey söylemeden uzaklaştı; onunla birlikte gelenler çoktan gitmişti.

"Bayla'ya söyle," dedi Berg Tanya'ya, "teşekkür ederim."

"Tabii, tabii," diye cevap verdi Tanya, telefonuna mesaj yazarken. "Aklında bulunsun, sadece Carthage Caddesi'nde yaşadıkları sürece ayı koruması altındalar. Anladın mı?"

"Anladım."

"Tamam. Harika. Uh . . . Bayla diğer kuruluşları bilgilendirecek." Hâlâ telefonuna odaklanmış bir şekilde geldiği yöne doğru yürümeye başladı. "Smith'e güvenilmeyeceği için diğerleri sizi arabanıza götürecek. Tamam mı? Harika. Teşekkürler!"

Dişi domuzlardan birinin üzerine yürüdü ve onu büyük bir güçle itti. Ama Tanya tökezlemedi ya da itişin dikkatini telefonundan ayırmasına izin vermedi. Görünüşe göre hiçbir şey bunu yapamazdı.

Berg Charlie'ye gülümsedi ama sonra kaşlarını çatı. "Charlie. . iyi misin?"

"Evet. Neden?"

"Acı çekiyor gibi görünüyorsun."

"Oh." A r k a s ı n ı işaret etti. "Stevie sırtıma yapıştı.

Pençeleri kazıyor." "Onu

gözetlemeli miyim-"

"Hayır." Charlie başını salladı. "Eğer bunu yaparsan, yırtılma ve kopma olur.

Hepimiz normalmişiz gibi davranalım. Bu garip durum

-kız kardeşim bana bir örümcek maymunu gibi bağlı ve hepimiz WNBA oyuncularıyla çevriliyiz- tamamen sıradan."

Ellerini birbirine vurdu. "Pekâlâ. Hadi gidelim!"

* * *

Grup çıkışa doğru ilerlemeye başladı ama Max Dutch'ın tişörtünü tutup onu geri çekti.

"Beni çalıştırmaya çalıştığın grup bu muydu?" "Evet. Neden?"

"Tatlım," dedi gülerek. "Ciddi misin?"

"Yani onları korkutuyorsun, Max. Herkesi korkutuyorsun."

"Bahsettiğim şey bu değil. Şu Dişi Kurt... ?" "Dee-Ann Smith mi?"

"Televizyonda pitbullarla uğraşan köpek eğitmenlerini izledin mi hiç?" "Bazen."

"Her zaman iki erkek pitbull'u bir araya getirmeyin derler. İki dişi pitbulu bir araya getirmeyin." Dişi Kurt'un durduğu yer ile kendisi arasında bir işaret yaptı. "O ve ben mi? İki dişi pitbull. Bizi aynı kafese koydun, Dutch ... birimiz dışarı çıkmayacak."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ric Van Holtz, karısı morluklarla kaplı bir odaya girdiğinde artık şaşırmıyordu. Dee-Ann çok tehlikeli bir iş yapıyordu ve bu, yıllar boyunca bıçak kesiklerini diktığı, kurşun deliklerini temizlediği ve morarmış ve hırpalanmış vücut parçalarına düşünebileceğinden daha fazla buz koyduğu anlamına geliyordu.

Yine de üç kadına iş teklif etmenin nasıl olup da buna yol açtığından emin değildi. Kolu askıda olan Dee-Ann masasının karşısındaki sandalyede oturuyordu.

Cella Malone acı dolu bir topallama ve acımasız bir yüz ifadesiyle ofisine doğru ilerledi ve diğer sandalyeye oturdu.

İkili oturdu ve tek kelime etmedi ki bu alışılmadık bir durumdu. Dee-Ann için değil. Hiçbir zaman konuşkan biri olmamıştı. Ama genellikle, ikili birlikte geldiklerinde, zaten bir konuda tartışmanın ortasında olurlardı.

Oysa buradaydılar. Sessiz ve ağır hasarlıydılar.

"Yeni çalışmamız olmadığınızı varsaymalı mıyım?" Ric tahmin etti.

Dee-Ann sandalyesine yığıldı. Cella tertemiz masasının köşesindeki bir şeyi incelemeye başladı.

Normalde "Bu ne kadar kötü?" diye sorardı ama zaten biliyordu. Her gün BPC'nin başkanından bir telefon gelmiyordu: "MacKilligan kardeşlerden uzak dur. Artık *bizim* korumamız altındalar."

"Bunu sana ayılar mı yaptı?" diye sordu sonunda.

Ama sonra şok edici bir şey oldu. Dee-Ann sandalyesinde daha da yığıldı, bakışları odanın içinde gezinerek başının arkasındaki duvara odaklandı. Cella birdenbire saatinin metal kordonundan etkilenmeye başladı.

Şimdi Ric'in kafası tamamen karışmıştı. Yaralarını incelemek için bir an durdu ve onlarda ayıya benzer hiçbir şey olmadığını fark etti. Boğazlarında dev pençe izleri yoktu. Pençelerden ya da dişlerden kaynaklanan belirgin bir kafa travması izi yoktu. Hepsinin gözleri yerindeydi. Ve onlardan hiçbir şey koparılmamıştı. Kolları, bacakları ya da dudakları gibi.

Hayır, Ric iki kadına verilen hasarı *incelediğinde* gördüğü şey bir dayaktı. Sert bir dayak, beni kızdıran bir dayak.

"Bunu sana MacKilligan kardeşlerin yaptığını mı söylüyorsun?"

Cella boğazını temizledi, saatinin kordonuyla biraz daha oynadı ve sonunda itiraf etti, "Şey ... onlardan biri."

Ric'in tüm vücudu biraz sarsıldı ve ardından "Diğer ikisi seni tutarken mi?" diye sorarak bu ifadeye açıklık getirmeye çalıştı.

İkili karşılıklı bakıştı ve Dee-Ann aniden sandalyesinden fırlayıp adım atmaya başladı. Cella ise kendi koltuğuna gömüldü ve derin bir nefes verdi. Ama ikisi de konuşmadı.

"Oh," dedi Ric. "Anlıyorum."

* * *

Berg onları eve bırakırken gelincik Charlie ve kız kardeşlerine "Önce Katzenhaus Menkul Değerler var," diye açıkladı. "Kedi ulusunu koruyorlar."

"Kedilerden oluşan bir *ulus mu* var?" diye sordu Max.

"Pek çoğu yalnız ya da küçük ailelere sahip. Büyük Sürüleri ya da Pride'ları yok, bu yüzden kendilerini bir kedi ulusu olarak görmekten başka çareleri yok. Ve bir de Grup var."

"Bize onlar için mi ihanet ettin?" Charlie Dutch'a sordu ve Berg sırtarak yolcu koltuğundaki kardeşine bakıp üçüzünün yüzündeki aynı sırtışı gördü.

"Tamam," dedi sansar hayal kırıklığı içinde, "bir kez daha, hissederek, arka koltuk için Ben size ihanet etmedim! Siz sürtüklere bir iş bulmaya çalışıyordum. En azından bir kaltağa. Ve bu işte işverenle eşleşen IRA ve arter bakımı var. Bu tür avantajları Silikon Vadisi'nde bulamazsınız.

"Her neyse," diye devam etti, "Grup melezler, bal porsukları ve porsuklar da dahil olmak üzere *tüm* şekil değiştirenleri korur."

"Bal porsukları senin yardımını istemiyor," diye hatırlattı Max arkadaşına.

"Grup porsukların nasıl hissettiğinin farkında ama yine de bu duygulara rağmen seni ve benim türümü de dahil etmeye karar verdiler. Ve ayıların da BPC'si var. Ayı Koruma Konseyi."

"Kâr amacı gütmeyen bir hayır kurumuna benziyor."

"Sanırım bir keresinde onlara para vermiştim," dedi

Stevie. "Sen mi?"

"İş arkadaşlarımdan biri büyük bir destekçi. Para toplamak için kurabiye gibi bir şey satıyordu. İyi bir çikolatalı kurabiyeyi ne kadar sevdiğimi bilirsin. Ama o bir ayı değil."

"BPC bir hayır kurumu. Tüm dünyada ayıların korunması ve kollanmasıyla ilgileniyorlar."

"Ve *bizi* koruyan da onlar." Charlie aniden öne doğru eğildi, başı Berg ve Dunn'ın arasındaydı. "Peki benim sorum neden? Neden bizi koruyorlar? Onlara para mı ödüyorsunuz?"

"Hayır."

"Çünkü biz ayı değiliz. Ben porsuk sayılırım. Stevie daha çok kedi. Max sinir bozucu."

"Hey!"

"Peki neden bize yardım ediyorlar?"

"Çünkü ben istedim." Charlie ona bakmaya devam edince Berg omuz silkti. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum."

"Gerçek. Onlara hayatlarınızı mı verdiniz? Şimdi onlara bir kan borcunuz mu var? Bunun için öldürmek zorunda mısınız?"

"Vay canına," dedi Dag sonunda. "İnsanların sana yardım etmesine gerçekten alışık değilsin."

"Çünkü bundan bir çıkar elde etmedikleri sürece yardım etmezler. Ve ben sizi daha fazla riske atmak istemiyorum."

"Bizi riske atmadınız," diye ısrar etti Berg.

"Vuruldunuz ve bıçaklandınız."

"Senin yüzünden değil."

"Hayır, babam yüzünden. Onun lanetini senin hayatına ben soktum."

Gelincik, "Belki de ayı sadece yardımcı olmayı seviyordur," diye önerdi ama Charlie hemen parmağıyla onu işaret etti.

"Ben hainlerle konuşmam."

"O bir hain değil," dedi Max. "O sadece *acınası*, zavallı bir arkadaş." "Ve çok teşekkür ederim!"

"Dostum, ne bekliyordun ki? Charlie öğrendiğinde çok kızacağını bilmen gerekirdi. Sadece seni dövdüğü için şanslısın." Durakladı, sonra ekledi, "Hala kolların olduğu için şanslısın."

"Nankör. Hepiniz nankörsünüz!"

* * *

"Onları *yakalamaya* mı çalıştınız?"

Dee-Ann, "Eğer kulağa yanlış gelecekse," diye yakındı.

"Dee-Ann, bunlar Afrika'dan getirdiğimiz vahşi aslanlar değil. Bunlar açıkça gerektiğinde öldürmek üzere eğitilmiş insanlar. Neden onlarla sadece konuşmadınız?"

"Bunu denedik. Çoktan kaçmışlardı. Ve o kızın ortalıkta dolaşmasına izin veremeyiz."

"Stevie MacKilligan'ı mı kastediyorsun? Onun için mi endişeleniyorsun? Tokyo şehir merkezinde yirmi dört yıl boyunca ortalığı birbirine katmadan yaşamayı başardı. Biraz daha dayanması için ona neden güvenmediğinizi anlamıyorum."

"Benimle bu tonda konuşma."

"Mantıksız davrandığında-" "Mantıksız mı?

Ben mi?"

"Görünüşünden pek hoşlanmadığın şekil değiştirenleri bir araya toplamaya çalıştığında buna ne diyorsun?"

"Yer değiştirdiğinde onu görmedin."

"Görmeme gerek yoktu. Novikov'u gördüm. Dişleri var. Lanet bir deniz aygırı gibi."

"Novikov'dan daha büyük. En az yirmi ayak uzunluğunda olmalı."

Belki daha da uzun. Bu doğru değil. Bu-" "Lütfen

kutsal olmayan deme."

"-Kutsal olmayan."

Ric kısa bir süre başını masasına koydu. "Hristiyanlığınızın sadece hoşunuza gitmeyen bir şey için mantıklı bir argümanınız olmadığında devreye girmesine bayılıyorum."

"Ben ne bildiğimi biliyorum. Ve ne gördüğümü de biliyorum."

Ric tekrar dik oturdu ve sahibi olduğu hokey takımının baş antrenörüne odaklandı. "Cella? Ne düşünüyorsun?"

"En büyük iki çocuğun buz pateni yapmayı öğrenip öğrenemeyeceğini merak ediyorum." Başını salladı. "İkisinin de müthiş dövüş yetenekleri var ve ortanca olan ... Novikov'un infazcısı olacak kadar aptal."

Ric dirseklerini masasına dayadı ve çenesini avuçlarının içine aldı.

"Özetlememe izin verin, bir oyumuz tamamen yok edilmelerine, bir oyumuz da hokey takımına katılmaya zorlanmalarına. Haklı mıyım?"

Her iki kadın da "Evet," diye yanıtladı.

* * *

Berg sokağa döner dönmez Charlie bir şeylerin ters gittiğini anladı.

"Neden bütün bu aylar evimizin önünde duruyor?" Stevie sordu, sesindeki panik yükseliyordu. *"Bizi yemeye geldiler, değil mi?"*

"Aman Tanrım!" Max patladı. "Kimse senin sıksa kışını yemek istemiyor!"

"Yüksek bir metabolizmam var!"

Charlie parmaklarını şıklattı. "Kes şunu," diye emretti.

"Nasıl yap sen yap Bu mu?" Berg sordu ne zaman her ikisi de daha genç Kız kardeşler hemen sustu.

"Yıllarca süren eğitim ve istismar, dostum. Yıllarca eğitim ve istismar." "Sen şu Rus ayı eğitmenlerinden biri gibisin."

"Evet. Canlı yayında aniden sana saldırıp kafa derini yüzene kadar harika."

"*Tam* burada olduğumuzu biliyor musun?" Max sordu.

"Kapa çeneni." Berg arabayı durdurdu ve Charlie indi, kız kardeşlerine "Ben gelene kadar burada kalın" diye emretti.

Ama Max çoktan arabadan inmiş ve ayı kalabalığına doğru yürümeye başlamıştı. Stevie de arabadan inmiş ve en yakındaki büyük ağaca tırmanmış, orada anlamsızca kimseye tıslıyordu.

Charlie iç geçirerek arabanın kapısını kapattı ve Max'e yetişmek için acele etti. Ev sahibini görünce, "Neler oluyor, Tiny?" diye sordu. "Yüzünde bir şey var... yüzüne ne oldu?"

"Bir şey yok. Az önce bir kurtla kavga ettim ve ... diğeri neydi?"

"Sibiryalı kaplanı," diye yanıtladı Max.

"Evet. Sibiryalı kaplanı. Oh . . . ve o." Dutch'ı işaret etti.

Tiny Dutch'a ve Charlie'ye birkaç kez baktıktan sonra Dutch'a, "Senin canına okudu," dedi.

"Farkındayım!" Dutch tersledi. "Şimdi söylediğin şeye geri dönebilir miyiz?"

"Evinizde bir şey var." Burnunu yukarı kaldırdı. "Kokusunu gizlemeye çalışıyor. Daha çok ayı spreyi kokusu alıyorum ama ... kim mahallemize gizlice girmek için ayı spreyi sıkıyor ki? Bu kadar aptal birini hayal bile edemiyorum."

Ama Charlie düşünebiliyordu.

Max'e baktı ve kız kardeşinin yüz ifadesinden onun da aynı şeyi düşündüğünü anladı.

"Köpeğin nerede, Berg?" diye sordu Charlie.

Berg ıslık çaldı, sonra da "Hey! Bok kafa!" diye seslendi.

Charlie biraz hırladı. "O köpeğe düzgün bir isim vermelisin." "Bu nasıl uygun bir isim değil?"

"Yapma-" Kendini durdurdu. Şimdi sırası değildi.

Berg'in köpeği evinin arkasından dolaşarak geldi ve grubun yanına varmak için sokağı tırıs tırıs geçmeye başladı.

Yanlarında durduğunda, Charlie köpeğin gözlerine bakmak için hafifçe eğildi -dört ayak üzerinde bile, köpek çok büyüktü- ve sonra kulağına fısıldadı.

Havlayarak eve doğru koştu ve Charlie'nin kapalı ve kilitli bıraktığını bildiği açık bir pencereden içeri atladı.

"Ona ne söyledin?" Dag sordu.

"Bu köpekler arasında." Sırıttı. "Sen anlamazsın."

Üst kattan büyük bir çığlık duydular. Sonra bir şeylerin çarpma, koşma, daha fazla çarpma, bazı çığlıklar, bir köpekten gelmeyen birkaç acı havlaması sesleri geldi ve sonunda babası üst kattaki bir pencereden içeri girdi, kiremitli çatıdan aşağı yuvarlandı, çatıdan düştü ve onu bile öldürmesi gereken bir şekilde yere düştü. Önce boynu yere çarptı, bacakları yukarı ve başının üzerine doğru büküldü.

Ayılar şok içinde soluk soluğa kalmış olsalar da, Freddy MacKilligan kendini toparlayıp ayağa kalktığı anda ne Charlie ne de kız kardeşi hiç etkilenmemişti.

"Sen," dedi pislik, suçlayıcı parmağıyla Charlie'yi göstererek, "bana saldırması için o vahşi sürtüğü gönderdin."

Charlie bu suçlamaya yumruğunu babasının yüzüne çarparak cevap verdi. Max de onun yüzünün diğer tarafına yumruğunu indirdi.

İşte o zaman Stevie ağacın güvenli yerinden hareket etti.

"Hayır, hayır, *hayır!*" Ağaç gövdesinden tırmanarak indi ve grubun yanına koştu. Ayı kalabalığının arasından geçebilmek için dişlerini sıkması gerekti ama yine de başardı. Ve bunu *onun* için yaptı.

Stevie, çenesini yerine oturtmaya çalışmakla meşgul olan mızımız aptalın önüne dikildi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde bu, birinin babalarının çenesini yumruklayarak yuvasından çıkardığı son sefer değildi ve olmayacaktı. Geçmişte o kadar çok olmuştu ki, artık bir doktora bile ihtiyacı yoktu. Sadece yerine oturtması gerekiyordu. Ayılar *çıt* sesini duyduklarında irkildiler!

"Nankör sürtükler!" diye havladı tekrar konuşabildiğinde.

Max, her iki elindeki siyahımsı pençeleri serbest bırakmadan önce tıslayarak uyardı. Babalarının canını alırken onun kanıyla yıkanmak istiyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?" Charlie talep etti. "Biraz saygı lütfen. Ben senin babanım."

"Saygının canı cehenneme, sürtük. Ne yaptığının farkında mısın? Umurunda bile mi?"

"Gördün mü?" diye sordu babası. Kimseye. "İşte bu yüzden bir oğula ihtiyacım var. Sen benim için işe yaramazsın. Neler yaşadığımı bile bilmiyorsun ve şimdiden beni suçluyorsun."

"Seni suçluyorum çünkü sen bir aptalsın. Ve senin bir oğlun yok çünkü DNA'n da senin kadar berbat ve iktidarsız!"

Belden aşağı bir vuruştı. Yaralamak ve incitmek içindi. Ama hiçbir çocuk, nefret ettikleri babalarının bile onları asla istemediğini duymak istemezdi. Sırf vajinalı doğdukları için.

Babasının yayının üzerinden gönderdiği füze hedefini buldu; babası onu tişörtünden yakaladı, yumruğunu pamuklu kumaşın içinde kıvırdı ve onu kendine doğru çekti.

Charlie korkmamıştı. Babasından korkmayı yıllar önce bırakmıştı. Ayrıca yanında Max vardı. Pençeleri geriye doğru uçuyor, piçin kolunu kolayca kaybedeceği kadar acımasız bir saldırıya hazırlanıyordu. Ama Max saldırısını tamamlayamadan Berg Dunn'ın iri bedeni Charlie ile babasının arasına girdi. Dag diğer taraftaydı.

Ve diğer aylar... ? Harekete geçmeye hazırdı. Komşu boz ayılar, boz hörgüçlerinin ortaya çıkmasına izin vermişlerdi. Dişler vardı. Pençeler. Hepsi serbest ve hazır.

Babalarının arkasında bir yerde Stevie inledi ve Charlie zavallı kız kardeşinin sokaktan, mahalleden, eyaletten, ülkeden çılgık çılgıla kaçmamak için tüm enerjisini kullandığını biliyordu.

Berg son derece sakın bir şekilde, bakışlarını indirerek homurdandı, "Efendim, elinizi kızınızdan çekmenizi şiddetle tavsiye ederim. Ve bunu *hemen* yapın."

Aptal ama her zaman hayatta kalmayı başaran Freddy MacKilligan, etrafında olup bitenleri taze gözlerle inceledi. Stevie ve Max oradaki en küçükler olabilirdi ama aynı zamanda en az tehlikede olanlar da onlardı. Tüm o ayı gözleri Freddy'ye odaklanmıştı. O da bunu biliyordu.

Charlie'nin tişörtünü bıraktı ve iki elini de avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırarak etrafındakilere kendisinin bir tehlike olmadığını gösterdi.

"Şimdi birkaç adım geri çekilirsen," diye önerdi Berg/emretti, bakışları hâlâ Freddy'nin üzerinde değildi ama Charlie nedenini bilmiyordu.

Babası yeterince hızlı hareket etmeyince, Berg'in köpeği yeniden ortaya çıktı ve koca gövdesini Freddy ile Berg'in arasına sokarak, babası tökezleyip geri çekilene kadar hırladı ve hırladı.

Sonra köpek Berg'in etrafından dolandı, Dag'ı burnuyla yolundan çekti ve Charlie'nin yanına oturdu.

Charlie uzanıp köpeğin kocaman başını okşadı. "Gitmen gerek," dedi Max babalarına. "Hemen." "Kalacak bir yere ihtiyacım var."

Max ve Charlie gülmeye başlamadan önce son kelimeyi ancak söyleyebilmişti. Sadece babaları söz konusu olduğunda kullandıkları o büyük, gürültülü, *acımasız* kahkahayı.

"Siktir git! . . git!" Charlie hâlâ gülüyordu.

"Beni öylece sokağa mı atacaksınız?" "Evet," dedi Charlie ve Max birlikte.

Zayıf halkaya doğru gitti. "Stevie?" Üzgün bir ifade takınmaya çalıştı. "Babanı sokağa atmazsın, değil mi tatlım?"

Stevie sırt çantasını çıkardı ve cüzdanını **ç ı k a r d ı**. Birkaç banknot çıkardı. "Al bunu. Git."

"Stevie!"

"Gitmen gerek. Seni ancak bir yere **k a d a r** koruyabilirim. Ve benim bile sabrım tükeniyor."

"Ama ben senin babanım."

"Biliyorum," dedi Stevie iç çekerek ve çantasının kayışlarını omuzlarına geri çekti. "DNA'mı iki kez kontrol ettim. Sen kesinlikle benim babamsın." Ve bu bilgi karşısında sesi daha fazla yenilmiş gibi çıkamazdı. "Ama tüm terapistlerim kendimi zehirli ilişkilerden uzak tutmam gerektiğini söylüyor. Ve babam ... sen zehirlisin."

"Bu *onların* suçu, değil mi?" dedi, suçlayıcı bakışlarını Charlie ve Max'e dikerek. "Sizi bana karşı kışkırttılar."

Stevie başını salladı. "Sanki beni dinlemeye bile çalışmıyorsun."

"Bu iki kötü kadının aramıza girmesine izin vermeyeceğim. Seni seviyorum Stevie. Sen benim en sevdiğim kızsın."

Stevie yüzünü buruşturarak sordu: "Bunu söylemek nasıl iyi bir şey olabilir? *Herhangi bir* nedenle." Babası ona sarılmaya çalıştığında onu uzaklaştırdı. "Baba, git artık."

Charlie bıkkın bir halde kot pantolonunun arka cebinden cep telefonunu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu babası.

"Will Amca'yı arıyorum ve ona şu anda tam olarak nerede olduğunu söylüyorum."

"Buna cüret edemezsin."

Charlie kısaca telefonunu kaldırdı. "Uluslararası bir tarifem var. Ve parasını çaldığını biliyor."

"Ben çalmadım!"

Charlie omuzlarının yorgunluktan çökmesine izin vermek için durakladı. "Gerçekten mi baba? Ciddi misin? Tabii ki o adamın parasını çaldın. Ve umarım bunun için senin boğazını keser."

Freddy telefonunu elinden aldı ve Charlie silahını çekip babasının kafasına doğrulttu ama tetiğe basmadan Berg onu kaldırıp uzaklaştırdı. Dag bir eliyle Freddy'nin boğazına sarılmış, onun çırpınışlarına ve küfürlerine aldırmadan çok daha küçük olan porsuğu geri çekiyordu.

Max, Berg'e "Onu buradan götür," dedi ve Charlie'nin telefonunu ona fırlattı. "Yoksa onu öldürecek."

Max'in yönlendirmesiyle Charlie'yi evine doğru taşıdı. Ama Charlie öfkesini kontrol edemeyerek bağırdı: *"Bu iş bitmedi ihtiyar! Seni avlayacağım ve öldüreceğim! Will'i arayacağım ve ona tam olarak nerede olduğunu söyleyeceğim! Bütün MacKilliganlar senin aptal kışını arayacak! Ve o senin kalbini söktüğünde, iyi bir İskoç birası eşliğinde onu yiyeceğim, seni değersiz orospu çocuğu!"*

Berg onu evinin içine ve oturma odasına taşıdı. Onu kanepeye yatırıp yanına oturdu ve silahı ondan aldı. Fişek yatağını temizleyip şarjörü boşalttı ve tüm parçaları önlerindeki sehpanın üzerine koydu.

Bunu yaptıktan sonra koltuğa geri yaslandı ve kolunu kadının omzuna dokundurdu.

Birkaç uzun dakika boyunca bu şekilde sessizce oturdular, ta ki sonunda "İyi bir İskoç birasıyla" diye tekrarlayana kadar.

Charlie güldü ve hemen duramadı. Sadece babası onu bu kadar psikopat yapabilirdi. Hayatının diğer her alanında mantıklı, sakın ve akılcıydı. Ama aptal babasıyla ...

Berg'in büyük koluna yaslandı, kahkaha gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Çok spesifikti," diye belirtti Berg, kahkahası onunkine katıldı. "Özür dilerim," dedi.

"Ne için?"

"Ailemin çılgınlığını senin güzel, sakın sokağına getirdiğim için."

"Bunun için endişelenme bile. Ayılar bu boku sever."

Gözyaşlarını sildi, ona baktı. "Öyle mi?"

"Nefret ettiğimizi söylüyoruz ama hepimiz çok meraklı..." Omuz silkti. "Bizim başımıza gelmediği zaman izlemeyi gerçekten seviyoruz. Üzgünüm."

"Babamın deliliği sizi komşularınızla kötü bir duruma sokmadığı sürece, dramın her saniyesini izlemeleri umurumda değil. Sizin için en azından bunu yapabiliriz. Bilirsiniz, eğlendirmek."

"Max'i babanla bırakmanın sorun olmayacağına emin misin? Onu öldürmeye en az senin kadar hazır görünüyordu."

"Bana tepki veriyor. Eğer ben orada olmazsam, iyi olacaktır. Ayrıca, onu öldürerek Stevie'yi üzmez. Bunun sonunu asla duymayacağını biliyor. Bir huzurevinde olabiliriz, Max ölüm döşeginde olabilir ve Stevie bu konuyu açmanın bir yolunu bulur ve onu yeniden suçlu hissettirir."

"Vay canına, çok iyi."

Charlie gülümsedi, tamamen farklı nedenlerle kız kardeşleriyle gurur duyuyordu. "Stevie bir kitaptan her şeyi öğrenebilir. Ve konu psikiyatriye geldiğinde, hepsini okumuştur. Bu yüzden suçluluk duygusunu usta bir kılıç ustası gibi kullanıyor. Ve Max sosyal hizmet görevlisinin söylediği kadar psikopat değil çünkü aksi takdirde hiç suçluluk hissetmezdi. En azından ben kendime böyle söylüyorum. Her zaman."

* * *

Max babasını ensesinden tutarak aptal kışını eve sürükledi, Stevie de ayılarla birlikte geride kalmaktan korktuğu için ona yol gösterdi.

Dag komşuların dağılmasını sağlama görevini üstlendi, ancak Max birkaçının Charlie'nin tekrar pişirmeye başlayacak kadar üzgün olup olmadığını sorduğunu duydu.

Mutfağa girdiklerinde Max babalarını iterek uzaklaştırdı. Döndü, yumruğunu geri çekti. Ama Max'in tek yapması gereken başını yana eğip ona bakmaktı. Yaklaşımını çabucak değiştirdi.

Yumruğunu indirdi, gülümsedi ve kollarını iki yana açtı. "Tatlım!"

Kadın elini kaldırdı. "Hiç zahmet etme. Sadece eşyalarını topla ve git." "Gidecek hiçbir yerim yok. Beni öldürmek istiyorlar."

"Çünkü öz kardeşinden çaldın." "Bu değil-"

"Baba."

"Bu bir kazaydı."

Max Stevie'ye baktı ama küçük kız kardeşi mutfak sandalyelerinden birine çökmeden önce üzüntüyle başını sallamakla yetindi.

"Tamam, kaza değil," diye düzeltti babası. "Ama-"

"Para nerede baba?" Babası ona bakmaktan başka bir şey yapmayınca Max, "Biri senden çaldı, değil mi?" diye tahmin etti.

"Bu benim suçum değil!" diye bağırdı. Bu adamın nakaratıydı. Teyzelerine göre, konuşmaya başladığından beri bunu kullanıyordu. Bu onun ilk tam cümlesiydi. "Ama Will yine de beni suçluyor. Hep benim peşimdeydi. Bana yardım etmelisin."

"Hayır," dedi Stevie Max'ten önce. "Hayır, baba, yapamayız."

"Beni oraya geri mi atacaksın?" diye bağırdı, kollarını iki yana açarak.

"Buna gerek yok," diye mantık yürüttü Stevie. "Ayılar bunu bizim için yapacaktır."

Freddy'nin arkasına baktı ve Max onun da görebileceği şekilde hareket etti. Dag açık mutfak penceresinin dışında durmuş, kahverengi gözleriyle babalarını dikkatle izliyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu ayı. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?" "Henüz değil, Dag," dedi Max. "Ama hiçbir yere gitme."

Freddy'nin başı öne eğildi, kalacak bir yer bulmak için hile yapamayacağını fark etti. Stevie'yle bile.

"Peki," dedi. "Gideceğim. Ama sence biraz daha-"

"Nakit mi?" Max sordu ve babası sadece ona bakınca sonunda patladı. "Nasıl oluyor da yüz milyondan fazla *para* çalışıyorsun ve *hala lanet olası paran* yok?"

ON ALTINCI BÖLÜM

Charlie ayağa kalktı. "Oraya geri dönsem iyi olacak." "Bu bana gerçekten kötü bir fikir gibi geliyor." Başını salladı. "Evet, öyle. Yalan söyleyemem ama-"

Berg onun kolunu tuttu ve onu tekrar kanepeye çekeceğini düşündü ama Berg ayağa kalktı ve onu mutfığa götürdü. Durdu ve buzdolabından iki bira aldı, sonra onu arka kapıdan çıkarmaya devam etti.

Verandada durdu, paravan kapıyı kapattı ve en üst basamağa indi. Hâlâ kolundan tuttuğu Charlie'yi altındaki basamağa oturana kadar yönlendirdi. Ona bir bira uzattı ve kendi birasını tuttu.

Charlie açıkçası bundan sonra ne beklediğini bilmiyordu ama adamın yaptığı şeye tamamen hazırlıksızdı.

Ki bu kesinlikle hiçbir şeydi.

Bir şey bekleyip duruyordu. Max'in deyimiyle şu "erkek hareketlerinden" birini. Ensesine bir okşama. Yanağına bir öpücük. Omuzlarına bir masaj. Ama olmadı. Sadece birasını içti. Sessizce.

Charlie o kadar endişelendi ki sonunda "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ben mi? Hiçbir şey."

"Evet. Neden hiçbir şey yapmıyorsun?"

"Bir şey yapmamı mı istiyorsun?" "Hayır."

"O zaman . . . tamam."

"Sanırım erkeklerin hamle yapmasına alışkınım." "Ne erkeği?"

"Sadece erkekler."

"Tam insan erkekler mi?"

Charlie birasını yudumladı. "Evet. Çoğunlukla."

"Çoğu şekil değiştiren erkek harekete geçmiyor." "Neden yapmıyor?"

"Y ü z ü m ü z ü n yerde, önümüzde olmasından ziyade bize bağlı olmasını isteriz."

"Seni inciteceğimi mi düşünüyorsun?"

"Bilerek değil. Kız kardeşim, arkasından yaklaşıp gözlerini kapatmaya çalışan lisedeki erkek arkadaşının kolunu neredeyse koparmak istememişti. Bu, babam için çocuğun ailesiyle yaptığı rahatsız edici bir konuşmaydı."

"Yani genel olarak temkinlisiniz." "Evet.

Kollarımın kopmasını istemiyorum."

Charlie biraz kıkırdadı. "O kolları koparabileceğimi sanmıyorum." "Seni bir kavgada gördüm. Evet, yapabilirsin."

Britta elinde büyük bir spor çantası ve hokey sopasıyla evin yan tarafından geldi, yanında birkaç oyuncu daha vardı.

"Neler oluyor?" diye sordu. "İnsanlar dolaşıyor. İnsanlar dolaşırken bir dram olduğunu biliyorum."

"Önemli bir şey değil," dedi Berg, Charlie'yi yapamadığı şeyden korumaya çalışarak. Babası olan yürüyen utançtan. "Sadece antrenmana git."

Charlie kaşlarını çatı. "Sizin antrenmanda olduğunuzu sanıyordum."

"Novikov'la antrenmandaydık. Sonra buraya geldik, bir şeyler atıştırdık ve hıçkıra hıçkıra ağlamamak için birkaç sokak ötedeki piste gittik."

"Elimde değildi!" diye açıkladı oyunculardan biri, volta atarak. "*Bana çok kötü davrandı.*"

"Gördün mü?" Britta sordu. "Şimdi burada neler oluyor?"

"*Britta.*"

Konu Freddy MacKilligan olunca hiçbir şey olmamış gibi davranmayı reddeden Charlie, "Babam burada," diye açıkladı. "Pislik gibi davranıyor!"

"Neden buraya geldi?" Britta sordu. "Kendi kardeşinden yüz milyon falan çalmadı mı?"

"Britta!"

"Ne var, Berg? Bu bir sır mı?"

"Duyurulacak bir şey değil."

Charlie omuz silkti. "Açıkla gitsin."

Charlie boynunu uzatmaya başladı, aptalla bir kez daha yüzleşeceği düşüncesiyle gerilmişti.

"Oraya gitmeliyim," dedi tekrar, ama o bile bu ifadenin arkasında gerçek bir bağlılık olmadığını biliyordu.

"Hâlâ orada mı?" Britta talep etti.

"Kız kardeşlerim ondan kurtulmaya çalışacak ama Stevie çok iyi biri ve Max'i hapiste görmek istemiyorum, o yüzden ..."

Britta çantasını ve sopalarını bıraktı. Yürümeye başlamadan önce diğer oyunculara "Haydi çocuklar," dedi.

Charlie domuzun önünü kesmek için ayağa fırladı ama Berg elini onun kalçasına koyarak, "Onu asla durduramayacaksın," diye öğüt verdi.

"Ama durdurmak zorunda değil-"

"Britta için mesele 'yapmak zorunda olmak' değil. Bu onun sonsuz iradesiyle ilgili."

* * *

Babası tarafından kör edici bir şekilde hayal kırıklığına uğratılan Stevie, kapı zilini duyduğunda rahatladı. Koşarak ön kapıya gitti ve kapıyı çekerek açtı.

"Evet?" diye sordu orada duran genç adama.

Adam içini çekip başını salladı. "Beni *hâlâ* hatırlamıyor musun?"

"Hatırlamalı mıyım?"

"Beni daha birkaç saat önce gördün. Ben Cooper'ım." Kadın sessizce bakmaya devam edince, "Bay Needy?" diye ekledi.

"Oh! Kyle'ın kardeşi." Bakışları yukarı kaydı ve birkaç derin nefes aldı. "Bir şeye mi ihtiyacınız var?" diye itti. "Yoksa sadece imzamı mı istiyorsun?"

"İlk başta bu konuda kötü hissettim, ama şimdi ..."

Doğrudan ona bakarak kolunu uzattı ve bir şey çekti.

Kyle.

"Bir süre seninle kalmasının sakıncası var mı?" "Şey-"

"Harika!" Kyle'ın ağabeyi, kardeşinin uzun bacaklarını kontrol edemedi ayağının takılıp neredeyse yere düşmesine aldırmadan Kyle'ı iterek eve soktu. "Sanırım ailenin ondan uzaklaşmaya ihtiyacı var ve sen LaGuardia yakınlarındaki Motel 6'dan daha iyi bir seçenek gibi görünüyorsun."

Stevie tiksintiyle başını salladı ve azarladı: "Size inanmıyorum. Kyle Jean-Louis Parker bir *dahi*. Ve bir dahi olarak, hepinizin ona sizden çok daha iyi davranması gerektiğini düşünüyorum-"

"Yapamam!" diye bağırdı abartılı piyanist, bekleyen limuzinine doğru tepinmeden önce dramatik bir şekilde. "Yapamam!" diye tekrar bağırdıktan sonra limuzine binip caddede gözden kayboldu.

Stevie kapıyı kapatmaya başlarken zavallı Kyle'a "Vay canına," dedi. "Kardeşinin sorunları var. Hiç psikolojik test yaptırdı mı?"

"Tabii ki hayır. Gerçi ben şiddetle tavsiye etmiştim."

Stevie ön kapıyı neredeyse kapatmıştı ki bir şey kapıyı iterek tekrar açtı.

"Hey, Stevie."

Rastgele söylenmişti. Ama bunu söyleyen, yanında başka ayılar, köpekler ve kedilerle birlikte duran bir ayıydı.

Stevie düşünmeden, sadece içgüdüsel olarak sırtını dikleştirdi ve yaklaşık on adım geriye sıçradı. Sonra bir berjer koltuğun üzerinden atladı ve vücudunu köşeye sıkıştırdı.

Britta aval aval ona baktı ve şöyle dedi: "Bunun ne olduğunu bilmiyorum.

Ama bunu tartışmayacağız. Baban için buradayım."

Stevie'nin nefesi kesildi. "Onu yiyecek misin?"

Britta cevap vermeye başladı, durdu, onun yerine eve yöneldi; arkadaşları da onu takip etti.

"Olağanüstü örnekler," diye not düştü Kyle. "Sence benim için otururlar mı?"

"Seni yiyeceklerinden endişelenmiyor musun?"

"Hayır."

"Şanslısın."

Stevie babasını ayılar konusunda uyaramadan, ön kapı bir kez daha çalındı ve "Alo?" diye seslenildi.

"Evet?" diye seslendi, hareket etmeye korkuyordu.

Asyalı erkek yavaşça içeri girdi ve etrafına bakındı.

"Burada ne yapıyorsun?" Kyle adama küçümseyerek sordu.

Erkek, Kyle'ı görünce sırtıttı. "Kız kardeşin beni buraya çağırdı. Ailenizden uzakta olduğunuz sürece yanınızda kalacağım. Biri seni öldürmeye çalışırsa diye. Çok önemli biri olduğun için."

"Ben önemliyim, köylü."

"İnsanlara köylü demeye devam edersen, muhtemelen öldürüleceksin."

"Her neyse. Ben açım." Kyle havayı kokladı ve mutfığa doğru yöneldi.

"Merhaba," dedi erkek, Stevie'ye küçük bir el sallayarak. "Bunun için üzgünüm." "Kyle korunmalı. Onun beyni çok önemli."

"Sen öyle diyorsan."

Stevie sandalyenin etrafından dolanıp adama doğru yürüdü ve elini uzattı. "Stevie MacKilligan."

"Shen Li. Tanışmıştık. Livy'nin dairesinde mi? Kız kardeşin kuzenini ve boz ayıyı öldürmeye çalıştığında."

"Oh. Sanırım seni hatırlıyorum."

Elini çekerek, "Sen ayı mısın?" diye sordu. "Evet. Dev panda."

"Biliyor musun?" -elini göğsüne götürdü- "Senden hiç korkmuyorum."

"Korkmamalısn." Sırıttı. "Ben çok iyiyim."

"Ve çok tatlı!" İki eliyle onun yanaklarını kavradı ve büktü. "Doldurulmuş büyük bir oyuncak gibi!"

"Uh"

"Hey," dedi Max arkasından, "Babam birkaç ayıyla tartışıyor. Umarım onun Stevie'sini tekmelerler! Ne yapıyorsun lan sen?"

"Çok *tatlı* değil mi?" Stevie, parmakları hâlâ Shen'in yüzünderken sordu. Ama o sırada kız kardeşi yanındaydı ve ellerini yere vuruyordu.

* * *

Max aptal kız kardeşinin ne düşündüğünü bilmiyordu! Dev panda sadece şaşkın ve sinirli görünmekle kalmıyordu, aynı zamanda silahlıydı. Kot pantolonuna takılı kılıflı bir Sig Sauer, hafif bir ceketle zar zor örtülüyordu.

Az önce evlerine dalan boz ayılar ve kediler kadar iri değildi. Sadece 1.80 boyundaydı ama omuzları çok genişti ve siyah tişörtünün ve kot pantolonunun altında kaslardan başka bir şey yoktu. Ve Max'in aksine, siyah saçlarını tek bir renge boyamamış, bunun yerine siyah çizgilerin kalın, beyaz tellerini gururla kesmesine izin vermişti. Keskin elmacık kemikleri, şu anda Stevie'ye bakan siyah gözlerini vurguluyordu.

"Ama şuna bakın!" Stevie neredeyse ciyak ciyak bağıırıyordu. "O kadar sevimli ki!"

Max kız kardeşinin neye baktığını bilmiyordu. Gördüğü adam muhtemelen askeri eğitimliydi ve korumaya çalıştığı kişilere fazla yaklaşan insanlara zarar vermekten çekinmezdi. Ama Stevie sanki büyük bir oyuncak mağazasının önündeki dev pelüş pandalardan biriymiş gibi davranıyordu.

Kız kardeşinin ellerini zavallı adamın yüzünden çekerek onu odanın diğer ucuna sürükledi. Tam bağırmaya başlayacaktı ki Britta evin içinde tepinmeye başladı. Babalarını saçlarından yakalamış, karşı koyamasın diye belinden bükmişti. Onu içerde tuttu

önünde, arkadaşları sadece orada bulunarak ona destek olurken onu itiyordu.

Britta ona sakince, "Kızın gitmeni istiyor, o yüzden gidiyorsun," dedi. "Ve eğer geri gelersen, derini kemiklerinden ayırırız."

Onu evden dışarı çıkardı ve arkadaşları da onunla birlikte gözden kayboldu. Kapı çarparak kapandı ve Max bir iç geçirdi. Charlie'nin bunu her gün nasıl yaptığını bilmiyordu. Düzeni korumak. Dürüst olmak gerekirse, kaçıp gitmek ya da beş mil yarıçapındaki herkesi öldürmek daha kolay olurdu. Yasadışı ama daha kolay.

Ve evet, *ahlaki* açıdan yanlış.

Max ve Stevie'den uzaklaşan panda, "Çocuğa göz kulak olmak için burada kalacağım. Umarım sizin için sakıncası yoktur."

"Bekle. . . o çocuk kalıyor mu?"

"Sadece bir geceliğine, eminim. Görünüşe göre bir aile dramı varmış." Max bunu tamamen anlamıştı.

Stevie kollarını Max'ten çekerek, "O benim arkadaşım," dedi. "Kyle istediği kadar kalabilir."

"Bu çocuk kaç yaşında?"

"On yedi."

Max bir kaşını kaldırdı ve Stevie'nin nefesi kesildi. "Biz o tür arkadaşlar değiliz!"

"Olmasanız iyi olur. Eminim Charlie bundan hiç hoşlanmazdı." Mutfığa dönmeye başladı ama Stevie'nin, çantasını kanepeye bırakırken arkasını dönmüş olan masum pandaya doğru ilerlediğini fark etti.

Bir sonraki adımda yapabileceklerinden korkan Max koşarak kız kardeşini belinden yakaladı. Onu kaldırdı ve oturma odasından çıkarıp koridorun sonundaki mutfığa taşıdı.

Max onu bıraktı ve Stevie'yi yüzüne doğru döndürdü. "Bunu bir kez söyleyeceğim: Pandadan uzak dur."

Stevie ellerini çırpı ve "*Ama o çok tatlı!*" diye bağırdı.

* * *

Yaklaşık on beş dakika sonra Britta geri döndü, kendisiyle gurur duyuyor gibiydi.

"Hepsi bitti."

"Teşekkürler."

"Ve sen rahatla diye, onu Philly'ye götürmeleri için sokağın aşağısındaki üç Mueller çocuğuna para verdim. Onu Southside'ın ortasında bırakacaklar; orada kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacak."

Charlie'den şaşkın bir kahkaha yükseldi. "Sen . . ." Kontrolünü yeniden kazanması için kendine bir an verdi. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"O adamla iki dakika geçirdim. İnan bana, büyük bir zevkti."

Çantasını ve çubuklarını aldı. "Bir süre daha kalmalısın. Akşam yemeğini geri getireceğim."

"Sizi dışarıda bırakmak istemiyorum."

"İstemiyorsun. Ama kişisel deneyimlerimden biliyorum, bazen ailenizden uzaklaşmaya ihtiyaç duyarsınız. Sevdiklerinizden bile. Ayrıca, ukala bir çocuk şu anda evinizde. Muhtemelen bu gece geri dönmek istemezsin."

"Hangi ukala çocuk?"

"Hiçbir fikrim yok, ama bir dahi olduğunu söyledi." Gözlerini devirdi. "Ne. Hiç."

"Adı Kyle," diye gönüllü oldu diğer oyuncularından biri.

"Oh." Charlie başını salladı. "Evet. O aslında bir dahi. Ama kız kardeşimin anlattığına göre çok çalışıyormuş."

"Gördün mü? Eve gitmek istemiyorsun. Burada kal. Rahatla. Televizyon izle. Akşam yemeğini geri getireceğim." Oyunculara işaret etti. "Haydi, sürtükler."

Charlie onlar gidene kadar bekledi ve Berg'e, "Kız kardeşini seviyorum," dedi.

"Onun bir yolu var. Bu arada, istemiyorsanız kalmak zorunda değilsiniz."

Omzunun üzerinden bakarak ayıya sordu: "Peki ya kalmak istersem?" "O zaman başımızın üstünde yerin var."

"Yine de sizi dışarı atmak istemiyorum."

"Etmeyeceksin."

Paravan kapı açılıp kapandı ve Dag verandada durup başını kaşıyarak bir kâğıda bakmaya başladı.

"Nerelerdeydin?" diye sordu kardeşi. "Emir alıyordum."

"Sana kim emir veriyordu?"

"Uh ... herkes." Bir adım öne çıktı, hâlâ kâğıda bakıyordu. "Charlie, eğer kendini huysuz hissediyorsan ve pişirmeye ihtiyacın varsa, burada istekler var."

"İstekler mi?"

"Evet. Bayan Franklin tarçınlı çöreklerinizi istiyor. Bay Gronbech beyaz krema ile ballı kekinizi istiyor. Ama Tiny ballı ananaslı kekinizi istiyor." Zavallı Dag hayal kırıklığı içinde başını kaşıdı. "Burada el yazımı okuyamıyorum."

"Dag," dedi kız, onun bacağını okşayarak. "Sorun değil. Pişirme havamda değilim. Uzun bir gün geçirdim. Sadece hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Oh, tamam. Güzel." Rahatlamış bir nefes alarak verandanın büyük bir kısmını çevreleyen parmaklıklara yaslandı ve orada kaldı.

Berg boğazını temizleyene kadar Charlie bu konu hakkında pek düşünmedi. "Ne?" Dag kardeşine sordu.

"Git buradan."

Dag'ın bakışları yavaşça Berg ve Charlie arasında gidip geldi. "Oh!" dedi sonunda sırtarak. "Doğru ya. Yapacak işlerim var." Eve geri döndü.

"Evet," diye mırıldandı Berg, "yapacak çok şey var. İnternette porno izlemek gibi."

"Yargılamayın. Bazen insanın kendini canlı hissetmesi için kötü ev yapımı pornolara bakması gerekir."

"Büyük bir porno hayranısın, değil mi?"

"Pek değil. Japon animasyonları hariç." "Ciddi misin?" Berg gülerek sordu.

"Evet. O şeyleri izlediğimde 'ailesi ne düşünür' diye endişelenmiyorum. Neden endişelenmiyorum? Çünkü kızın hemşire şapkasını çıkarmadan sert bir şekilde sikilmesi -bu arada gerçek bir video- sadece animasyon."

"Bu inanılmaz bir mantık."

"Öyle değil mi?"

* * *

Söz verdiği gibi Britta akşam yemeğini geri getirdi ama neyse ki oyuncu arkadaşları yoktu. Onları göndermişti, yani sadece dördü vardı.

Charlie kız kardeşlerine mesaj atarak onları kontrol etmişti ve aldığı cevap tatmin edici olmalıydı çünkü neler olabileceğini görmek için oraya koşmadı. Bunun yerine rahatlamış ve takılmıştı. Berg aptal kardeşiyle televizyonda ne izleyecekleri konusunda kavgaya ederken o gazete okudu.

Akşam yemeğinden sonra, Berg aptal kardeşiyle ve şimdi de iğrenç kız kardeşiyle televizyonda ne izleyecekleri konusunda kavga etmeye devam ederken, Britta'nın düşünceli aylar gibi görünmeleri için sehpanın üzerinde tuttuğu güncel olay dergilerini okudu.

Üçünün hâlâ yavruyken yaptıkları gibi anlaşmazlığa düşüp kavga etmeleri Charlie'yi rahatsız etmiyor gibiydi ve Berg de bunu takdir ediyordu. Öte yandan, çevresinde her an olup bitenleri düşününce, Dunn üçüzleriyle uğraşmak tatil gibi g e l i y o r olmalıydı.

Gece yarısına doğru, Dag birkaç sokak ötedeki bir dişi kediden mesaj aldıktan sonra dışarı çıktı ve Britta dizüstü bilgisayarını -ve her kimle mesajlaşıyorsa- odasına götürdü. Kapı arkasından kapandığında Berg geceyi burada geçireceğini biliyordu.

Böylece o ve Charlie kanepenin iki ucunda oturmaya başladılar.

Tam ona daha yakın olmak için yana kaymak üzereydi ki köpek aniden odaya girdi, sehpanın üzerine tırmandı ve kanepenin ortasına geçti. Arka ayakları neredeyse Berg'in bacağına değecek şekilde tamamen uzandı. Koca kafası Charlie'nin kucağına düştü ve Charlie bir yandan dergisini okurken bir yandan da onu sevmeye başladı.

Gerçi köpeği ona bakıp Berg'ün sadece köpek gülümsemesi olduğunu tahmin edebileceği bir şey yapmasaydı Berg bu kadar sinirlenmezdi. Ya da sırtımasaydı. Piç kuruşu onunla alay ediyordu!

Sonunda Charlie dergiyi bir kenara fırlattı ve dışarı çıktı. Birinci kattaki banyonun kapısının kapandığını duydu ve tam o sırada Berg köpeğin arka bacağına vurarak yere yatmasını işaret etti.

Buna aldırış etmeyen Berg köpeğe bir kez daha vurdu ve "Yere yat" diye ekledi. Bu sefer de hayvan ona hırladı.

Bıkan Berg, devam etti ve köpeği kanepeden itti. Köpek sert bir gümbürtüyle yere çarptı ama saniyeler içinde ayağa kalktı, döndü ve kendini Berg'in üzerine attı.

İkili kanepede güreşti, ta ki yuvarlanıp yere düşene kadar, iri bedenleri sehpayı odanın ortasına kadar itti.

"Ahem."

Berg irkildi ve sonunda yere y a t ı r d ı ğ ı köpeğe ters ters baktı. Ve işte yine o kaba, dişlek köpek sırtışı.

"Eğer onunla yerde güreşecekseniz," dedi Charlie, başlarında durarak, "ona gerçekten bir isim vermelisiniz."

"O başlattı. Hareket etmedi."

"O iki yüz kiloluk bir köpek. Hareket etmek *zorunda değil*."

Ayağa kalkan Berg, Charlie'yle yüzleşti. "Gitmiyorsun, değil mi?"

"Yarın şirret teyzemle bir toplantım var. Çay için." Dilini dışarı çıkardı. "Çaydan nefret ederim. Ben de teyzemden nefret ederim." Alnını ovuşturdu. "Ama Stevie'nin bütün gece Kyle'la uyanık kalacağını biliyorum... dahiyane şeylerden bahsedecek."

"Bu gece burada kalabilirsin," diye teklif etti Berg ve Charlie başka hiçbir şey kıpırdatmadan sol kaşını kaldırdı. "Kanepede. Uygun bir şekilde."

"Sakıncası yok mu?"

"Hiç de bile. Aslında ben kanepeyi alayım, sen de benimkini-"

"Senin yatağını almayacağım," diye araya girdi. "Yine de teklifiniz için minnettarım." "Aslında," dedi Berg, yüzünü ekşitmemek için kendini zor tutarak, "bizim

Fazladan yatak odaları var, onlardan birini alabilirsin."

Charlie gülümseyerek sormadan önce alnındaki gevşek bir bukleyi itti, "Bana ekstra yatak odalarından biri yerine kanepeyi ve yatağını mı teklif ettin?"

Boğazını temizledi. "Onların bizde olduğunu unutmuşum."

"Fazladan yatak odanız olduğunu unuttunuz mu? Bu kadar dikkat dağıtıcı olduğumu bilmiyordum." "Ama öylesin," diye karşılık verdi, utanarak.

Gülerek, "Ben kanepeyi alacağım" dedi.

Adam kaşlarını çatdı. Artık utanmıyordu ama kafası karışmıştı. "Neden? Başımızın üstünde yerin var-"

"Ah, biliyorum." Elini adamın koluna koydu, parmakları sıcak ve kuruydu ve adamın teninde bıraktığı his hoşuna gitti. "Ama biri içeri girerse, onu yasal olarak vurabilirim."

"Babandan bahsediyorsun, değil mi?"

"Ne zaman babamdan bahsetmiyorum ki?" diye sordu, açıkça iğrenmişti. "Ama dürüst olmak gerekirse, kışını buraya sürükleyip bir şeyler başlatması için onu geride bırakmazdım. Ve düzgün bir şekilde karşılandığından emin olmak isterim. Yani kanepesi iyi."

Berg omuz silkerek Charlie'ye yeni bir diş fırçası ve macunu getirmeye gitti. O banyoya dönerken, Berg de üst kata çıkıp dolaptan fazladan yastık ve battaniye aldı. Oturma odasına döndü ve onun "yatağını" hazırlamaya başladı.

"Battaniye mi?" diye sordu kadın tekrar içeri girdiğinde. "Dışarı 80 derece falan."

"Güven bana. Bir saat içinde Britta havayı açacak. O bir boz ayıdır ve sıcaktan nefret eder."

"Tamam," dedi Charlie gülerek.

Berg sözlerini bitirdi ve kanepayı işaret etti. "Hanımefendi."

"Teşekkür ederim. Her şey için. Gerçekten çok ciddiğim."

"Her zaman."

Charlie ona yaklaştı ve kolları göğsüne dolandı. Charlie ona sarılıyordu ve Berg de ona sarılıyor, onu vücuduna sıkıca sarılıyordu. Ve ilk kez -onun için- boy farkları ve Charlie'yle gerçekte nasıl bir ilişkisi olduğunu tam olarak bilmemek yüzünden garip bir şey olmamıştı. Beceriksizlik yoktu. Aşağı eğilmek ya da yukarı uzanmak yoktu. Berg'in yakın akrabası olmayan bir kadınla yaşadığı en rahat kucaklaşmaydı. Ayı gibi düşünen Berg'e göre bunun nedeni Charlie'nin onun hayatına mükemmel bir şekilde uymasıydı.

Sadece henüz bunu bilmiyordu.

Charlie önce çekildi, kanepeye uzanmadan önce ona göz kırptı ve gülümsedi. Spor ayakkabılarını tekmeleyip gerindi ve minderlere uzanırken kocaman bir esneme sesi çıkardı.

Berg başını sallayarak ondan uzaklaştı ve Charlie'yi kanepede yalnız bıraktı. Oturma odasındaki diğer tüm ışıkları kapattı ve Charlie'nin başucundaki ışıkla ilgilenmesine izin verdi. Koridordan merdivenlere inmek üzereydi ki Charlie'nin hafifçe kıkırdadığını duydu.

Arkasına baktı ve aptal köpeğinin de onunla birlikte kanepeye çıktığını gördü. Şimdi onun ayaklarının yanındaydı ve ayaklarını koca kafasına yaslamasına izin veriyordu.

"Psst." Berg köpeğe gelmesini işaret etti ama köpek hareket etmedi.

"Psssst."

"Beni rahatsız etmiyor," dedi Charlie, sırtını odaya dönerek. "Onu bırakabilirsin."

Ama Berg o piçi terk etmek istemiyordu! Charlie'nin ayaklarını koyduğu kişi olmak istiyordu. Gece boyunca onunla birlikte kanepede kıvrılıp yatmak istiyordu.

O lanet köpeği romantik bir rakip olarak göreceğini kim bilebilirdi? Ama işte buradaydılar!

"Tamam, peki... eğer seni sinirlendirirse, *onu kovmaktan* çekinme," son kısmı sıkılmış dişlerinin arasından tükürdü, bakışları köpeğine kilitlenmişti.

"Öyle yapacağım. İyi
geceler, Berg." "İyi
geceler, Charlie."

Berg odasına çıktı, yatağına oturdu ve kız kardeşi içeri girene kadar hiçbir şeye bakmadı. Dizlerine kadar inen takım hokey tişörtlerinden birini giymişti.

Sırtarak, "Seni aptal. Onu *köpekle* mi bıraktın?"

Berg inleyerek yatağına geri döndü, kız kardeşinin kahkahası başını ağrıtıyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Gecenin bir yarısı aniden onu götürmeye karar verdiler. Yüzlerini görememesi için vücut zırhı ve kalkanlı miğferler giymiş adamlar.

Hücrelerine dalmışlar ama onu uyanık bulduklarında şaşırılmış görünüyorlardı. Yatağında oturuyordu, ayakları yerdeydi, dirsekleri dizlerindeydi ve elleri önünde kenetlenmişti. Bekliyordu ve bunu biliyorlardı.

Grup yoluna devam etmeden önce kısa bir süre durakladı. Biri onu ensesinden yakaladı ve yüz üstü yere yatırdı. Kollarını ve bacaklarını kelepçelemeden önce onu orada sabitlediler ve ardından zincirleri eklediler. Gözlerini bağladılar ve ısırmasını önlemek için ağzına deri bir ısırık koydular.

İşlerini bitirdikten sonra onu kaldırdılar ve dışarı taşıdılar. Diğer hücrelerden hiç bağırsı çağırış yoktu. Hiç ses yoktu. Ama kalp atışlarının arttığını duyabiliyordu. Panik içinde nefes alıp verişlerini. Korkunun kokusunu. Etrafındaki tüm o adamlar onun bir şey yapmasını bekliyordu.

Evet. Erkekler hapishanesindeydi. Üçüncü ceset bulunduktan sonra verilen bir karar. Cinayetleri onun üzerine yıkamazlardı, ama yapmak istediler. Tabii o gittikten sonra kadın hücrelerinde cesetlerin azalması da işe yaramadı.

Mairi MacKilligan beklediği gibi hapishanenin başka bir bölümüne götürülmedi. Herkesin sessizce "deli koğuşı" dediği, en kötülerin en kötülerini koydukları yere. Onu daha önce de oraya koymuşlardı ama sonu iyi bitmemişti. Betonda ve kendi hücresinin etrafındaki diğer hücrelerde delikler açacak ve sonra biraz eğlenecekti. Hücrelerine geri döner, deliği gizler ve gardiyanlar hücre kontrolü için gelene kadar beklerdi. Şok nefeslerini duyduğunda gülümserdi. Ya da çığlıkları. Çığlıkları severdi.

Onu normal hücrelere geri koyarlardı, çünkü bir şey yaptığına dair kanıtları yoktu - asla kanıtları olmazdı- ama o ve "hükümet" bir anlaşmaya varmışlardı. Öldürmeyi bırakacaktı ve o da normal hücrelerde kalmasına izin verecekti. Kadın gülümseyerek kabul etmişti. Ofisinden ayrıldıktan sonra ağlamıştı. Nedenini bilmiyordu. Sözüne tutmuştu. Öldürmemişti.

Herhangi biri. İşi onlara yaptırmak varken neden bu kadar dağınıklıkla uğraşındı ki?

Ama hayır. Onu hapishanede başka bir yere götürmediler. Bunun yerine, onu hep birlikte dışarı taşıdılar ve bir kamyonet olduğundan şüphelendiği bir şeyin arkasına attılar.

Adamlar onunla birlikte içeri girdi, arka kapı kapandı, motor çalıştı ve hareket ettiler.

Etrafında kimse konuşmuyordu. Konuşmamayı öğrenmişlerdi. Sesleri hatırlıyordu. Konuşmaları hatırladı. Ve sonra bunları sırf yapabildiği için o insanlara karşı kullandı. Bir nedene ihtiyacı yoktu. Her zaman kolay sıkılırdı.

Saatlerce araba sürdüler. Minibüs nihayet durduğunda güneşin doğduğunu hissedebiliyordu. Kapılar açıldı, birkaç eldivenli el onu yerden kaldırdı.

. . . ve onu minibüsten dışarı attılar.

Kapılar hızla kapandı ve onu bırakıp gittiklerinde lastiklerin gıcırtısını duydu. Bunun bir önemi yoktu. Zincirlerinden istediği zaman kurtulabilirdi. Sadece hiç zahmet etmemiştii. Bunun neresi eğlenceliydi?

Becerilerini test etmek konusunda her zaman büyük olduğu için kendine beş dakika verdi. Son zincir yere çarptı ve göz bağıny çıkarmak için uzanmıştı ki, "Etkileyiciydi" cümlesini duydu.

Mairi biraz gülümsedi ve göz bağıny bıraktı. Önünde duran adamları görene kadar ışığa karşı gözlerini kırıştırdı. Ağır silahlı Amerikalı adamlar. Liderleri olduğunu tahmin ettiği kişi hariç. Daha yaşlıydı, kot pantolon ve kalın mavi bir kazak giymişti ama saçları hâlâ asker taşıydı. O askeri duruş.

"Beni burada öldürecek misin? . . um . . . ?" diye sordu.

"John Mitchell. Ve bu müşterilerimi gerçekten kızdırır. Seninle tanışmayı çok istiyorlar."

"Benimle ne için buluşacaklar?"

Önünde çömeldi ve dedi ki, "Yardımya ihtiyaçları var. İnsanlara zarar vermek için yardımya. Bu konuda iyi olduğunu duymuşlar."

"Çok iyiyim."

"Ve ailenle ödeşmek için bir şans. Seni hapiste çürümeye terk edenlerden öç almak için."

Mairi sırtında yılan gibi kıvrıldığını hissetti. Bir elektrik akımı gibi. Parmakları karıncalanıyor ve göğüs uçları sertleşiyordu. Heyecan. O zaman nasıl hissettiğini

mücevher çaldı ya da bir adamın kolunu kırdı ya da karanlıkta birinin boğazını kesti ... onun odada olduğunu bile bilmiyorlardı.

Ayağa kalktı, boynunu kırdı. Ve bekledi.

Adam araçlarına doğru işaret etti ve Mairi onu takip etti. . . gülümseyerek.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Berg ikinci kattaki banyodan çıktı, yeni duş almış ve tıraş olmuştu, belinde bir havlu vardı.

Yatak odasına doğru ilerlerken kız kardeşini gördü ve Kardeşi fazladan yatak odalarından birine bakıyordu.

Berg onlara doğru yürüdü ve yatak odasına baktı. Charlie'nin yatağın üzerinde bağdaş kurarak oturduğunu, bileklerini dizlerine dayadığını ve gözlerini kapattığını görünce şaşırdı. Kanepede uyuduğunu ama meditasyon yapmak için yatağı kullandığını hissetti. Garip bir karardı ama bunu sessizce yapıyordu. Dikkat çekmeden.

Peki kardeşleri ne yapıyordu? Neden başı dönüyormuş gibi onu izliyorlardı?

Her ikisini de tişörtlerinin arkasından yakaladı ve koridorda sürükleyerek yatak odasına götürüp içeri itti.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu fısıltıyla.

"Asıl soru," dedi Britta, "o ne yapıyor?" "Meditasyon yapıyor."

"Neden?" diye sordu kardeşleri.

"Çıkın dışarı," diye emretti. "Ve onu yalnız bırakın."

Tek kelime etmeden gittiler ve Berg kurulanıp kıyafetlerini giydi. Cüzdanını arka cebine soktu ve odasından çıktı. Merdivenlere yönelmek üzereydi ama elinde olmadan yatak odasına geri dönüp Charlie'yi kontrol etti. Hâlâ oradaydı, hâlâ meditasyon yapıyordu. Ama şimdi o aptal köpek de ona katılmıştı. Koca kafasını kalçasına yaslamış, sallanan kuyruğunu yatağa vuruyordu.

Berg'i gördü ve yine ona baktı. Berg köpeği işaret etti, sonra aynı parmağıyla boğazına bir çizgi çekti.

Çocukça bir hareketi ama elinde değildi. Lanet köpek.

Kızgınlığını üzerinden atarak aşağı indi ve oturma odasına gitti. Stevie'yi orada buldu. Bir gün öncesine göre çok daha sakin görünüyordu. Belli ki ilaçları etkisini göstermişti ve Berg bunun onu ne kadar rahatlattığına şaşırdı.

"Merhaba Stevie. Ne var ne yok?" "Charlie hâlâ burada mı?"

"Evet. Üst katta-"

"Meditasyon yapıyor," diye cevap verdi kız kardeşi odaya girerken. "Bu tür şeyleri sık sık yapar mı?" Kız kardeşi sanki Charlie'yi meth ederken yakalamışlar gibi konuşmuştu. Meditasyon yapıyordu, Tanrı aşkına!

"Meditasyon mu yapıyor?" Stevie'nin gülümsemesi geniş ve parlaktı. Çok sevimli. "Çok mutlu oldum! Birkaç yıl önce ona bu konuda kitaplar vermiştim ama teknikleri gerçekten kullandığını bilmiyordum."

"Bir şekil değiştiren neden meditasyon yapma ihtiyacı duyar?"

Britta sordu. "GAD'ına yardımcı olmak için."

Britta, Berg'in ön kolunu kavradı.

"Ah!"

"*Bu* da ne?" diye sordu kız kardeşi, Stevie'ye aval aval bakarak. "Bu yakalayabileceğimiz bir şey mi? Kardeşim ölecek mi?"

"Bu sadece genel anksiyete bozukluğu demek. Kız kardeşimde yıllardır var. Muhtemelen annemiz öldüğünden beri." Stevie elini göğsünün üst kısmına bastırdı, sanki bir seyircinin önünde dünyadaki farklı bozukluk türlerini açıklıyormuş gibi. "Bende panik kişilik bozukluğu var, ki bu da anksiyete unsurları içeriyor. Ama Charlie'de -şaşırtıcı olmayan bir şekilde- anksiyete bozukluğu ve bazı depresyon nöbetleri var. Aldığı ilaçlar yardımcı oluyor ama bir doktor ona, on beş yaşlarındayken, anksiyetesini kontrol altına almazsa karnında Teksas büyüklüğünde bir delik olacağını söylemiş. Ablamın ülser olmasını istemiyorum, bu yüzden anksiyetesini yönetmesi için bir yol üzerinde çalışıyoruz. Yine de benimki gibi ilaçlara ihtiyacı yok. Onun sorunları çok daha az

... karmaşık."

Yedi bölmesi olan küçük plastik bir kabı havaya kaldırdı. Her bölmenin üzerinde haftanın gününü temsil eden bir harf vardı. "Bu yüzden onun ilaçlarını getirdim. Benimkiler kadar karmaşık olmayabilirler ama onları almadan duramaz. Özellikle de anksiyete ve beta bloker için olanı. Beta bloker kalp çarpıntısı sorununa yardımcı olmak için."

Başını salladı. "Onları mutfığa, bir bardak suyun yanına koyacağım. Yeni gelen lensleriyle birlikte. Böylece gözlükleri için bu kadar endişelenmesine gerek kalmaz. Sadece dışarı çıkmadan önce ilaçlarını aldığından emin ol, lütfen."

Stevie onların yanından geçip koridora çıktı. Yürüdü, ama birkaç saniye sonra geri döndü ve diğer tarafa gitti. Bir dakika sonra tekrar diğer tarafa koştu.

"Buldum!" diye seslendi mutfaktan. "Yardıma gerek yok. Ben buldum."

"Hepsi ilaç mı alıyor?" Britta boş koridora bakarak sordu. "Ben değilim," dedi Max arkalarından.

Berg ve Britta dönüp Charlie'nin ortanca kız kardeşine baktılar ve birlikte çığlık atarak ondan uzaklaştılar.

"*Yüce Tanrım, Max! Yüzüne ne oldu senin?*" Berg histerik bir şekilde sordu.

Omuz silkti, bunu yaparken yüzündeki tüyler kıpırdadı. "Bir kirpi bana saldırdı. Tüylerini bana fırlattı." Etrafına bakındı, garip, korkunç bir maske gibi yüzünden sarkan *çok* sayıdaki tüyden rahatsız olmamış görünüyordu. "Charlie buralarda mı?"

"Meditasyon yapıyor."

"Oh. Bekleyeceğim. Bunları nasıl çıkaracağını biliyor." Bir süre öylece durduktan sonra, "Mutfaka su almaya gidiyorum, pipetiniz var mı?" diye sordu.

"Dolaplarda bir yerde." "Ben onları bulurum."

Odadan çıktı ve Berg ile Britta geri saymaya başladılar: "Üç, iki, bir -"

"Max!" Stevie mutfaktan patladı. "*Ne oluyor lan?*"

"Saldırıya uğradım. Tüylerini bana fırlattı. Bu benim suçum değil."

Stevie oturma odasının dışında belirdi, parmağıyla kız kardeşi olduğunu düşündükleri kişiyi işaret ediyordu. "Sen tam bir yalancısın, Max MacKilligan. Kirpiler tüylerini *fırlatmazlar*. Kendilerine saldıran şeye doğru geri çekilirler. Yani seni yakaladığında yüzün kıçının yanında! Neyin var senin? Kim bir kirpiye saldırır ki?"

"Bu konuyu büyütekseniz," dedi Max oturma odasına geri dönerken, "ben gideyim."

Hem Berg hem de Britta istemeden de olsa bir çığlık attılar ve tekrar ondan uzaklaştılar. Yüzünün görüntüsü o kadar korkunçtu ki.

Max gözlerini devirince Berg, "Özür dilerim," dedi. "Ama yüzün. Bizi çok korkutuyor."

"Ondan özür dileme," dedi Stevie. "Başına geleni hak ediyor. Kirpileri rahat bırak, Max!"

"Bana ders vermeyi bitirdin mi *anne?*"

Stevie gözlerini kısarak bir eliyle kız kardeşinin omzunu kavradı, diğer eliyle de altı kirpiyi tuttu. Sonra *da çekti*.

Max acı içinde uludu ve geri çekildi. "*Seni kaltak!*"

Stevie'yi itti ve seslenerek koridorda gözden kayboldu, "*Charlie!*"

Stevie sırtıttı, uçları kanlı tüy kalemleri hâlâ elindeydi. Sonra Dag'ın şaşkınlık dolu kükremesini duyunca hepsi bir kez daha sıçradı.

Birkaç saniye sonra oturma odasına doğru tökezledi. "*Suratında ne vardı?*"

* * *

Charlie meditasyon yaptığında beynini sakinleştirmeyi gerçekten öğrenmiş değildi ama oturmak için kendine ayırdığı birkaç dakikayı takdir ediyordu. Doğru, beyni hâlâ her gün yapmak zorunda olduğu binlerce şeyi gözden geçiriyordu ama bu da bir başlangıçtı. Ve şu ana kadar midesindeki ülser benzeri ağrılardan kurtulmuştu - on beş yaşından beri bir doktor bu tür sorunlara neden olmak için kendine ne yaptığını merak ediyordu - bu yüzden bunu bir artı olarak görüyordu.

Gülünç derecede gelişmiş işitme duyusu - hem porsuk hem de kurt işitme duyusu olduğu için - kız kardeşleri Dunn'ların evinde ortaya çıkar çıkmaz ona haber verdi. Konuşmalar, dehşet çığlıkları, tartışmalar ve nihayetinde daha fazla dehşet çığlığı duyduğunda da şaşırmadı. MacKilligan kardeşler nasıl etki bırakmayacaklarını bilmiyorlardı.

Yine de gözlerini açtığında Max'i karşısında tüm yüzü kirpi tüyleriyle kaplı olarak görmemeyi tercih ederdi.

"Kirpilerle *bilerek* uğraşan tanıdığım tek insan sensin."

Max omuz silkti, bu hareket kirpilerin kıpırdanmasına neden oldu. "Ulaşmaya çalıştığım arı kovanının altındaydı."

"Arı kovanlarını rahat bırakman gerekiyor. Bunu konuşmuştuk." "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, ben bir şey almadım."

"Evet," diye kesin bir dille cevap verdi Charlie. "Küçük kız kardeşimin lanet olası bir iğne yastığı olarak kullanıldığını görmek çok hoşuma gidiyor." Eliyle işaret etti. "Banyo. Şimdi."

Tüyleri Max'in yüzünden dikkatlice çıkarmak çok zaman aldı. Kendilerini etin altına kilitlemenin bir yolu vardı ve Max'in yüzündeki tüyleri kesmesi gerekiyordu.

Önce havayı boşaltmak için üst kısmı, sonra da kalemi dışarı kaydırđı. Max'in yüzüne olduğundan daha fazla zarar vermemek için onları çıkarmanın bildiğı tek yolu buydu. Bu ilk kez olduğunda, sürüyle birlikteyken, Charlie Max'i dişi kurtlardan önce bulmuştu. Dişi kurtlar ne olduğunu anlayamadan Charlie tüylerin çoğunu koparmış, kız kardeşinin yüzüne zarar vermiş ve ne yazık ki birkaç tüy ucunun etin derinliklerine işlemesine izin vermişti. Dişi kurtlar geri kalanını çıkarmak için Max'i doktora götürdüler. Pek hoş bir durum değıldi.

Ancak bundan sonra Charlie yerel bir veteriner bulmayı ve ona tüyleri temizlemenin en iyi yolunu sormayı kendine görev edinmişti.

"Köpeğinizden mi?" diye sormuştu.

"Elbette. Köpekten. *Köpeğın* yüzünde tüyler olacak."

Ama hayır. Charlie bu duruma düşen bir köpekle hiç karşılaşmamıştı. Bunun bazen olduğunu biliyordu ama hiç görmemişti. Ancak kız kardeşi.

Charlie tüm tüyleri temizledikten sonra Max'in yüzünü antiseptikle sildi ve kabuk bağlamaya başladığında ellememesini söyledi. Eğer her şeyi doğıru yaptıysa, yaklaşık kırk sekiz saat içinde tamamen iyileşmiş olacaktı.

"Ben gittikten sonra babama ne oldu?" Charlie banyo musluğının altında sabunlu ellerini ovuşturarak sordu.

"Dişi ayı koruyucun onu kıç üstü dışarı attı."

"Britta oraya varmadan önce. Ona daha fazla para verdiniz mi? Onu korumanız için yalvardı mı?"

"Ona hiçbir şey vermedik. Stevie'ye bile. Hepimiz dışarıdayken ona verdiğı birkaç dolar dışında, onunla işi bitmiş gibiydi. Onu her an öldürebilirim."

"Seni hapse gönderecekse, hayır."

"Dünyaya iyilik yaptığım için beni kim hapse atar?"

* * *

"Neden panda gibi kokuyorsun?" Britta Charlie'nin kız kardeşine sordu.

"Shen Li bizim evde büyük heykeltıraş dahi Kyle Jean-Louis Parker'ı koruyor."

"Yani? Neden onun gibi *kokuyorsun*?"

Berg yüzünü buruşturdu. Kız kardeşi nasıl meraklı olunmayacağını gerçekten bilmiyordu. Cevaplanmasını istediği bir soru varsa, nezaket ve kibarlık gibi küçük şeylerin yoluna çıkmasına izin vermiyordu.

"Ona sarılıp durdum."

"Sen mi? Bir *ayıya* mı sarıldın?"

"Evet. Gelmiş geçmiş en şirin ayı! Sizden farklı olarak, onun yanında hiç gergin hissetmiyorum. Beni yiyeceğini ya da kollarımı koparacağını falan hiç hissetmiyorum. Ona karşı ayı spreyimi kullanmak zorunda kalmayacağım," dedi büyük bir kesinlikle.

Britta Berg'e döndü ve alçak sesle, "Ona gerçeği söyleyeyim mi?" diye sordu.

Berg hemen, "Hayır," diye cevap verdi. "Bırak mutlu dünyasında yaşasın ve biz de ayı spreyini sana sıkamak zorunda kalmamasını umalım."

"Neden?"

Berg başını salladı, kız kardeşine gözlerinin içinde bulunduğu tehlikeyi anlatmak istemiyordu.

Charlie, Max'le birlikte oturma odasına girdi ve Berg, Max'in yüzündeki tüylerin alındığını görünce minnettar oldu. Elbette şimdi suçüçeğı geçiriyormuş gibi görünüyordu ama bu yine de tüylerden daha iyiydi.

Her şey tüylerden daha iyiydi.

Charlie saatine baktı, gözleri kısılmıştı. Bileğini yüzüne yaklaştırdı.

Berg ona "Gözlüklerini unutmuşsun," diye hatırlattı.

"Ah, evet." Elini tişörtünün ön kısmına, kot pantolonunun cebinin dışına ve tişörtünün yakasının tamamına sürttü, sonra bir daire çizerek odanın etrafına baktı.

"Başın," diye açıkladı sonunda, bir saniye daha dayanamayınca.

Ellerini saçlarına götürdü ama bukleler karmakarışık ve onları bulmakta zorlanıyor gibiydi.

Charlie'nin önüne geçti ve saçlarına takılmamasına dikkat ederek gözlüğü dikkatlice çıkardı. Gözlükleri çıkardıktan sonra, Charlie'nin tişörtünün alt kısmını kullanarak gözlükleri hızlıca temizledi -Charlie'nin sık sık yaptığını gördüğü bir şeydi bu- ve gözlükleri dikkatlice yüzüne yerleştirdi. Geri adım atmadan önce çerçevelerin burnuna ve kulaklarının arkasına tam oturduğundan emin oldu.

"Sana şu yaşlı kadın zincirlerinden almalıyız, böylece gözlüklerini boynuna takabilirsin."

"Bu asla olmayacak." "Çok sevimli görünürsün."

O sırtıttı ve Berg de gülümsemekten kendini alamadı. Aynı anda odadaki kadınlar tarafından izlendiklerini fark edene kadar birbirlerine b a k m a y a devam ettiler.

Charlie önce gözlerini kaçırdı ve kız kardeşlerine dışarı çıkmaları için hırladı.

"Lensleriniz geldi," diye duyurdu Stevie, kız kardeşinin yanından geçerken. "Onları ilaçlarıyla birlikte mutfığa koydum. Sanırım bundan daha önce bahsedebilirdim . . ama o zaman gözlüklerini senin için takma olayını göremezdik."

"Tam bir centilmen," diye takıldı Max, küçük kız kardeşinin peşinden kapıdan çıkarken.

Ancak Britta, Berg tekrar tekrar yüzüne kükreyene kadar sessizce gitmeyi reddetti; sonra da hafif bir hışım ile dışarı çıktı.

Boğazını temizledi ve yumruklarını kot pantolonunun ön cebine gömdü. "Seninle sonra görüşebilir miyiz?" diye sordu, doğrudan hedefine yönelerek. Bunu yapmazsa asla başaramayacağından korkuyordu.

Charlie küçük bir kahkaha attı. "Kötü muamele için obur musun sen? Şu anda söyleyebilirim ki, deri ve zincirlerden hoşlanmıyorum. Eğer sadece tacizden hoşlanıyorsan-"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Sadece seni sonra görmek istiyorum." "Peki ya lanet yayılırsa?"

"Riske girerim."

"Aptalca ve kötü karar vermenin bir işareti." Bir nefes verdi. "Ama olsun. Bugün teyzemi görmem gerekiyor, ama ondan sonra ..."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Oh, Tanrım." Gözleri büyüdü ve başını salladı. "Bunu sana yapamazdım. Bunu hiçbir insana yapamazdım. Bir düşmana bile. Teyzemi ben hallederim. Ama döndüğümde sana mesaj atarım."

"Kulağa hoş geliyor."

Etrafına bakındı. "Kız kardeşin nerede?"

"Muhtemelen mutfakta kibirli davranıyordur. Neden?"

Charlie ahşap sehpanın üzerine çıktı, böylece neredeyse göz hizasına gelmişlerdi. Eğilerek kollarını onun omuzlarına attı ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

Berg onun dudaklarına gülümseyerek ellerini beline doladı ve onu daha sıkı kendine çekti. Charlie'nin vücudu onunkine yaslandı ve Berg dün gece haklı olduğunu anladı. Charlie ona mükemmel uyuyordu.

Diliyle kızın ağzını araladı ve birkaç dakika boyunca orada öylece durup birbirlerinin tadına baktılar, birbirlerinden zevk aldılar.

Britta oturma odasından geçerken, "Orospu, sehpanın üzerinden çekil," dedi. "O şey bir Lock MacRyrie orijinali ve bana küçük bir servete mal oldu."

Charlie gülererek geri çekildi, kolları hâlâ Britta'nın omuzlarında asılı duruyordu. Masaya bakarak Berg'e "Kim?" diye sordu.

* * *

Charlie parmaklarıyla saçlarına jöle sürerken, "Biz de seninle geliyoruz," diye duydu.

Beline kadar eğilmişti, saçları aşağı sarkıyordu, bu yüzden banyo kapısında duran kız kardeşlerine "Neden?" diye sormadan önce doğrulmasını bekledi.

Stevie, "Bunun en iyisi olduğunu düşünüyoruz," dedi, önemli bir şey yokmuş gibi görünmeye çalışarak.

Charlie kız kardeşlerine bakarak, "Bu, o zaman ona yumruk attığım için mi?" diye sordu.

"Tabii ki hayır-"

"Evet."

Stevie, Max'e çıkışmadan önce yüzünü buruşturdu: "Biraz yalan söylesen ölür müsün?"

"Ama ona yumruk attığı için öyle. Ve şimdi onları aynı odada, düğünün en stresli zamanında, babam hakkında konuşmaları için bir araya getireceğiz. Eğer orada olmazsak. . . daha sonra Charlie'yi kurtarmış olacağız."

Stevie'nin dudakları büküldü, bakışları yerdeki bir noktaya kilitlendi ve sonunda itiraf etti: "Max haklı."

"İyi." Charlie aynada saçlarını inceliyor, annesinin deyimiyle buklelerini "doğru hareket ettirmeye" çalışıyordu. "Ama o kaltak bir şey başlatırsa _"

"İşte *bu* yüzden gitmeliyiz," dedi Max uzaklaşmadan önce. "Hepimiz onun bir şeyler başlatacağını biliyoruz."

Stevie uzandı ve Charlie'nin koluna bir tokat attı.

"Ow."

"Ve Max'i her zaman haklı çıkarmamak *seni* öldürür mü?"

Charlie buna cevap veremedi - "Evet, öyle olacaktı"- Stevie tepinerek uzaklaştı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ric, Van Amcası ve Irene Teyzesine yaptığı sunumu bitirdi ve onlarla yüzleşti. "Eee? Sorusu olan var mı?"

"Vites değiştirdiğinde 1.80'den 1.80'e mi çıkıyor?" Irene göz ucuyla baktı ve ekledi, "Bu büyüleyici. Kadının kanını ellerime almak isterdim."

Van Amca tam insan olan arkadaşına ters ters baktı. "Buradaki tek endişen gerçekten bu mu?"

"Benim bir endişem yok. Ben bir sorun görmüyorum."

"Dee-Ann onu uyutmak istiyor," diye açıkladı Ric. "Ve kız kardeşlerini de. Ama bence bunun nedeni en büyüklerinin onu fena halde benzetmiş olması."

Van gülümsememek için kendini zor tuttu. "Eggie Smith'in kızı Dee-Ann *Smith*, en yaşlı *bal porsuğundan* dayak mı yedi?"

"Gülme," diye uyardı Ric evrendeki en sevdiği aile üyesini. "Sadece gülme."

"Uh-huh."

Irene Teyze, her zaman yaptığı gibi durumu soğukkanlılıkla analiz ederek, "İnsanların önemsiz oldukları için öldürülmelerine gerçekten inanmıyorum," dedi. Ne de olsa, düşmanları ve eleştirmenleri ne derse desin, o bilimin en büyük dehalarından biriydi. Ve çok fazla düşmanı ve eleştirmeni vardı. "Eğer bu şekilde çalışsaydım, ... şey ... herkesi öldürürdüm."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye katıldı Ric. "Sorun şu ki, bal porsuklarının devreye girip bu durumu kendi başlarına yönetmelerini bekleyemeyiz."

"Bekleyemez miyiz?" Van sordu. "Neden?"

"Öncelikle onlar bal porsuğu, bu da otomatik olarak zor oldukları anlamına geliyor. Ama en büyük sorun şu ki, bal porsukları arasında bile MacKilligan ailesi pek hoş karşılanmıyor. Sanki porsukların çoğu onlardan nefret etmekle korkmak arasında gidip gelirken, bazılarını da gülünç derecede acınası buluyor."

"Bekle," dedi Irene, biraz daha dik oturarak. "MacKilliganlar mı? Bu kadınların adı MacKilligan mı?"

"Evet."

"Ve Stevie dediğiniz T. rex'e dönüşen-"

"O tam olarak bir T. rex değil, Irene Teyze."

"-Aslında Dr. Stevie Stasiuk-MacKilligan mı? Bahsettiğin Stevie *bu muydu?*"

"Evet. Neden?"

Aniden güldü. Nadiren çıkardığı bir sestir bu ve Ric'i daha da endişelendirdi.

"Oh, beyler, Stevie MacKilligan'ın iki metre boyunda bir şeye dönüşebildiği gerçeğinden çok daha fazla endişelenmeniz gereken şeyler var."

"Peki bu tam olarak nedir?"

"Şey," Irene ofis koltuğunda arkasına yaslandı, "birkaç ev eşyası ve biraz sakızla tüm Teksas'ı yok edebilir." Irene bir an düşündü. "Aslında... neredeyse yapıyordu." Biraz daha düşündü ve bir işaret parmağını kaldırarak düzeltti, "Hayır, hayır. Özür dilerim. Bu yanlış." Bilinçli bir şekilde başını salladı. "Nevada'ydı. Nevada'yı neredeyse yok ediyordu. Ve anladığım kadarıyla, o sırada onu durduran tek şey - çünkü görünüşe göre büyük bir depresyon nöbeti geçiriyordu

-Kız kardeşlerinin müdahalesiydi. Yani hepsini aynı anda yok edebileceğinden emin değilsen, bunu denemenin akıllıca olacağından emin değilim."

Ric ve amcası, Van ona dönüp, "Neden gidip en büyükleriyle konuşmuyorsun? Yetki onda gibi görünüyor."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diye itiraf etti Ric. "Ayılar artık onu ve kız kardeşlerini koruyor."

"Köşende kimin olduğunu unutma Ulric," diye hatırlattı Van ona sıcak bir gülümsemeyle. "Senin her zaman kendi ayı bağlantılarının vardı, biliyorsun."

* * *

Dag bir ağaç dalının üzerinde durmuş, arı kovanını yaprakların arasından yukarıya çıkarmak için uzanıyordu. Normalde kovanın daha da büyüebilmesi için arıları daha uzun süre yalnız bırakırdı ama Max MacKilligan için endişeleniyordu. Şimdiden üç farklı ayı evinin kovanlarını yağmalamıştı.

Daha o sabah Bay Walton onu ağaçlarından birinde asılı bulmuştu. Aslında öldüğünü düşünmüştü, çünkü kovanların altındaki alçak bir dalın üzerinde karnı aşağıya sarkmıştı, kolları kayıtsızca sallanıyordu, kirpi tüyleri yüzünü kaplamıştı, kızgın Afrika arıları başının arkasına saldırıyordu.

Ama yaklaştığında horlama sesi duydu. Az önce uyuyordu. Mutlu bir şekilde.

Walton evlerine öfkeyle gelmişti ama Britta onu sakinleştirmiş ve kendi yöntemleriyle meseleyi halletmişti. Durumun üçünün ötesine geçmesini engellemişti.

Dag'ın kardeşi Charlie MacKilligan'dan gerçekten hoşlanıyordu. Hem de çok. Bu noktada onu kızdırmak için yapabileceği pek bir şey yoktu, bu da arazilerindeki kovanların Max MacKilligan'a karşı güvende olmadığı anlamına geliyordu.

Dag alçak bir ısıklık sesi duydu. Kardeşlerinin onun dikkatini çekmek istediklerinde kullandıkları bir ısıklık.

Kovana uzanmayı bıraktı ve kız kardeşinin yerdeki bir noktayı işaret ettiğini görmek için yaprakların arasından dışarı baktı. Aşağı baktı.

Ağacın altında genç bir erkek durmuş, ona bakıyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Dag çocuğun kaybolmuş olabileceğini düşünerek sordu.

"Hayır."

O sırada Britta onlara ulaşmıştı ve "Kyle, ne yapıyorsun?" diye sordu.

Sonunda bakışlarını Dag'dan ayırıp Britta'ya yönelten çocuk, "Bana ikiz olduğunu söylememiştin" demeden önce birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

"Aslında üçüzüm ama bunu sana söylememe gerek yoktu. Seni tanımıyorum."

"Üçünüzün bana çıplak poz vermesini istiyorum."

"Tamam." Britta ellerini birbirine vurdu. "Gitmeniz gerek."

"Utaniyor musun? Utanmamalısın. Bir manken gibi olmaman, kendine has bir mükemmelliğin olmadığı anlamına gelmez."

"Bunun bir iltifat olduğunu düşünüyorsun ama değil. Bu yüzden gitmeni istiyorum." "Kim olduğumu biliyor musun?"

"Biliyorum, kim olduğun umurumda değil."

"Ben bir sanatçıyım. İnsanlar bana oturmak için yalvarıyor. Ben de *sana* soruyorum. Bears. Onur duymalısın."

"Ama yine de suratına bir yumruk atmak istiyorum."

Dag en alt daldan indi ve kız kardeşinin yanına gitti. "Teklifiniz için teşekkür ederiz," dedi, "ama gidin."

"Küçük dünya görüşünüze hapsolmuş, tutucu banliyölüler olduğunuzu biliyorum-"

Britta, Dag'ı "Onun çakal kemiklerini çıra gibi kıracağım," diye uyardı. "-ama daha büyük bir şeyin parçası olduğunu hayal et."

"Yani sen mi?" Dag çocuğa sordu.

"Tabii ki bunu kastediyorum." Uzun şortunun arka cebinden telefonunu çıkardı. Britta'nın önünde tutmadan önce birkaç saniye ekranı inceledi.

Britta'nın yüzündeki kızgınlık ifadesi önce şaşkınlığa, sonra da huşuya dönüştü. "Bunu sen mi yaptın? *Sen mi yaptın?*"

"Sana söylemiştim. İnanılmazım."

"Vay canına. Michelangelo'ya benziyorsun."

"Oh, lütfen." Kyle telefonunu indirdi. "Ben Michelangelo'dan *daha iyiyim.*"

"Wowwww," diye iç geçirdi Britta, çocuğa aval aval bakarak. "Ciddi misin?"

Kyle da ona baktı. "Evet. Ciddiyim."

* * *

The Kingston Arms.

Charlie bu otel zincirini yıllardır duyuyordu. Şekil değiştirenlerden değil. Diğer herkesten. Dubai'deki en yeni yerini yeni açmış olan son derece pahalı bir oteldi.

Sahibi ve işletmecisinin bir şekil değiştiren olduğunu hep biliyordu ama Charlie'nin bildiği tek şey buydu. Annesi ve kesinlikle büyükbabasının sürüsü böyle bir yeri asla karşılayamazdı ve hiçbirisi bir Holiday Inn Express de aynı işi görebilecekken bu kadar parayı boşa harcamazdı.

"Burası harika bir yer," diye iç geçirdi Max onun yanında.

Ve daha sadece lobideydiler. Sadece resepsiyona kadar olan yürüyüş bir mil kadar uzun görünüyordu. Alt katlarda da mağazalar ve büyük restoranlar vardı. Üst katlarda da birkaç restoran. Tam insanlar her türden ve cinsten şekil değiştirenlerle kolayca ve umursamazca kaynaşıyordu.

"Burada yaşayabilirim," dedi Charlie.

"Kim yaşayamaz ki?" Max otelin gülünç büyüklükteki haritasını ve mevcut tüm hizmetlerin listesini işaret etti.

Üçü de orada durmuş, nerede olduklarını ve nereye gitmeleri gerektiğini anlamaya çalışarak bakıyorlardı.

"Bence onu bulana kadar amaçsızca dolaşalım."

Charlie Max'e gülümsedi. "Bernice aklını kaçırr. Ayrıca, resepsiyona gitmemizi söyledi."

Resepsiyona doğru uzun bir yürüyüş yaptılar, her şeyi içlerine çekerek. Ama Charlie onların farklı şeylere odaklandıklarını biliyordu.

Stevie için önemli olan insanlardı. Enerji. Onları çevreleyen her şey. Tüm bunları içine çeker ve beyni, müzik ya da bilim yoluyla anlatacak bir hikayesi olana kadar düzenler ve elerdi. Daha sonra eve geldiklerinde, daha sonra kullanmak üzere sırt çantasında tuttuğu değerli defterlerden birine notlar alırdı.

Max için mesele sorun bulmaktı. Dramı, zayıflığı, açık kapıları arardı. Çok fazla hırsızlık yapmasa da - Charlie'nin bildiği kadarıyla - yine de bir hırsız gözüne sahipti. Tıpkı öz annesi gibi. Bir kuyumcu dükkânını ya da insanların bekleme listesinde oturduğu pahalı çantaların satıldığı o marka dükkânlardan birini gözüne kestirebilir ve binlerce ya da yüz binlerce dolar değerinde malla içeri girip çıkmanın birkaç yolunu bulabilirdi.

Ama Charlie için her şey kaçışla ilgiliydi. Çıkışlar neredeydi? Onunla kız kardeşleri ve o çıkışlar arasında kim duruyordu? Silah olarak ne kullanabilirdi? Yakınlarda polisler var mıydı? Etkisiz hale getirip kaçabilir miydi yoksa bir can almak zorunda mı kalacaktı? Bir binaya her girdiğinde kendine sorduğu sorular bunlardı. Öyle ki ne yaptığının farkına bile varmıyordu. Bu onun için nefes almak gibiydi. Ya da susadığında su bulmak gibi.

Her zaman olduğu gibi, kız kardeşlerini ve kendisini korumakla ilgiliydi.

Resepsiyona ulaştıklarında, herkesin Charlie'ye yaptığı o rahatsız edici koklama hareketini bile yapmadan, onlara yardım eden kadının bir şekil değiştiren olduğunu anladı. Bir kedi şekil değiştiren, gözlerine ve üçüne de züppece bakışına dayanarak.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu sivri dişlerini gösteren plastik bir gülümsemenin ardından.

Charlie ellerini tezgâhın üzerine koydu. "Evet, Bernice MacKilligan'ı arıyoruz."

Çalışan bilgisayarına bir şeyler yazdı ve başını kaldırdı. "Üzgünüm ama elimizde bu isimde biri yok."

"Sence başka bir otelde midir?" Stevie sordu.

Max homurdandı. "Bahse girerim zengin birinin adını kullanıyordur."

Charlie gözlerini devirdi. "Doğru ya. Unutmuşum. Bernice Andersen-Cummingzzzzzzz demek istemiştım," dedi, s'yı uzun bir z'ye çevirerek çünkü

Küçükken teyzesinin bunu yapmasından nefret ettiğini öğrenmişti.

"Ah, tabii ki." Ve işte o plastik gülümseme gitti. "Bayan Andersen-Cummings ve ailesini Kingston Arms'ta ağırlamaktan çok memnunuz."

Max'in kahkahası yüksek ve uzundu, sonunda "Sen *öyle* bir bir yalancı."

* * *

Berg evinin önünde oturmuş, yağ kaplı elleriyle arabanın parçasına odaklanmış, kız kardeşinin bu kadar hasara yol açabilecek bir aracın direksiyonuna geçtiğinde tam olarak ne yaptığını anlamaya çalışıyordu.

Fazla yaği özenle temizlemek için bir bez kullandı ve elleriyle yaptığı bu işin, zihninin göreve odaklanmayan kısmının o gece ne yapacağını bulmasına yardımcı olmasına izin verdi.

Berg, Charlie'yi sadece akşam yemeği için evine sürükleyip sonra da yatağa atmak istemiyordu. Bu güzel olurdu, bundan emindi ama onun için biraz daha özel bir şey yapmak istiyordu. Son zamanlarda hayattan aldığından daha iyisini hak ediyordu ama Berg hiçbir zaman kur yapan biri olmamıştı.

Kedilerin büyüleyici pıtırtilarına ya da köpeklerin inatçı ısrarcılığına sahip değildi. Kurtların yaptığı gibi sonunda pes edene kadar etrafta dolaşma düşüncesi onu içgüdüsel düzeyde rahatsız ediyordu. Kız kardeşlerinin "başıboş dolaşmak" hakkında söylediklerinin hiçbir önemi yoktu.

Ayılar, diğer şekil değıştirenlerin aksine, öz saygı denen bir şeye sahipti. Charlie'nin kendisiyle birlikte olmasını istiyordu çünkü ondan gerçekten hoşlanıyordu, "Eh, nasıl olsa ondan kurtulamazdım" diye değil.

Büyük bir SUV Berg'in evinin hemen önündeki bir noktaya yanaştı ama köpek verandanın altından çıkıp beyaz çitlere doğru koşup havlamaya başlayana kadar pek fark etmedi.

Yolcu kapısı açıldı ve bir kurt dışarı çıktı. Berg onu hemen tanıdı. Ulrich Van Holtz. Grubun New York bölümünün başı. Dee-Ann Smith'in patronuydu.

Siyah kotu, siyah tişörtü ve siyah iş botlarıyla yeterince rahat ama Manhattan'a özgü giyinmişti. Ama Berg aldanmamıştı. Tişört ve kot pantolon tasarımcıydı ve muhtemelen birkaç yüz dolara mal olmuştu. Botlar,

Berg, Dunn üçüzlerinin her zaman iş botlarını aldıkları Brooklyn Army Surplus'tan satın alınmadığından emindi.

Ama bu kurt akıllıydı. Sadece ayıların bulunduğu bölgeye tek başına gelmemiştir. Yanında bir ayı arkadaşı getirmişti. Berg'in, "galerisinde" -Tanrı korusun, ona sadece mağaza demelilerdi- pahalı mobilya alışverişi yapmaya zorlandığından beri tanıdığı bir arkadaş.

Lock MacRyrie cipten indi ve arkadaşını çitlere kadar takip etti.

Köpek şimdi arka ayakları üzerinde, ön ayaklarını çitlerin üzerine koymuş, kendi bölgesine çok yaklaşan iki yabancıya havlamaya devam ediyordu.

Berg bir gözünü ikiliye dikmiş, diğerini güneşe karşı kapatmıştı. "Öyle mi?"

diye sordu onlar öylece durunca.

"Bay Dunn, ben-"

"Kim olduğunu biliyorum. Arkadaşını da tanıyorum. Dün arkadaşşıma ve kız kardeşlerine silah doğrulttu."

Kurt en azından bundan biraz utanmış gibi görünme nezaketini gösterdi ama arkadaşşı Berg'in çitlerini incelerken kayıtsız görünüyordu.

"Bu doğru. Ama Dee-Ann arkadaşşıyla konuşmaya çalıştığında, bana söylediklerine göre, arkadaşşı gerekenden biraz daha sert tepki vermiş."

"Ben de oradaydım. Smith kendi işine bakmalı ve Charlie'nin o küçük sansarı dövmesine izin vermeliydi. Bunu yapmadı ve sonunda dayak yedi."

Bu noktada köpek hâlâ havlıyordu ve sinir bozucu olmasını umursamıyordu. Seslerini yükseltmek zorunda kalmaları umurlarında değildi. Öfkeden değil, tüm bu gürültü arasında birbirlerini duyabilmelerinin tek yolu buydu.

"Bakın," diye başladı kurt, "anlıyorum-"

Kurdun sözleri kesildi. Havlama durdu. Ve tüm bunların nedeni, kurtla birlikte duran iri boz ayının bir şekilde çitin demirlerinden birini çekmeyi başarmış olmasıydı. Bilerek yapmamıştı. Berg ne zaman tehdit edildiğini bilirdi. Kendisinin de bazı tehditler savurduğu biliniyordu. Ama bu tehdit değildi. Bu sadece, sonunda çok fazla hasara neden olan olağan bir ayı merakıydı.

Berg baktı, kurt sinirlendi ve sonunda köpek yavaşça önündeki boz ayıdan uzaklaştı. Görünüşe göre yırtık çiti bir tehdit olarak görmüştü.

"Oh, kahretsin. Özür dilerim." MacRyrie kazığı havaya kaldırdı. "Ben, uh ... senin için yerine koyabilirim."

"Sorun değil. Tamir edebilirim."

"Her neyse," diye devam etti kurt, havlamalar durduğu için daha alçak bir sesle, "MacKilligan kardeşlerle bir şeyler yapmayı umuyordum."

"O zaman neden benimle konuşuyorsun?"

"Bunu önce seninle konuşmak daha akıllıca geldi."

"Öyle mi?"

Berg tiz bir çığlık duydu ve arkasına baktı. Kız kardeşi köşeyi dönmüş, çakalın kot pantolonunun arkasını sıkıca kavramış, kotu yukarı kaldırıp çocuğun kıcının çatlağına sokmuştu.

Britta Kyle'a, "Artık gitme vaktin geldi," dedi. "Mantıksız davranıyorsun!"

Çitin kapısını açarak, sanki bu tek başına onu dışarıda tutacakmış gibi çakalı içeri itti. "On sekiz yaşına geldiğinde buraya gelip bize çıplak poz vermeyi sorabilirsin ... böylece seni suçsuz yere tokatlayabilirim. Ya da reşit olmayan birini taciz etmekle suçlanmadan. O zamana kadar bölgemizden uzak dur sıska köpek."

Kurt gözlerini kapadı, nefes aldı ve çakala sordu: "Yine mi bu Kyle?"

Çocuk kurda baktı ama Berg onu tanıdığından emin değildi, ta ki Kyle, "Sana hesap vermediğimi unutmuş gibisin Ulrich," diyene kadar.

"İstersen Dee-Ann'i her zaman bu işe dahil edebilirim."

"Dünyanın geri kalanının aksine," diye alay etti Kyle, "Büyük Dee- Ann Smith'ten korkmuyorum. Çoğunlukla beni "-tırnak içinde-" 'itici' bulduğu için. Bir kadından, kendisinin ve canı babasının korkunç hayatları boyunca öldürdükleri kişiler hakkında ayrıntılı bilgi istiyorsunuz, böylece yeteneklerini çağlar boyunca yontulmuş bir eserde övebiliyorsunuz ... ve birdenbire zihinsel olarak rahatsız edici olan *ben oluyorum*."

"Kyle-"

"Yine de merak ediyorum... gerçek bir sosyopatla evli olmak nasıl bir şey? Hiç uyuyabiliyor musun? Yoksa gecenin bir yarısı uyanıp boğazınızı kesmesinden çok mu korkuyorsunuz? Çocuğunuzun güvenliğinden korkuyor musunuz?"

"Tamam, bu kadar yeter!" Britta aniden patladı, kapıyı çekerek açtı ve hışımla içeri girdi. Çocuğu tekrar pantolonunun arkasından yakaladı ve

Şimdi de saçları. Onu ayaklarından kaldırdı ve bal porsuklarının evine geri götürdü. "Sen korkunç, *korkunç* bir çocuksun ve eğer benim oğlum olsaydın, seni doğrudan askeri okula götürürdüm!"

MacRyrie, "Kız kardeşin harika biri," dedi.

"Kimsenin saçmalıklarına tahammülü yok. Özellikle de başkalarının şımarık çocuklarına."

Ric sonunda, "Charlie MacKilligan ve kız kardeşleriyle bizimle bir iş hakkında konuşmak istiyorduk," dedi.

"Peki ya şimdi? Ne? Onları hapse mi atmak istiyorsunuz?"

"Kimi kilitlemek?" Britta ellerini birbirine vurarak geri dönerken sordu, sanki bir pisliği temizlemeyi yeni bitirmiş gibiydi.

"Charlie ve kız kardeşlerini."

Britta durdu, kollarını kavuşturdu, bakışları kurt ve ayıya kilitlenmişti. "Onları ne için hapsedelim? Oldukları kişi oldukları için mi? Farklı oldukları için mi? Melez oldukları için mi? Bir Van Holtz'dan daha fazlasını beklerdim. Ve eğer ayıların bu saçmalığı yapmanıza izin vereceğini düşünüyorsanız ..."

Britta'nın sözlerinin ve uyarısının ardından bir sessizlik oldu. Ve bu sessizlik Lock MacRyrie aniden arkadaşıyla yüzleşip, "Evet, bunu yanına bırakmayacağız," diyene kadar sürdü.

Göz göze gelen Van Holtz, kendisine destek olması için getirdiği ayıya aniden aval aval baktı ve "*Lock!*" diye hırladı.

"Ama biz değiliz!"

* * *

Charlie ve kız kardeşi düğün resepsiyonu için ayrılmış olan dev salona girdiler. Çoğu düğün mekânının aksine, bu devasa salon her şeyin hazırlanması için tam iki hafta süreyle rezerve edilmişti. Çoğu etkinlikte salonun hazırlanması için sadece bir gün gerekirdi. Belki iki gün. Ama teyzesinin işi şansa bırakmaya niyeti yoktu. Bu aynı zamanda bu düğünü en az iki, belki de üç yıldır planladığı anlamına geliyordu.

Kim bir düğünü bu kadar uzun süre planlar ki? İnsan ya da şekil değiştiren?

Yine de mekan muhteşemdi. Dans pistinin tam üzerinde, odanın ortasında devasa bir avize olmak üzere, baştan sona özenle hazırlanmış kristal avizeler. Yuvarlak masalar ve pahalı görünümlü kumaşlarla süslenmiş sandalyeler.

Renk düzeni beyaz, kırmızı ve gri gibi görünüyordu. Standart renk seçenekleri ve yanlış yapmak zor. Gerçi bunu yapabilecek biri varsa o da Charlie'nin

Kuzen.

Odaya girdiklerinde üçü de yana doğru eğildi, böylece uçan çiçek vazosu Charlie'nin kafasını birkaç santimle ıskaladı. Ama dürüst olmak gerekirse, en çok Max ve Stevie'nin tepki sürelerinden etkilenmişti. İkisini de iyi eğitmişti -büyükken kafalarına bir şeyler fırlatmıştı.

"Bundan nefret ediyorum!" Carrie MacKilligan Andersen-Cummings, etrafında dikilen bir ablası ve üç küçük kız kardeşine gözlerini devirerek bağırdı. "Nefret ediyorum! *Her şeyden nefret ediyorum!*"

Stevie aniden, "Ben gidiyorum," diyerek topuğunun üzerinde döndü. Ama Max ensesinden tutup onu kendine çekti.

"Birbirimizi terk edemeyiz," diye azarladı Max. "Özellikle de bu kadar eğlenceliyken."

Bernice kızının yanına koştu. Ellerini dua eder gibi birbirine kenetlemişti... ya da kış ağrısı çeken çocuğunu boğarak öldürmekten kendini alıkoymaya çalışıyordu.

"Ne istiyorsun, tatlım?"

"Gül istemiyorum," diye tükürdü Carrie. "Herkesin gülleri var! *Ben güllerden daha iyisini hak ediyorum!*"

Carrie'nin arkasında duran kız kardeşleri birbirlerine baktı ve Charlie içlerinden birinin kardeş kardeşe öfkelenip onu öldürmesine ne kadar kaldığını merak etti.

"Yap. Yap. Daha iyi. Anne," diye emretti Carrie, beş santim yüksekliğinde olması gereken topuklu ayakkabılarıyla tepinmeden önce. Tasarımcı. Muhtemelen Charlie'nin tüm gardırobundan daha pahalıydı.

En büyükleri Kenzie, Charlie'ye başını salladı ve o da ona başıyla karşılık verdi. Ama tam o sırada Carrie onları fark etti ve odanın öbür ucundan, "*Burada ne halt ediyorlar?*" diye bağırdı.

"Sakin ol," diye emretti Bernice kızına. "Beni görmeye geldiler."

Charlie'ye doğru yürüdü ve alçak sesle, "Sana yalnız gelmeni söylediğimi sanıyordum?" dedi.

"Seni görmezden geldim," diye itiraf etti Charlie.

Bernice parmaklarının ucunu alnına dayadı, gözlerini kapattı ve konuyu değiştirdi. "Peki, babandan haber var mı?"

"Evet," diye yanıtladı Max, "onu daha dün gördük."

Kahverengi gözler açıldı ve Bernice aval aval onlara baktı. "*Ne yaptınız?*" "Onu daha dün gördük."

Stevie, "Ayılarla dolu mahallemize gizlice girmek için üzerine ayı spreyi sıkmış," diye açıkladı. "Kötü kokuyordu."

"Biliyordum. Mahvedeceğini biliyordum."

"Burada ne işleri var?" Carrie yaklaşıp sordu. Charlie'ye baktı. "Sizler davetli değilsiniz."

Charlie başını salladı ve "Bakıyorum burnunu yaptırmışsın" dedi.

Carrie parmağıyla işaret ederek Charlie'ye doğru bir adım attı ama annesi onu hemen geri çekti. "Tatlım, bırak ben halledeyim. Kız kardeşlerinin yanına git."

"Tamam." Charlie'ye ters ters baktı. "*Fahişe*."

"Kıçın hâlâ düz."

Bernice kızının kolunu tuttu ve pençelerini Charlie'nin yüzüne geçiremeden onu uzaklaştırdı. Charlie'nin takdir ettiği bir hareketti bu. O pençeler ne kadar derin kesildiğine bağlı olarak sonsuza dek iz bırakabilirdi.

"Vay canına," diye mırıldandı Stevie, anne ve kızın uzaklaşmasını izlerken. Sesini alçaltarak fısıldadı: "Kıçı dümdüz."

"Hiçbir zaman iyi bir kıçı olmadı."

"Şahsen," diye ekledi Max, sesini alçaltma zahmetine girmeden, "burnunu o kadar gülünç derecede küçültmüş ki artık zar zor nefes alabiliyor." Bir süre kuzenini inceledi ve sözlerini şöyle bitirdi: "Sanki bütün bu yüzü varmış gibi"-ellerini iki ayak kadar birbirinden ayırdı-"ama bu"-parmaklarıyla küçük bir daire çizene kadar ellerini kapattı ve sesini birkaç oktav yükseltti-"küçücük bir burnu var."

Charlie ve Stevie, teyzeleri gelip Charlie'nin kolunu tutana kadar yüksek sesle güldüler.

"Benimle gelin hanımlar. Benimle gelin. Kenzie, ben dönene kadar yetki sende." "Olmak istemiyorum."

"Umurumda değil!"

Salondan çıktıktan sonra Bernice durdu ve hayatları boyunca neredeyse hiç tanımadığı yeğenleriyle yüzleşti.

"Çay zamanı mı?" Charlie sordu.

Bernice yorgun bir nefes verdi. "Çayı boş ver. Hadi bara gidelim."

Stevie akıllıca bir tavırla, "Daha öğlen bile olmadı," dedi ama Bernice'in buna tahammülü yoktu.

"Yani bunu büyük bir mesele mi yapacaksın?" Bernice kollarını iki yana açarak Stevie'ye doğru ilerledi.

Charlie ve Max hemen küçük kız kardeşlerinin önüne geçerek onu öfkeli, orta yaşlı Dişi Porsuk'tan korudular.

"İyi bir viski için asla çok erken değildir," dedi Charlie nazikçe, kolunu öne doğru uzatarak. "Lütfen Bernice Teyze, yolu göster."

Teyzesi uzaklaştı ve Charlie de onu takip etmeye başladı, ta ki Max'in kıkırdadığını duyana kadar.

"Ne?"

"Şu anda *çok* eğleniyorum."

Stevie kız kardeşlerini iterek teyzelerinin peşinden gitti ve omzunun üzerinden, "Muhtemelen psikopat olma ihtimalin yüksek olduğu içindir," dedi.

Max sırtıttı. "Ama ben mutlu bir psikopatım!"

* * *

Ric kendisine dik dik bakan boz ayılara, "Kimseyi ya da hiçbir şeyi yok etmeye çalışmıyorum," diye açıkladı. "Sadece bunu düzeltmeye çalışıyorum."

"Neyi düzeltelim?" diye sordu Berg Dunn. "Belli ki iş istemiyorlar ve sadece siktirip gitmenizi istiyorlar. O yüzden senin ya da bir başkasının neden onlarla konuşması gerektiğini anlamıyorum."

"Bazı insanları sinirlendiriyorlar." "Bu MacKilligan kardeşlerin sorunu değil."

"Grup ve Katzenhaus onların çok tehlikeli olduklarına karar verirlerse bu bir sorun haline gelebilir."

Dunn ayağa kalktı, kız kardeşi de yanına geldi. "Eğer böyle bir şey olursa, BPC ile uğraşmak zorunda kalırsın," diye uyardı ayı. "İstedğin bu mu? *Gerçekten mi?*"

"Öyle mi?" Lock, Ric'in yanında talepte bulundu. "*Gerçekten mi?*"

Ric, Lock'un kolunu tuttu. "Bize biraz izin verir misin?" En iyi arkadaşını birkaç metre aşağı çektikten sonra durdu ve onunla yüzleşti. "Ne yapıyorsun lan sen? Sen *benim* yedeğimsin!"

"Az önce benimle gel dedin. Ben de seninle geldim. Ama bu konuşma beni rahatsız ediyor. Eşim bir melez. Çocuklarımız melez. Ve şimdi Dee-Ann'in melezleri öldürmek için kudurduğunu duyuyorum."

"O *değil*..." Ric bir nefes daha aldı. "Dee-Ann sadece Stevie MacKilligan'ın şekil değiştirmesini tam olarak kontrol edemediği ve yirmi ayak uzunluğunda, kaplan çizgili bir bal porsuğuna dönüşebildiği için endişeleniyor."

Lock aniden güldü. "Bu harika."

"Tekrar edeyim," diye tersledi Ric. "Kontrolü yok."

"Oh." Bir an düşündü ve başını salladı. "Haklısın. Bu bir endişe kaynağı."

"Biliyorum. Öyleyse bana yardım et. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Eski dostlar uzun bir süre birbirlerine baktılar, sonra gözlerini kısarak şimdi yanlarında duran şeye baktılar.

Dutch onlara sırtıttı. Yüzündeki ve boynundaki çürükler . . önemli boyutlardaydı. Ve Ric porsuğun oldukça kavgacı bir dövüşçü olduğunu biliyordu. Yine de MacKilligan kardeşlerden biri göğüs göğüse dövüşte onun kışını tekmelemişti. Bir tanesi.

Ric yine de Dutch'ın aldığı hasardan dolayı boyun eğmiş gibi görünmediğini fark etti. Morluklara ve hâlâ iyileşmekte olan yaralarına rağmen oldukça neşeli görünüyordu. "Peki," diye sordu sansar cesurca, "neden bahsediyoruz?"

Lock dudak büktü ve diğer aylara doğru geri dönmeye başladı. Ancak Dutch'ın yanından geçerken kolunu savurdu ve Dutch'ı caddenin karşısına, karşılarındaki evin çitine, o ayının bahçesine ve savunmasız sundurma salıncağına doğru uçurdu.

Lock aslında bu hareketin arkasına çok fazla enerji de koymamıştı ama hiçbir zaman porsukların hayranı olmamıştı ve hokey takımından emekli olmasına rağmen hâlâ o güçlü yaban domuzu kuvvetine sahipti.

Ric arkadaşını takip etti ve Lock Dunn kardeşlere, "Bugün daha sonra BPC ofislerinde buluşmaya ne dersiniz? Siz sadece en büyük kız kardeşi getirebilirsiniz-"

"Charlie."

Lock başını salladı. "Sen Charlie'yi getir. Hepiniz onunla gelin. Katzenhaus birini gönderebilir ve Ric de Grubu temsil edebilir. Kimse," diye hızla ekledi, "Dee-Ann'i getirmeyecek."

"Ya da babasını," dedi Britta ve herkes ona bakınca ekledi: "Babasını herkes biliyor. Eggie Smith yoksa anlaşma da yok."

Ric, "Tennessee'nin tepelerinde kurt formunda dolaşıyor," diye cevap verdi. "Acil bir durum dışında o mutlu hayatı terk etmiyor. Grubu sadece ben ve Van Amcam temsil edeceğiz."

Britta kardeşine baktı.

Berg omuz silkti. "Bu konuyu Charlie'yle konuşacağım."

"Mükemmel." Lock elini sıkamak için uzattı ama o sırada Dunn'ların çitinden söktüğü kazığı hâlâ tuttuğunu fark etti. "Oh . . . Bunu hâlâ tamir edebilirim."

Britta tahta parçasını aldı. "Sorun değil. Bu arada," diye gülümsedi. "Çalışmalarınıza bayılıyorum Bay MacRyrie. Sehpalarınızdan biri bizde de var. Kanepelerinizden birini almak için para biriktiriyordum. Belki bir yemek masası." Burnu kırıştı ve huysuz ve tehlikeli bir halden keyifli bir hale büründü. "Çok yeteneklisin!"

Lock, her zamanki gibi kızardı, ellerini kot pantolonunun ön ceplerine gömdü ve omuz silkti. "Uh ... teşekkürler. Ve bana Lock diyebilirsiniz."

Berg tiksintiyle homurdanarak, "Fikrimi değiştirmeden git buradan," diye hırlayarak aniden verandasına geri döndü.

Kız kardeşi ise yine keyifli bir gülümseme ve küçük bir el sallama hareketi yaptı. "Seninle tanışmak çok güzeldi Lock."

Ric SUV'a geri döndü ve yolcu tarafına bindi; Lock motoru çalıştırmaya başlamıştı bile.

Yola koyulup Manhattan'a doğru dönmeye başladıklarında Lock, "Çok hoş bir ziyarette," diye gözlemledi.

Havasında olmayan Ric otomatik olarak "Kapa çenenin" diye cevap verdi. "Ve şimdi biraz *daha az* hoş."

* * *

"Çok yeteneklisiniz Bay MacRyrie," diye yüksek perdeden bir sesle kız kardeşiyle dalga geçen Berg, onun ayı ve kurdu taşıyan cipe el sallayışını izliyordu.

Araba köşeyi döndüğünde, kız kardeşinin tuttuğu tahta parçası kafasına doğru uçtu. Eğildi, tahta yanından uçtu ve evin köşesinden dönmekte olan zavallı Dag'ın kafasına çarptı.

"*Orospu çocuğu!*"

Britta Berg'i suçlamadan önce yüzünü buruşturdu. "Bana ne yaptırdığını gördün mü?"

"*Ben mi?*"

Dag'ın yanına koştu ve eliyle kafasındaki kanı sildi. "Bunların hepsi Berg'in suçu," dedi Dag'a.

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Neden herkes *beni* suçluyor?"

"Affedersiniz?" Gelincik, Lock MacRyrie tarafından sokağın karşısına fırlatıldıktan sonra kendini toparlamıştı ve şimdi çitlerinin dışında duruyordu. Varoluyordu.

Ve onun varoluşu Berg'i rahatsız ediyordu.

Berg ve kardeşleri yavaşça gelinciğe baktılar. Tek kelime etmeden ona odaklandılar ... ve beklediler.

İpucunu anlamak yerine neşeyle sordu: "Kızların ne zaman döneceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Sessizce bakmaya devam ettiler ve Berg'e kardeşlerini neden sevdiğini hatırlattılar. Üçüzlerin bir parçası olmayı neden sevdiğini. Böyle anlar için.

Gelincik etrafına bakındı. "Uh ... tamam. Onlara uğradığımı söyleyebilir misin?" Bakıyordu.

"Pekâlâ. Ben sadece, uh . . . Max'e mesaj atarım. Tamam." Başını salladı. "Ben de öyle yapacağım. Max'e mesaj atacağım."

Sonunda, sonsuz sessizlikten sonra, el salladı ve yürüdü gitti.

O gittiğinde Berg, dokuz ay ve -annelerinin büyük kızgınlığıyla- üç hafta boyunca onunla aynı rahmi paylaşmış olanlara döndü ve hep birlikte gülümsediler.

* * *

Will, kardeşlerinin kendisini beklediği annesinin evine girdi. Onlara ne söyleyeceğini bilmiyordu. "Amerikalı yeğenimiz dev, kaplan çizgili, bal porsuğu" MacKilligan çocuklarıyla yapmak istediği bir konuşma değildi.

Ama o daha bir şey söyleyemeden en küçük kardeşi Jim, "Bir sorunumuz var," dedi.

"Kaybettiğimiz paradan başka mı?"

"Saughton'daki bir bağlantımdan telefon aldım."

Saughton Hapishanesi. Edinburgh Hapishanesi olarak da bilinir. Britanya Adaları'ndaki en tehlikeli cezaevi olarak kabul edilir. Ve bunun çoğu, en azından son zamanlarda, bir mahkumdan kaynaklanıyordu.

Mairi MacKilligan. Kardeşi Samson'ın tek kızı.

Babası gibi o da otuz yaşına bile gelmeden Saughton'a düşmüştü. Belki o da babası gibi bir gece geç saatlerde hücresinde bağırsakları deşilmişti.

"Ve?"

"Mairi dışarıda."

Will başını salladı. "Majestelerinin isteği üzerine orada. Ve inanın bana, yaptıklarından sonra Majesteleri onu yakın zamanda bırakmayacaktır."

"Onu bırakmadılar, Will. O kaçtı. Ve kimse nerede olduğunu bilmiyor."

"Burası İskoçya, Afrika değil. Bu küçük adada izini bulmak ne kadar zor olabilir ki?"

Jim kollarını göğsünde kavuşturarak, "Sorun da bu," dedi. "Onun artık İskoçya'da olduğunu düşünmüyorlar. Ya da Avrupa'da. Onun yerine orada başıboş dolaşıyor. Ve onu Saughton'da bıraktığımız için bize kızgın. Onun nasıl biri olduğunu hatırlıyorsun, kardeşim. İşler kötüye gidecek."

Will en yakın sandalyeye çöktü ve kardeşlerine baktı. "Oh, lanet olsun."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Otelin barlarından birine girdiklerinde barmen hemen kırk yıllık bir viski şişesi getirdi.

Bernice dört parmağını kaldırdı ve barın üstündeki şişenin yanında dört bardak yerleştirdi. Şişeyi ve bardakları aldı ve uzak köşedeki bir kabine doğru ilerledi. Oturmadan önce her bardağa birkaç ons doldurdu ve şişeyi kendisine çok yakın tuttu.

Charlie Bernice'in karşısına, Max de teyzelerinin yanına oturdu. Stevie de Charlie'nin yanına oturdu.

Bernice bardaklardan birini kaparak havaya kaldırdı ve büyük bir alaycılıkla kadeh kaldırdı: "Aileye."

Teyze bekliyordu, Charlie ve kız kardeşleri de birer bardak alıp "Aileye" diye tekrarladılar ve bardaklarını teyzelerinin bardağına vurdular.

Bernice viskisini bir dikişte içtikten sonra masaya çarpıp tekrar doldurdu.

Charlie sadece bir yudum aldı, anksiyetesi için aldığı ilaçlar nedeniyle sert içki içmemesi gerektiğini biliyordu.

Max bir yudum aldı, dudaklarını tiksintiyle büktü ve garsonlardan birinden bir kase kavrulmuş ballı fıstık istedi.

Stevie ise viskisini bir dikişte içti ve diğerleri aval aval ona baktı.

Bardağı masaya bıraktı ve hepsinin kendisine baktığını fark edince, "Ciddi misiniz? Bilim adamları ve mühendislerle on yıldan fazla zaman geçirdikten sonra nasıl içileceğini bilmeme şaşırdınız mı?"

Buna verecek bir cevabı olmayan Charlie teyzesine odaklandı. "Ee, düğün nasıl gidiyor?"

Bernice'in gözleri Charlie'ye dikildi ve bir yudum daha viski içti.

Bernice artık boş olan bardağını inceleyerek, "Şunu söyleyeceğim," dedi. "Korkunç bir çocuk yetiştirdim."

"Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum," diye yanıtladı Max.

"Ama bu düğün bir aksilik çıkmadan gerçekleşmeli."

"Düğün planlayıcınız yok mu?" Stevie sordu.

"Tabii ki var. Bu işin en iyisi. En hafif tabiriyle *şirret* bir dişi kaplan. Ve o İrlandalı fahişe son İskoç sinirime kadar çalışıyor. Yine de harika bir iş çıkartıyor. Sadece bir sorun var" -işaret parmağını kaldırdı- "küçük bir sorun."

"Gelin mi?" Max dirseğini masaya dayamış, çenesini kaldırdığı yumruğuna dayamış bir halde sordu.

Bernice başıyla kısa bir selam verdi. "Gelin."

Stevie, belki de içtiği bir kadehten cesaret alarak birden canlandı ve sordu: "Özür dilerim ama... biz neden buradayız? Düğüne davetli bile değiliz. Yani kızınız hıyarlık yapsa da yapmasa da. Bu nasıl bizim sorunumuz oluyor anlamıyorum."

Yumruğunu havaya kaldıran Max, parmaklarının arkasını ağzına bastırana kadar yüzünü hareket ettirdi ve şaşkın gülümsemesini gizledi.

Bernice bir kadeh daha viski içtikten sonra itiraf etti: "Açık konuşmak gerekirse, sizi ben davet etmedim. Onu ben davet ettim." Charlie parmağın kendisini gösterdiğini görünce hemen çıkışa yönelmek istedi. "Ailedeki herkes seni tanıyor, Charlie."

Charlie kendini hakarete uğramaya hazırladı. "Neyi biliyor?" diye sordu, sesi kendi kulaklarına bile savunmacı geliyordu.

"İşleri hallediyorsun. Kimsenin yapamadığı gibi saçmalıkları kapatabiliyorsun. Babanla yaşadığın sorunlar yüzünden bunun farkında olmayabilirsin ama bana güven. O aptal adamı kimse kontrol edemezdi. Ve sen kesinlikle çoğundan daha iyisini yaptın."

"Teşekkür ederim. Ama Carrie'yi bir zindana kapatıp sadece düğün için serbest bırakırsak saçlarından tutup koridorda sürükleyebileceğimizden emin değilim."

"Bu da bir seçenek," diye araya girdi Bernice. "Gördün mü? Şimdiden beyin fırtınası yapmaya başladık."

Max koltuğunda dik oturdu, gözleri kocaman açılmıştı, kahkahası dışarı taşmak üzereydi.

"Yasal olduğundan emin olmadığım bir seçenek," diye belirtme ihtiyacı hissetti Charlie. "Yani Carrie evlenmek *istiyor* mu?"

"Evet! Kesinlikle."

"Tamam. Bu iyi bir şey. Ama belki de açıklığa kavuşturmalıyım... Cumartesi günü gelecek olan adamla evlenmek istiyor mu?"

Bernice gözlerini kaçırdı. "Ummmm . . ."

"Eğer bu soruya hemen olumlu yanıt veremiyorsan, belki de nikahı iptal etmelisin-"

"Hayır," dedi Bernice hemen, Charlie'nin cümlesini bitirmesine bile izin vermeden. "Bu düğünü yapacağız." Ellerini iki yana salladı. "Uzaylılar ve ejderhalar aniden tüm gezegenimize saldırırsa, ben yine de bu lanet düğünün gerçekleşmesini sağlarım."

"Bak, Bernice ..." Charlie boğazını temizledi. "Varlığımı *kabul etme* konusundaki ani isteğini takdir etmediğimden değil. Ama Carrie'nin kız kardeşleri var ve sen ve ... eğer bizi cenazeye davet etmediysen, kocanın hala hayatta olduğunu varsayıyorum. Yani, bilirsin, onlardan yardım almak muhtemelen en iyi seçeneğin. Özellikle de yasadışı bir şey yapmayacağım için."

Sinirli bir şekilde iç çekti. "Ve?" "Peki ben neden buradayım?"

"Yaptığın şeyi yapabilmen için, Charlie MacKilligan. Engelleri ortadan kaldır. Yıllar boyunca hepimiz seni izledik. Birisi Stevie'nin güzel bir burs ya da fon almasına engel olursa... sen halledersin. Wisconsin'deki lise, amigo kıza yaptığı şey yüzünden Max'in mezuniyet töreninde yürümesine izin vermediğinde-

Max'in gülümsemesi neredeyse tatlıydı. "Bobby-Jean Hamilton." Başını salladı. "Amigo kızların başı. Başarılı olması en muhtemel kişi seçildi. Ve kafeteryada onu fena benzetmiştim." Biraz omuz silkti. "Bilirsin işte... öylesine."

Bernice iki eliyle Max'i işaret etti. "Gördün mü? Okulun onun mezuniyet töreninde yürümesine izin *vermemek* için her türlü hakkı vardı. Ama sen bunu düzelttin. O yürüdü. Aynı şeyi benim küçük kızım için de yapmanı istiyorum. Ben onu öldürmeden ve diğer kız kardeşlerine bir uyarı olsun diye içini doldurup evime asmadan önce o koridorda yürümesini sağla."

Charlie Max'e bakmaması gerektiğini bildiği için doğrudan teyzesine odaklandı. Max'e bakamıyordu, yoksa kahkahalar hiç bitmeyecekti.

"Tekrar söylüyorum, neler yaşadığınızı anlıyorum ama-" diye başladı.

"Ne kadar?" Stevie aniden sordu.

Charlie doğrudan kız kardeşine bakabilmek için vücudunu çevirdi. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorsun? Senden bunu bedavaya yapmanı mı bekliyor?"

"Bedava isteyip istememesi umurumda değil. Ben hiçbir şey yapmıyorum. Kendimi bu çılgınlığa dahil etmeyeceğim. Bunun yerine, hepimiz benim deyimimle Ayı Sokağı'na geri döneceğiz ve bana giyecek bir şeyler bulacağız çünkü ben

Sanırım bu gece bin kiloluk bir canavara dönüşebilen çok yakışıklı bir adamla randevum var." Tekrar Bernice'e baktı. "Yani her ne kadar ben-

"Sana elli bin veririm."

Max gözlerini kırptırdı. "*Dolar mı? Amerikan doları mı?*"

Charlie işaret parmağını kaldırdı. "Sana daha önce de söyledim, yasadışı bir şey yapmıyorum. Ve senin için kimseyi öldürmeyeceğim."

"Eğer birinin ölmesini isteseydim, Max'i tutardım."

"Awww," dedi Max, Bernice'in ön koluna hafifçe dokunarak. "Çok tatlısın." "O zaman bana neden elli bin dolar veriyorsun?"

"Çok iyi yaptığın şeyi yapmanı istiyorum. Problem çöz. O sorunu bul. O sorunla başa çık. O sorunu *ortadan kaldır*." Ve Charlie bir şey söyleyemeden hemen ekledi, "Yasal olarak. Senden, Charlie, çok iyi yaptığın şeyi yapmanı istiyorum. Lanet olası sorunu çöz. Düğüne özel şeyleri değil. Bu düğünün mükemmel olması için o dışı kaplan fahişeye zaten bir sürü para ödüyorum. Gerçek sorunların nerede olduğunu bulmanı istiyorum. Hayatımı mahvedecek sorunların. Onları bul ve düzelt."

"Ya yapamazsam?"

"Yine de parayı alırsın." Charlie'nin gözleri kısılınca Bernice devam etti: "Seni tanıyorum Charlie. Tıpkı annen gibisin. Bir şeye söz verdiğinde, bırakıp gitmezsin. Bu konuda elinden geleni yapacağına söz verirken, yapacağını biliyorum. Eğer kızım yine de her şeyi berbat etmeyi başarır... bu benim suçum. Annesi olarak. Ve bununla kendi yöntemlerimle başa çıkacağım," dedi Charlie'nin küçük kuzeni için endişelenmesine neden olan bir tonda.

"Peki ya masraflar?" Stevie sordu.

Charlie kız kardeşinin sadece bir kez içtiği bardağı tokatlayarak barın diğer tarafına fırlattı. "Artık sana içki yok!"

"Sana kazık atılmasına izin vermeyeceğim. Sana en iyi anlaşmayı yapacağız."

"Anlaşmayı mı konuşmak istiyorsun Stevie?" Bernice öne doğru eğildi ve doğrudan Charlie'nin küçük kız kardeşine baktı. "Ona önden yirmi beş bin dolar vereceğim. Tüm masrafları karşılayacağım. Ve ne olursa olsun, düğünün *yapılacağı* gün ona diğer yirmi beş bini de vereceğim." Stevie bir şey söyleyemeden parmağını kaldırdı. "Ama ... eğer düğün olursa. Yani Carrie ve Dördüncü Ronald P. Farmington o koridorda yürür, yeminlerini eder ve gecenin sonunda balayına çıkarlarsa, ona elli bin doların üzerine otuz beş bin dolar daha ikramiye vereceğim." Max'e baktı. "Amerikan doları."

Bernice koltuğuna geri yaslandı ve ellerini havaya kaldırarak, "Şimdi ne diyeceksiniz, sürtükler?" diye sordu.

Stevie, Charlie'ye başını salladı. "Al şunu."

"Bana ne yapıyorsun?" "Sana bir iş buluyorum."

"Stevie, biliyorsun ki ben-"

"Evet. Kendini adamışsın. Bunu anlıyorum. Bu düğünün *bu* Cumartesi yapılacağını da biliyorum. Al şu lanet parayı."

Charlie Max'e baktı ama kız kardeşinin cevabını zaten tahmin edebiliyordu. "Parayı al, dostum," dedi Max.

"Pekâlâ. Ben yaparım. Ama siz ikiniz bana yardım ediyorsunuz," dedi kız kardeşlerine. "Bu neden *bizim* sorunumuz?" diye sordu Max.

"Sizi *Aylı* Kasabası'nda yapacak bir şeyiniz olmadan bırakmayacağım. İkinizi de meşgul edeceğim. Bu herkesin yararına."

Stevie üzgün bir iç geçirdi ve Bernice'e, "Haklı," dedi.

"Bu arada," diye ekledi Charlie teyzesi için, "kız kardeşlerimi masraf olarak görüyorum."

"Her neyse." Bernice saatine baktı. "Pekâlâ. Doğurduğum şu iblis yaratığın yanına dönmeliyim."

Max kabinden kayarak teyzesinin çıkmasına izin verdi.

Bernice uzaklaşmadan önce, "Bir şey daha var," dedi, "baban-" "Onunla ilgili olarak düğün organizatörü ve güvenlikle çalışacağım. Sende var Bu etkinlik için güvenlik, değil mi? *Gerçek* güvenlik mi?" Teyzesi öylece durup gözlerini kırıştırarak ona bakınca, "Merak etme. Ben hallederim."

Charlie'nin bu işi kabul etmesi için daha fazla mücadele etmesini beklediği belliydi ama mücadele etmenin ne anlamı vardı ki? O kadar para için Charlie babasıyla anlaşabilirdi.

Teyzesi gittikten sonra Stevie, "Peki önce ne yapacağız?" diye sordu.

"İlk adımımız... küçük şirret kuzenimizin annesinin arkasından neler çevirdiğini öğrenmek olacak."

Charlie'nin telefonu titredi ve arka cebinden çıkardı. "Evet?" "Merhaba. Ben Berg."

Adamın sesini duyunca gülümsemekten kendini alamadı, deri kabinde rahatlamıştı. "Merhaba. Ne haber?"

"Bugün boş vaktin var mı?" "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Grup seninle, Katzenhaus'la ve BPC ile görüşmek istiyor. Seni alıp oraya götürebilirim."

"Nereye?"

"BPC ofislerine. Ve sen hayır diyebilirsin. Sana sonuna kadar destek olurum." "Bekle."

Charlie telefonunu indirdi, "Bugün ilerleyen saatlerde Grup'la bir toplantı var. Berg beni alacağını söyledi."

"Seninle gelmemi ister misin?" Max önerdi. "Herkesi öldürebilirim... bu işi bitirebilirim."

"Yanılıyor olabilirim," dedi Charlie sakince, "ama bu her şeyi daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramayacak gibi görünüyor."

Max omuz silkti. "Haklı olabilirsin."

"Teşekkür ederim. Şimdi siz ikiniz burada kalın ve gelinin etrafını koklamaya başlayın. Geri kalan her şeyle ben ilgileneneceğim. Ve kavga etmek yok!"

"Dutch'ı arayayım mı?" Max sordu. "Hain mi?"

"Vay canına, bu işin peşini bırakmayacaksın."

"Bunun peşini bırakmayacağım. Ve ne istersen yap. Onun kışını çoktan tekmeledim. Nerede durduğumu biliyor." Charlie telefonu kulağına götürdü. "Berg. Seninle nerede buluşacağımı söyle."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Berg, Charlie'yi otelin köşesinden aldı. Yalnız gelmeyi planlamıştı ama Britta ve Dag ısrar etti. Arka koltuğa oturdular ve Charlie onlara baktığında el salladılar.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, arabayı gün ortası trafiğine geri çekerken. "Evet. Bir iş buldum."

"Gerçekten mi? Ne yapacaksın?"

"Kuzenimin düğününü gerçekleştirdiğinden emin olmak. Tüm engelleri ortadan kaldırmam gerekiyor. Yasal olarak," diye çabucak ekledi. Berg'in bundan şüphesi olduğundan değil. Charlie'nin kız kardeşlerinden başkası için ve sadece onları korumak için adam öldüreceğini sanmıyordu.

"Engeller mi?" Britta sordu. "Yani rahibin gelmemesi gibi mi? Ya da pastanın teslim edilmemesi gibi mi?"

"Görünüşe göre teyzemin bunun için bir düğün organizatörü var. Kuzenim Carrie hakkında anlattıklarına bakılırsa, bunun sevgisizlikten kaynaklandığını tahmin ediyorum."

"Kuzenin evleneceği adamı sevmiyor mu?" diye sordu Berg.

"Sanmıyorum ama bunun teyzem için önemli olduğunu sanmıyorum."

Britta öne doğru eğildi, elini koltuk başlığına dayadı. "Evleneceği zavallı herif kim?"

"Uh Ronald P . . . " Bir an düşündü. "Farmington. Dördüncü."

"Ooooooh," dedi Britta, daha yakına eğilerek. "Zengin biri. Altın yat sahibi olabilecek kadar zengin."

"Tahmin ettim. Teyzem bu düğünün gerçekleşmesi konusunda çok kararlıydı. O kadar ki bana seksen beş bin dolar ödemeye hazır."

"Amerikan parası mı?" Britta sordu.

Charlie başını salladı. "Kız kardeşimle aranızda ne var da Amerikan parası alamayacağım konusunda bu kadar endişeleniyorsunuz? Bu çok garip bir şey."

* * *

Cip bir sokağa saptı ve Charlie Britta'ya baktı. "Ne kadar pahalısınız çocuklar?"

Britta kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Güvenlik olarak demek istemiştım."

"Oh! Oh. Oh, biz çok pahalıyız."

Charlie Berg'e baktı ve o da başını salladı. "Gerçekten öyleyiz. Bunu, bir kadının suratına şarap fırlatırken arkalarında yürüyen iri adamların korkunç görünmesini isteyen reality TV insanların ayıklamak için yapıyoruz. Neden?"

"Sen ve Britta babamla görüştünüz ve ben de o salağın içeri girip zaten korkunç olan günü daha da kötüleştirmesini engellemek için düğüne ek güvenlik olarak gelebileceğinizi umuyordum. Bu cumartesi. Size daha sonra belirli saatler verebilirim."

"Bunu yapabiliriz," dedi Berg, büyük bir binanın otoparkına girerken. "Bunu bedavaya yaparız."

"Hayır, *yapmayacaksınız*." Charlie sırttı. "Ama sadece ben ödemeyeceğim için. Masrafları teyzem karşılıyor ve babamın sızmasını istiyor. Bu yüzden sizden normalde aldığınız ücretin iki katını bekliyorum."

"Şey-"

Berg'in çok nazik olduğunu bildiğinden kız kardeşine baktı ve "İki katı ücret" dedi.

"Anlaşıldı!" Britta'nın parmakları telefonunun üzerinde uçtu ve birkaç saniye sonra "Rezerve edildi" diye ekledi.

Berg cipi güvenlik kulübesinde durdurdu. En az yedi buçuk metre boyunda olması gereken bir adam ona baktı.

"Berg."

"Garland."

Metal kapı açıldı ve Berg hızla bir park yeri bularak içeri girdi.

Hep birlikte dışarı çıktılar ve asansöre doğru yürüdüler. Kapılar açıldı ve Charlie içeri girdi, etrafına bakarken ağzı açık kalmıştı.

"Bu şey çok büyük."

"Kapana kısılmış gibi hissetmeyi sevmeyiz." Berg en üst kat için bir düğmeye bastı. "Şimdi, eğer kendinizi rahat hissetmezseniz, kendinizi güvende hissetmezseniz, bize haber verin, sizi dışarı çıkaralım."

"Tamam."

Katlar geçip gitti.

Berg onunla yüzleşti. "Silahın var mı?"

"Dışlerine kadar. Biri yanlış bir şey yapsa bile-"

"Hayır, hayır, hayır." Berg başını salladı. "Bugün kimseyi öldürmemeni istiyorum."

"Ama eğer seçirlerse-"

"Hayır!"

"Berg'in demek istediği," diye açıkladı Britta, "herhangi bir sorun çıkarsa biz hallederiz."

"Kesinlikle," diye onayladı başını sallayarak.

"Diyelim ki Katzenhaus'tan gelen bir kedi size sorun çıkarırsa, *biz* kollarını koparıp onu öldüresiye dövenler de onlar olacak!"

"Hayır," diye içini çekti Berg, yine başını sallayarak. "Ben de bunu kastetmemiştim."

* * *

Max köşeden baktı ve kuzeni Carrie'yi cep telefonundan izledi. Volta atıyor ve ağlıyordu ama sesini alçak tutuyordu.

Carrie Max'e doğru adım atmaya başlayınca o da hızla duvarın arkasına geçti.

"Neler oluyor?" Stevie sordu.

"Telefonda konuşuyor ve ağlıyor." Max kız kardeşine baktı. "Ağlıyor." "İnsanlar ağlar."

"Bal porsukları ağlamaz. Bal porsukları ağlamaz." "Seni ilk seferinde duydum."

"Ama yeterince söylenemeyeceğini hissettim."

"Hey!" Dutch koridordan gelirken havladı ve hem Max hem de Stevie onu susturdu.

"Ne?" diye fısıldadı, sırtını dramatik bir şekilde duvara çarparak, bakışları koridorun bir ucundan diğerine sıçradı. "Ateş altında mıyız?"

Stevie usulca, "Casusluk yapıyoruz," diye açıkladı. "Casusluğa bayılırım."

"Biz de öyle duyduk," diye alay etti Max.

Dutch yüzünü buruşturdu. "Tamam, buna ben girdim." "Salak herif."

"Kız kardeşin hâlâ benden nefret ediyor mu?"

"Evet," dedi Max ve Stevie birlikte. "Ciddi misin?"

"Senden daha önce de nefret ediyordu," diye açıkladı Stevie. "Şimdi nefreti daha da arttı."

Max köşeye baktı ve Carrie'nin arka kapıdan düğünün yapılacağı büyük salona gittiğini gördü.

Max arkasına yaslandığında Stevie, "Charlie'nin nasıl olduğunu bilirsin," diyordu.

"Ay'ı Boğa olan bir Aslan burcu," diye açıkladı Max. "Şanslısın ki tekmelemekten başka bir şey yapmadı."

Stevie gözlerini devirdi, boğazının arkasından tiksinti dolu bir ses geldi.

"Ne?"

"Hâlâ o astroloji saçmalığına inanıyor musun?" diye sordu.

"İnanmıyor musun?"

Stevie en sert sesiyle, "Ben *somut* şeylere inanırım," diye açıkladı. "Saçma sapan şeylere değil."

"Peki ya Doğu astrolojisi? Ben Doğu ve Batı arasında gidip geliyorum, peki sen Doğu astrolojisine inanıyor musun?"

"Hayır."

"Charlie nerede bu arada?" Dutch muhtemelen gelmekte olduğunu bildiği kavgayı durdurmak için sordu.

"Berg onu BPC, kediler ve senin adamlarınla bir toplantıya götürmek için aldı."

Dutch'ın her zamanki gülümseyen, rahat yüzü düştü. "Ne oldu?" "Kimse sana söylemedi mi?"

"Hayır."

Max bir an onu inceledi. "Oraya gidip herkesi öldürmeli miyim?" "Neden hep ilk önerin bu oluyor?"

"En uygunu bu."

"Çıldırılmalı mıyız?" Stevie sordu. "Çıldırılmamız gerektiğini hissediyorum."

"Hayır. Eminim her şey yoluna girecek. Yine de endişeleniyorsan ben gidebilirim. Charlie'yi korurum."

Max Stevie'ye baktı ve küçük kız kardeşi bile gözlerini devirdi.

"Dostum," diye belirtme ihtiyacı hissetti Max, "etrafı üç kişiyle çevrili. Boz aylar. Sanırım kız kardeşimiz güvende."

"Silahlı mı?"

Stevie homurdandı. "Dişe kadar."

* * *

"Ağlıyor mu?" Charlie telefonuna bakarken aniden yüksek sesle söyledi. "Max ağlıyor da ne demek? Bal porsukları ağlamaz. Bal porsukları ağlamaz."

Berg ona doğru yürüdü ve koluna dokundu. Kız kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Ne oldu?"

"Şu işi halledebilir miyiz?"

Etrafına bakındı ve aniden BPC koridorunun ortasında kendi kendine konuştuğunu ve telefonuna dokunduğunu hatırlar gibi oldu.

"Özür dilerim," dedi. "Özür dilerim." Britta ve Dag'a yetişmek için hızla yürüdü ve Berg de onu takip etti.

Koridorun en sonundaki ofise doğru gidiyorlardı. Bayla Ben- Zeev'in ofisi. BPC'nin başkanıydı.

Berg onun önünü kesti, böylece ofise ilk o girebildi. Etrafa bakmak, her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olmak istedi. Çok endişeli olduğundan değil, daha çok alışkanlıktan kaynaklanıyordu. Ne de olsa kişisel güvenlik onun işiydi.

Ne yazık ki Britta ve Dag da aynı fikre sahipti, bu yüzden üçü kısa bir süreliğine kapı aralığında sıkışıp kaldılar, ta ki Britta önce kurtulup iki koluyla arkaya uzanarak onu ve Dag'ı omuzlarından tokatlayana kadar.

İki Van Holtz kurt erkeği hemen pencereden dışarı baktı. Bayla içini çekerek masasının arkasından şakaklarını ovuşturdu ve Katzenhaus'un New York'taki en yeni yöneticisi, sevimli ama hırçın bir vaşak olan Mary-Ellen Kozlowski sadece gözlerini devirdi ve sadece bir kedinin yapabileceği gibi alay etti.

"Geciktiğimiz için üzgünüm," dedi Britta. "Trafik."

"Sorun değil." Bayla masasının etrafındaki birkaç boş sandalyeyi işaret etti. "İçeri gelin."

Dag kapının yanında kaldı ve oturmadı. Orada öylece durdu. . odadaki ayı olmayanlara ters ters baktı. Britta kurtların yanına oturdu, böylece neredeyse kediyle yüz yüze gelebilecekti. Britta kedileri gerçekten sevmiyordu.

Berg, Charlie'ye odaya kadar eşlik etmek ve diğerlerine ne kadar iyi korunduğunu anlatmak için döndü. Ama Charlie yine telefonuna odaklanmış, başparmaklarıyla ekrana dokunuyordu.

"Charlie," dedi usulca, onun dikkatini çekmeye çalışarak. "Charlie," dedi biraz daha yüksek sesle, ama yine de ...

"Charlie!"

Kız onun havlamasıyla sıçramadı, sadece "Bir saniye" diye mırıldandı.

Bayla'ya bakmaya bile cesaret edemedi. Onun bekletilmekten nefret ettiğini bildiği halde.

"Tamam." Charlie telefonunu kot pantolonunun içine geri soktu. Adamın etrafından dolanıp odaya girdi. "Çok üzgünüm. Bir düğün var ve bunun ne kadar çılgınca olabileceğini bilirsin." Bunu o kadar yumuşak bir şekilde söyledi ki, sanki para için kuzenini gözetlemekten ziyade düğünün yasal bir parçasıymış gibi konuştu. "Benimle bu şekilde görüşmek için zaman ayırdığınız için hepinize gerçekten minnettarım. Ailem için hep çok endişelenirim ama eminim bu beni çok daha iyi hissettirecek."

Tüm bunları alay etmeden söyledi. Bir odada bir araya gelen farklı ırkların konuşmalarına her zaman gölge düşüren o hırçınlıktan eser yoktu.

Charlie oturdu, gülümsemesi sıcaktı. "Um . . . Ben Charlie MacKilligan, buradaki herkesin tanıdığını varsayıyorum. Ama kimin kim olduğunu tam olarak bilmiyorum." Herkesin içinden ilk önce vaşağa baktı.

Minik beyaz tasarım elbisesi ve tasarım topuklu ayakkabılarıyla, tasarım beyaz çantasıyla, ayı büyüklüğündeki mobilyalarda neredeyse hiç yer kaplamadığı için yanındaki büyük sandalyede oturan kedi bir an durdu. Şaşırmış görünüyordu. Muhtemelen kediler o kadar kaba kabul edilirdi ki, diğer cinslerin çoğu sırf onları kızdırmak için bilerek görmezden gelirdi.

Charlie bunu yapmıyordu.

Soluk yeşil gözleri Charlie'ye dik dik baktı ve cevap vermeden önce, "Uh Ben, um ..." Boğazını temizledi ve umursamaz tavrını hızla bir kenara bıraktı. "Mary- Ellen Kozlowski."

"Merhaba, Bayan Kozlowski." Charlie tekrar ayağa kalktı ve elini uzatarak odanın karşısına geçti.

Kozlowski geri çekildi, sandalyesinin ayakları yere sürtündü. Sonra Charlie'nin sadece el sıkışmak istediğini fark etti.

Charlie gülümseyerek sabırla bekledi.

Bir tür saldırı beklentisiyle etrafına bakınan Kozlowski sonunda Charlie'nin elini tuttu ve sıkı.

Charlie elini çekmeden önce, "Memnun oldum," dedi.

Soluk yeşil gözleri kısılmış, umutsuzca alaycı bir ifade arıyordu. Hiçbir şey bulamayınca başını salladı. "Seninle de."

Charlie kurtların yanına doğru ilerledi.

"Charlie MacKilligan," dedi genç Van Holtz'a.

"Ulrich Van Holtz. Bana Ric diyebilirsin. Bu da kuzenim Niles Van Holtz."

"Bana Van de."

"Amcam olduğunu sanıyordum," diye sordu Britta, Charlie'nin odadaki herkesle olan rahatlığından ve sıcaklığından rahatsız olduğu belliydi.

"Bu bir saygı meselesi, değil mi?" Charlie odanın diğer ucuna, Bayla'nın masasına doğru ilerledi. "Bizim de böyle birkaç 'amcamız' var," diyerek güldü ve elini Bayla'ya uzattı.

"Charlie."

"Bayla Ben-Zeev."

"Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum. İsminizi de çok sevdim. Bayla çok güzel." "Ah... teşekkür ederim?"

Charlie sandalyesine döndü ve oturdu.

Bayla hemen tartışmayı başlatmak, oradaki herkesin Charlie ve kız kardeşlerinin BPC koruması altında olduğunu ve onların hiçbir saçmalığına müsamaha göstermeyeceğini anladığından emin olmak için ağzını açtı.

Berg, BPC başkanından ne bekleyeceğini çok iyi biliyordu ve Van Holtz'lardan da ne bekleyeceğini biliyordu - sakın, mantıklı, zar zor algılanabilen tehditler ve vaşaktan da - açık, düpedüz tehditler ve gaddarlık.

Ama Bayla'nın konuşmasına izin vermeden Charlie konuşmaya başladı.

"Bugün bize yardım etmek için buraya gelen herkese *gerçekten* minnettar olduğumu söylemeliyim."

Şaşırان Berg başını kaldırdı; kız kardeşi gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu.

"Bu tür sorunlarla genelde tek başıma uğraşmak zorunda kalıyorum ve artık bunalmaya başladım. Yani babamın kendi kardeşinden para çalması, kardeşinin beni ve kız kardeşlerimi kullanarak parayı geri alma umuduyla bizi küçük kız kardeşimi isteyene satması. Ve demek istediğim, küçük kız kardeşimi *kimseye* teslim etmem, özellikle de tam insan erkeklere. Amcam ona geri ödeyecek paramız olmadığını biliyor ve ayrıca bana ve kız kardeşlerime ne olursa olsun, ne kadar kötü, ne kadar korkunç ya da acımasız olursa olsun, bunun babam için *hiçbir şey* ifade etmeyeceğini de biliyor. Ama Will Amcam babamdan parayı geri alabileceğimi umuyordu ve eğer kız kardeşim birinin elinde olsaydı bunu yapacağımı düşünüyordu. Eğer onun güvenliği tehdit altındaysa." Bir nefes verdi. "Babam bir kez daha beni ve kız kardeşlerimi hepimizin ölümüne yol açabilecek bir duruma zorladı."

Yaşlı Van Holtz, "Baban şimdi nerede?" diye sorana kadar uzun bir sessizlik oldu.

"Queens'te kiraladığım eve geldi. Para ve kalacak güvenli bir yer istedi. Biraz aşırı tepki gösterdim ve şimdi nerede olduğunu bilmiyorum."

"Ama parası var?" Ric Van Holtz sordu.

"Parası vardı. Max - ortanca kız kardeşim - ben gittikten sonra onunla konuşmuş ve parayı kaybettiğine inanıyor gibi görünüyor."

Kozlowski yeniden Charlie'ye odaklanmadan önce odanın etrafına bakındı. "Anladığım kadarıyla baban yaklaşık yüz milyon dolar almış."

"Aslında yüz milyon İngiliz sterlini."

"İnsan herhangi bir şeyin yüz milyonunu nasıl kaybeder?"

"Oh, bu çok kolay," dedi rahat bir tavırla. "İnsanoğlunun ya da Tanrı'nın bildiği en büyük salak olarak."

* * *

Stevie bu tür bayağı faaliyetlerin onun inanılmaz beyin gücüne ve dünyayı ve insanlığı iyiye doğru değiştirme planlarına bir hakaret olduğunu söyleyebilmeyi isterdi.

Ama bunu söyleyemezdi çünkü *o kadar* eğleniyordu ki.

Carrie annesinin yanından hışımla uzaklaşırken, "Her şey berbat! *Yaptığın her şeyden nefret ediyorum! Neden düğünümü mahvetmeye çalışıyorsun? Bu benim günüm!*"

Stevie'ye Carrie'nin tek bir seviyesi varmış gibi geldi. Yüksek sesle ve histerik çığlıklar. Kapatma düğmesi yoktu.

Şimdi o gülünç topuklu ayakkabılarıyla bir defans oyuncusu gibi otelin içinde tepiniyordu. Doğruca çıkışa ve sokaklara yöneldi.

Stevie, Max ve Dutch da onu takip ediyor, Charlie'yle mesajlaşarak iletişimlerini sürdürüyorlardı.

Aptalcaydı ama çok eğlenceliydi! Stevie nadiren böyle eğlenirdi. Ya çalışıyordu ya da terapideydi. Sadece kız kardeşlerinin yanındayken eğleniyor gibi görünüyordu.

Carrie aniden bir fırına daldı.

"Aşırı yemek yiyor!" Caddenin karşısında durup dükkânı izlerken Max anons etti.

"Yeme bozukluklarıyla ilgili takıntın nedir?" Stevie sordu. "Belki de sadece bir simit istemiştir."

"Orası bir Fransız fırını," diye belirtme ihtiyacı hissetti Dutch. "Simit sattıklarından şüpheliyim." Stevie ona dönünce, "Belki de kruvasan istemiştir," diye ekledi.

"Konuşmayı kes," dedi Stevie, Carrie'nin fırının yan kapısından çıkıp ara sokağa girdiğini fark etmeden önce. Ve yalnız da değildi.

Trafik durmuş, ışığın değişmesini bekliyordu, Stevie de Max'in peşinden caddeyi koşarak geçti.

Fırının sağ tarafındaki bloktan aşağı indiler ve başka bir sokak girişine ulaşana kadar ilerlediler. Stevie Max'in hemen arkasından gitti, ancak Max'in sırtına çarptığında durdu. Kız kardeşi yerinden bile kıpırdamadı, Carrie'nin ne yaptığını görmek için duvarın arkasından bakmaya niyetliydi.

Kirli sokak zeminine dokunma riskini almak istemeyen Stevie, başının üzerinden bakıp Carrie'yi de izleyebilecek hale gelene kadar Max'in sırtına tırmandı.

Max ona bakmak için başını arkaya eğdi. "Ciddi misin?"

"Şışt."

Stevie çiftin ne konuştuğunu duyabilmek için başını eğdi. Carrie'nin üzerinde yükselen adam iriydi. Kuzeni NBA oyuncularıyla takılmaya başlamadıysa, tam insan iriliğinde de değildi.

"O da ne?" Stevie fısıldadı. "Polar, sanırım," diye fısıldadı Max.

Çift birbirlerine fısıldıyordu -bu da ne dediklerini anlamayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu- ve Carrie bir noktada ağlamaya başladı, Stevie bunun Max'i bal porsuğu çekirdeğine kadar şoke ettiğini söyleyebilirdi.

Ama düğünler stresli olaylardı. Cenazeler ve boşanmalar gibi, bu yüzden Stevie kuzenine şüpheyle yaklaşmaya hazırdı. Buna bir de nişanlısı dışında birine aşık olduğunu eklerseniz . . .

Evet, öyle. Bu da stresli olmalı.

Sonra, işler biraz değişti ... ve öpüşme başladı. Sanki birbirlerini bütün olarak yutmaya çalışıyorlardı. Ama birkaç dakika sonra Carrie geri çekildi ve ara sokaktan koşarak çıktı, Stevie ve Max'i kuzenleri onları görmeden önce bir çöp konteynerinin arkasına dalmaya zorladı.

O gittikten sonra, Max telefonunu kullanarak kuzenlerinin erkek arkadaşının fotoğrafını çekti ve onlar da hızlıca kaçtılar.

"Ne düşünüyorsun?" Carrie'yi otele kadar takip ederlerken Stevie Max'e sordu.
"Bence daha kısa boylu erkeklerle takılmalı. Adam onun için fazla iriydi.
Onları öpüşürken izlemek çok tuhaftı." "Tüm
söyleyeceğin bu mu?"
"Evet," diye yanıtladı Max, yürürken ona bakarak. "Neden?"

* * *

Berg kapıyı açtı ve Charlie'nin odadaki herkesin elini sıkmayı bitirmesini, vedalaşmasını ve dışarı çıkmasını bekledi. O da onu takip etti, Britta ve Dag da arkadan geliyordu.

Sessizlik içinde asansöre doğru ilerlediler, kapıların açılmasını beklediler ve bindiler. Bütün o katları inerek park yerine ulaştılar. Kapılar açıldığında ilk olarak Charlie dışarı çıktı ve hepsi onu takip etti. Onun cipine ulaştılar ve bindiler. Çalıştırdı, sonra da caddeye geri döndü.

Berg arabayı beş dakika kadar sürdükten sonra bir çekme alanına çekip durdu.

Önüne bakarak, "Az önce ne oldu lan?" diye sordu.

Şimdi ön yolcu koltuğunda oturan Britta, "Melez bir bal porsuğu, Stevie'yi kaçırmaya çalışan kişiyi bulmak ve onu etkisiz hale getirmek için birlikte çalışmaktan nefret eden üç grubun gerçekten birlikte çalışmasını sağladı" dedi.

Berg yavaşça başını salladı. "Evet. Ben de öyle olduğunu düşünüyordum." Tekrar Charlie'ye baktı. O yine mesaj yazıyordu. "Peki bunu tam olarak nasıl yaptın?"

Charlie başını kaldırdı, onunla konuştuğunu fark etti ve sorusuna cevap verirken mesajlaşmaya geri döndü. "Bunun bir meydan kavgasına dönüşmesine izin vermedim." Kimse konuşmayınca Charlie telefonunu indirdi ve açıkladı: "Eğer bunun bir meydan kavgasına dönüşmesine izin verirsen, o zaman her şey kazanmakla ilgili hale gelir. O yüzden bunun bir meydan kavgasına dönüşmesine izin vermeyin."

"Bunun ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyoruz," diye üsteledi Britta.

"Tamam, sana bir örnek vereyim. Daha önce teyzemle görüştüğümde, Max'in bir kızı dövdüğü için mezuniyetinde neredeyse yürüyemediği gerçeğinden bahsetti. Ailenin çoğu Max'in onu sadece dövdüğüne inanıyor, bilirsiniz... çünkü. Ne de olsa o bir bal porsuğu. Ama güven

Bana göre, bu hatun bunu hak etmişti. Yıllardır, ortaokuldan beri, bu kız Max'e sataşp duruyordu. Mükemmel bir amigo kız tipiydi. Çok tatlı görünüyordu ama tam bir sürtüktü. Ve Max'ten nefret ediyordu. Max'in erkek gibi omuzları olduğunu, kamyon şoförü gibi yürüdüğünü söyleyerek onunla sürekli dalga geçiyordu. Amigo kızın içine biraz bira kaçınca da ırkçı oluyordu. Max'le aramızda sadece bir sınıf fark vardı, bu yüzden okuldayken çukur kavgasının olmasını engellemeyi başardım."

"Nasıl?"

"Max'in onu mahvedebileceğini zaten biliyordum, bu yüzden sarhoş amigo kız yerine Max'e odaklandım. Ona sadece o kızın ne dediğinin, neye inandığının önemli olmadığını, tek derdimizin Stevie'yi korumak olduğunu hatırlattım.

"Ve bu ben mezun olana kadar işe yaradı. Stevie zaten üniversitede yüksek lisans yapıyordu. Bu da Max'i bütün bir okul yılı boyunca amigo kız ve arkadaşlarıyla baş başa bıraktı. Max düşündüğümüzden daha uzun süre dayandı. Ama mezuniyete bir hafta kala kavga ettiler. Neden mi? Çünkü ne öğretmenler ne de yöneticiler bir kavgayı başlamadan önce nasıl durduracaklarını bilmiyorlardı. Ve bir kez başladığında ... ön dişleri olmayan, kanayan, geveze bir amigo kızla baş başa kalıyorsunuz."

Britta ürperdi. Bazen ön dişlerini kaybettiğine dair kâbuslar görürdü.

"Peki o zaman Max'in mezuniyette hâlâ yürümesini nasıl sağladınız?" Dag aniden sordu.

"Küçük sürtüğün ciddi bir sorun olacağını biliyordum ve Max'ten önce mezun olacağımı biliyordum, bu yüzden amigo kız hakkında bir dosya tutmaya başladım. Aslında bir dosya. Elimde onu gömecek kadar bilgi vardı ve son derece *hoşgörülü* ailesine, eğer beni müdürle görüştürmezlerse kızlarının Dartmouth'tan aldığı erken kabulü sadece kışını silmek için kullanabileceğini açıkça belirttim."

Charlie'nin telefonunu tıkırdatması dışında bir sessizlik oldu. Sonunda Britta, "O dosyayı tutmaya başladığında kaç *yaşındaydın*?" diye sordu.

"Sanırım on dört yaşındaydım. Neden?"

"Sadece merak ettim," diye yanıtladı Britta. Pencereden dışarı baktı ve tekrar mırıldandı, "Sadece merak ediyordum."

* * *

Charlie kız kardeşleriyle otelde buluştu. Britta ve Dag o sırada Queens'e gitmişlerdi ama Berg onunla gelmeyi teklif etmişti. Yine de kendini kötü hissetti. Kuzeninin düğünü gibi bir saçmalığın içinde olmak zorunda kalmamalıydı.

Kız kardeşlerini Kingston Arms'ın alt katına inşa edilmiş küçük, tuhaf bir kahvehanede buldu. Kız kardeşlerinin neden orada olduğunu anlamamıştı, ta ki bu kahvehanenin balla ilgili olduğunu fark edene kadar. Ayılara ait değildi ama. Bal porsuğuna aitti.

Ve bal porsuğu gülünç derecede tatsızdı. Max buna bayılırdı.

Charlie'nin önüne büyük bir kâğıt kahve fincanı çarptı ve içinde birkaç ballı çörek olan bir tabak ürkmüş Berg'in önüne fırlatıldı.

Tabak masaya çarptığında kükredi ve Charlie onu hiç suçlamadı.

Porsuk dudak büktü ve tezgâhına geri döndü. Max sırtarak,

"Burası harika değil mi?" diye sordu.

"Hayır!" diye yanıtladı hepsi.

"Kahveyi denemediniz bile."

Charlie masum görünen bardağa baktı. "Muhtemelen içine tükürmüştür."

"Onu izliyordum. Güven bana. Bir dene."

O da denedi. İtiraf e t m e k onu ne kadar rahatsız etse de kahve harikaydı.

"Ballı çöreği dene," diye Berg'i zorladı.

Berg çöreği aldı, kokladı, yakından inceledi, tekrar kokladı- "Aman Tanrım!"

Max patladı. "Sadece ye şunu!"

Dudakları kıvrılan Berg bir ısırık aldı. Çiğnedi, yuttu. İsteksizce gülümsedi. "Sana söylemiştim."

"Kendini beğenmişliği bırakıp bana neler olduğunu anlatır mısınız?" diye sordu Charlie, "Böylece buradan çıkabilirim."

Max dev bir limonlu-haşhaş tohumlu-ballı çöreği ısırmadan önce, "Bir erkek arkadaşı olduğunu düşünüyoruz," dedi.

"Gelin mi?" Berg üçüncü çöreğini yemeye başlamıştı bile.

"Ortalık karışacak," diye iç geçirdi Stevie.

"Annesi çıldıracak."

"Madem nişanlısını sevmiyor," diye sordu Berg, "o zaman neden onunla evleniyor?"

"Görünüşe göre çok zengin bir tam insan."

"Biz onun bir kutup ayısı olduğunu düşünüyoruz," dedi Stevie. "Erkek arkadaşı."

"Tam bir insanla evlenmek üzereyken bir kutup ayısıyla mı takılıyor?" Berg kaşlarını çatı ve Charlie'ye baktı. "O adamın bacaklarını koparıp onlarla küçük bir kukla dansı yapabileceğini anlıyorsun, değil mi?" "Belki onu tanıyorsundur," dedi Max, telefonunu çıkarıp ona gösterdi

çektığı fotoğrafı gösterdi. "Her ayıyı tanımıyorum, biliyorsun. O yüzden bunu yapabileceğimden emin değilim. Bu kuzenin erkek arkadaşı mı?" Berg aniden sordu. "*O mu?*"

Charlie irkildi. "O kadar kötü biri mi?"

"Kesinlikle bir sorun." Max'in telefonunu uzaklaştırdı. "Adı Damian Miller. Kırk yedinci caddede bir kuyumcu dükkânı var ama bütün ailesi elmas işinde. Ve elmas işine yumuşak, arkadaş canlısı bir adam olduğun için girmezsin. Ailesi, Ruslar Alaska'yı Amerika'ya satmadan önce de bu sektördeydi."

Max telefonunu masaya bırakarak, "Artık iki metre boyundaki bir adamda ne bulunduğunu biliyoruz," dedi. "Adam zengin ve muhtemelen ona mücevher alıyordur."

Berg, "Kuzeniniz için hala bir sorun olabilir," dedi. "Eğer bölgeciyse ..."

"Neden zahmet etsin ki?" Max sordu. "O muhtemelen her kadını elde edebilecek zengin bir mücevherci. Neden bir bal porsuğunu önemsesin ki? Yani düğününü mahvetmek isteyecek kadar?"

Berg omuz silkti. "Çünkü o bir ayı. *Ve yapabilir.*"

"O zaman sırf sorun çıkarmak için ortaya çıkma ihtimaline karşı plan yapmalıyız," dedi Charlie. "Ve onu dışarıda tutmalıyız."

"İçeri girmek isteyen bir kutup ayısını dışarıda tutmak mı?" Berg başını salladı. "O konuda iyi şanslar."

"Bu çok kötü." Charlie kabul etti. "Ama şu anda bununla uğraşmıyorum. Bernice'le yarın konuşacağım." Charlie kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra Berg'e, "Bu gece için hâlâ hazır mısın?" diye sordu.

"Var mısın?"

"Sen varsan ben de varım."

"Ama gitmek istiyorsun, değil mi?" "Evet... eğer istersen."

"Aman Tanrım!" Max aniden havladı. "Siz ikiniz beni deli ediyorsunuz."

Charlie kız kardeşine, "Kapa çeneni," diye çıkıştı. "Sen kapa çeneni."

Charlie kız kardeşiyle tartışmaya giremeden -kız kardeşiyle tartışacak havadaydı- Dutch aniden kahvehaneye girip masalarına do ğru koştu.

"Merhaba!"

Berg biraz homurdandı ve g ö z l e r i n i kaçırdı. Belli ki porsuklardan pek hoşlanmıyordu. Ya da en azından bu porsuktan hoşlanmıyordu.

Dutch onun sandalyesinin yanına çömeldi.

"Senden hâlâ nefret ediyorum," dedi ona. "Öyleyse neden beni rahatsız ediyorsun?"

"Uzun bir gün geçirdiğinizi biliyorum, bu yüzden sizi Manhattan'daki en iyi et lokantasına götürdüm ve hemen üst katta. Bu otelin en üst katı. İnsanlar içeri girmek için aylarca bekliyor ve ben de size harika bir masa ayarladım."

"Ooooh," diye alay etti Charlie. "Bizi şık bir restorana soktun. Ne kadar heyecan verici."

Berg eğildi ve alçak *sesle*, "Aslında iyi bir restoran. Şekil değiştirenlere ait ve işletiliyor. Son birkaç ay içinde açıldılar ama yılın ilk ayına kadar şimdiden dolular."

"Yani gitmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Benim için sakıncası yok. Ayrıca, şimdi yola çıkarsak Queens'e dönerken trafiğe yakalanırız."

Charlie Dutch'ın teklifini kabul etme fikrini tartışıyormuş gibi yaparken, Dutch yalvarmaya başladı.

"Lütfen, Charlie! Lütfen seni sevmeme izin ver!"

Bu o kadar gülünçtü ki Charlie gülmemek için yanağının içini ısırarak zorunda kaldı.

Wolverine *çok* gülünçtü.

Sonunda gülmeden konuşabildiğinde, "Senin sevgini istemiyorum, aptal," dedi. "Seni asla affetmeyeceğim."

"Ama bunu telafi etmek için hayatımı vereceğim. Hayatımı. Ruhumu. İç çamaşırımı."

Charlie'nin tek yapabildiği gözlerini devirmektir ama kız kardeşleri histerik bir şekilde gülüyordu. Aptal arkadaşları onları her zaman çok eğlendirirdi.

Berg'in aksine. O sadece kaba kahvehane sahibine daha fazla ballı çörek almasını işaret etti, kahverengi gözleri porsuğa dik dik bakıyordu.

Dutch bir sandalyeye oturdu ve sırtıttı. "Charlie, aşk geceni planlamama izin ver."

"Ew."

"Her şeyi ayarlayacağım. İkiniz için de." Berg'e gülümsedi ve ayının dev pençesi aniden Wolverine'in yüzüne çarparak Dutch'ı geri sıçramaya zorladı, sandalyesinden düştü ve kışının üzerine düştü. Şiddetli bir saldırı değildi. Sadece sinir bozucu bir ayı tokadıydı.

Kahvehane sahibinin Berg'in önüne bir tabak daha ballı çörek atmadan önce kıkırdadığını ilk kez duydular.

Max, Dutch'ı saçlarından tutup yerden kaldırırken, "Biz hallederiz," diye söz verdi.

Berg, "Buna gerçekten gerek yok," diye karşı çıktı.

Ama Charlie o kadar çabuk vazgeçmedi. "Hayır. Bırak da bir kez olsun doğru bir şey yapsın. Sen. Gelincik. Devam et. Yap hadi. Aşk gecemizi yarat."

"Hadi ama," diye yalvardı Berg. "Midemi bulandırıyorsun."

"Ama aklında olsun," diye devam etti Charlie. "Seni affetmeyeceğim. Senden hâlâ nefret ediyorum. Senden *her zaman* nefret edeceğim."

"Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır."

"Benim için değil."

Max arkadaşını çıkışa doğru çekti. "Bize yirmi dakika ver." Onlar gittikten sonra Berg, "Neden ona katlanıyorsun?" diye sordu. "Max onu seviyor. Pek çok insanı sevmez."

"Huh."

Tek söylediği buydu. Yine de Stevie elini masaya vurdu, ayağa kalktı, defterlerini, çantasını ve kahve fincanını aldı ve küçük odanın öbür ucundaki başka bir masaya geçip kendini evinde gibi hissetti. Tek başına.

Berg yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Onu üzmemiştim."

"Gerçekten üzdüğünü sanmıyorum. Sadece gitmek için bir bahane istedi." Kız kardeşine baktı ve biraz gülümsedi. "Böylece çalışabilecekti."

Önlerindeki masaya tarçınlı çöreklerle birlikte bir tabak daha ballı çörek geldi ve hem Charlie hem de Berg'in biraz sıçramasına neden oldu. Porsuk tezgâhına geri dönmeden önce bir dişini gösterdi.

Charlie, Berg'in şaşkınlığı karşısında başını salladı. "Bizden hoşlanıyor," diye ısrar etti. "Nefret ettiği insanlara nasıl davrandığını görmek istemem."

Bölüm YİRMİ İKİ

Berg ve Charlie Rude Coffeehouse'da takılıyorlardı - artık oraya öyle diyorlardı -Ta ki Max Dutch olmadan dönüp onları otelin en üst katına çıkan bir asansöre götürene kadar.

Asansör hareket ederken Charlie kız kardeşine, "Ayrılmadan önce Stevie'yi almayı unutma. Yoksa bütün gece o kafede oturacak. Çalışmaya başladığında nasıl olduğunu bilirsin."

"Endişelenmeyi bırak. Hallediyorum."

"Ve yarın Bernice'i kontrol etmeliyiz. Carrie'nin neler yaptığı konusunda ona bilgi vermeliyiz."

"Tamam."

"Ama bu gece ona hiçbir şey söyleme. *Ben* hallederim."

"Tamam."

"Will'den haber aldın mı?"

"Aman Tanrım!" Max yine patladı. "*Sakin olur musun lan!*"

"Bana bağırmana gerek yok."

"İşte bu yüzden ülser olacaksın."

Kapılar açıldı ve büyük bir restorana girdiler. *Şık* bir restorana. Charlie'nin görebildiği tek şey tasarım elbiseler, tasarım çantalar ve pahalı mücevherlerdi.

Hemen giydiği şeye baktı. "Dostum, burada yiyemeyiz."

"Sakin ol."

"Yerel bir parktaki basketbol maçından yeni çıkmış gibi görünüyorum."

Max dişlerinin arasından Charlie'ye tısladı, bir eli havadaydı. Genellikle Max'in birini taciz etmeyi bırakmasını istediğinde Charlie'nin yaptığı hareket buydu.

Charlie utanç içinde kız kardeşini yoğun insan kalabalığı içinde takip etti. Berg arkalarından yürüdü. Her yer tıklım tıklımdı. Her masa doluydu. Ve çoğunlukla da şekil değiştirenlerle doluydu. Odanın ortasındaki büyük masalarda kurt sürüleri ve aslan sürüleri vardı. Gruplar yemek yerken kükrüyor ve düşmanlarına hırlıyordu.

Bir ev sahibesi, oturmak için bekleyen diğer şekil değiştirenlerin arasından geçerken Max'e gülümsedi.

"Her şey hazır mı?" diye sordu

kadın. "Evet. İşte buradalar."

Kadın iki menü ve bir şarap listesi aldı. Bir el hareketiyle onları işaret etti ve yola koyuldu. Ama Charlie ayaklarını bir türlü çalıştıramıyordu. Ayağında bir çift Converse spor ayakkabısı vardı. Parlak mor! Kot pantolon. Üzerinde "I don't hear Mansplainin'" yazan bir tişört. Ve o tişörtün altında bir Glock 9mm.

Pek şık bir kıyafet sayılmazdı.

Charlie hareket etmeyince Max onu arkadan itti. Kız kardeşini yumruklamak üzereydi ama Berg onun elini tuttu ve birlikte hostesi takip ettiler. Kadın restoranın içinden geçti ve Charlie onun onları mutfağa yakın bir masaya götürdüğünü düşündü. Arka tarafın derinliklerine gömülmüş. Ama mutfağı, gazoz makinelerini, barı geçtiler ve uzun bir koridordan aşağı inene kadar devam ettiler.

Hostes bir kapının önünde durdu ve koluyla işaret ederek kapıyı açtı.

Charlie önce içeri girdi ve buranın özel bir yemek odası olduğunu fark etti.

İki kişilik bir masanın ve kanatlı deri sandalyelerin bulunduğu samimi bir yerdi. Büyük pencereler Manhattan'a bakıyordu ve ahşap paneller odayı sıcak ve samimi hissettiriyordu.

Berg onun ardından içeri girdi. "Bu harika bir şey."

Masaya oturdular ve ev sahibesi her birine bir menü uzattı; yanında bir garson duruyordu.

"Bu Carl, bu akşamki garsonunuz. Bay Alexander bu akşamki yemeğin kendisinden olduğunu söylememi istedi. Menüden istediğinizi seçin ve gecenizin tadını çıkarın."

"Ne istersek, ha?" Charlie garsona "Sanırım buradaki en pahalı şeyi alacağım" demeden önce Berg'e sırttı.

"Yani, sörf ve çim mi?"

"Kulağa harika geliyor."

"Bu bizim balina yağı ve zebra bifteğimiz, az pişmiş ve dünyaca ünlü karabiber sosumuzla."

Charlie'nin sırtışı tiksintiye dönüştü ve tekrar kendi menüsünü inceleyen Berg'e baktı. "Balina yağı mı?"

"Kutuplar bu boka bayılır," diye mırıldandı Berg.

"Peki ya zebra?"

"Aslanlar. Gerçi doğru pişirilirse oldukça lezzetli olduğunu duymuştum." "Ech."

Kadın ürperdi. "Hayır."

Charlie kendi menüsünü incelemeye başladı ama tek gördüğü istemediği şeylerdi. Sakallı foklar. Ceylan. Antilop. Beluga morsu. Zürafa.

"Zürafa mı?" diye sordu Berg.

"Gamey olduğunu duydum." Berg garsona baktı ve "Ben ekstra ballı somon, ballı patates ve ballı kuşkonmaz alacağım" dedi.

"Elbette, efendim."

Garson Charlie'ye döndü. "Biraz daha zaman ister misiniz?" "Sadece bir biftek alabilir miyim?"

"Tabii ki."

Rahatlamış bir şekilde gülümsedi. "Harika."

"Ne tür bir biftek? Bizon, ceylan, fil, timsah, gergedan-" "Sadece inek alabilir miyim? Lütfen."

"Kesinlikle. Peki ya yanlar?"

"Uhhhh." Dürüst olmak gerekirse, menüye tekrar bakmaya korkuyordu. Yan yemek olarak ne sunacaklarını kim bilebilirdi ki!

"Graten patateslerimizi önerebilir miyim?"

"Sadece patates, değil mi?"

Garson gülümsedi. "Sadece patates ve peynir." "Garip peynir mi?"

"Hayır, hanımefendi."

Fransız." "Kulağa

mükemmel geliyor."

"Peki ya içecek?"

"Bira," dedi Charlie ve Berg birlikte.

Garson önlüğünden iki taraflı lamine edilmiş bir kâğıt çıkardı ve Charlie ile Berg'in görmesi için uzattı.

"Muslukta biramızın yanı sıra dünyanın dört bir yanından biralarımız da var-" "Aman Tanrım!"

"İki Heineken lütfen," dedi Berg hızla. "Şişelenmiş. Koyu olsun."

"Elbette. İçkilerinizi hemen getiriyorum."

Garson sonunda menüleri de alarak gitti ve Charlie başını arkaya yasladı. Ama Berg'in güldüğünü duydu ve ona katılmak zorunda kaldı.

"Güzel, uzun bacaklı zürafalar?" o sordu. "Ve değil gergedanların nesli tükeniyor mu?"

"Vahşi doğada. Bizim kendi çiftliklerimiz var. Bunun gibi restoranlar için. Hiç Van Holtz et lokantasına gitmedin mi?"

Charlie'nin gözleri kısıldı. "Van Holtz mu? Onlar değil miydi?"

"Evet. Onlarla daha önce tanıştık. Gruptan. Onların Grubu aynı zamanda Amerika ve Avrupa'daki en büyük et lokantası zincirinin de sahibi ve işletmecisi."

"Ama tam insanlar o menüyü göremiyorlar, değil mi?"

"Hayır. Tabii ki görmüyorlar. Hayvan hakları savunucuları kışlarına tekmeyi basar."

"Çünkü gergedan sunuyorlar!"

"Vahşi değil. Şekil değiştirenler vahşi gergedan ya da vahşi zürafa ya da bu gezegende hayatta kalma mücadelesi veren herhangi bir şey sunmaz. Vahşi istiyorsanız, ava çıkmamız gerekir."

Charlie kaşlarını çatınca ekledi, "Sen ne isen osun... bu da insan avcılar tarafından vurulabileceğin anlamına geliyor. Bu gerçekten olmuş bir şey."

"Şaka yapıyorsun."

"Keşke öyle olsaydı, ama hayır. Büyük bir avcının oturma odasında hayvan formunda hapsedilmiş, içi doldurulmuş türümüzden epeyce var."

"Bu kulağa hoş gelmiyor."

"Ayrıca bizden haberdar olan ve bizi avlamaktan zevk alan tam insanlar da var. Grup, Katzenhaus ve BPC, sadece birkaç yıl önce, şekil değiştirenler üzerinde uzmanlaşmış bir avcı çetesini parçaladı. Avcılar hâlâ dışarıda bir yerlerde elbette, ama çok zengin pisliklerden oluşan bu özel çete .

... üretkendi."

"Tanrım, büyükbabam beni gerçekten korumuş."

Kollarını masaya dayadı ve doğrudan ona odaklandı. "Neden?"

"Şey... kız kardeşlerim ve ben onunla yaşamaya başladığımızda zaten çok şey atlatmıştık ve sanırım bizi korkutmak istemedi."

"Annene olanları mı kastediyorsun?"

"Evet. Biz ... biraz oradaydık . Olay olduğunda. Babamın borcu vardı ... annemin parası yoktu ..." Konuyu değiştirmek için çaresizce ensesini ovuşturdu. "Hiç ayı gibi avlandın mı?"

"Evet. Ama ben Washington'da büyüdüm ve sık sık Alaska'da tatil yapardık. Bir yıl somon avına çıkmıştık ... ama tam kanlı ayılar kışımıza tekmeyi basmıştı, o yüzden ... evet ... muhtemelen bunu bir daha yapmayacağız."

Garson yanında bir komiyle döndü. Bira önlerine kondu, su bardakları dolduruldu ve sıcak ekmek, tereyağı ve bal sağlandı.

Onlar çalışırken odanın kapısı açık kaldı ve Charlie göz ucuyla bir şey gördüğünden emin bir şekilde başını çevirdi. O izlerken, kıkırdayan bir şey diğerk yönden koşarak geçti. Charlie bunun bir ocuk olduğunu fark ettiğinde gülümsedi. Peşinde de çocuğın dev cüsseli babası olduğunu tahmin ettiğeri bir şey vardı.

Üç ya da dört yaşından büyük grnmediğeri düşünülürse, ocuk da hızlıydı. Ama o devam etti, sürekli gülüyordu. Bir o yana, bir bu yana ateş ediyordu, ta ki sonunda açık kapılarının hemen önünde babasının kocaman kollarına atılana kadar.

Kız omzunda sallanırken dev adam döndü ve Berg'e şaşkınlıkla göz kırttı.

"Hey, Britta."

Berg gözlerini kapadı, bir eliyle alnını ovuşturdu. "Ben Berg. *Ben Berg.* Berg."

"Sen yle diyorsan." Dev odaya girdi. Saçları beyaz mıydı? . . ve altın rengi miydi? "Sen," dedi Charlie'yi göstererek. "Dn antrenman sahasında o aslanı yumrukladın."

"yle mi?"

"Paten kaymayı biliyor musun?"

Charlie duyduğunu *sandığı* şeyi duyduğundan emin olmak için artık Berg'e bakma zahmetine bile katlanmıyordu. "Hayır."

"ğrenmek ister misin?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Evet. Eminim."

"Peki ya kız kardeşin? Hastalıklı olan değil. Diğeri. Mavi saçlı olan."

"Git. Uzaklaş."

"Tamam." Berg'e el salladı. "Antrenmanda görüşürüz Britta."

Berg onu tekrar düzeltmeye başladı ama başını salladı. "Neden zahmet ediyorsun?" "Bunu kendime *her zaman* soruyorum."

* * *

Mairi MacKilligan'ı müşterilerinin sahip olduğı özel uçak pistine getirmişlerdi. Jetleri pistteydi ve iki kadın da içerideydi ama henüz Mairi ile grşmemişlerdi.

Birkaç saat sonra, adamlarından ikisi elleri ve ağzı bağlı bir erkek rehineyi hangara getirdi. Başına siyah bir torba geçirdiler ve tekme tokat Mairi'yle birlikte ofise sürüklediler.

John'un masasında oturuyordu, ayakları metalin üzerindeydi, kucağında bir moda dergisi açıktı. Adam içeri getirildiğinde başını bile kaldırmadı. John kısa bir süre onun umursamıyormuş gibi yapıp yapmadığını merak etti. Yabancı bir ülkeye götürülmekten ve saatlerce tutulmaktan endişe etmiyormuş gibi davranıyordu. Neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sonra yine John'un Saughton'daki bağlantıları Mairi'den yeterince hızlı kurtulamadı. Teklif edilen parayı aldılar, ama onu bedavaya teslim edecekleri hissine kapıldı.

Masanın yanında duran John, kadının önüne bir 45'lik yerleştirdi. Kadın ona bakmadı bile.

Konuşmasına başladı. "Bizim için çalışmak mı istiyorsun? Müşterimin, istediklerini yapmaya istekli olduğunuza dair bir kanıtı ihtiyacı var." Hâlâ çılgılık atan adamı işaret etti. "Bu senin kuzenin. Onu teyzenin evinden aldık-"

John ateşle birlikte sıçradı, aynı anda bağlı adamın kafası kurşunun gücüyle duvara çarptı ve tüm vücudu yere düştü. Odanın dışındaki adamlar ayağa fırladılar, silahlarını çekmiş, harekete geçmeye hazırıldılar ama tüm bu hareketlilik gereksizdi.

Mairi silahı masanın üzerine bıraktı ve dergisine geri döndü.

Onunla ilgili hiçbir şey değişmemişti. Hiçbir şey. Stres belirtisi yoktu. Heyecan belirtisi de yoktu. Tek parmağıyla derginin sayfalarını çevirmekten başka bir şey yapmıyordu.

"Aslında o senin kuzenin değildi," diye belirtti John. "Ama öyle ya da böyle umurunda olmadığını hissediyorum."

Sonunda başını kaldırdı ve John seri katillerin daha sıcak gözlere sahip olduğunu biliyordu.

"Bu kadar mı?" diye sordu. "Çünkü . . . Sıkıldım. Ve sıkılmamı isteyeceğin son şey de bu."

John başını salladı, jete gidip müşterilerini almak üzereydi ki ofisin kapısı açıldı ve biri Mairi'ye gülümseyerek içeri girdi.

John hızla hareket ederek namlusu hâlâ sıcak olan silahı aldı ve kot pantolonunun arkasına takılı kılıfına soktu.

Her şeyin biraz daha güvenli olduğunu hissettiğinde, tanışma faslını gerçekleştirmeye gitti ama tam o sırada Mairi'nin garip bir şey yaptığını fark etti. Onun için bile garipti.

Başında dikilen müşteriye aval aval bakan Mairi eğildi ve ... şey .
. . kokladı, onu sertçe kokladı.

"Parfümüm, değil mi?" diye şaka yaptı müşterisi. "Muhteşem, biliyorum."

Mairi, "Çok tanıdık geliyorsunuz" diyene kadar bakmaya devam etti. . çok tanıdık geliyorsunuz."

Müşterisi genişçe sırtarak elini Mairi'nin siyah beyaz saçlarında gezdirdi ve "Güzel kız, tahmin bile edemezsin..." dedi.

"Aslında," dedi Mairi *gülerek*, "bence hiçbir fikrin yok."

* * *

Yemekler harikaydı. Şirket mükemmeldi. Ve Berg bir kez bile aptalca bir şey yapmadı.

Yanlışlıkla masayı dağıtmadı. Kazara ayağa kalkıp tepedeki ışıkları yıkmadı. Kapıyı açmaya çalışırken yanlışlıkla menteşelerini sökmedi. Tüm bunların bir kısmı restoranın nasıl tasarlandığına bağlıydı. Şekil değiştirenler için yapılmıştı, özellikle de aylar için. Bu yüzden Charlie'ye neredeyse normal görünüyordu.

Charlie'nin gözlerinin yuvalarından fırlamasına neden olan çikolatalı sufleyi paylaşırlarken kapı çalındı ve Ric Van Holtz kapının arkasından baktı.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

Berg hemen, "Hayır," dedi. Manken gibi yakışıklı bir kurdun gecesini mahvetmesini istemiyordu.

Ama Charlie boğazını temizledi ve kaşlarını kaldırarak sessizce ona Grup'tan yardım istediğini hatırlattı.

Berg iç geçirerek, "Pekâlâ," dedi.

Gülümsüyordu ve bu piç gerçekten bu kadar güzel olmak zorunda mıydı? Ve bu kadar normal bir boya mı sahipti? Bu nasıl adıldı?" Van Holtz odaya girdiğinde mis gibi yemek kokuyordu ve "Yemeğinizi beğendiniz mi?" diye sordu.

"Harikaydı. Sen mi yaptın?" Charlie muhtemelen şef beyazlarına dikkat çekerek sordu.

"Ben yaptım. Beğenmenize sevindim. Burası en yeni restoranımız ve baş aşçılık görevini teyzelerimden birinden yeni devraldım."

"Somon balığımı biraz daha ballı olabilirdi," diye mırıldandı Berg.

Kurdun bakışları Berg'e kaydı ve "O zaman bir dahaki sefere kendi kovanını getir," diye hırladı.

Charlie, "Benim ve kız kardeşlerimin peşinde kimin olduğuna dair bir haber var mı?" diye sorana kadar birbirlerine hırladılar.

"En iyi müfettişlerimizden biri bu konuyu araştırıyor. Yarın sabah sizin için bir şeyler bulmayı umuyor."

"Bu harika olur."

"Benim sorum," dedi kurt, odaya doğru ilerleyerek, "sen ve kız kardeşlerin bu bilgiyle ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Durumla başa çıkmayı."

"Beni endişelendiren de bu," diye itiraf etti Van Holtz, her ne kadar tehditkâr görünmemeye çalışsa da. "Bronx'ta olanları NYPD'deki bağlantılarımıza anlatmak zorunda kaldık ki sen ve kız kardeşlerin takip edilip sonsuza kadar hapse atılmayasınız."

"Nefsi müdafaaydı."

"Elbette öyleydi." Gülümsedi. "İstersen seni olan bitenden haberdar edebiliriz ama biz -ve inanıyorum ki Katzenhaus ve BPC de aynı fikirdedir- nihai sonucu senin için halletmeyi tercih ederiz."

Charlie'nin gözleri kısıldı. "Peki size ne borçluyuz? Böyle bir koruma için mi?"

Van Holtz irkilerek, "Biz-" diye başladı.

"Çünkü," diye araya girdi Charlie, işaret parmağını kaldırarak, "küçük kardeşim tasarımı meth yapmıyor. Onun bilimsel yetenekleri bu yönde *değil*. Max de senin ya da bir başkası için kiralık katil olmayacak."

Van Holtz tekrar Berg'e baktı ama içindeki düşmanlık gitmişti. Onun yerine sadece kafası karışmıştı.

"Bu uzun bir hikâye," dedi Berg ona.

Van Holtz başını salladı ve boğazını temizledi. "Bayan MacKilligan-"

"Charlie. Bana sadece Charlie de."

"Biz -Grup- sadece kendimizi korumak istiyoruz. Eğer sen ortaya çıkarsan... o zaman hepimiz ortaya çıkarız. İnan bana, bir şekil değiştiren ırkın diğeri hakkında ne düşündüğü ya da safkanların melezler hakkında ne düşündüğü önemli değil, günün sonunda asıl endişemiz her zaman tam insanlar olacak. Geçmişte hakkımızda bilgi sahibi olanlar bizi avladılar. Eğlence için. Sanki bir doğa parkındaki aslanlarmışız gibi." Bir adım daha yaklaştı. "Kendi başına çalışmaya alışkın olduğumu anlıyorum ama artık buna mecbur değilsin. Şimdi, seni ve bizi korumak için, çok güçlü üç varlığın tam desteğine sahipsin. Grup," dedi elini göğsüne koyarak. "Katzenhaus, senin, şey, meth yapmayan en küçük kız kardeşinin kaplan soyundan dolayı. Ve bu da

Çoğu kedinin melezlerden nefret etmesine rağmen. Ve"-Berg'e baktı ve biraz sırttı-
"BPC. Hepimiz sana yardım etmekten çok daha fazlasını istiyoruz. O yüzden izin ver."

Charlie uzun bir süre kurdu inceledi. Neredeyse rahatsız edici bir süre. Ama Berg Charlie'nin nasıl düşündüğünü anlamaya başlamıştı. Nasıl çalıştığını. Başını çevirip çevirmediğini görmek için onu izliyordu. Herhangi bir zayıflık ya da yalan belirtisi gösterip göstermediğini. Birinin sözlerinden ziyade içgüdülerine güveniyordu.

Sonunda, "Bana bilgiyi getir... o zaman daha ayrıntılı tartışabiliriz," dedi. Eğildi. "Ama bunun kız kardeşlerime ulaşmak için bir manipölasyon olduğu ortaya çıkarsa" - başını biraz eğdi ama gözleri Van Holtz'a dikildi- "*çok* mutsuz olacağım."

"Anlaşıldı. Yarın sabah otel odanıza bir dedektif göndereceğim."

"Hangi otel odası? Queens'te kalıyorum, o iki iri yarı kadını bizi almaları için gönderdiğine göre bunu biliyor olmalısın."

"O iri yarı kadınlardan biri arkadaşımды, diğeri de hokey takımımın koçuydu. Bununla birlikte Dutch bunu size vermemi istedi." Kurt masanın üzerine bir otel anahtar kartı koydu. "Bu gece Queens'e dönmek istemeyeceğinizi düşündü."

Charlie tek anahtar kartına baktı, ama yapılan varsayımlardan şikayet edemeden kurt işaret etti, "Bu bir Kingston Arms Premier süiti. Parası tamamen ödendi." Berg'e sırttı. "İki yatak odası var."

Kaba herif.

Charlie altın kartı aldı ve ellerinin arasında tuttu. Berg'e bakmadan önce, "Dutch'ın parasına yazık oldu," diye mırıldandı. "Tanrı biliyor ya, sadece bir yatağa ihtiyacımız var."

Ve bakışları o kadar sıcaktı ki Berg yemek boyunca görmezden geldiği su bardağını alıp bir dikişte içmek zorunda kaldı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Berg çift kapıyı iterek açtı ve birlikte süite girdiler. "Wowwwwwww," diye iç geçirdi Charlie.

"Eğilmeme bile gerek kalmadı," diye not etti, başını kaldırdığında hâlâ kapı çerçevesinin altındaki baş boşluğu. "Cenneti hayal ettiğim gibi."

Basamaklar oturma odasına iniyordu.

"Sonsuza kadar burada yaşamak istiyorum." Charlie kendi etrafında küçük bir dönüş yaptı. "Şuraya bak!"

Berg kapıları kapattı. "Bu sansara iyi davranmam gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Kesinlikle hayır!" Kanepeye atlamadan önce sırttı. "Şuraya bak.

Bu kanepenin büyüklüğü!" Bir uçtan diğer uca koştu. "Nebraska kadar büyük!"

"Ayı büyüklüğünde. Yani bir kutup ayısı üzerinde rahatça uyuyabilir."

"Ya da bir fil." Bir kahkaha atarak minderlerin üzerine uzandı. "Muhteşem!"

Berg kanepenin etrafından dolanıp onun yanına çöktü. "Bakın. Bir sepet."

"Bizim için mi? Yoksa minibarda olduğu gibi bunun da parasını ödemek zorunda mıyız?"

Cevabı bilmeyen Berg uzandı ve sepetten tebrik kartını aldı. "Sanırım buna ihtiyacınız olacak," diye yüksek sesle okudu. Sapından tuttu ve sepeti önlerindeki sehpa taşdı. Plastik ambalaj koyu kırmızıydı, bu yüzden içeri göremiyordu. Açtı ve homurdandı.

"Aşk sepeti," diye duyurdu.

"Ugh," dedi kadın gözlerini devirerek. "*Tam* bir pislik."

Berg koltuğa geri yaslanmadan önce daha yakından baktı. "Prezervatifler.

Yağlar. Birkaç vibratör." Başını salladı. "Zekice."

"Kız kardeşimin Dutch'ı bu kadar çok sevmesinin nedeni onun da kendisi kadar kurnaz olması."

Charlie şimdi onun hemen yanında, başını onun koluna yaslamıştı. Yüzündeki yorgunluğu görebiliyordu, uzun bir gün geçirdiğini ve muhtemelen sadece yatmak istediğini biliyordu. Tek başına. Yanına sokulmaya çalışan koca bir adam olmadan.

onunla yatmak için. Restoranda ne söylemiş olursa olsun.

Kolunu çekerek kadının omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti.

"Biraz uyu."

Kadının vücudu gevşedi. Başı şimdi adamın göğsüne yaslanmıştı. "Tamam."

Birkaç dakika sonra Berg, Charlie'nin derin bir nefes aldığını duyana kadar uyuduğunu düşündü.

"Stevie'nin bana önerdiği bu yeni alerji ilacı dünyamı sarsıyor."

Berg gülmek zorunda kaldı. İlaçlar hakkında MacKilligan kardeşler g i b i konuşan birini daha önce hiç duymamıştı.

"Her şeyin kokusunu alabiliyorum. Sanki önümde yeni bir dünya açıldı."

"Artık aylar arasındaki farkı anlayabiliyorsundur umarım." "Özellikle de siz

her şeyi bu kadar kişisel algıladığınız için."

Charlie koklamaya devam etti ve Berg gülümsedi, onun da kendisi kadar yorgun olduğunu fark edince gözlerini kapattı.

Ta ki Charlie aniden başını onun vücuduna çevirip onu koklamaya başlayana kadar.

* * *

Berg'in burnunun altında sarsıldığını

hissetti.

"Ne . . . ne yapıyorsun?"

"Harika kokuyorsun. Ama"-birkaç kez daha kokladı-"kolonya yok."

"Ben kolonya kullanmam. Çoğumuzu rahatsız eder... yani şekil değiştirenleri."

Charlie vücudunu çevirdi ve daha fazla kokladı, burnunun onu Berg'in kokusunu içine çekerek boynuna kadar götürmesine izin verdi.

Ne kadar harika koktuğunu tekrar söylemek üzere geri çekildiğinde, bakışlarının yüzüne kilitlendiğini, çenesinin gergin, kaşlarının düşük olduğunu gördü. Bu ifadenin onu korkutması gerekirdi ama hayır.

Charlie eğildi, gözlerini onunkilere kilitledi, teması kaybetmek istemiyordu. Onu kaybetmek istemiyordu.

O sabah erken saatlerde olduğu gibi... Tanrım, *keşke o sabah sadece bu sabah olsaydı.* Charlie dudaklarını Berg'inkilere bastırdı.

Artık gerçekten yorgun değildi. Şimdi uyumaya gitme düşüncesi... hayır. Bunu yapmak istemiyordu.

Onu öpmeye devam etti, vücudu onun altında kaskatı kesilmişti.

Belki de biraz uyumayı önermişti çünkü onunla yalnız kaldığında gerçekten ilgilenmiyordu. Deli bir kadınla, onun daha da deli kız kardeşleriyle ve ailenin Charlie ve kardeşleriyle hiçbir şey yapmak istememesine rağmen ait oldukları psikopat aileyle uğraşmak istemiyordu.

Hangi akli başında erkek tüm bunların bir parçası olmak isterdi ki?

Hata yaptığını anlayan Charlie geri çekilmeye başladı ama Charlie bunu hissetmiş olmalıydı. Geri çekildiğini hissetmiş olmalıydı çünkü büyük elleri aniden yüzünü çerçeveledi ve onu geri öptü. Sert ve harika bir şekilde ezici.

Charlie onu kucağına çekerken, dili kızın ağzına kayarak onunkine karıştı.

Tüm uykusu ve şüpheleri aklından silinen Charlie'nin tek düşünebildiği Berg Dunn'ın kıyafetlerini çıkarmaktı. Önce tişörtüne uzandı, kumaşı elleriyle kavrayıp kaldırdı ve Charlie'nin sadece çizgi roman kahramanlarının filmlerinde görebileceğini sandığı karın kaslarını ve göğsünü ortaya çıkardı.

Berg geri çekildi ve Charlie'nin tişörtünü çıkarabilmesi için kollarını kaldırdı, sonra hızla geri döndü ve sanki içine girmeye çalışıyormuş gibi onu tekrar öptü. Onunla bir bütün olmaya.

Adamın yoğunluğu onu korkutmuş olmalıydı. Geçmişte çıktığı erkekler, tam insanlar, ona bu şekilde yaklaşmaya çalıştıklarında, yeterince hızlı uzaklaşmamıştı. Onu rahatsız etmişler, sapıklık içeren zor ayrılıklar hayal etmesine neden olmuşlardı.

Ama Berg öyle değildi. Ondan böyle bir his almamıştı. Bu yüzden onun kendisini ezmesine izin verdi. Onu belinden sıkıca kavrayıp daha da yakınına çekmesine izin verdi, dudakları onunkilerden hiç ayrılmadı.

Elleri teninde geziniyor, parmak uçları yara izlerinin ve şişliklerin üzerinde kayıyor ve Berg bunu umursamıyor gibi görünüyordu. Yara izleri onun için çirkin değildi, sadece Freddy MacKilligan'ın kızı olmanın ne demek olduğunu hatırlatıyordu.

Adamın tişörtünü ne zaman ç ı k a r d ı ğ ı n ı bile bilmiyordu. Ya da sütyenini. Sadece üst kısmının çıplak olduğunu ve adamın ağzının göğüslerinde olduğunu, meme uçlarını emdiğini, ellerinin sırtına, beline gitmeden önce ağırlığın tadını çıkardığını biliyordu.

Charlie'nin nefesi kesildi, meme uçlarındaki ağzı farklı hissettiriyordu. Tuhaf. Yine de kötü değildi. Hiç de kötü değildi. Daha çok olağanüstü gibiydi. Evet, olağanüstü.

Olağanüstü. Mesela

Bir meme ucunda iki ağzı vardı.

Evet. Bu kesinlikle garipti. Bunu düşünmüş olması bile garipti.

Ama ne olduğunu anlamaya çalışmadan adam onu sırt üstü yatırdı, kot pantolonunu ve külotunu ayak bileklerine kadar indirdi.

Adamın kotunu tamamen çıkaracağını düşündü ama çıkarmadı. Sadece bacaklarını kaldırdı, dizleri büküldü ve neredeyse başının üzerine itti. Kot pantolon sanki bacaklarını hapseden bir ip gibiydi. Sadece bu düşünce bile onu ıslatmıştı.

Sonra yüzü kayboldu ve ağzı amının üzerindeydi.

Charlie'nin nefesi kesildi. Bunu tekrar hissetti. Sanki üzerinde bir değil de iki ağız varmış gibi. Bunu anlamadı. Anlamamıştı. Ama bunun hakkında çok fazla düşünemiyordu bile. Adam onu yemeye başladığında değil. Dili onu yutmak istercesine içinde kayıyordu. Dudakları klitorisiyle oynuyordu. Bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Ona sahip oluyordu. Ona hükmediyordu.

Başının üstüne uzanan Charlie, kanepenin kolunu kavradı ve can havliyle tutundu. Bir taraftan diğerine dönüyordu. Vücudu kaçmak istiyor gibiydi. Hissettiği şey çok yoğundu. Ama hayır. Uzaklaşmak istemiyordu. Burada kalabildiği kadar kalmak, Berg Dunn'ın onu iri parmaklarının etrafında en iyi ekmek hamuru gibi döndürmesine izin vermek istiyordu.

Kanepedeki tutuşu sıkılaştı. Bacakları titriyordu. Kükreme sesi duydu ve kulaklarında olduğunu fark etti. Sanki bir tsunami üzerine çöküyordu.

Sırtını kanepeye yasladı ama *Berg* -Tanrı'ya şükür! Onu bir kez boşaltırken bu ana bağlı kalmasını sağladı ... sonra tekrar. Bir orgazm diğerinin hemen ardından geliyordu ve kadın bunu durduramıyordu. İstedikinden değil ama önemli değildi.

Bir noktada haykırdı ama ne zaman olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği Berg'in yüzünün her yerine boşaldığı ve onun bunu umursamadığı. Sadece yalamaya, oynamaya ve onu önümüzdeki on bin yıl içinde nereye giderse gitsin yanında götürmek istediği o dev kanepeye sabitlemeye devam etti.

İkinci orgazm nihayet vücudunu terk ettiğinde, Berg'i kalçalarının arasına hapsettiğini ve onu bırakmak istemediğini fark etti.

Adamı serbest bırakmak için kendini zorladı, yan dönerken sertçe nefes alıyordu.

Charlie sakinleşmek için kendine bir an verdi. Aptalca bir şey söylemek istemiyordu. Az önce olanları mahvedebilecek aptalca bir şey yapmak istemiyordu. Ama aptalca bir hata yaparak yanında oturan ayıya baktı. Kollarını kanepenin arkasına uzatmıştı, bakışları

tam karşıya odaklandı. Sonra dili dışarı fırladı ve yüzündeki suları yaladı.

Sanki daha önce yedikleri ballı çöreğin kalıntılarını yalıyor gibiydi. Sanki daha önce hiç bu kadar iyi bir şey tatmamıştı.

Ve onun tadına bakıyordu.

Kot pantolonunu, külotunu ve spor ayakkabılarını çıkardı, sonra kendini ayıya doğru fırlattı ve onu kanepeye itti.

Adamın gözleri şok içinde açıldı. "Ne oluyor?" diye sordu.

"Kapa çeneni," diye emretti kadın. Pantolonunun fermuarını açtı ve sikini çıkarabilecek kadar aşağı çekti. Dutch'ın aptal prezervatifinden bir prezervatif kaptı.

-Ama yardımsever bir aşk sepeti.

Üzerinde prezervatif vardı ve o zaman konuşmaya başlamaya karar verdi. "Charlie-"

Diğer eliyle s i k i n i tutup sabit tutmadan önce eliyle yüzünü kapattı, böylece amını üzerine bırakabildi. Yaptı ve ...

. kutsal bok.

Kutsal bok kutsal bok kutsal bok kutsal bok kutsal bok kutsal bok kutsal bok ..

* * *

Tüm iyi niyetleri pencereden dışarı çıktı.

Acele etmeden, onu bir kez daha orgazma ulaştırmayı planlamıştı. İlk seferleri için yarım saat planlamıştı. Ama sonra kız ona saldırdı. Animal Planet belgesellerindeki ceylanın peşine düşen çita gibi onun peşine düşmüştü.

Ve Tanrım, hoşuna gitmişti. Bayılmıştı. Onun kendisini istediği kadar, kendisinin de onu istediğini bilmek.

Şimdi sorun, içindeki ayının onu istemesiydi. Erkeğin değil. Ayı onu istiyordu ve Berg bu konuda pek bir şey yapabileceğinden emin değildi.

Risk almaya karar verdi. Charlie MacKilligan'ın bu yolculuğa gerçekten hazır olma ihtimalini göze aldı.

Kadının kalçalarını kavradı ve tek bir hareketle onları ters çevirdi -bu arada sikini de içinde tutuyordu- ve onu daha önce kafasını verdiği pozisyona getirdi.

Şaşkınlıkla nefesi kesildi ama onu itmeye çalışmadı. Kızgın görünmüyordu. Sadece meraklıydı.

Dizlerini büktü ve bacaklarını geriye do ğ ru itti, böylece e ğ ildi ğ inde ayak bilekleri omuzlarına dayanıyordu.

Kollarını onun iki yanına koyarak üzerine abandı. Ve yine, kız aldırılmıyor gibi görünüyordu. Kalalarını biraz oynattı. Bu tarafa. Bu tarafa. Ta ki onun belirgin bir ses çıkardı ğ ını duyana kadar. Ve bunu hissetti. Kukusunun sertçe sıkıldı ğ ını. Do ğ ru noktayı vurdu ğ unu bilerek içine daldı. Acele etmeden. Ne kadar iyi hissettirdi ğ inden başka bir şey düşünmüyordu.

Sadece onu becerdi. Sertçe. Ama o ğ u ayı gibi zekiydi. Do ğ ru noktayı bulmuştu, böylece onu sikerken aleti sürekli oraya çarpıyordu. Ona çarpmaya devam etti.

şimdi tüm vücudu onun etrafında kenetlenmişti. Elleri yukarı uzandı ve tekrar kanepenin kolunu kavradı. O da minnettardı çünkü pençeleri dışarı çıkmış, onun eti yerine deriyi parçalamıştı.

Gözleri ardına kadar açıktı ve gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Nefesi kısı alıyor, vücudu titremeye başlıyordu. Ve o devam etti. Boz ayı onun olanı ele geçirmiş, Charlie'yi kendisinin yapmıştı ... en azından ayı söz konusu oldu ğ unda.

Kfretmeye başladı. Aynı cümleyi tekrar tekrar söylüyordu. "Oh, kahretsin. Oh, kahretsin. Oh, kahretsin." Ta ki tek ve uzun bir kelime olana kadar: "Ohshitohshitohshitohshitohshitohshitohshitohshit!"

Charlie onun etrafında patladı, küfürleri sessiz bir haykırışa dönüştü, teri Berg'inkine karıştı, kanepenin kolu o pençeler tarafından harap edildi.

Ve hemen arkasından geldi. O güzel yüze baktı ğ ında ve böyle bir zevk gördü ğ unda kendini durduramadı. Ona yaptı ğ ı şeyden duydu ğ u mutlulu ğ u. *Onun kendisine yaptıkları*ndan habersizdi.

Son kasılma da içinden geçti ğ inde, en az iki dakika boyunca hareket edemeden onun üzerine yı ğ ıldı. Sonra onu ezece ğ inden korktu, bu yüzden ikisini de yan yatırdı, birbirlerine baktılar. Nefes nefese. Terliyordu. Gülümseyerek.

"Bunun bir anlamı olmak zorunda de ğ il," dedi sonunda, onun duygularını incitmeden çünkü sesindeki alaycılı ğ ı duyabiliyordu.

"yle mi?"

"Evet. Bu sadece ilk kez seks yapmanın verdi ğ i bulanıklık olabilir. Eminim tekrar denersek bunun bir şans oldu ğ unu anlayaca ğ ız."

Berg'i hayrete düşüren şey, kızın kendisine gerçekten ne söyledi ğ ini anlamadan önce, sikiinin bunu anlamış olmasıydı. Se ğ irdi, hâlâ içindeydi. Hâlâ prezervatif takılıydı.

"Kesinlikle tekrar denemeliyiz." Hâlâ nefes nefese kalmıştı ama vücudu bunu umursamıyordu. Kadının üzerinden sepete uzandı ve bir prezervatif daha aldı.
"Biliyorsun ... emin olmak için."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Başını yatağa gömmüş, durduramadığı çılgılığı engellerken, orgazm Charlie'nin vücudundan fırladı. Yine de gerçekten hareket edemiyordu. Berg'in eli sırtındaydı, onu yatağa sabitlemişti, kıcı havadaydı, böylece onu arkadan becerebilecekti. Boştaki eli klitorisini okşuyordu. Onu bir kez daha orgazm etmeyi başarıyordu.

Adamın üzerinde sertleştiğini hissetti ve sonra kükreyerek boşalmaya başladı. Lanet olası pencereler biraz sallandı.

Kuruduktan sonra onun yanına yığıldı ama onu kendi bedenine çekip göğsüne yaslayana kadar rahatlamadı.

"Tamam," diye itiraf etti, "belki de bu sadece ilk kez seks yapmanın verdiği hazdan daha fazlasıdır." "Evet," dedi adam kıkırdayarak. "Belki."

Tüm kıyafetleri diğer odada olduğu için artık saatini takmayan Charlie, "Saat kaç?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok." Körü körüne yatağın yanındaki uzaktan kumandayı kaptı ve bir düğmeye bastı. Karanlık perdeler geri çekildi ve ikisi de odaya dolan parlak sabah güneşi karşısında çılgılık attı.

"Kapat şunu!" diye bağırdı ona. "Kapat şunu!"

Perdeler hızla kapandı ve tekrar yatağın üzerine yığıldılar. "Bütün gece seviştik," diye yüksek sesle itiraf etti.

"Evet. Bütün gece seviştik."

"Harika," diye iç geçirdi ve Berg'in ona sıkıca sarılırken attığı kahkahanın tadını çıkardı.

* * *

Oda servisinden kahvaltı sipariş ettiler ve hiçbir şey Charlie'nin getirilen waffle, pastırma ve bal miktarına verdiği tepkiyi izlemek kadar keyifli olamazdı.

"Bütün bunları kim yiyecek?" diye sordu, gözlerini yemek tabaklarına dikerek.

Berg gibi o da otelin havlu kumaşından bornozlarından birini giymişti ama bu bir ayı sütiydi, yani Britta'nın bedenine uygun bir bornozdu ve Charlie yüzüyordu

İçinde. Arkası bir ortaçağ treni gibi sürükleniyordu ve Berg'e bir kraliçe gibi görünüyordu.

Berg terastaki büyük masanın etrafında dolaşırken "Kardeşin geliyor mu?" diye sordu.

"Gelmeyecek ve ne kadar çok yemek yediğim konusunda kendimi kötü hissettirmeyi bırak. Ben bir ayıyım! İştahım var."

"Hı-hı," dedi Berg arkasına geçip sandalyesini çektiğinde ona bakarak. Kadın biraz sıçradı. "Ne yapıyorsun?"

"Bir centilmen oluyorum. Tadını çıkar, bu uzun sürmeyecek."

Güldü. "Bu muhtemelen iyi bir şey. Beyefendilere alışık değilim."

Berg onun yanındaki sandalyeye oturdu ama yemeğe başlamadan önce onu öpmek için eğildi. Kadın da onu öptü, ağzı Berg'inkine gülümsüyordu; avuç içleri Berg'in boynunun kenarlarına bastırıyordu.

Adam geri çekildiğinde, bakışları kadının dudaklarına odaklanmıştı ve kadın onu işaret etti. "Karnım gurulduyor. Yemek yiyoruz."

Adam sırtıttı. Uzun gecelerinden sonra bile hâlâ onu istediğini bilmek, onu yatağa geri götürmek için bekleyebileceği anlamına geliyordu.

Yemek yediler ve konuştular, o anda kimse Charlie'yi öldürmeye kalkışmadan terasta olmanın tadını çıkardılar. Hava rüzgârlıydı ama onları diğer teraslardan ayıran iki taraftaki duvarlar bu sorunu önemli ölçüde azaltıyordu.

Kısa bir süre sonra "Bana annenden bahset," dedi. "Annem mi?"

"Her zaman babandan bahsediyorsun. Peki ya annen?"

"İnanılmaz biriydi. Ve bunu sadece onu erken kaybettiğim için söylemiyorum." Gülümsemesi o kadar sıcak, o kadar sevgi doluydu ki Berg bunu göğsünde hissetti. "Hiçbir sanatsal yeteneği olmamasına rağmen tam bir sanatçı tipiydi. Kendisine ilham perisi derdi. Başkalarına ilham vermek için oradaydı," dedi kollarını havaya kaldırırken ve Berg bunun annesinin yaptığı bir hareket olduğunu hissetti. "Stevie'nin annesi, her ne kadar çocuğunu terk ettiği için onu asla affetmemiş olsam da, Stevie için annemden daha iyisinin olmadığını biliyordu. Baskı yapmadan insanların zekasını nasıl ortaya çıkaracağını biliyordu. Zorlamadan. Stevie'yi asla zorlamak istemezsiniz."

"Stevie ne zamandır ..." En az aşağılayıcı kelimeyi aradı. "Gergin, sinirli ve panik mi?"

Omuz silkti. "Tamam."

"Her zaman. Muhtemelen *herkes* kadar yüksek bir IQ'ya sahip olduğunuzda. . kadar yüksek bir IQ'nuz varsa, biraz dağınık olmamak zor. Sadece panik bozukluğu olduğu için şanslıyız. Kolaylıkla Unabomber'a dönüşebilirdi." Charlie sesini alçalttı. "Ve bu neredeyse oluyordu. Ama başardık."

"Peki ya Max?"

Normal sesine geri döndü. "Yanımıza ilk taşınan Max oldu. Annesi benimkini aradı ve kendisi bir işe girerken ona bakıcılık yapmasını istedi. İşin babamın ayarladığı bir mücevher soygunu olduğu ortaya çıktı. İşler kötüye gidince. ..onu ve diğerlerini geride bırakıp kaçtı. Ondan sonra Max bizi hiç terk etmedi."

"Peki ya annen?" diye sordu, kahve fincanını dudaklarına götürerek.

"Annem esrar içiyor."

Kadının bir yudum kahvesi masanın üzerine döküldüğünde pek şaşırmadı.

* * *

"Pardon?" Charlie kıkırdamasına engel olamayarak sordu.

"Annem, onu tanıdığımdan beri yaprağın meraklısıdır."

"Ciddi misin?"

"Evet. Çok rahat bir ayıdır. Tabii şimdi bir işi var."

"İş mi?"

"Eskiden kendisi ve arkadaşları için THC ile aşılınmış bal yapardı, ama şimdi .
.. parasını ödemek isteyen herkes için yapıyor. İşleri gittikçe büyüyor.
.. kız kardeşimi utandıracak kadar."

"Britta hayranı değil mi?"

"Annem onu her zaman utandırmıştır. Veli toplantılarına, önü Bob Marley desenli batık elbiseleriyle gelirdi. Yine de bize hamileyken hiç sigara içmedi, bunu takdir ediyorum."

"Köpek beslediğini sanıyordum."

"Bunu yasal olarak yaptı, biliyorsun."

"Bu hikayeye *bayıldım*."

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır. Hiç de değil. Annem tam olarak bir azize değildi, biliyorsun. O sadece ... harikaydı. Bu senin annene de benziyor. Harika anneleri severim. Peki ya baban?"

"Sıradan bir boz ayı. Hayatının bir bölümünü bir mağarada kış uykusuna yatarak geçirebilseydi ... geçirirdi. Onun yerine koltuğunda uyuyor, bol bol televizyon izliyor ve annemin bal işi için kullandığı kovanları yönetiyor. Onlar iyi bir çift. Sanırım bir noktada onunla tanışacaksın."

Pastırmasını yuttu ve Berg'in kendisine baktığını fark etti.

"Ailenle tanışmaktan bahsettin diye korkmam mı gerekiyor?" Charlie sordu ve Berg küçük, sevimli bir şekilde utanmış bir omuz silkme hareketi yapınca homurdandı. "Sanırım benim yarı kurt olduğumu unuttun. Ve bağlandık. Bütün geceyi seni becererek geçirdim. Yakın zamanda bir yere gitmeyi planlamıyordum. Ve konu kadın seçmeye geldiğinde karar verme becerilerin zayıf olduğu için, bunun senin için bir sorun olmadığını varsayıyorum."

"Değil," dedi hemen gülümseyerek.

"Bu evli olduğumuz anlamına gelmiyor," diye düzeltme ihtiyacı hissetti. "Bu sadece benim tek gecelik bir kız olmadığım anlamına geliyor. Biz sadece normal insanlar ne yapıyorsa onu yapıyoruz."

Berg düşünerek uzaklara baktı. Onun "normal insanların" ne yaptığını anlamaya çalıştığını biliyordu.

"Çıkmak, salak herif," diye açıkladı. "Birbirinizi daha iyi tanıyın. Seks yapmaya devam edin."

"Oh!" Gülümsemesi geri döndü. "Evet, bunu yapabilirim."

Charlie bir pastırma şeridi daha kaptı ve "Ayılar" diye iç geçirdi.

* * *

Berg, Charlie ile takılırken o kadar iyi vakit geçiriyordu ki, kapı zilini duyduğunda kesinlikle sinirlendi.

Kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar.

"Kapı zili miydi o?" Charlie sonunda sordu. "Evet."

"Bu odanın kapı zili mi var? Ev gibi mi?"

"Görünüşe göre." Masadan kalktı, içeri girdi ve odanın karşısına geçti. Kapıyı açtı ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Merhaba, Hannah."

Hannah Jameson bir ayı meleziydi ve Britta'nın yakın arkadaşıydı. Birkaç yıl önce hokey alt liginde birlikte oynamışlardı. Hannah daha sonra Carnivores takımında Hannah "Dünyaların Yok Edicisi" Jameson'a dönüşmüştü. Hokeyi seven ayı arkadaşlarının taptığı bir "power forward". Yüksek skorerdı ya da her neyse ve neredeyse buza her çıktığında onu koruyan iki öğütücü tilki vardı. Gallo ikizleri. En azından küçük kuzenlerinden birinin yatak odasının tavanında bu üç kadının posterleri vardı. Kaskları hariç tüm hokey kıyafetlerini giymişlerdi ve kesinlikle korkunç görünüyorlardı ama çocuk onları seviyordu.

Ama Hannah aynı zamanda Grup için araştırma da yapıyordu. Onu yıllar önce kuzeyde bir yerdeki bir çukur dövüşü operasyonundan kurtarmışlar ve oda, yemek ve eğitim masraflarını karşılamışlardı. Deniz Piyadeleri'nin bu tür işlere verdiği isimle "ıslak iş" yapmamıştı.

Aynı zamanda, Hannah bir meydan okumanın üstesinden gelmekten de çekinmiyordu. Özellikle de Britta'yla bir bara gittiklerinde, "koca kıza binmenin" komik olacağını düşünen sarhoş insanlardan pek de saygılı olmayan davranışlar gördüklerinde!

Altı üç yaşındaki Hannah bu hakareti hiç hoş karşılamadı. Britta da öyle. Bar kavgaları sayesinde birbirlerine çok erken bağlanmışlardı ve Grup her zaman NYPD'deki bağlantılarını kullanarak her ikisini de zamanında ve sicillerinde kara leke olmadan hapisten çıkaracak kadar nazik davranmıştı.

Yine de Hannah'nın neden şimdi burada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Merhaba, uh . . . Daaaaa"- kaşlarını çatı ve hemen
-"aaaaBerg?"

"Da-Berg? Gerçekten mi?"

"Sizden biri olduğumu biliyordum."

Hannah'yı seviyordu, bu yüzden onca yıldan sonra hâlâ Dag'la onu birbirinden ayıramamasını ona karşı kullanmazdı. Britta da Gallo'nun ikiz tilkilerini birbirinden ayıramadığını söylemişti. Her birine sadece "İkiz" diyor ve işaret ediyordu.

"Ee, ne var ne yok?" diye sordu.

"Burada Charlie diye biri var
mı?" "Evet. Neden?"

"Son zamanlarda yaşadığı sorunlarla ilgili bazı bilgiler edindim. Genelde araştırmalarımı davadan sorumlu ajana teslim ederim ama bana

Çünkü g r n     göre o ajanın k  ına tekmeyi basm   ." S r tt . "Brava, bu arada."
Berg gülerek geri çekildi. "  eri gel."

* * *

Charlie pastırma kalıntılarına baktı. Otel iki çeşit pastırmayla dolu bir tabak vermişti.  ıt r ve   i   n e n e b i l i r , her biri ayrı bir yığın halinde. Berg  ıt r severdi ve Charlie de  i nenebilir olana yumulmu tu. M kemmeldi. Sorun  u ki, konu pastırma olduğunda

Charlie'nin neredeyse her şeyi yerken yapt  ı gibi bir "kapatma" d  mesi yoktu.   n nde yarım kilo pastırma olsa, gözünü bile kırpmadan o yarım kilonun tamamını yerd . Bu yüzden sadece Noel ya da   kran Günü sabah  gibi tatil günlerinde domuz pastırması yemesine izin veriyordu. Her gün yerse korkard , kalbi ya dan patlayacakt .

Şu anda çok fazla domuz pastırması kalm  tı ve Charlie onu bitirmek istemiyordu. Aslında bitirmek istiyordu ama bitirmemesi gerektiğini biliyordu. Kolesterol hâlâ  ekil de i tirenler için bir sorun olabilirdi. Ba  ı ıkl kları yoktu!

Ama direnci azalıyordu. Lüks bir otelin terasında, şimdiye kadar birlikte olduğu en ateşli ve en hoş adamla oturuyor,  ık bir otel bornozu giyiyor ve tüm o harika seks yüzünden kendini son derece rahatlam   hissediyordu... Daha fazla domuz pastırması için mükemmel bir gün gibi görünüyordu.

Berg'in, "Charlie, bu Hannah," dediğini duyduğunda eli taba ın üzerindeydi.

Charlie elini geri çekti ve açık cam kapılara doğru baktı. Berg uzun boylu, güçlü yapılı, koyu saçlı, koyu kahverengi gözlü ve güzel yüzlü bir kadının yanında duruyordu. Ama boynunda ve çıplak kollarında yara izleri vardı. Bir sürü yara izi. Yara izi üstüne yara izi.

"Ve Hannah, bu Charlie."

Hannah yaklaştı ve elini uzattı. Charlie elini sıkt  ve masayı   aret etti. "A  mısın? Bir ton yeme imiz kaldı."

"Ben daha yeme imi bitirmedim," dedi Berg otururken. "Senin de pastırmanı bitirmen gerek."

"Ben iyiyim," dedi Hannah, diğer sandalyelerden birini çekip oturarak. "Beni Ric Van Holtz gönderdi. K z kardeşin Stevie'yi kaçırmaya çalışan kişiler hakkında araştırma yaptım. Ayrıca Will amcandan  alınan yüz milyonu da mı?"

"Evet. Bir şey bulabildin mi?" Charlie iç çekti. "Yine Perulu bir uyuşturucu baronu, değil mi? Babam ve onun Perulu uyuşturucu lordları."

"Aslında hayır." Sırt çantasını açtı. İçinde bir dizüstü bilgisayar vardı ama Hannah onu çıkarmadı. Onun yerine bir dergi alana kadar etrafı karıştırdı. Charlie'nin tabağının yanına koydu.

"*Vanity Fair* mi?" Charlie sordu. "Beni öldürmeye çalışanları *Vanity Fair* dergisi mi?"

"Aldım. Sayfalar işaretli."

Derginin ortasında pembe bir post-it vardı ve Charlie hızla o sayfaya geçti. Berg ayağa kalktı ve onun yanına çömeldi.

İlk iki sayfada Charlie'nin o güne kadar gördüğü en seksi kadınları konu alan resimli bir yazı vardı. Altın sarısı tenlerine çok yakışan altın rengi bikiniler giyen koyu renk saçlı İtalyan güzeller, sıkı karın kaslarının etrafında ince altın göbek zincirleri vardı. Ayaklarında Louboutin'ler, bileklerinde ve boyunlarında ise elmaslar vardı. Bir sürü elmas.

Yine de, bariz zenginliklerine rağmen, Charlie yüksek sesle "Silikon Vadisi'nin İkiz İtalyan İstilasası"nı okuyana kadar her şey *Vanity Fair* için biraz düşük seviyeli görünüyordu. Omuz silkti ve Hannah'ya baktı. "Kim onlar?"

"Caterina ve Celestina Guerra. İtalya'nın Lombardo bölgesinden büyük bir yazılım şirketinin CEO'ları. Anneleri İtalyan ve Yunan asıllı bir aristokrat. Çok zengin. Çok bağımsız. Ve bu bağımsızlığa ihtiyacı vardı çünkü ikizleri doğurduğunda ailesi tarafından reddedilmişti."

"Bu çok sert."

"Şey, çok daha yaşlı bir adamla tanıştı. Yirmili yaşlarının sonlarındaydı ve adam altmışlı yaşlarının sonlarındaydı."

"Ew."

"-ama ailesinin bu ilişki hakkındaki endişelerini görmezden geldi. Ne yazık ki bilmediği şey, kendisinden çok daha yaşlı olan sevgilisinin hala evli olduğu ve tek metresinin kendisi olmadığıydı. Öğrendiğinde, bunu iyi karşılamadı. Sanırım bazı öfke sorunları vardı. Her neyse, ailesi onunla ilişkisini kesti. Sevgilisi yardım etmedi ve tüm iletişimi kesti. İkiz kızlarla tek başınaydı, ama zekiydi, hırçındı ve ellerini kana bulamaktan korkmuyordu. Başarılı bir iş kurdu ve yaklaşık on yıl önce hastalanıp öldüğünde kızlarını işi devralmaları için eğitti. Kimden

Anladığım kadarıyla ikizler annelerinin ölümünden biyolojik babalarının yokluğunu sorumlu tutuyorlar. Onlar da babalarının yokluğu için ailesini suçluyorlar."

"Bu şaşırtıcı derecede etkileyici," dedi Charlie, "ama bunun benimle ve kız kardeşlerimle ne ilgisi olduğunu hala bilmiyorum."

"Şey"-boğazını temizledi-"babaları Colin MacKilligan. Sanırım büyükbaban, bu da Caterina ve Celestina'yı ... senin ... halaların yapar."

Charlie önce Hannah adındaki kadına, sonra da dergiye baktı; kadınların birbiriyle uyumlu gülümsemeleri neredeyse onunla alay ediyor gibiydi. Daha fazla bakmadı, dergiyi masaya fırlattı ve sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. Masanın etrafından dolaştı ve parmaklıklara doğru yürüdü. Orada durdu, ellerini siyah metalin üzerine koyarak şehre baktı.

Tam bir dakikalık sessizliğin ardından Charlie aniden, *"Ailemden nefret ediyorumyyyyyyyyy!"* diye bağırdı.

* * *

Dışarıda, verandada oturmuş birkaç muzdan oluşan kahvaltısının tadını çıkaran Max, aniden sabah gazetesinden uzaklaşıp kiralık evlerinin önündeki Queens caddesine baktı.

Dunn'ların köpeğiyle birlikte salıncakta oturan Stevie'ye baktı, dev kafası Stevie'nin kucağındaydı. Kız kardeşler göz göze geldi ve Max sormaya başladı, "Az önce duyduk mu ..."

Kadının sorusu kayboldu ve aynı anda "Hayırhhhhhh" demeden önce uzun bir süre birbirlerine baktılar.

* * *

Charlie'nin çılgılığı şehirde yankılanırken Berg irkildi ve onun adım atmaya başlamasını izledi.

"Bu insanların nesi var böyle?" Charlie havaya bakarak sordu. "Eğer MacKilligan soyunu araştırırsam, sadece pislikler ve aşağılık herifler mi bulurum? Başka tür MacKilliganlar da var mı? *Ben* bir pislik ya da puşt muyum?"

"Tabii ki değilsin."

"Bana yalan söyleme, Berg."

"Yalan söylemiyorum. Pislik babandan, amcalarından ve büyükbabandan sen sorumlu olamazsın."

"Ve teyzeler. Benim de pislik teyzelerim var."

"Başka bir şey daha var," dedi Hannah.

Charlie ellerini havaya kaldırdı. "Ah, hadi ama!"

"Ne oldu Hannah?" Berg, Charlie'nin odaklanmasını sağlamak ve Hannah'nın umutsuzca kaçmasını önlemek umuduyla zorladı.

"Söyleyebildiğim kadarıyla İkizlerin şekil değiştirenlerin varlığından haberdar olduğunu sanmıyorum.

Tamamen insan olmadıklarını bildiklerini de sanmıyorum."

Charlie volta atmayı bırakıp meleze baktı. "Bu mümkün mü ki?" "Nadiren olur," diye yanıtladı Berg, "ama olduğu biliniyor."

"Ergenlik dönemini nasıl atlattılar da bilmiyorlar?" Charlie itti. "Vites değiştiremesem de ergenlik yine de cehennem gibiydi."

Berg şaşırarak, "Vites değiştiremiyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Babamın berbat genleri yine kazandı. Pençelerimi ve dişlerimi serbest bırakabiliyorum ve beni öldürmek gerçekten çok zor ... bu *da* kesinlikle bir artı."

"Ama bir düşünsene," dedi Hannah, dizüstü bilgisayarını çıkarıp masanın üzerine koyabilmek için tabakları ve tabakları hareket ettirerek. "Hayatlarındaki başarının tadını çıkarmak yerine, annelerini mahvettiğini düşündükleri insanları mahvetmeye çalışmakla meşguller. Hepsi bu ..."

"Bal porsuğu öfkesi mi?" Charlie sordu.

"Şekil değiştirmeden, ne olduklarını bile bilmeden, tüm bu öfkenin gidebileceği bir yer yok." Hannah dizüstü bilgisayarının tuşlarına vurmaya başladı.

"Peki ya ne olduklarını öğrenirlerse? Ya değişmeyi öğrenirlerse?"

Berg başını salladı. "Şekil değiştiren olmak sıkı bir içici olmak gibi bir şey. Seni bir pislik yapmaz, sadece içindeki pisliği daha da geliştirir. Bu iki kadın, bal porsuklarını serbest bırakabildikleri için sevimli genç hanımlar olmayacaklar. Yani, sizce Max ruhunun derinliklerinde bir pislik olmasaydı farklı olur muydu-"

"Tamam. Tamam," diye araya girdi Charlie. "Ne demek istediğini anladım." Hannah dizüstü bilgisayarı ters çevirdi.

Charlie sırtıttı. "Özel fotoğraflarını mı hackledin?"

"Evet. Videolara bakmamanızı şiddetle tavsiye ederim." Hannah yüzünü buruşturdu ve başını kısa bir süre salladı. "Güven bana."

"Bak... Afrika'da büyük avları tüfek ve arbaletle avlıyorlar. Ölü bir filin başında durmak kadar insanı doğayla bütünleştiren bir şey yok." Birkaç fotoğrafa daha göz attı ama sonunda teyzelerini çıplak gördü.

Berg onun ciyaklamasını duydu ve parmaklarının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde o resimlerden uzaklaşmasını izledi.

Asıl sorun Charlie'nin ikizlerin e-postalarını incelemeye başlamasıydı.

Charlie hızlı bir okuyucu gibi görünüyordu, aniden durup sandalyesini tekrar geriye itene kadar bilgileri hızla gözden geçirdi. Ayağı kalktı ve otel süitine doğru yürüdü.

Şoke olan Berg, Charlie'yi üzen e-postayı okumak için eğildi. Sorunu hemen fark etti.

Başı öne eğildi ve Hannah'ya, "Charlie'nin babası ikizlerle mi konuşuyormuş?" dedi.

"Söyleyebildiğim kadarıyla," diye itiraf etti Hannah, "onların ısrarıyla kardeşinin parasını çaldı ... ve sonra ikizler ondan çaldı. İhtiyaç duydukları için değil, daha çok 'neden olmasın' türünden bir şey. Sanırım bunun komik olduğunu düşünüyorlar."

"Ve sanırım Charlie'nin babası da bu pisliğin içine girdi."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Charlie kamyonundan inip kiralık evine doğru caddeyi geçmeden önce Berg kamyonu ancak durdurabilmişti. Ön kapıyı açıp içeri adımını attığında Berg'in köpeği evin yanından koşarak onu karşıladı. Charlie onu sevdi ama yoluna devam etti.

Köpek hemen arkasındayken eve girdi. Kapıyı kapattı ama daha birkaç adım atmıştı ki kapının çalındığını duydu. Geri döndü ve Berg'i orada dururken buldu, biraz hoşnutsuz görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, hiç havasında değildi. "Buraya gel." "Kapıyı yüzüme kapattın."

Mutfağa doğru yöneldi. "Bilerek yapmadım."

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor. Özellikle de köpeğin içeri girdiğinden emin olduğun zaman."

Kız kardeşleri mutfak masasında oturuyordu. Max ayaklarını uzatmış, kucığında bir dergi vardı. Stevie bir defterin üzerine eğilmiş, elleri kâğıdın üzerinde hızla hareket ederek bir şeyler yazıyordu. Çalışmasının yanında açık bir dizüstü bilgisayarı vardı ama gerçekten heyecanlandığında elle yazmayı seviyordu.

Dutch da oradaydı, kollarını masanın üzerinde kavuşturmuştu. Başını kollarına dayamıştı. Uyuyor gibi görünüyordu. Max'e göre her yerde, her şey sırasında uyuyabilirdi.

Konuşmaya nasıl başlayacağını bilemeyen Charlie, *Vanity Fair*'i fırlattı dergiyi masanın ortasına koydu.

Tepki veren tek kişi Max oldu. Dergiyi kaptı ve hemen Post-it ile işaretlenmiş sayfayı buldu. İkiz milyarderlerin resmini kaldırdı. "Böyle giyinmeye başlamamı mı istiyorsun?"

"Evet. Altın göbek zinciri de dahil."

Kıkırdadı ve resmi inceledi. "Kim bunlar?" diye sordu sonunda.

Berg kollarını kavuşturmuş, kapının pervazına yaslanmıştı. Onu izledi ama hiçbir şey söylemedi, bu da kadının hoşuna gitti. Bu bir aile işiydi ve bir gecelik seks onu otomatik olarak aile yapmıyordu.

"O milyarder ikizler görünüşe göre teyzelerimiz."

Max kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. Stevie başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Dutch bile uykusundan uyandı, esnedi ve resme baktı. O da

başını salladı. "Teyzelerin çok ateşli."

"Ve bizi öldürmeye çalışıyorlar."

Charlie hikâyeyi hızla gözden geçirdi. Hannah'dan öğrendiği her şeyi. Konuşurken öfkesinin büyüdüğünü hissedebiliyordu. Babasına. Aptal babası.

Doğru, öfkeli ikizlerin sorumlusu o değildi ama onlarla işbirliği yapmıştı. Onlar için kendi ailesine karşı gelmişti. Ve muhtemelen kim oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Guerra ikizlerinin aslında üvey kardeşleri olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu sadece kendi nedenleriyle nefret ettikleri bir aileyle ödeşmek için kullanıyorlardı.

Bir kez daha, aptallığı onu gerçekten yapmak istemediği bir şeyi yapmak zorunda bırakmıştı.

Sözlerini bitirdiğinde kız kardeşlerinin tepki vermesini bekledi. Ona ne düşündüklerini, ne yapmak isteyebileceklerini söylemek için.

Stevie sandalyesine geri yaslandı ve basitçe, "Şu kaltaklar" dedi.

Ama Max ayağa fırladı ve masanın etrafından dolaşarak Charlie'nin yanına geldi. Dergiyi masanın üzerine koydu ve sonra poz vermeye başladı. Evet, ikizler gibi poz verdi. Bu çok gülünçtü.

"Dostum" -Dutch başını salladı- "hayır. Sadece ... hayır."

"Ne? Biz de bu ikisi kadar seksi olabiliriz."

"Hayır," dedi Dutch üzüntüyle. "Hayır, gerçekten olamazsınız." Masanın öbür ucuna uzandı ve dergiyi kaptı. "Soyadlarını nasıl telaffuz ediyorsun?" diye sordu Charlie'ye.

"Sana İtalyan gibi mi görünüyorum?"

Stevie not defterine geri dönerek, "Wear-a," dedi. Charlie bunun genellikle çalıştığı üniversite defterlerinden biri olmadığını, bir müzik defteri olduğunu fark etti. Charlie kız kardeşini en son ne zaman müzik yazmakla ilgili bir şey yaparken gördüğünü hatırlayamıyordu. Mutlak yıllar olmuştu.

"Ne giymek?" Dutch sordu.

Stevie sadece gözlerini Dutch'a kaldırdı. "Wear-aaaaa. Böyle telaffuz edilir."

Dergiyi işaret etti. "Ama bir *G* var."

Stevie bıkkınlıkla dergiyi ondan kaptı ve odanın öbür ucuna fırlattı. "Beni kızdırma."

Charlie, Max'in hâlâ yanında durup poz verdiğini fark etti.

Kız kardeşleri babalarının bir kez daha günlerini mahvetmesine izin vermeyeceklerdi. Bunu sadece Charlie yapardı. Ama bugün değil. Geçirdiği harika geceden sonra olmazdı. "İşe koyulmalıyız," diye duyurdu.
"Modellik kariyerim üzerinde mi?" Max sordu. *Hâlâ* poz veriyordu.
"Kuzenimiz gelini takip etmek." Berg'e doğru uçan Max'i itti.
Berg kenara çekildi ve Max kapıdan geçmeye devam etti. "Hiç hoş değil!"
Aslında . . . Charlie bunun çok havalı olduğunu düşünüyordu. Yeni erkek arkadaşı ailesinin yanında olmayı kaldırabiliyordu. Bir MacKilligan kızı için ... bu bir zaferdi.

* * *

Berg eve girdiğinde Britta telefonu kapattı.
"Birkaç günlüğüne Kaliforniya'da bir iş var," dedi adam yan masaları karıştırırken.
"Eğer ilgilenirsen-"
"Ben değilim. Arabanın anahtarları nerede?" "Hangi arabanın?"
"SUV. Ve neden birden fazla yerde anahtarın var?"
"Çantamda ve seninle bir kez daha bu tartışmayı yapmak istemiyorum." Küçük, siyah sırt çantasını aldı, hızla cipin anahtarlarını buldu ve gitti.
Yukarıda uyuyan Dag'a bağırıp birkaç günlüğüne Kaliforniya'ya gitmek isteyip istemediğini sormak üzereydi ki Berg eve geri döndü ve onun oturduğu kanepenin karşısındaki sandalyeye çöktü. Gülümsüyordu ve memnun görünüyordu.
"Dışarı çıkacağımı sanıyordum," dedi. "Dışarı çıkacağımı hiç söylemedim."
"O zaman neden arabama ihtiyacın vardı?"
"Charlie ve kız kardeşlerinin şehre gitmek için bir arabaya ihtiyaçları vardı."
Britta ayağa kalktı ve parmağıyla kardeşini işaret etti. "O delilere *benim arabamı* verdin.
Araba mı?"
"Arabama ihtiyacım var." Bir an düşündü, sonra ekledi. "Ve onlar deli değil. Onlar ..."
"Onlar ... ne?" "Bal porsukları. Çoğunlukla."
Britta kardeşine bağırarak üzereydi ki birinin merdivenlerden sürünerek indiğini duydu. Kardeşinin aldığı kedi değiştirici

Britta onu Dag'la birlikte evlerine girerken gördüğünde üzerinde bir gece önce giydiği kıyafetler vardı.

Pumanın kapıya doğru ilerleyişini sessizce izledi. Amcık Berg'e gülümsedi ama Britta'yı tanımadı bile, üstelik burası onun da eviydi.

Britta da her kız kardeşin yapacağını yaptı: "Keşke *orospularını* buraya getirmeyi bıraksan Dag!" diye bağırdı kedinin arkasından

Kedi oturma odasının kapısında durdu, sırt kasları esnedi. Ancak birkaç saniye sonra dışarı çıktı; ön kapı çarparak kapandı.

Sırıtarak Berg'e baktı. "Ne?" diye sordu Berg ona başını sallayınca.

"Charlie geceyi burada geçirirken bunu yapma."

"Charlie'ye bunu yapmazdım," diye itiraf etti, "çünkü Charlie suratımı dağıtırdı. Çünkü o bir deli. *İşte bu yüzden ona arabamı verdiğine inanamıyorum!*"

"Lent. Arabamı ona *ödünç* verdim. Geri getirecektir." "Kurşun delikleriyle mi kaplı?"

Kardeşi omuz silkti. "Her ihtimal var."

* * *

Dunn'ların cipini şehrin içine sürdüler ve Kingston Arms'ın karşısındaki binaya park ettiler.

"Sen Carrie'yi bul ve ona göz kulak ol. Tam olarak neyin peşinde olduğunu bilmek istiyorum."

Max başını salladı. "Tamam. Dutch bizimle daha sonra buluşacak."

"Neden?"

"Dürüst olmak gerekirse? Bence eğleniyor."

"Ben eğlendiğimi biliyorum!" Stevie aniden sırtarak söze girdi. "Kendimi casus gibi hissediyorum."

"Her neyse." Charlie kız kardeşlerine işaret etti. "Sen Carrie'yle kal. Ben Bernice'le konuşacağım." İç çekti. "Sanırım onun da çılgın üvey kardeşleri hakkında bir şeyler bilmesi gerekiyor."

"Zaten bilmediğini düşündüren ne?" Max o kadar rahat bir şekilde sordu ki Charlie endişelenmeye başladı. "Tamam. Bunu söylediğimi unut. Söylediğim her şeyi unut."

Max'in sesi o kadar endişeli geliyordu ki Charlie, "Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Parmaklarını Charlie'nin alnında gezdirdi. "'Çıldırıyorum' kaş çatma çizgileri var sende."

"Bugün ilaçlarını aldın mı?" Stevie aniden Charlie'ye sordu. "Çantamda biraz Xanax var."

"Neden sende-" Charlie bir adım geri çekildi -zihinsel ve fiziksel olarak. "Olmaz. Bunu ben yapmayacağım. Sana ne diyorsam onu yap, Bernice'le ben ilgilenirim. Tamam mı? Harika."

Charlie uzaklaştı ama Max'in sesi peşinden geldi. "Daha yeni sevişmiş biri için-"

Charlie hızla döndü, kolunu kaldırdı, parmakları bir silah gibi işaret ediyordu. Max'in en yakındaki arabanın arkasına atladığını görmek iyi hissettirdi, bu Charlie'nin anneleri öldükten hemen sonra yapması için onu eğittiği bir hareketti. Ama Stevie'nin orada öylece durup bakmasından endişelenmişti, ta ki Max onun kolunu tutup onu da arabanın arkasına çekene kadar.

"Umutsuz vaka!" Charlie bağırarak tekrar yola koyuldu. "Hem de çok umutsuz!"

"Biz de seni seviyoruz!" Max geri bağırdı.

* * *

Max kuzenlerini öğleden önce ayakta görünce şok oldu. Düğün günü hızla yaklaşırken bile Carrie'nin kıcını yataktan kaldırıp güne başlayacağını hiç düşünmemişlerdi. Hele de saçma sapan işlerin çoğunu annesi ve nedimleri üstlenmişken. Ama işte oradaydı... açıkça otel odasından gizlice çıkıyordu.

Kuzenlerini tanıyan Max, diğerlerinin otelde ikram edilen yılan zehirli votkayla kafayı bulduklarını ve büyük bir bal porsuğu dişi yığınının içinde sızıp kaldıklarını, Carrie'nin de sızıp kalan akrabalarının üzerine basarak gizlice kaçabildiğini düşündü.

Carrie kapıyı yavaşça kapattı ve asansörlere doğru koşmadan önce etrafına hızlıca bir göz attı.

Max geri çekildi ve kuzeni Stevie'yle birlikte saklandığı koridoru geçmeden önce kendini duvara yasladı.

Kuzenleri geçtikten ve asansörün sesini duyduktan sonra onun peşinden gittiler ve bir sonraki asansöre bindiler. Max, kuzeninin Stevie ile

birinci kata gidiyordu. Nişanlısı sağdıçlarıyla birlikte otelin içinde bir yerlerdeydi ama Max, Carrie'nin oraya gittiğinden şüpheliydi.

Asansörden çıktı ve sürekli kalabalık olan oteldeki insan kalabalığını görmeye çalışarak parmak uçlarında yukarı çıktı.

Stevie işaret ederek, "Orada," dedi. Kuzenlerinin peşinden koştular ve dışarı çıkıp bir taksiye binerken onu gördüler.

Max kaldırımından indi ve kendi taksisini çağırmak için elini kaldırdı. Stevie onun arkasından güldü. "Bu çok havalı. Sıcak takipteyiz!"

Taksi durdu ve Max bir eliyle kapıyı çekip açtı, diğer eliyle de kız kardeşini içeri itti.

Şoföre "Şu taksiyi takip et!" diye emretmeden önce "Salak," diye mırıldandı. Bu açıklama, gülünç kız kardeşinin neredeyse histerik kahkahalar atmasına neden oldu.

Bölüm *YİRMİ ALTI*

Charlie otelin barında büyük kızı Kenzie ile oturan teyzesinin izini sürdü. Charlie zamanı doğru okuduğundan emin olmak için durup saatine bakmak zorunda kaldı.

Teyzesi öfkeli bir alkolik gibi görünmüyordu ama belki de kızının istemediği anlaşılan bir düğünün baskısı onu aşırı strese sokuyordu. Kırk yıllık viskinin hafiflettiği bir stres.

Charlie, Kenzie'nin yanındaki ve teyzesinin karşısındaki kabine oturdu.

"Eee?" Bernice sordu, gözleri o kadar kan çanağıydı ki Charlie neredeyse onun için üzülecekti.

"Görünüşe göre bir kutup ayısıyla görüşüyormuş. Adı Damian Miller."

"Bir ayı mı? Ciddi misin?" Bernice sordu. "Şu kız!"

Kenzie her ikisini de görebileceği bir açıyla oturmak için kabinde geriye doğru gevşedi. "Buna gerçekten şaşırdın mı? Kız kardeşimin hayatında iyi seçimler yaptığı söylenemez."

"Ama yaptı. Ron'la. Harika bağlantıları olan çok zengin Ron'la." Kenzie Charlie'ye sırtıttı. "Annemin tek derdi aşktır."

"Boş ver aşkı," diye tersledi Bernice. "Ben bu ailenin finansal geleceğinden bahsediyorum."

"Şımarık bir veledin dev omuzlarına dayanıyor." Kenzie annesine bir başparmak işareti yaptı. "İyi iş anne."

"Ama Ron'u seviyor. Sevdiğini biliyorum," diye ısrar etti Bernice. "Bunu gözlerinde görüyorum."

"Soğuk, ölü gözlerinde," diye mırıldandı Kenzie, Charlie'nin homurdanmasına neden olarak.

"Kes şunu." Bernice parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. "Bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim. Carrie'nin hayatının aşkı olabilecek bir şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Bu yüzden senin ve kız kardeşlerinin onun peşini bırakmamanızı istiyorum."

Charlie ona, "Biz özel dedektif değiliz," diye hatırlattı. "Zaten bulduğumuz şeyi bulmaktan başka Ne yapmamızı istediğinden emin değilim."

"Onu beladan uzak tutmanızı istiyorum." "O konuda iyi şanslar."

Bernice elini masaya vurdu ve Kenzie'ye, "Nefesinin altında bir şeyler mırıldanmayı kes!" diye bağırdı.

Charlie durumu sakinleştirmeye çalışarak, "Bakın," diye araya girdi, "henüz teyit edilmiş bir şey yok. Max ve Stevie şu anda onun üzerinde zaten; bunu yapmaya devam edeceğiz. Durumu izliyoruz."

"Teşekkür ederim."

"Ama başka bir şey daha var." "Carrie hakkında mı?"

"Hayır." Charlie nefesini bıraktı. "Baban hakkında."

Bernice kaşlarını çatarak Carrie'ye baktı. "Ne olmuş ona?"

Charlie elini çantasına attı ve *Vanity Fair*'in bir sayısını çıkardı. Guerra sayfasına kadar açtı ve teyzesinin önüne koydu. "Onları tanıyor musun?"

"Evet" demeden önce ikizlerin resmini inceledi. Başını salladı. "Bir yıl kadar önce Versace'nin bir reklamında oynamışlardı."

"Onlar hakkında bildiklerinin hepsi bu mu?"

"İtalya'dan gelen iki sürtük hakkında bilinecek başka ne var ki?" "Üvey kardeşlerin olduklarını mı?"

Kan çanağına dönmüş gözlerini iyice kırıştıran Bernice, resme daha yakından bakmak için öne doğru eğildi; Kenzie de aynısını yaptı.

"Porsuk olabilirler anne. Şu omuzlara bak. Defans oyuncusu gibi. Büyük, İtalyan defans oyuncularını."

"O ..." Bernice başını salladı. "Yapmış olamaz."

"Neden bu kadar şaşırdın?" Kenzie annesine sordu. "İskoçya'daki ailesinden ayrılmadan burada yepyeni bir aile kurdu sayılır. Ve İtalya çok daha yakın."

Bernice ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Biliyor musunuz? Şu anda bununla uğraşamam. Neden umursamam gerektiğinden de emin değilim. Kim bilir bu ihtiyar herif uzun hayatı boyunca kaç tane *zavallı* kadını hamile bıraktı? Bu nasıl *benim* sorunum oluyor anlamıyorum."

"Senin sorunun olduğunu söylemedim," diye açıkladı Charlie. "Ama bunlar beni ve Max'i öldürmeye ve Stevie'yi kaçırmaya çalışan iki kişi. Bu kadınlar çok zengin, çok kararlı ve MacKilliganlar'a çok kızgınlar."

"Alınma Charlie ama sen ve kız kardeşlerin pek de aileden sayılmazsınız."

"*Anne*," dedi Kenzie, masanın karşısındaki annesine ters ters bakarak.

"Sorun değil," dedi Charlie kuzenine, en azından Charlie'nin duygularını korumaya çalışmasını takdir ederek. "Ama bilmelisin ki Freddy'nin Will'den yüz milyon sterlini almasına yardım etmişler."

İşte o zaman Bernice başını masaya çarptı ve sonra birkaç kez daha çarptı.

Charlie biraz irkildi ve kuzenine *özür diledi*.

Kenzie, annesinin kafası aniden yukarı kalkmadan ve Bernice, "Kardeşimin *hayatımı* mahvetmek için bir yol bulamayacağı bir zaman olacak mı!" diye homurdanmadan birkaç saniye önce omuz silkti.

Charlie çığlığa doğru eğildi ve teyzesine, "Muhtemelen hayır," diye itiraf etti.

* * *

Carrie, 47. Cadde'de bir metre boyundaki kutup erkek arkadaşıyla buluştu ve onu birçok mücevher mağazasından birine götürdü.

Stevie vitrinden kuzeninin sade bir altın kolyeye yerleştirilmiş dört karatlık bir pırlantayı parmaklayışını izledi.

"Bu bir düğün hediyesi mi?" Stevie Max'e sordu.

"Beni yakaladın."

Kolyeyi Carrie'nin boğazına taktıktan sonra, kutup onu mağazanın içinde gezdirdi. Kol kola girmişlerdi ve ayı ona tüm ışıltılı mücevherleri ve mağazanın tüm düzenini gösterirken Carrie eğleniyor gibiydi.

Stevie ve Max görünmemek için pencereden uzaklaştılar ve girişi net bir şekilde görebilecekleri bir sosisli sandviç satıcısının yanında durdular.

"Bu hiç hoş değil. Zavallı nişanlısına yaptığı şey."

"Herkes aşk konusunda aynı görüşe sahip değil," dedi Max. "Belki bir anlaşmaları vardır."

"Anlaşma ya birlikteyiz ya da değiliz şeklinde olmalı. 'Düğün günümüzden önce başka erkeklerden mücevher alacağım' değil."

"Belki biraz safsın." "Belki de sen bir aptalsın."

Max onun omzuna yumruk attı, o da ona yumruk attı. Satıcı sonunda onları ayırdığında birbirlerine kafadan kilitlenmişlerdi. "Kesin şunu! İkiniz de kesin! Aşk her çift için farklıdır! Şimdi kesin şunu!"

Ayrıldılar, satıcı tekrar arabasına odaklanmadan önce ikisine de uyarı parmağını doğrulttu.

Max Stevie'ye doğru eğildi ve fısıldadı, "Az önce bir sosisli sandviç satıcısından ders aldık."

Stevie fısıltıyla karşılık verdi: "Bunu sosisli sandviç satıcısını aşağılamak için mi söylüyorsun yoksa gerçekten sosisli sandviç istediğin için mi?"

Omuz silkti. "Gerçekten sosisli istiyorum. Ve bir simit."

* * *

Bardan ayrıldılar ve Bernice gelin ve damat için gelen hediyelerin depolandığı büyük odaya gitti. Charlie ve Kenzie'yi koridorda bırakarak içeri girdi ve telefon görüşmeleri yapmaya başladı.

Charlie yere oturdu, sırtını duvara dayadı ve bekledi. Teyzesinin bağırışlarını duyabiliyordu. Biraz ağlama da vardı ama çoğunlukla bağırıyordu. Öyle histerik bir bağırıştı ki, Charlie ne söylendiğini gerçekten anlayamadı.

Kenzie onun yanına oturdu. "Bütün bunlar için özür dilerim," dedi Charlie'yi şok ederek.

"Sen hiçbir şey yapmadın. Aslında ..." Charlie bir an düşündü. "Bunların hiçbiriyle bir ilgin yok."

"Biliyorum, ama yine de ..." Dizlerini kaldırdı ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Seni şimdiden uyarayım, teyzelerimin ve amcalarımın bana pek yardımcı olacaklarını sanmıyorum. Hepsi kendilerini korumaya çalışacaklardır."

"Bunu zaten biliyorum. Sadece Bernice'in parasını aldığım için neler olup bittiğini bilmesine izin vermem gerektiğini düşündüm."

"Bu doğru değil. Senin aileye karşı bir sadakatin var. Bu aileye bile. Sadece geri verme konusunda berbat olduğumuz için üzgünüm."

"Tekrar söylüyorum, bu senin hatan değil. Bize gerçekten iyi davranan tek kuzen sensin." "Eğer büyük bir aile düğünü yaparsam, sen ve kız kardeşlerin kesinlikle davet etti. Ama," diye ekledi biraz gülererek, "baban değil." "Bu bir

MacKilligan için çok mantıklı."

"Deniyorum."

Kapı açıldı ve Bernice dışarı çıktı. "Bu sürtükler kesinlikle aileden."

"Yani Will biliyor muydu?"

"Onları biliyordu. Ama bize hiç söylemediler çünkü Guerra ikizlerini babamızın talihsiz hatalarından biri olarak görüyorlardı." Biraz burnunu çekti. "Sanırım benim gibi. Her neyse, Freddy'nin muhtemelen bu kadınların kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktur. Yine de dua edebilirim ki yaptığı tek şey, her zaman yaptığı gibi burnundan tutulup sürüklenmesine izin vermek olmuştur."

"O makalede ve internette okuduklarıma dayanarak, babamın bu ikisiyle hiç şansı olmazdı, ki bu iyi bir şey ... çünkü ensest bu ailenin *aktif olarak* kaçınmasını istediğim tek şey."

Bernice elinde tuttuğu telefona baktı. "Başka bir şey daha var. Kardeşimin kızı Mairi hakkında."

"Hangi Mary?" Charlie sordu. "Mary Pat? Mary Christina? Mary Cecile?"

"Hayır, hayır. Mairi, M-a-i-r-i diye yazılır."

"Peki ya o?"

"Edinburgh Hapishanesi'nde zor zamanlar geçiriyordu. Ama çıktı." "Şartlı tahliye mi edildi?"

"Kaçtı ve ailesi Amerika'ya gittiğini düşünüyor. Gözümüzü açık tutmamızı önerdiler. Will'e göre biraz dengesizmiş."

"Sekiz yaşındayken matematik öğretmenini yakan Will Amca, *Mairi*'nin dengesiz olduğunu mu düşünüyor?" Charlie boynunu kaşıdı. "Bu rahatsız edici."

"Evet." Bernice kısa bir süre gözlerini kapadı. "Bu durum gittikçe daha da kötüleşiyor."

"Anne," diye uyardı Kenzie, "küfürlerin artıyor ve bugün Ron'un ailesiyle öğle yemeği yememiz gerekiyor."

"Kahretsin, unutmuşum. Kahretsin! O insanlarla buluşmak istemiyorum." "*Anne!*"

"Pekâlâ, pekâlâ. Onlarla buluşmak için hazırlanmalıyım." Charlie'yi işaret etti. "Ben kararımı verdim. Sen ve kız kardeşlerin hazırlanmalısınız."

Charlie Kenzie'ye baktı. "Ne için?"

"Nedime elbiseleriniz için. Koridorda yürümeyeceksiniz elbette ama düğündekilerin arasına güzelce karışacaksınız, böylece her şeye göz kulak olabilirsiniz."

Charlie ayağa kalktı. "Zaten ek güvenlik tuttum. Benim ve kız kardeşlerimin sevgisiz bir düğüne gitmemiz için hiçbir neden yok."

"Bu güvenlikle ilgili değil. Bu, garsonların sağdan servis yapıp yapmamasıyla ilgili değil. Bu, düğün sırasında sarhoşları idare etmekle bile ilgili değil."

gecenin dans kısmı. Bu, kızımın gününü hiçbir şeyin, ama kesinlikle *hiçbir şeyin* mahvetmemesini sağlamakla ilgili!"

"Buna kendi kızınızın düğününü mahvetmeyi planlaması da dahil mi?"

"Özellikle bunu kastediyorum!"

Charlie başını salladı. "Bak, anlıyorum. Ama Max MacKilligan'a asla bir elbise giydiremem. Şimdi olmaz. Asla."

* * *

Max odanın bir tarafından diğer tarafına dönerek koyu gri elbisesinin eteğinin etrafında dönmesine izin verdi.

Aynanın önünde durmuş, iki terzi çok daha küçük bal porsukları için tasarlandığı belli olan nedime elbisesini ona uydurmaya çalışırken Charlie kız kardeşini izliyordu. "Bunu sorun etmediğine inanamıyorum."

"Neden olmasın? Düğünlere gitmeyi seviyorum." "Öyle mi?"

"Kesinlikle." Charlie'nin arkasında durdu ve camdan ona baktı. "Önce dans hareketlerini başlatıyorum." Max, Charlie'nin balosunda yaptığı gibi dans etmeye başladı. Dutch'la gizlice içeri girmiş ve birlikte dans pistini ele geçirmişlerdi, ta ki müdür yardımcısı sürekli olarak "kişisel projelerim çünkü kırılmayacağım!" dediği iki öğrenciyi görüp onları dışarı çıkmaya zorlayana kadar. "Sonra herkesin içki içmesini izledim. Sonra cüzdanları almaya başlıyorum."

"Hayır."

"Oh, hadi ama. Pratik yapmam lazım."

"Kesinlikle olmaz. Teyzemize yardım etmek için oradayız çünkü bize bunun için çok para veriyor. Baba davranışına girerek her şeyi mahvetmiyoruz. Bu tür şeyleri *önlemek* için oradayız."

"Peki, bunun neresi eğlenceli?"

"Yine de dans edebilirsin. Nasıl olsa yapacağınızı bildiğim için Dutch'ı da getirebilirsiniz-"

"Onu çoktan aradım. Sanırım şu anda smokin provası yapıyor."

Terzilerden biri, "porsuğun aptallığı" dediği şeye tahammülü olmayan sert bir Sırp tilkisi, aniden doğruldu ve Charlie'ye bağırdı, "Bu kızla çalışmam! O bir deli!"

"Bana dokunulmasından hoşlanmıyorum!" Stevie masanın altından bağırdı. "Sana bedenimi versem olmaz mı? Ellerini göğüslerimde istemiyorum!"

Tilki hayal kırıklığıyla kollarını iki yana açtı, soğuk mavi bakışları Charlie'nin üzerindeydi.

"Şu dev pandanın göğüslerine dokunmasına ne dersin?" diye önerdi Max.

"Hiç fena olmazdı."

Charlie ve Max gözlerini kocaman açarak birbirlerine baktılar, sonra da gülmeye başladılar. Stevie, "O hiç tehditkâr değil," diye ısrar etti.

Tilki kollarını göğsünde kavuşturarak, "Sizden yardım almazsam bu değişiklikleri zamanında yapamam," dedi.

Hâlâ ölçü alan Charlie, Max'e işaret etti ve aynadan kız kardeşinin odanın öbür ucuna geçip masayı Stevie'den uzaklaştırmasını izledi.

"Dışarı!" Max havlayarak Stevie'yi kolundan yakaladı ve ayağa kaldırdı. "Şimdi bırak güzel çakal-"

"Ben tilkiyim!"

"Kimin umurunda? Düşündüğüm kadar korkunç olmayan bu elbiseleri sana yakıştırdım."

"Bunlar nedime elbisesi için fena değil, değil mi?" Charlie, tasarım elbisenin vücudundaki hatlarını inceleyerek sordu.

"Sheila'nın düğünündeki nedime elbiselerini hatırlıyor musun?" Max, Stevie'yi ahşap yükseltiye doğru sürükleyip üzerinde durmaya zorlayarak sordu. "Dev fiyongu?"

"Ah, Tanrım. Yay."

Stevie, Max'in kollarını tokatlayarak uzaklaştırdı ve "Yap şunu!" diye homurdandı. Kadın dimdik duruyordu. "Yap da bitsin şu iş!"

"Sanki idam mangasını bekliyormuşsun gibi," diye mırıldandı Max, bir adım uzaklaşarak.

Tilki yaklaştı ve başka bir tilkiyle birlikte hızla ve sessizce çok mutsuz Stevie'yi ölçmeye başladı.

Kapının çalınmasıyla Max odanın içinde dönmeye başladı, eteği bacaklarının etrafında dönerken gülüyordu. Kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Birkaç saniye sonra sesler yükseldi ve kapı tekrar açıldı. Biraz tanıdık gelen bir kadın hışımla içeri girdi, ardından Livy ve Max geldi.

"Kardeşimle ne yapıyorsunuz?" diye sordu kadın.

Sessizlik oldu ve Charlie küçük kız kardeşinin bu kadının kime bağırdığını anlamadığını fark etti.

"Stevie, *seninle* konuşuyor."

Stevie'nin gözleri açıldı ve omzunun üzerinden baktı. "Merhaba Livy."

"Merhaba Stevie."

Stevie kaşlarını çatarak diğer kadına baktı. "Bana mı kızgınsın? Ya da Max'e."

Kadın kendini işaret etti. "Sana kızgınım. Sana kızgınım!"

"Oh. Tamam." Charlie kız kardeşinin bunu söylemesini bekledi ama hayal kırıklığına uğramadı. "Kim olduğunu bilmiyorum, bu yüzden bana neden kızgın olduğunu anlamıyorum."

"Ne demek beni tanı mıyorsun? Birlikte aynı evde kaldık. Birlikte seyahat ettik."

"Özür dilerim. Hayranım mısınız? İmza ister misiniz?"

Livy ve Max birbirlerine baktılar ama aynı hızla arkalarını döndüler. Charlie Max'le göz göze gelemeyeceğini biliyordu. Bu onun felaketi olabilirdi.

"Beni tanıyorsun *Stevie*. Ben Toni. Jean-Louis Parker." "Kyle ile akraba mısınız?"

"Ben onun ablasıyım."

"Asistanı mı?"

"Asistan mı?"

"Evet. Kyle ablasının asistanı olduğunu söylüyor. Kariyerinin sıradan işlerinde ona yardım ediyormuşsun."

Livy bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama onun yerine odadan çıkıp gitti. Charlie onu suçlamadı. Onun yerinde olsa o da aynı şeyi yapardı.

Toni, "Ben Kyle'ın asistanı değilim," diye karşılık verdi. "Ben onun kız kardeşiyim. Ve kardeşimle ne yaptığını bilmek istiyorum."

"Ben de kız kardeşimi neyle suçladığını bilmek istiyorum," diye araya girdi Charlie, tilkiyle işleri bittiği için başını sallayarak.

Yükselticiden indi ve fermuarını açıp elbiseyi üzerinden çıkarmalarına izin verdi. Charlie tişörtünü kapıp üzerine geçirdi, sonra da kot pantolonuna uzandı.

"Kardeşim sizinle birlikte yaşayacağını söylüyor. Daha on yedi yaşında."

"Kyle bir oda kiraladı," dedi Stevie.

Spor ayakkabılarını değiştiren Charlie, kız kardeşine odaklanabilmek için etrafta zıpladı. "Ne zamandan beri?"

"Bu sabahtan beri. Anne babasının Manhattan'daki kiralık evlerinde yaşadıkları dayanılmaz durumda çalışmanın imkânsız olduğunu söylüyor ve ben de bunu tamamen anlıyorum. Herkes kız kardeşlerim gibi değil. Sıra dışı insanların yaratmak için yapmaları gereken şeylere saygılıyım. Görünüşe göre Kyle'ın ailesi hiç de sizin gibi değil."

Titreyen Toni'nin elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve "*Ben* sıra dışı insanlara saygılı değil miyim? *Ben mi?*" diye bağırdı.

Livy geri döndü, adeta zum yaparak odaya girdi, çakalın kolunu yakaladı ve onu kapıya doğru çekti.

Livy onu sürükleyerek götürürken "Bu kabul edilemez!" diye bağırdı. "O sadece bir çocuk! O sadece 17 yaşında! Eğer küçük kardeşimle aranızda garip bir şeyler olduğunu öğrenirsem-"

"Tamamdır," dedi Sırp tilki geri adım atarak.

"Oh." Stevie aynadaki görüntüsüne gülümsedi. "O kadar da kötü değildi." "O çocukla aranızda bir şey yok, değil mi?" Charlie, Stevie'ye bakma ihtiyacı hissetti. sormak için.

"Hayır, hayır. Ama şimdi onu *ve* güvenlik görevlisini karşılayacak bir kira alıyoruz, bu da aslında fazladan güvenliğimiz *olduğu* anlamına geliyor. Bu bizim için bir kazan-kazan."

"Tamam."

"Ayrıca," diye ekledi, elbisesini çıkarırken, "Kyle'ı seviyorum, ama o çocukla çıkmak zorunda kalsaydım, hareket etmeyi bırakana kadar kafasına yastık geçirirdim. Ve bu sanat için büyük bir kayıp olurdu, sence de öyle değil mi?" Charlie başını salladı ve kız kardeşine "Mantıklı konuşmana bayılıyorum" dedi.

"Bu benim birçok yeteneğimden sadece biri."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Dee-Ann Ric'in ofisinde oturuyordu. Malone da yanındaki sandalyede. Konuşmadılar. Birbirlerine kızgın olduklarından değil; sadece söyleyecek bir şeyleri yoktu. Dee-Ann'in Malone'a bu kadar iyi tahammül etmesinin nedenlerinden biri de buydu; Malone'un ağzını açmasına *gerek yoktu*.

Ric içeri girdi. "Kusura bakmayın geciktim." Masasının arkasındaki sandalyeye çöktü ve bilgisayarında bir şeyler açmak için birkaç saniyesini ayırdı. Dee-Ann ve Malone'a bakmak için monitörü çevirdi.

"Bunlar Guerra ikizleri. Görünüşe göre onlar da MacKilligan ailesinin bir parçası. Ancak babalarıyla hiç görüşmemişler ve sadece tam insan anneleri tarafından büyütölmüşler. Bal porsuğu olduklarının farkında değillermiş gibi görünüyorlar ama genç MacKilligan'lardan biriyle güçlerini birleştirmişler. İskoçya'da kendi aralarında Braewillow Canavarı olarak bilinen Mairi MacKilligan, MacKilliganların çoğunun geldiği bal porsuğu köyü. Ve eğer bal porsukları size böyle bir lakap takıyorsa ..."

"Önce kimin peşinden gitmemizi istiyorsun?" Dee-Ann sordu.

"İkizlerin ve Mairi'nin şu anda Amerika'da birlikte olduklarını düşünüyoruz ama ikizler inanılmaz derecede zengin. Kaçarlarsa izlerini bulmak daha zor olur. Ama Canavar... İskoçya'da hapse girdiğinde üzerindeki ceset sayısını düşünürsek, ikizleri kontrol altına aldıktan sonra onu bulmanın daha kolay olacağından eminim. Yine de burada anavatanında verdiği kadar zarar vermemesini umuyorum." Ric Malone'a baktı. "Katzenhaus'un bu konudaki talimatı nedir?"

"Porsuklar hakkında bir fikirleri olmadığı için bu işi Grup'a bırakıyorlar. Ama bu sorunu ortadan kaldırmak için Dee-Ann ile birlikte çalışmamı istiyorsanız, patronlarım bunu umursamayacaktır."

"MacKilligan kardeşleri de bu işe dahil etmeli miyiz?" Dee-Ann sordu. "Sormana şaşırdım, Dee-Ann."

"Ben de!" Malone araya girdi. "Ve sen bu konuda çok naziktin." "Sadece onları uyarmalı mıyız diye soruyorum."

"Harika bir fikir," diye yanıtladı Ric. "B u n u n l a ben ilgilenirim. Şimdi, siz hanımların bir şeye ihtiyacı olursa, lütfen bana haber verin. Bu ikizlerin icabına bakılmasını istiyorum. Biliyorum, onlar

Ne olduklarını bilmiyorum ama MacKilligan kardeşleri öldürmeyi ya da yakalamayı en az üç kez denedikten sonra bunun pek de önemi yok. Ne yazık ki, geri dönemeyecekleri bir çizgiyi çoktan aştılar."

* * *

Provalardan sonra Charlie ve kız kardeşlerinin tek istediği eve gitmekti. Ancak o akşam nedimleri ve bazı arkadaşlarıyla bekarlığa veda partisine gidecek olan Carrie'yi takip edebilmek için onun dikkatini dağıtmak Charlie ve Stevie'y e düşmüştü. Gerçi Charlie'nin geline söylemesi gereken tek şey "Gelinlikler uzun olduğu için topuklu ayakkabı yerine spor ayakkabı giyebiliriz, değil mi?" oldu ve bu da bir sürü histerik bağırışa yol açtı - bu sırada Max Carrie'nin telefonunu aldı ve bir GPS uygulamasıyla ayarladı. Sonra da Carrie'nin her yere yanında taşıdığı birden fazla çantasına GPS izleyicileri yerleştirdi.

Bunu yaptıktan ve yorgun Kenzie'yi kontrol ettikten sonra hep birlikte Queens'teki eve geri döndüler.

Hava sıcaktı, bu yüzden Charlie dışarı çıkmadan önce jean şortunu ve atletini değiştirdi. Berg ve kardeşlerine küçük bir barbekü ziyafeti çekmeyi düşünen Charlie, Tiny'nin istifçi evinin garajında bulunan şeylerden birinin barbekü olup olmadığına bakmak için arka mutfak kapısından dışarı çıktı.

Ama garaja doğru giderken, bir şeyin ona doğru geldiğini hissetti. Ona doğru uçuyordu. Başını çevirecek zamanı kalmıştı ki çenesine bir yumruk çarptı ve Charlie avlunun ortasına savruldu.

* * *

Kafasını dondurucuya sokmuş, Britta'nın onu alıştırdığı o donmuş petekli dondurmalarından en azından bir tane daha bulmaya çalışan Max, bağırışları duymadı. Ama Stevie'nin ona doğru koştuğunu duydu ve hissetti.

Stevie hiçbir şeye *doğru* koşmazdı. O hep kaçardı. Ama arkasında hiçbir şey yoktu. Ve evde ayı da yoktu.

Max dondurucunun kapısını kapattı ve işte o zaman bağırışları duydu. Dışarı fırladı, tam Stevie kendini Max'in tanıdığı ama kız kardeşine saldırdığına inanmadığı bir dişinin arkasına attığı sırada köşeyi döndü.

Charlie yerdeydi ve beş kadın onun üzerinde yumruklaşıyordu. Kız kardeşi henüz ayağa kalkmamıştı, yüzünü ve yan tarafını korumaya çalışmakla ve Charlie'yi tanıdığı için neler olduğunu anlamaya çalışmakla meşguldü.

Ama Max'in neler olduğunu bilmesine gerek yoktu. Onun umurunda bile değildi. Hırlayarak, pençelerini ve dişlerini serbest bırakarak, Max biraz çömeldi ve öfkesinin içinden yükseldiğini hissederek hareket etti ...

* * *

Berg ve kardeşleri cipten indiler. Bütün gün Ada'da bir şirketin güvenliğini artırmasına yardım etmişlerdi. Ama yaptığı onca işe rağmen aklı hep Charlie'deydi. Onu düşünmeden edemiyordu. Onunla sadece seks yapmak değil -gerçi bunu gerçekten istiyordu ama... yakında- sadece onu görmek istiyordu. Onunla konuşmak. Gülümsemesini görmek. Gülüşünü duymak. Kız kardeşlerinin söylediği tuhaf ya da komik bir şey karşısında gözlerini devirmesini izlemek.

Beklememeye karar vererek, Charlie'nin evine gitmek için araba yolundan aşağı inmeye başladı. Ama daha kaldırıma varmadan, 73 model bir Camaro'nun caddeden aşağı yuvarlanıp durduğunu ve Porsukların evinin önüne iki kez park ettiğini gördü.

Dutch dışarı fırladı, arabasının etrafından dolandı ve çitin üzerinden atladı.

Bu durumdan hiç hoşlanmayan Berg, Charlie'nin evine doğru yürümeye devam etti. Ama daha birkaç adım atmıştı ki Dutch koşarak geri geldi ve ona el salladı.

Berg koşmaya başladı, omzunun üzerinden bağıırıyordu, "Dag! Britta!" diye bağırdı.

Kardeşlerinin gelip gelmediğini görmek için beklemedi. Geleceklerini biliyordu.

Daha ön kapıya varmadan çığlık ve bağrıışmaları duydu. İçeri daldı ve evin yan tarafına doğru koştu. İşte o zaman gördü. Bir kavga. Gerçekten kötü, şiddetli bir kavga.

Askeri eğitimli katillerle MacKilligan kardeşler arasında da değildi. Ama bir grup kızgın kadın . . ve MacKilligan kardeşler. Küçük Stevie bile kızıl saçlı birinin sırtındaydı, çığlık atıyor, küçük parmaklarıyla dişinin gözlerini oymaya çalışıyordu.

Gelincik kadınları ayırmak için elinden geleni yapıyordu ama kimseye zarar vermek istemiyordu, bu yüzden onu görmezden geliyorlardı. Ve bu kontrolden çıkmış durumu sakinleştirebilecek tek mantıklı kişi yerde yumruklanıyordu.

Berg koşarak arbedenin içine daldı ve acımasızca dövüşen kadınlardan birini yakalamaya çalıştı. Hangisi olduğu umurunda değildi.

Dag zaten onun yanındaydı. Stevie'yi tutmayı başarmıştı. Kadın çığlık atıyor ve çırpınıyordu. Dag onu zar zor tutabiliyordu.

Tüm bunların üstesinden nasıl geleceklerini merak eden Berg, tekrar porsuğunu yakalamaya çalıştı. Ama tam Charlie'nin kolunu yakalamıştı ki büyük bir kükreme onu ürküttü ve Dag sarsılarak uzaklaştı.

Britta içeri girdi, omuz kamburunu yukarı kaldırdı ve kollarını sallamaya başladı. Çok daha küçük dişiler uçarak avluya savruldu; Berg ve Dag eğildi.

Kadınları Charlie'den uzaklaştırdıktan sonra Britta, "*Bu kadar yeter!*" diye bağırdı.

Aynı böğürtü denizcileri saklanmak için koştururdu. Generallere bile en yakın çıkışı buldururdu. Ama bu küçük kadınların umurunda değil gibiydi.

Tekrar Charlie'ye doğru gelmeye başladılar ama gelincik aralarına atladı ve "Hayır, Mia! Hayır!" dedi.

Stevie, Dag'ın kollarından kurtulmak için mücadele etti ve kendini Mia denene doğru fırlattı. Max onu durdurmak yerine bağırdı: "Yakala onu Stevie! *Yakala o kaltağı!*"

Bağrıışmalar o zaman başladı. Her bir kadın grubu diğerine bağıırıyordu. Charlie hariç. O ayağa kalkıyordu. Berg onu fark etti çünkü ayağa kalkmak için onun bacağını kullanıyordu.

Ellerini tuttu ve çekti. Charlie kanlar içinde ve hırlayarak Dag ve Max'in yanından geçip gitmeden önce Berg'in tek yapabildiği "Sen o-" demek oldu. Stevie'yi Mia'dan çekip aldı, omzunun üzerinden Berg'in kollarına fırlattı.

"Bu da neydi böyle?" Charlie Mia'ya sordu.

"Ne olduğunu sanıyorsun?" Mia aniden Dutch'ı yakaladı ve kendine doğru çekti. Hâlâ onun koluna yapışmış olan eliyle gelinciğin yüzünü kavradı ve yanaklarını sertçe sıktı. "Bak yüzüne ne yaptın! Bak ne yaptın!"

"O bunu hak etti! Aileme ihanet etti!" "O zaman bana gelmeliydin!"

"Aptal kardeşinin canına okumak için senden izin almama gerek yok!"

Mia Charlie'yi itti. "Ona sadece *ben* aptal diyebilirim!"

"Aptal." İt. "Aptal." İt. "*Aptal!*" Ve bu bir yumruğa yol açtı.

Berg tekrar müdahale etmeye başladı ama Britta elini kaldırarak onu ve Dag'ı geri çekti. Sonra iki kadını da saçlarından yakaladı. Ona saldırmaya çalıştılar ama boşa çaba harcıyorlardı. Charlie'den yarım ayak, Mia'dan ise bir ayak daha uzundu.

Britta onları sadece saçlarından tutarak yerden kaldırdı ve bekledi.

Sonunda sallanmayı bıraktılar ve rahatladıklarında Britta ikisini de yere bıraktı.

"Şimdi mantıklı olacak mıyız?" Britta sakince sordu, boz k a m b u r u gitmişti.

"O psikopat sürük," diye bağırdı Mia, ama hâlâ yerde oturuyor ve başını ovuşturuyordu, "küçük kardeşimize saldırdı!"

Dutch kıpkırmızı oldu, bakışları Berg'in ya da Dag'ınkilerle buluşmak istemiyordu çünkü onların sırttığını bilecek kadar zekiye.

"Sen ne hissederdin, Charlie?" Mia sordu. "Senin Dutch'a saldırdığın gibi ben de Max'e saldırsaydım?"

Charlie öne eğildi ve sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı: "Ailene 'Kaybın için üzgünüm,' derdim."

"Tamam!" Britta savaş yeniden başlamadan önce havladı. "Bu kadar yeter. İşimiz bitti."

Dişi gelincikler Britta'yla bu konuyu tartışmaya başladılar ama Britta bir kez daha kükreyerek kuşları ağaçlardan, Stevie'yi öfkesi yatıştığı için eve geri göndermeden ve gelincikleri sessizliğe gömmeden önce onların başlamasına ancak izin verdi.

"Kızgın olduğumu biliyorum," dedi Britta sakince. "Ben de kızardım. Bunlar benim kardeşlerim." Berg ve Dag'ı işaret etti. "Ve ben çok korumacıyım. O yüzden anlıyorum. Ama artık bitti. Charlie Dutch'ın kıcını tekmeledi. Sen de onunkini. Artık işimiz bitti."

Beş Dişi Gelincik bir grup dansçı gibi kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdular, sağ bacaklarını açtılar ve sinirli bir şekilde iç çektiler. Garipti.

Ama genel olarak hareketleri o kadar da şaşırtıcı değildi. Wolverine erkekleri birbirleriyle hiç anlaşılamazlardı ama dişi wolverine'lerin etrafta olmasından rahatsız olmazlardı. Berg, kız kardeşleri olan erkeklerin genellikle kendi küçük sürülerine sahip olduklarını duymuştu. Birbirlerinin bölgelerini koruyor ve gerektiğinde birbirlerinin savaşlarına katılıyorlarmış.

Gerçi Berg, Dutch'ın kız kardeşlerini bu özel savaşa gönderdiğini düşünmüyordu. Muhtemelen bundan kaçınmayı umuyordu. Bunu başaramamış olması çok kötüydü.

"Peki," diye zorladı Britta, "hepimiz sakın mıyız? Mantıklı mıyız?"

Dişi gelincikler cevap vermeyi reddetti ve Charlie dudağındaki kanı sildikten sonra, "Pişirmem gerek," dedi ve hışımla eve geri döndü.

Tiny aniden bahçeye girene kadar birkaç uzun saniye sessizlik içinde durdular. Etrafına bakınarak sonunda, "Charlie'nin yemek yapmasıyla ilgili bir şey mi duydum?" diye sordu. Arka cebinden bir kağıt parçası çıkardı. "Çünkü burada bir listem var. . ."

* * *

Arabalarının yanında dururlarken Dutch ablasına "Hiçbir şeyi daha iyi yapmadın," dedi. "Sadece daha da kötüleştirdin."

"Umurumda değil. Kardeşimi tokatlayabilecek tek kişi benim, bu da bana şunu hatırlatıyor ..." Mia, Dutch'ın kafasının arkasına bir tokat attı. "Grup için mi çalışıyorsun? Aklını mı kaçırdın sen? Öldürülebilirsin!"

"Bu iyi bir iş. Yeteneklerime saygı duyuyorlar."

"Ne yeteneği?"

"Yeteneklerim var." Kız kardeşleri ona öylece bakarken ... "İstiyorum!"

* * *

Charlie tarçınlı keki fırına verdi ve Tiny'ye, "İstediğim zaman pişirmem. İstediğim zaman pişiririm."

Berg ve kardeşlerinin güldüğünü duydu. Onlarla yüzleşti ve Berg hemen açıkladı, "Üzgünüm. Uyuşturucu esprisi. Annemiz anlardı."

Bunu analiz edecek havada olmayan Charlie mutfak masasına geri döndü ve ekmek hamurunu yoğurmayı bitirerek mayalanmasını bekledi.

Tiny komşularının isteklerinin yer aldığı listeyi önünde tuttu. "Ama-"

Charlie unla kaplı elleriyle kapıyı işaret etti. "Dışarı." "Tamam." Tiny listeyi masaya çarpıp mutfakta tepinerek ilerlerken Charlie tekrar işine odaklandı.

"Biliyor musun," diye yakındı Stevie'nin sipariş ettiği süslü baldan bir kavanoz dolaştıran üç ayıya, "bu gece için öyle planlarım vardı ki. Sizler ve kız kardeşlerim için küçük bir barbekü partisi düzenleyecek, dinlenecek, belki bir kitap okuyacaktım. Akşamın tadını çıkaracaktım, anlıyor musunuz? Ama tabii ki kendi başıma güzel vakit geçiremezdim. Onun yerine-"

"Bunun için de babanı suçlamayacaksın, değil mi?" diye sordu Berg.

Charlie başını kaldırdı ama kaşığın arkasını yalayıp onu izlerken o kadar sevimli görünüyordu ki, onun koca ayı kafasını koparmaya cesaret edemedi.

Nefes alarak itiraf etti: "Yapabilseydim yapardım. Ve eminim ki deneseydim, bir yolunu bulurdum. Ama şimdilik bu işin peşini bırakacağım."

"Bu çok büyük bir davranış," diye alay etti.

Dag baldan vazgeçmeyi reddedince Britta buzdolabının üzerindeki dolaba gitti. Dolabı açtı ve uğultu başladığında içeri girmiş olan Stevie ona bir kavanoz daha uzattı.

"Bu limonla aşılanmış."

"Oooh. Nefis. Teşekkürler Stevie."

Britta dolabın kapağını kapattı ve balı açtı. Dag tadına bakmaya çalıştı ama Britta rahatça yiyebilmek için odanın diğer ucuna geçti.

"Hâlâ küçük bir barbekü yapmamamız için hiçbir neden yok," dedi Britta. "Sadece altımız."

"Şu anda yemek yapacak havada olduğumdan emin değilim."

Sessizce onun ekmek hamurunu yoğurmasını izlediler ve Charlie, "Bu pişirme. Yemek pişirmek değil."

"Barbekü yaparız," dedi Dag.

"Ben malzemeleri getireyim," diye teklif etti Britta.

Charlie ayağıyla sırt çantasını işaret etti. "Oradaki Visa kartını al," dedi Britta'ya.

"Sorun değil, ben öderim."

"Hayır. Bunu bir ... olarak harcayacağım." Bir an düşündü. "... takım toplantısı."

"Bu teyzen için adil mi?" Berg sordu.

"Teyzem bugün bana MacKilligan'ların beni, Stevie'yi ve Max'i aileden biri olarak görmediklerini hatırlattı, o yüzden-"

"Evet," dedi Berg kız kardeşine. "Teyzenin kartını kullan. Hadi şu kaltağı harcayalım."

"Biraz tavuk getirin!" Stevie dolabın içinden bağırdı.

Britta kartı aldıktan sonra sordu: "Benimle gelmek ister misin Stevie? Bir süreliğine dolaptan çıkar mısın?"

"Uh ... tamam." Stevie kapıyı hafifçe araladı ve sıçrayarak dışarı çıktı. Garipti çünkü hiçbir şeye tutunmadan dolaptan sürünerek çıktı ve buzdolabından aşağı inerek yere ulaştı. Bir örümcek gibi. Ama ne aylar ne de Charlie bu konuda bir şey söylemedi. Böyle şeyler hakkında konuşmamak en iyisiydi. İnsanları daha çok korkutuyordu.

"Yiyebileceğin şeyler al Stevie," diye hatırlattı Charlie kız kardeşine.

"Bu yüzden 'biraz tavuk al' dedim. Max inek isteyecektir. Ben tavuk istiyorum."

"Sadece
söylüyorum."

"Yapma o zaman!"

Charlie gülmeden önce Stevie'nin gitmesini bekledi. "Bazen çok hassas oluyor."

"İzgarayı getirebilir misin?" Berg kardeşine sordu. "Evet. Biraz
da odun kömürü. Hemen döneceğim."

Charlie ekmek hamurunu bir tepsiye koydu ve hepsini mayalayıcı çekmecesine
yerleştirdi. İşte o zaman aklına geldi.

"Bu fırın yeni." İyice bakmak için geri çekildi. "Süper yeni gibi. Ve pahalı."

"Evet. Bugün siz gittikten sonra teslimatçıları gördüm. Tiny onları içeri aldı."

"Evi yeni kiralamışken neden bize yeni bir fırın alsın ki?" Berg sırtarak Tiny'nin ona
getirdiği ikramların listesini havaya kaldırdı.

Charlie gözlerini devirdi. "Hadi ama. Ciddi misin?"

"Şey, şimdi biraz zorundasın."

"Ayılar," diye yakındı Berg'in elinden listeyi kapmadan önce.

* * *

Stevie Britta'nın arkasından geliyordu. Kız kardeşlerinin bagajda oturduğu ve
kapılara yaslandığı Dutch'ın arabasına yaklaştıklarında ayı durdu ve "Hâlâ burada
mısın?" diye sordu.

Dutch öne çıktı. "Kız kardeşlerim özür dilemek istiyor."

Dutch'ın söyleyeceklerinin geri kalanı, kız kardeşlerinin herhangi birinden özür
dileyeceklerini kesin bir dille reddetmeleriyle bastırıldı.

Britta tekrar kükredi ama Stevie eve geri koşmadan önce, Stevie'yi ensesinden
yakaladı ve onu ayağa kaldırdı, böylece ayakları yürümeye devam etti ama aslında
hiçbir yere hareket etmedi. Bu biraz utanç vericiydi.

"Şimdi dinleyin hanımlar," diye duyurdu Britta. "Dışarı çıkıp et almak üzereyim. Bir
sürü et. Barbekü için. Gidip biraz geyik de alabilirim, ki sizin gibilerin bundan
hoşlandığını duydum. Ya da sadece üç ayı ve üç bal porsuğuna yetecek kadar yiyecek
alabilirim. Karar sizin. Akıllıca seçin."

Stevie Britta'nın elinden kurtulmak için çırpınmak istiyordu ama ayının porsuklara
davranışından da keyif alıyordu. Onların pisliklerini kabul etmiyor ama yine de daha iyi
hale getirmeye çalışıyordu.

Britta hâlâ Stevie'yi tutarken caddenin karşısına geçmeye başladı ama Mia bagajdan atlayıp, "Mısır mı alıyorsun?" diye sordu.

"Alabilirim. Ve patates." Britta gülümsedi ve tekrar "Akıllıca seç" dedi. Caddenin diğer tarafına ulaştılar ve Britta sonunda onu serbest bıraktı.

Stevie cipe binebilirdi.

İçeri girdiklerinde Britta aracı çalıştırdı ve hemen klimayı açtı.

"Hâlâ seni geriyor muyum Stevie?" diye sordu güneş gözlüklerini takarken.

"Her şey beni geriyor." Stevie bir an düşündü. "Şey... her şey değil. Ama insan yiyenler beni kesinlikle geriyor."

"Ama kaplanlar insan yiyenlerdir ve sen yarı kaplansın."

Stevie ön pencereden dışarı bakıp birkaç saniye bu bilgi üzerine düşündükten sonra, "Yüce Tanrım. Kendimden korkuyorum."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Max bunun ne zaman bir partiye dönüştüğünü bilmiyordu. Metal piknik masasında oturuyordu -çünkü Dutch'ın kız kardeşlerini seviyordu ama onun gözetiminde kimsenin Charlie ya da Stevie'nin peşinden gitmesine izin verecek değildi- Dag dev bir barbekü ızgarası taşıyarak içeri girdiğinde. Onu tek başına taşıyordu. Küçük bir karton elmayı taşır gibi. Yaşıyor gibi görüldüğü tek sorun, boyutlarının onu biraz kullanışsız hale getirmesiydi.

Tek kelime etmeden ızgarayı yere bıraktı, uzaklaştı ve bir torba kömür, çakmak gazı ve bir çakmakla geri döndü. Yine de onları kullanmadı. Sadece kurmuş ve gitmiş.

O sıralarda arka bahçelerinde rastgele ayılar dolaşmaya başlamıştı. Açık pencereden içeri bakıyor, havayı *koklarken* kafalarını hareket ettiriyorlardı. Birkaçı sanki pencereyi duvardan söküp içeri girebileceklerini ve Charlie'nin pişirmeye başladığı ikramları yiyip bitirebileceklerini merak ediyormuş gibi pencereyi ölçüp biçti.

Tam kanlı ayıların, içinde boş fast-food kapları olan arabalarla böyle mi ilgilendiklerini merak etti. İçeri mi bakıyorlardı? Etrafında dönüyorlar mıydı? Aracı parçalamayı mı tartışıyorlardı? Kapıyı denemeden önce?

Ayılardan biri -dişi bir ayı tabii ki- bunu yaptı. Sadece içeri girdi. Ve üç saniye sonra, tıslayan bir Charlie ona saldırınca koşarak dışarı çıktı.

Charlie kapıyı çarparak kapattı ve bu davet edilmeden evlerine girmeye çalışan son ayı oldu.

Berg arka bahçeye geldi ve ızgarayı yakmadan önce Max'e tatlı bir gülümseme verdi. Kesinlikle mutlu görünüyordu. Max'in kız kardeşiyle sadece bir gece geçirmişti ama belki de Charlie MacKilligan hakkında ne hissettiğini anlaması için gereken tek şey buydu. Bir kadını korumak için gelincik dövüşüne girmek, herhangi bir şekil değiştiren erkek için kesin bir ifadeydi.

Şimdi de her orta sınıf Amerikalı koca gibi ızgara yapmaya hazırlanıyordu. Çok sevimliydi. Charlie MacKilligan'ın "sevimli" bir ilişkisi olacağını kim bilebilirdi? Herhangi biriyle?

Max'in kız kardeşi pek sevimli *sayılmazdı*. Ama yine de dik duran bir kızdı. O porsukların hepsini haklayabilirdi. Şortunun arkasında kılıfında bir silah vardı. Ama bunu yapmamıştı çünkü

Dutch'ın kız kardeşlerine asla böyle bir şey yapmazdı. Max kız kardeşi kadar onurlu olabileceğinden emin değildi. Hele de bir grup çılgın kadın ona bağırıp çağırırken ve vururken.

Sonunda, o çığlık atan kadınlar arka bahçeye geldiler. Max'e neredeyse hiç bakmadılar, ki bu iyi bir şeydi çünkü Max onları büyük bir dikkatle süzüyordu. Bal porsukları Max'in annesinin deyimiyle iyi bir "bakışma"ya bayılırdı. Porsuklar kadar cesur olsalar da porsuklar kimseye meydan okumazdı. Sadece fark edilmemeyi umarak ilerlerler, böylece istediklerini alıp ortadan kaybolabilirlerdi.

Porsuklar değil. Siz orada durup onları uzaklaştırmaya çalışırken çöpünüzü karıştırırlardı.

Dutch piknik masasında Max'in yanına oturdu ve birlikte Mia'nın omuzlarını geriye atıp eve girişini izlediler.

Mia'nın tavrına bağlı olarak tartışma pek çok yöne gidebilirdi. Ama yaklaşık beş dakika sonra, elinde altılı bira paketiyle tek başına dışarı çıktı. Bir tane aldı ve geri kalanını kız kardeşlerine bölüşmeleri için verdi.

Charlie içki dağıtıyorsa, barışmışlardı. Büyük kız kardeşler birbirlerini anlıyorlardı.

Max omzunu Dutch'ın koluna yasladı ve o da rahatlamış bir iç çekti.

Mia birasını yudumladıktan sonra, "Madem barbekü var," dedi, "biraz müziğe ne dersin?"

"Tamam," diye yanıtladı Max. Dişi porsuklardan herhangi biriyle konuşmayı seçerek Max, Charlie öyle yaptığı için tüm bunların peşini bıraktığını söylüyordu. Stevie'yle barışmak biraz daha zor olabilirdi ama Max bundan şüpheliydi. Küçük kız kardeşleri Max ve Charlie gibi kin tutmuyordu.

Gerçi Max, Stevie'nin o sıska küçük kıcını kavgaya nasıl attığından çok etkilenmişti. Küçük kız kardeşleri her zaman bir koşucu olmuştu. Bu iyi bir şeydi çünkü Charlie ve Max o günden beri ona koşmayı öğretmişlerdi. O gün, Charlie'nin annesi onlara bunu yapmaları için bağırduğında hepsi koşmak zorunda kalmıştı. O gün her şey değişmişti. Ve bildikleri hayat sona ermişti.

Stevie'ye bunu yapmayı öğretmişlerdi ve o da bu konuda gerçekten iyi olmuştu. Bazen o kadar çok çığlık atarak ve kükreyerek koşuyordu ki saldırganlar kaçıyor, Max ve Charlie'nin maksimum hasar vermesine izin veriyorlardı.

Ama Stevie Charlie'nin başının dertte olduğunu gördüğünde, aynı durumda hem Max'in hem de Charlie'nin yapacağı şeyi yapmıştı. Saldırıya geçti.

Max daha fazla gurur duyamazdı.

Sonunda Britta ve Stevie o kadar çok et, mısır ve patatesle döndüler ki başka bir ayı kendi ızgarasını getirdi. Boz ayının tek başına taşıdığı çok daha büyük bir ızgara.

Kısa süre içinde her iki ızgara da güçlü bir şekilde çalışıyor, müzik çalıyor ve Max komşu ayıların şikayet edip etmeyeceğini merak etmeye başlıyordu. Çok fazla gürültüden hoşlanmıyor gibiydiler. Stevie'nin panik çılgınlıkları onları gerçekten üzmüştü.

Ama çoğu hâlâ mutfak penceresinin etrafında yiyecek umuduyla pusuya yatıyordu. Bir noktada Charlie pencere kenarına vişneli turta koydu. İki erkek bunun için kavga etti ve bir dişi domuzun kendisi ve çocukları için almasına izin verdi.

Oldukça komikti.

Ancak bir çift siyah ayı Max ve kız kardeşlerinin henüz kullanmadığı havuza dalar dalmaz ... resmen bir yaz partisi oldu.

* * *

Berg geyik bacaklarını ters çevirdi, biraz daha baharat ekledi ve ızgaranın üzerini kapattı. Daha sonra ikinci ızgaraya geçip geyikle ilgilendi. Ardından üçüncü ızgaraya geçerek biftek, hamburger ve sosisli sandviçlerle ilgilendi.

Britta daha fazla et ve garnitür almak için çoktan şekil değiştirenlere ait markete geri dönmüştü. Bayan Fitzbaer mısır ve patates kızartarak yardım ediyordu ama bunu evinden yapıyordu. "İri yarı bir erkek ayının ızgaramı alıp götürmesini" istemiyordu.

Charlie hâlâ mutfakta yemek pişiriyor, listedeki her şeyi tamamlıyordu. Tiny ballı ananaslı kekini çoktan almış ve mutlu bir şekilde eve götürüp saklamış, sonra da geri gelip bir bira ve birkaç arkadaşıyla havuzu istila etmişti.

Sonra işler tuhaflaştı.

Dag, Berg'in koluna çarparak bir erkek aslanın, Berg'in bir ayı partisi olarak düşündüğü, içinde porsuk ve porsukların da olduğu partiye girdiğini haber verdi.

Yine de bu sadece küçük bir tuhaflıktı. Erkek aslanlar her zaman yiyeceklerin cazibesine kapılır ve bahçenize girmekte hiçbir sakınca görmezlerdi.

bazılarını alıyorlardı. Çünkü onlar erkek aslandı ve bundan kurtulabileceklerini düşünüyorlardı.

Ama asıl tuhaflık, erkek aslan içeri girdiğinde - yanında birkaç dişi kurtla birlikte . . o da garipti- kollarını açtı ve Dutch kollarına koştu.

Aslandan birkaç santim daha kısa olan Dutch, kedinin kollarına atladı ve sanki aslan savaşa gittikten sonra yeniden bir araya gelmişler gibi ona sarıldı.

"Bu konuda söyleyecek bir şeyim yok," diye mırıldandı Dag.

"Muhtemelen en iyisi bu."

"Yine de burada kedi olmasından hoşlanmıyorum." Berg omuz silkti. "Kim hoşlanır ki?"

Gelincik, aslanı ve aslanın arkadaşlarıyla birlikte partide dolaştı, onlara etraflı gösterdi, Berg ve Dag'a ulaşana kadar bazı insanlarla tanıştırdı.

"Berg ve Dag Dunn, bunlar Smith Sürüsü'nden Mitch Shaw ve eşi Sissy Mae Smith."

Berg'in boyun kasları gerildi. "Smith Sürüsü'nden bir kurdu ayı bölgesine mi getirdin, gelincik?"

"Sissy Mae, kardeşi Bobby Ray ile birlikte New York Smiths'in Alfa dişisi. MacKilliganlar'ın şehirdeyken başları derde girerse diye onu tanımalarının iyi bir fikir olduğunu düşündüm." Berg'e göz kırptı -ki Berg bunu sinir bozucu buldu- ve Dişi Kurt'un elini tuttu. "Sen ve sürü arkadaşların bugün yüzecek misiniz, Sissy Mae? MacKilliganlar'ın çok güzel bir havuzu var."

Dişi Kurtlar ayılarla dolu havuza baktılar. Aklı başında hiçbir kurt ayıların bulunduğu bir su birikintisine girmezdi. Ama bu inanca rağmen, Sissy Mae bağırды, "Woooo-hoooo! Hadi ıslanalım, bayanlar!" Ekstra küçük tişörtler ve minicik kot şortlar çıkarıldı, ortaya daha da minicik bikiniler çıktı ve Dişi Kurtlar koşmaya başladı, zaten orada olan ayıları u m u r s a m a d a n havuza atladılar.

Birkaç saniye sonra, aynı derecede küçük bikiniler içindeki soyunmuş Dişi Gelincikler de çılgılık atarak ve suya dalarak kurtları takip etti.

"Benim kızım harika değil mi?" diye sordu erkek aslan. "Bir mezarlıkta parti başlatabilir. Oh bekle . . . bunu bir kez yapmıştı," diye hatırladı. "Planlı değildi elbette ama zaten kimse ölüyü sevmiyordu ve hepimiz harika vakit geçirmiştik."

Aslan gülümseyerek sordu: "Peki... kokusunu aldığım zebra mı?"

* * *

Charlie bu fırını seviyordu. Gün ışığı gibi seviyordu. En iyi fırın ürünlerinden birkaçını aynı anda yapabiliyordu.

Dışarıdaki partiyi kaçırdığının farkındaydı ama içeride pişirdiği şeylerin tadını çıkarıyordu. Bahçede böylesine büyük bir şekil değiştiren kalabalığı varken, kız kardeşleri ya da kendisi için gelecek yabancılar konusunda endişelenmesine gerek olmadığından emindi. Böylece endişelenmeden ve stres yaşamadan yemek pişirebiliyordu.

Tiny'nin listesini oldukça hızlı bir şekilde bitirdi çünkü çok fazla kek ve hızlı ekmek vardı. Mayalı hiçbir şey yoktu. Bunlar pişerken, dışarıda ızgara yapılan tüm etler ve yan ürünlerle mükemmel uyum sağlayacak daha karmaşık ekmekler üzerinde çalıştı.

Son ekmek partisini fırından çıkarana kadar dışarıdaki müziğin ve seslerin arttığını fark etti.

Yeni yıkanmış ellerini kurulayan Charlie arka kapıdan çıktı. Sanki o çöl partilerinden birine adım atmış gibiydi. Sadece arka bahçesindeydi. Eğer mahallenin çoğu katılmamış gibi görünseydi, şikâyetlerden endişe ederdi.

Charlie önce Stevie'yi aramaya gitti ve onu Kyle'la birlikte alçak bir ağaç dalında otururken buldu. Dev panda koruması çok uzakta değildi; sokağın aşağısındaki yerel dev pandalarla dostça sohbet ediyordu. Stevie ve Kyle ızgara et ve mısır yiyor ve insanları izliyorlardı.

Stevie'nin insanları izlemesi iyi bir şeydi. En iyi fikirlerini -bilim ya da müzik için- bu şekilde elde ediyor gibiydi ve Kyle gibi dâhilerin etrafında takılmak onu bir şekilde topraklıyordu. Böyle kendini beğenmiş bir çocuk Stevie'ye bazen daha insan olması gerektiğini hatırlatıyordu. Yaptığı işin gerçek insanları etkilediğini. Bu onu uzun vadeli sonuçları düşünmeden sadece yaratmak için yaratmaktan alıkoyuyordu.

Çoğu bilim insanı ve sanatçı, bu tür sonuçlar hakkında endişelenmenin yaratıcılığı boğduğuna inanıyordu. Çalışmalarını ve ondan çıkabilecek büyüklüğü boğuyordu.

Charlie de aynı fikirdeydi. Kız kardeşinin söz konusu olduğu durum hariç. Çünkü Stevie'nin yarattıkları sadece binleri hatta milyonları yok etmekle kalmıyordu. İstmeden de olsa *gezegeni* yok edebilirdi. O tür bir beyni vardı. Bu tür bir deha. İlk fizik öğretmenlerinden biri

ona sevgiyle "tanrı katili" derdi. Aslında o da şaka yapmıyordu.

Bu yüzden Charlie ve Max gözlerini kız kardeşlerinden ayırmadılar. İçlerinden biri hep onun üzerindeydi. En azından uzaktan. Sonunda pişman olacakları bir şey yapmadığından emin olmak için. . . dünya patlamadan saniyeler önce. Gerçi Max'in de belirttiği gibi, "En azından başarısız olduğumuz için uzun süre kendimizi kötü hissetmek zorunda kalmayacağız... bilirsiniz, dünyanın sonu falan."

Ama şu anda Charlie'nin böyle bir endişesi yoktu. Stevie tam önündeyken olmazdı. Bir ağacın dalında, Kyle'la gülüp sohbet ediyordu. İnsan deneyiminin bir parçasıydı ve görünüşe göre bundan keyif alıyordu.

Charlie rahatlayabilirdi. En azından bir süreliğine.

Ama bununla ne yapacağını gerçekten bilmiyordu. Rahatlamak, yani. Endişelenmemek. Ortaya çıkabilecek herhangi bir durumdan yirmi farklı çıkış yolu planlamamak. Gerçi gerekirse bu sokaktan çıkmak için yirmi farklı yolu vardı ama Berg onu buraya getirdikten sonraki ilk *saat içinde* bu olasılıkları düşünmüştü.

"Merhaba," dedi yanından bir kadın sesi.

Charlie kendisine gülümseyen uzun boylu, siyah saçlı kadına baktı. *Minicik* bir bikini üstü ve bikini altının üzerine fermuarı açık kot şort giymişti. Elinde bir bira vardı ve ıslak saçlarını gevşek bir topuzla toplamıştı.

"Siz Charlie MacKilligan olmalısınız," dedi kadın, Charlie sessizce ona bakarken kalın bir Güneyli aksanıyla.

"Olmalı mıyım?" Charlie sonunda

sordu. "Ben Sissy Mae Smith."

Ve bunu sanki ... gibi söyledi. Charlie'nin onu tanıması falan gerekiyordu. Ama Charlie onu tanımıyordu. Onu daha önce hiç görmemişti. O da "Seni tanımıyorum." dedi.

"Tabii ki. Hiç tanışmadık." Aniden eğildi ve dedi ki, "Ama ben Sissy Mae *Smith'im*."

Charlie de eğildi ve "Ben de Charlie *MacKilligan'ım*" dedi.

Kadın doğruldu. "Yarı kurt olduğunuzu duydum. Sanırım Wisconsin'deki bir sürü tarafından yetiştirilmişsin."

"Evet. Ne olmuş yani?"

"Smith'leri hiç duymadın mı?"

"Geçenlerde bir Smith'in ağzını burnunu kırdım. Eğlenceliydi. Ve büyükbabam bana Smith'lerle çıkmamamı söyledi. Tabii aynı zamanda Green Bay Packers taraftarlarıyla da çıkmamı istemedi, ki bu çok garipti çünkü o

Wisconsin'de doğmuş ve büyümüş. Hiçbir boksörle çıkmamı istemedi, ki bu çok rastgele görünüyordu. Ve gerçekten de bir kediyle çıkmamı istemiyordu. Bu yüzden, 'bir Smith'le çıkma' konuşması tüm bunların arasında kaybolduysa beni affedin."

"Bekle." Dişi kurt Charlie'yi süzdü. "Hangi Smith'i dövdün?" "Uh Sanırım Dutch ona ... diyordu. Dee-Ann. İşte buydu. Dee-Ann."

"Sen mi?" diye sordu Charlie'ye aval aval bakarak. "Dee-Ann Smith'i *sen* mi dövdün? *Sen mi?*"

"Kolunu kırdı." Charlie sırttı. "Arkadaşı Malone'un yüzünü kırdı. Her neyse" - omuz silkti - "umarım partinin tadını çıkarırsın."

Charlie, Dişi Kurt'u ağzı açık, gözleri kocaman ve şaşkın bir halde orada öylece bıraktı.

* * *

Erkek aslan konga sırasına başladığında Berg ne diyeceğini bilemedi. Çünkü ayıların gerçekten bir konga hattına *katıldığını* göreceğini hiç düşünmemişti. Ama işte oradaydılar, ayılar Charlie'nin bahçesinde konga yapıyorlardı.

"Charlie nerede?" Britta sordu.

Onun o konga hattında olmamasından gurur duyuyordu. Elbette o kadar çok içmemişti. Ne yazık ki Berg bunu, tekilayı biraz fazla kaçırmış olan ve şu anda Berg ve Britta izlerken dans etmekte olan kardeşi için söyleyemiyordu.

Burnunun köprüsünü baş ve işaret parmakları arasında sıkıştıran Berg, Britta'ya "Acaba . . ."

Kadın güldü. "Bak, ben Max ve Stevie'yle buradaki işleri halledeceğim. Sen neden Charlie'yi bulmuyorsun?"

"Az önce gördüm onu..." Berg, Charlie'nin artık bulunduğu yerde olmadığını fark etti.

"Git," diye itti Britta. Kardeşinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Temizleme işini bu şirret sansarlara bırakacağım. En azından bunu yapabilirler."

"Eğer bunu yapabilirsen, bizi bu yıl annemin İşçi Bayramı Grateful Dead Kutlama Barbeküsü'nden kurtarabilirim."

Britta elini uzattı. "Anlaştık."

El sıkıştılar ve Berg Charlie'yi bulmaya gitti. Yine de çok uzağa bakmasına gerek yoktu. Gelincik arabalarından birinin bagajında oturuyordu-

Yetmişli yılların Amerikan kaslı arabalarına karşı gerçekten bir şeyleri vardı - bira içiyor ve köpeğinin sırtını okşamak için çıplak ayaklarını kullanıyordu.

Bağırmayacak kadar yaklaştığında "Hey," dedi.

Kadın ona gülümsedi ve adam onu gördüğüne sevinmiş gibi görünmesine bayıldı. İnsanlara pek sık bu şekilde bakmazdı. "Köpeğiniz için bir isim buldum. Benny."

"Benny mi?"

"Bayıldı. Sorduğumda ayağımı yaladı." "Garip biri. Ayak yalamayı seviyor."

"Atlas ya da Titan gibi başka isimler de düşündüm. Ama bunlar büyük bir köpek için çok tipik görünüyor. Ben de Benny'yi seçtim, ki bu senin var olmayan isminden çok daha iyi."

Kıçını Charlie'nin yanındaki arabanın bagajına dayadı ama bu kadarcık bir ağırlık bile -üzerine neredeyse hiç ağırlık koymuyordu- arabanın sanki üzerine bir örs konmuş gibi aşağı düşmesine neden oldu. Berg utanarak yüzünü buruşturdu ama Charlie sadece güldü ve ona birasını uzattı.

Adam bir yudum aldı ve Charlie başını onun koluna yasladı. "Bunun için teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?"

"Beni kız kardeşlerimi beş dakikalığına yalnız bırakabileceğim bir yere getirdiğin için. Bu güzel bir duygu."

"Gidecek misin?" diye sordu aniden. Charlie ona baktı. "Ne?"

"Gidecek misin? Yakında mesela. .. ya da ... bilirsiniz ... hiç? "

"Hiç mi? Size söyleyemem. Bazen MacKilliganlar gider, bazen de biz kaçırız. Ama yakın zamanda bir yere gitmeyi planlamıyordum."

"Guerra ikizleri ve babanla ilgili bu mesele mesela yarın çözülürse buradan gidecek misin?"

"Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmemiştim. Burayı sevdim sayılır. Fırınlanmış ürünler için garip talepler dışında. Ama yine de ayılar bana fırın veriyor. Yani bu adil görünüyor."

"Gitmeni istemiyorum," diye itiraf etti.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Henüz. Ve bu, birbirini çok kısa bir süredir tanıyan iki insan için gerçekten yoğun bir konuşma gibi görünüyor."

"Kurt büyükbabanın bir eşi var mıydı?" "Evet.

Onunla hiç tanışma fırsatım olmadı."

"Yakışıklı bir adam mıydı? Uzun boylu mu? Yakışıklı mı?"

Charlie telefonunu çıkardı ve birkaç yıl önce sürünün Noel buluşmasında büyükbabasıyla birlikte çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi.

Berg baktı ve "O zaman cevabım, 'Evet, öyle.'" dedi. Büyükbaban eninde sonunda yeni bir kadın bulacak türden bir adam. Ama yapamadı."

"Birileriyle çıktı. Çıktığını biliyorum."

"Seks yaptı. Ama bahse girerim hiç kimseyi eve getirip 'Bu senin yeni büyükannen' dememiştir."

"Hayır." Başını hafifçe salladı. "Bunu hiç yapmadı."

"Çünkü aradığını bulmuştu ve şekil değiştirenler için her şey bundan ibaretti."

"Görünüşe göre bir MacKilligan erkeği değilseniz."

"O soy hakkında konuşamam. Size sadece geri kalanımız hakkında bildiklerimi söyleyebilirim."

"Senin için doğru kişi *olduğumu* mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Yalan söylüyordu. O zaten biliyordu. "Ama aniden gidersen emin olamam."

"Gidersem kız kardeşlerimi korumam gerektiği için giderim."

"Ama burada mutlu görünüyorlar."

"Stevie'nin kariyerinin şu anda İsviçre'de olması dışında."

"Acelesi varmış gibi görünmüyor. Aslında şu anda çok rahat görünüyor. Yani ... çılglık atmadığı ve aylardan kaçmadığı zaman olabileceği kadar rahat."

Charlie kıkırdadı. "Gerçekten de rahat görünüyor. Onun için. Ama kız kardeşlerim önce gelir. Onları korumak zorundayım. Bu benim işim."

"Britta ve Dag için ben de aynı şeyleri hissediyorum, ama ... ne? Senin için bir şey yok mu?"

"Gerçekten bilmiyorum." Alnını ovuşturdu. "Ama bunu yapmaya çalışmıyorum. ... bilirsin ... senden de uzaklaşmak. Bu da benim için çok fazla."

"Senden tek istediğim gitmen gerekirse bana söylemen. Sebebi ne olursa olsun. Benden uzaklaşmak için bile olsa."

Gözlerini devirdi. "Sen tanıdığım en cana yakın insansın. Neden senden uzaklaşmak isteyeyim ki?" "Bu

beni sıkıcı biri gibi gösteriyor."

Charlie bagajdan atladı ve Berg'le yüz yüze geldi. "Dostum," diye hırladı neredeyse, "on beş yüz kiloluk bir *ayıya* dönüşebiliyorsun! Ne kadar sıkıcı olabilirsin ki?"

Berg biraz omuz silkti. "Kutuplar bin beş yüz kiloya dönüşür. Ben sadece bin kiloya dönüşebiliyorum."

Charlie ellerini havaya kaldırdı. "Oh! Peki, o zaman."

* * *

Çok sinir bozucuydu! Çok tatlı. Tatlı. Çok sevimliydi. Yükseklik korkusu olmayan herhangi bir kadına sahip olabilirdi. Ama onun için çok sıkıcı olmaktan mı endişeleniyordu?

Tanrım, onun sıkıcılığa ihtiyacı vardı. Eğer sıkıcılık istikrarlı, sevgi dolu ve şefkatli olmak demekse. Sevdiklerine bakmak anlamına geliyorsa. O zaman, evet, adam sıkıcıydı.

Hayatında her zaman istediği türden bir "sıkıcılık". Charlie'ye hamile kaldığı andan itibaren hayatındaki her şey bir sürprizdi. Kendisi bile. Hiç kimse sadece istediği için onunla birlikte olmamıştı. Büyükbabası gibi hiç ummadığı b i r i n i n kapısına bırakıldığında bile işler yolunda gitmişti ama her zaman istendiğini bilmek harika olurdu. Her zaman ihtiyaç duyulduğunu. Ve sadece bir odada ter dökmeden yirmi kişiyi öldürebildiği için değil. Ve sonunda bunu bulmuştu. Hem de üçüz olan bir ayıdan.

Sonsuza kadar buralarda kalabilir miydi? Hâlâ bilmiyordu. Ama buradayken . .

Charlie yaklaştı ve Berg'i öptü. Hiç uyarmadan. Sadece onu yakaladı ve öptü. Çünkü bunu istiyordu ve onun aldırmayacağını biliyordu.

Ve o da aldırmadı.

Büyük kolları onu sardı ve bacaklarını beline dolayabilmesi ve parmaklarını saçlarına geçirebilmesi için onu yukarı kaldırdı. O harika, kalın, seksi ayı saçlarına.

"Benimle eve gel," diye fısıldadı ondan uzaklaştığında.

Parti hâlâ devam ediyordu ve kız kardeşleri daha güvende olamazdı. Bu yüzden onu tekrar öptü ve ihtiyacı olan tek cevap bu gibi görünüyordu.

* * *

Onu evine kadar taşıdı, çift yol boyunca öpüştü. Kızın vücudu kollarında sıcak ve esnekti ama aynı zamanda talepkârdı.

Ön kapıya ulaştılar ve onu içeri taşıdı, kapıyı "Benny "nin yüzüne kapattı, bu da onu çok kızdırdı. Lanet köpek.

Berg onu üst kata çıkarmak istedi ama onu ancak merdivenlerin yanındaki duvara kadar çıkarabildi. Onu orada kısırdı, hâlâ onu öpüyordu ama şimdi elleri üzerinde geziniyordu.

Charlie'nin tişörtünü çekip çıkararak onu durmaya zorladı ve böylece tişörtü Charlie'nin başından geçirebildi. Charlie tişörtü bir kenara fırlattı ve ardından kendi tişörtünü çıkardı, sütyeni de hemen onu takip etti.

Sonra kollarını Charlie'nin omuzlarına doladı ve Charlie onu ten tene hissetmek istediğini anladı. Elleri omuzlarında gezindi, kollarına indi ve tekrar omuzlarına çıktı.

Kısa tırnaklarını boynundaki sıkı kaslara sürttü.

Berg kendini tutamayarak homurdandı ve kadının korkup kaçmaması için dua etti. Yine de bu kadın Sissy Mae Smith'e "Seni tanımıyorum" demişti. Bütün parti bu konu hakkında konuşuyor, ayılar gülüyordu. Çoğunlukla Dişi Kurt çok aşağılandığı için.

Ama o, biraz hırlamayla korkup kaçacak bir kadın değildi. Ya da biraz hırlamadan. Ya da omzuna değen dişlerden.

O da haklıydı. Bu onu korkutmuyordu. Onu tahrik ediyordu. Charlie'nin onu kavrayışı sıkılaştı, nefesi sertleşti, meme uçları göğsüne sertçe çarptı.

Berg pençelerini serbest bıraktı ve şortuyla külotunu bedeninden ayırdı. Kadın sertçe ürperdi ve onu daha derinden öptü. O gece Charlie'yle bir fırsat yakalarsa diye arka cebine koyduğu prezervatifi aldı. Neyse ki öyle olmuştu. Şu anda.

Berg fırsatları kaçırmaya inanmazdı.

Prezervatifi taktı ve kendini Charlie MacKilligan'ın o kadar derinlerine gömdü ki kendini onun bir parçası gibi hissetti. Ta ki onun yerini doldurabilecek birini asla bulamayacağını anlayana kadar. Kalbinde kendisi için açtığı Charlie büyüklüğündeki boşluğu kim doldurabilirdi?

Berg kıpırdamayı bıraktı, sadece onun etrafında nabzının attığını hissetmesine izin verdi.

Sıcak ve muhtaç, sevgi dolu ve talepkâr, cesur ve gülünç.

Başta onu kendisinden uzak durması konusunda uyarmasına şaşmamalı. Bir lanet yüzünden değil, bir vuruşun çok fazla olduğu ve bin vuruşun yeterli olmadığı bir uyuşturucu gibi olduğu için. Artık onun kanına girmişti. Onun ruhundaydı. Onun endişeleri onun endişeleriydi. Sorunları onun. Ailesi onun.

Kız kardeşlerinin, tıpkı kendi kardeşlerine yaptığı gibi, düzeltilmesine yardım etmekten sorumlu hissedeceği sorunları vardı. Çünkü kendi kardeşlerine

Eşini buldun. Babası onu uyarmıştı. "Annen beni delirtiyor olabilir," diye yakınırdı sık sık, "ama onsuz bir hayat düşünemiyorum."

Şimdi babasını daha önce hiç anlamadığı kadar iyi anlıyordu.

Öpüşmelerinden çekildi ve onun yüzüne baktı. Onu net bir şekilde görebilmek için kıvrıkcık saçlarını yanaklarından iterek inceledi.

"İyi misin?" diye sordu, ellerini göğsünde gezdirerek.

Charlie'sini. Ne olursa olsun, her zaman başkalarını düşünürdü. Bu onun tarzıydı. Başka bir yol bildiğini sanmıyordu.

Ona onu sevdiğini söylemek istiyordu ama çok erkendi. Büyük şekil değiştiren dünyası ona hâlâ biraz yabancıydı. Hâlâ bir tuhaflıktı.

Bu yüzden onu yavaşça becermeye başladı. Acele etmeden. Yüzünü izlerken sikini içinde okşuyordu. İçine girdiğinde gülümsemesinin tadını çıkarıyordu.

Berg ona onu sevdiğini söylemedi. Henüz söyleyemezdi. Ama ona gerçeği söyleyecekti. Böylece o da anlayacaktı.

"Sen benim için her şeysin Charlie," dedi, nefesi kulağına degecek şekilde eğilerek. "Eğer gitmek zorunda kalırsan, önce bana söyle. Sadece söyle."

Nefesi kesildi, tüm vücudu onun etrafında zonkluyordu. Kukusu onu o kadar sert sıkmaya başlamıştı ki adam yıldızlar gördüğünden emindi.

"Tamam," dedi soluk soluğa. "Tamam." "Bana söz ver."

"I . . . Tanrım, evet. I . . . Söz veriyorum," dedi sonunda ve yüzünü adamın omzuna gömdü, dişleri adamın etini ısırdı ve acı onu uçuruma sürükledi.

O kadar sert boşaldı ki adını zar zor hatırlayabildi.

* * *

Charlie ağzında kan tadı alınca gözlerini açtı.

"Aman Tanrım!" Elini dudaklarına sildi. "Berg, çok özür dilerim."

Adam gözlerini yavaşça kırıştıtararak ona baktı. "Ne için?"

"Seni ısırdım." Yarayı inceledi, omzundaki belirgin diş izleri karşısında irkildi.

"Deriyi kırdım."

"Yani?"

Başını kaldırdı. "Biz vampir değiliz, dostum."

"Hayır, ama biz yırtıcıyız. Isırmamız beklenir." Onu öptü ve hâlâ içindeyken kot pantolonunu ve spor ayakkabılarını çıkarıp onu merdivenlerden yukarı taşıdı.

"Kıyafetlerimizi ve prezervatif ambalajlarını evinizin etrafında öylece bırakamayız," diye onu uyardı. "Britta'nın bunu sorun etmeyeceğini tahmin ediyorum. Benim de hoşuma gitmeyeceğini biliyorum."

"Sen kız kardeşlerle büyüdün. Britta ise ne yazık ki iki erkek kardeşle büyüdü." Onu yatak odasına götürdü ve birlikte yatağın üzerine uzandılar. "Güven bana. Yıllar boyunca kız kardeşim çok daha kötülerıyla uğraştı. Ama," diye ekledi, "yarın gittiğinde sana fahişe derse ona inanma."

Charlie kaşlarını çattı. "Bir dakika. . . ne?"

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Max son çöp torbasını da bağladı ve eve girmeden önce devasa yığının üzerine attı. Stevie ve içki içmek için çok genç olan ama garip bir şekilde bundan şikâyet etmeyen on yedi yaşındaki çocuk, parti sona erip Britta porsukları ve dişi kurtları temizlik yapmaya zorlamaya başlar başlamaz ortalıktan kaybolmuşlardı.

Şaşırtıcı değildi. Stevie genel olarak temizlikten nefret ederdi. Her zaman bunu başkasının yapmasını beklerdi.

Max'in tahminine göre bir dahinin lüks hayatı.

Mutfığa girdiğinde -Charlie'nin pişirdiği son lokma da aylarla birlikte ortadan kaybolmuştu- Max Britta'yı kendine bir bardak su doldururken buldu.

"Hey, Max, kardeşim Charlie'yi bizim eve geri götürdü. Seks yaptıklarından neredeyse eminim, ki bu benim için sorun değil, ama yatak odasının dışında buna dair bir kanıt bulursam kafayı yerim. O yüzden ben eve gelmeden önce ortalığı toparlaması için bu gece burada kalabilir miyim?"

Max Britta'yı severdi. Bir seksen boyunda bir deliydi ama çok da komik bir deliydi. Max her kadında bundan hoşlanırdı.

"Kesinlikle. Koridorun sonunda fazladan yatak odaları var. Ve dün dolapta aniden ortaya çıkan tonlarca yeni yatak takımı."

"Teşekkürler. Dag kanepeyi çoktan kaptı. Gerçi orası siyah ayılar için," dedi, "o yüzden üzerine kıvrılmış durumda."

Bunu duyana kadar ikisi de güldü. Dag değil. Sevimli bir sarhoşluk içinde yüksek sesle horluyordu. Bu ses yumuşaktı. Ve ikisi de bunu fark etmişti.

Britta burnunu kaldırdı, havayı kokladı. Yukarıyı işaret etti.

Max masanın altına uzanıp iki 45'lik aldı ve birini Britta'ya fırlattı. Hızlı ama sessizce hareket ederek merdivenlerden yukarı ve koridora çıktılar, Stevie'nin yatak odasının önünde durdu.

Britta kapıyı tekmeleyip içeri girmek üzereydi ama Max elini kaldırarak onu durdurdu. İşaret parmağını dudaklarına götürdü.

Max kapıyı hafifçe araladı. Küçük kız kardeşi yatakta mışıl mışıl uyurken Babaları -muhtemelen gece ilaçlarının etkisiyle kendinden geçmiş bir halde farkında olmadan- o gün erken saatlerde İsviçre'den gelen bir yığın defteri karıştırmakla meşguldü.

Yaptığı şeye o kadar odaklanmıştı ki, diğer kızının ve lanet olası bir *ayının* onu izlediğini bile bilmiyordu.

Hırıltısını bastıran Max, Stevie'nin odasına girdi, elini arkadan babasının ağzına doladı ve silahını boynunun yan tarafına dayadı.

"Ses çıkarma. Tek kelime etme." Onu kapıya doğru sürüklemeye başladı ama Britta aniden oradaydı, Freddy'nin bacaklarından tutup yerden kaldırdı. Birlikte onu koridora taşıdılar.

Orada gömleksiz bir Shen'le karşılaştılar. Kendi 45'liğini çıkarmıştı ve her şeye hazırды.

Max Stevie'nin kapısını işaret etti. "Kapat onu," dedi alçak sesle. "Sonra da yatağına dön. Biz hallederiz."

* * *

Britta, MacKilligan kardeşlerin aptal babalarının New York'a dönmeye cesaret edebileceğini hiç düşünmemişti, hele de kızlarının ayı bölgesinin ortasındaki evine. Ama işte gelmişlerdi.

Bal porsuğunu bahçeye taşıdılar ve garaj duvarına fırlattılar.

Ayağa kalkmaya çalıştığında Britta ayağını Freddy'nin omzuna çarparak onu orada sabitledi.

Max, Freddy MacKilligan'ın yanına çömeldi.

"Burada ne halt ediyorsun?" "Hiçbir şey. Sadece bir yere ihtiyacım vardı."

Max bir eliyle babasını boğazından yakaladı ve sıktı. Boğulmaya başladı, elini tokatlayarak onu bırakmasını sağlamaya çalıştı. O da bıraktı. Tam da morarmaya başladığında.

Öksürüp büyük nefesler alırken, kız tekrar sordu: "Burada ne halt ediyorsun?"

Adam kan çanağına dönmüş gözlerle kızına baktı. "Cehenneme kadar yolun var."

Max sakın bir şekilde nefesini bıraktı. "Bu dişi ayıya benim için soluk borunu kırdıracağım ve sonra boğulana kadar burnunu kapalı tutacağım."

Ve hepimiz biliyoruz ki ben bunu yapabilecek ve bir an bile uykusuz kalmayacak kadar çılgın bir MacKilligan'ım. Yani gerçekten sana tekrar sorduracak mısın ... yoksa sadece söyleyecek misin? Çünkü ikimiz de cesur olmadığımızı biliyoruz."

Freddy başını kaldırıp Britta'ya baktı ve Britta parmak eklemlerinin çatlayacağını bile bile tek yumruğunu sıktı. Kardeşlerini çıldırtan ama başkaları üzerinde çok etkili olan rahatsız edici bir ses.

Freddy yutkunarak kızına baktı ve "Lütfen... lütfen incitme-" dedi.

Lanet porsuk aniden Britta'nın ayağının altından kaydı ve porsukların bildiği o gizli gücün şaşırtıcı bir miktarıyla kızını Britta'ya fırlattı.

Britta Max'i yakaladı ama onu yere bıraktığında, Britta'nın tanıdığı en kötü babalardan biri çoktan gitmişti.

Tekrar mutfağa döndüklerinde, kahve demlenmiş ve masada açık bal kavanozları dururken Britta, "Charlie'ye söyleyecek misin?" diye sordu.

"Charlie'den hiçbir şey saklamıyorum. Sadece erteliyorum. O yüzden bırak Berg'le gecesini geçirsin, sabah ona söyleriz."

"Çok kızacak, değil mi?"

"Konu babam olduğunda, Charlie her zaman kızgın olur. Mantıksız olduğu için değil, tam bir pislik olduğu için."

"Sence gerçekten ne istiyordu?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama iyi haber şu ki, Stevie ile ilgili olsa da, Stevie'nin kendisi değil. Dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır aldığımız ilk iyi haber bu."

Britta parmağını hâlâ boş olan bardağının kenarında gezdirdi. "Kaçacak mısınız?"

"Hayır," dedi Stevie mutfak kapısından. "Yatağına dön Stevie," dedi Max nazikçe.

"Ben şimdi kalkıyorum." Stevie ikili kahve makinesine doğru yürüdü, sürahiyelerden birini çekip çıkardı ve mutfak masasına geri döndü. Britta'nın ve Max'in fincanlarını doldurduktan sonra dolaptan kendi fincanını aldı ve kendisi için kahve doldurdu. Sürahiyi yerine koyduktan sonra, "Kahve makinesini ne zaman aldık?" diye sordu.

Britta, "Sanırım Bayan Fitzbaer'den," diye önerdi. "Tarçınlı çörekler için bir teşekkür."

Stevie masaya, kız kardeşinin karşısına oturdu. "Kaçmıyoruz," dedi Stevie Max'e. "Koşmaktan yorulmuşum. Ayrıca," diye ekledi, "Charlie'nin

Burada mutluyum." Bir an düşündü. "*Ben* burada mutluyum." Bir duraklama daha. "*Kyle* burada mutlu. Ve hiçbir yerde mutlu değil."

"O çocuğu evlat edinemeyeceğimizi biliyorsun, değil mi?" Max sordu.

"Tabii ki alamayız. Onu seven bir ailesi var zaten. Sadece onları delirtiyor, bu yüzden ondan uzak durmaları gerekiyor. Yardım etmekten mutluluk duyarım." Max'e göz ucuyla baktı. "Kaçmak ister misin?"

"Ben mi?" Max sırttı. "Ben bir bal porsuğuyum, sürtük. Yerimde durmak ve yoluma çıkan herkesi dövmek istiyorum. Ama sana bir şey olursa . . ."

"Bana hiçbir şey olmayacak. Sen ve Charlie varsınız." Biraz eğildi ve Britta'ya bir bakış attıktan sonra fısıldadı, "Ve etrafım insan yiyen ayılarla çevrili."

"Bunu insan yiyen kaplan söylüyor."

Gözlerini Britta'ya diken Stevie, "Beni bununla korkutmayı kes!" diye bağırdı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Berg, göğsünde uyuyan rüyalarının kadınıyla uyanmanın zevkinin bedelsiz olmadığını çabucak öğreniyordu.

Yatak odasının kapısı çarparak açıldığı ve bir bal Porsuk odaya girip televizyonu açtı ve "Bir sorunumuz var" diye anons etti.

Charlie başını Berg'in göğsünden kaldırmadı bile. "Baba?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, hayır."

Max çekmecenin üstünden kumandayı kaptı ve kanalları değiştirmeye başladı.

Stevie koşarak içeri girdi ve yatağın ucuna atladı. "Vay canına. Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük yatak. Ne kadar eğlenceli!" Sırıtarak onlara baktı. "Siz ikiniz çok tatlısınız!"

"İşte burada." Max televizyonun önünden çekildi ve Charlie göğüslerini örtme zahmetine girmeden doğrulup oturdu. Berg bunun bir kız kardeş meselesi olup olmadığından emin değildi -kendisi ve kardeşleri üçüz olabilirdi ama bir kız ve iki erkekle kesin sınırları vardı- ama kendi kız kardeşi odaya girdiğinde, onu Dag izledi, Berg onu örtmek için çarşafı yukarı çekti.

MacKilligan kardeşler güldüğünde, nasıl karşılık vereceğini bilemedi. "Awwww, çok utangaç," dedi Max.

"Evet," diye araya girdi Stevie. "Kolayca paniğe kapılıp korkabilirim ama utangaç değilim. Charlie de kesinlikle utangaç *değil*."

"Annem ben bebekken bezimi çıkarıp kıcımlı oynattığımı söylerdi."

"Belki de yer değiştiremediğin içindir," diye tahmin etti Max. "Kürkle kaplanıp avlanmak yerine, kıcını sallayarak çıplak dolaşıyorsun."

Berg avucunu gözlerine bastırdı ve "Bir şey görmemizi istemiyor muydun?" diye sordu.

"Ah. Evet." Max uzaktan kumandaya baktı. "Oh, güzel. Geri sarabilirim." Yerel haber bültenini başa sardı ve Berg ile Charlie'nin rahatça görebilmesi için geri çekildi.

"Polis, The Ring of Life Jewelry Emporium'un bu sabah gece yarısı ile sabah 4 arasında soyulduğunu söylüyor. Hırsızlar dükkânın altında bir delik açmış ve

kasaya girerek milyonlarca dolar değerinde elmas, altın ve diğer mücevherleri çaldı."

Charlie televizyonu işaret etti ve esnedi. "Bunu babam mı yaptı?"

"Hayır. Bunu biliyoruz çünkü dün gece bunlar olurken babam Stevie'nin yatak odasındaydı."

Dag aniden elini kaldırdı ama o bir şey söyleyemeden Stevie, "Sadece kitaplarımın arasında bir şey arıyordu," diye açıkladı. Omuz silktilti. "Babamız hakkında söylenebilecek onca korkunç şey varken... senin endişelendiğin şey neyse ki bunlardan biri değil."

Dag başını sallayarak kolunu geri çekti ve "Sadece yola devam etmeden önce bilmem gerekiyordu" dedi.

Berg'in elleriyle konuşmayı sevdiğini fark etmeye başladığı Charlie işaret parmağını kaldırarak, "Babamız konusunu bir kenara bırakırsak" dedi -işaret parmağını göstermek için sağa doğru hareket ettirdi- "bu soygunun bizimle ne ilgisi var?"

Max sırtıttı. "Carrie'nin kutup ayısı mı? Onun dükkânı. Kırk yedide. Dün onu götürdüğü mağaza."

"Ama onun bekârlığa veda partisi dün geceydi, değil mi?"

Stevie, "Yine biz davet edilmedik," diye mırıldandı.

"Ama bütün kuzenler davetliydi," dedi Max. "Bütün MacKilliganlar. Bütün bal porsukları. Hepsi-"

"Hırsızlar," diye bitirdi Charlie. "O ayıyla bir ilişkisi yoktu. Ona tuzak kuruyordu."

"Bu bir ilişkisi olmadığı anlamına gelmez," diye mantık yürüttü Max. "Ama onun için yaklaşan evliliğini gerçekten bitirmeyi planladığından şüpheliyim."

"Ya biliyorsa?" Stevie sordu. "Ya ona tuzak kurduğunu biliyorsa?"

"O zaman Carrie'nin düğününü mahvetmeye gelir ve malını geri ister," diye tahmin yürüttü Max.

Bunun üzerine sessizlik oldu ve yaklaşık bir dakika sonra Charlie gözlerini zorla açtı, başını salladı ve "Pekâlâ. Gitmemiz gerekiyor. Çabuk ol. Birdenbire bu düğün günü-"

"Aslında davet edilmediğimiz bir şey."

"Bu işin peşini bırakmalısın," diye Stevie'yi uyardı Max.

"-yeni bir aciliyet duygusu kazandı. Herkes ne yaptığını biliyor mu?" diye sordu odadakilere. Herkes başını sallayınca, "Güzel." dedi.

Charlie çarşafı attı ve Britta ile Dag hızla odadan çıktılar. Max ve Stevie de onları takip etti ama gerçek bir aciliyet duygusu yoktu.

"Peki ya baban?" Berg Charlie'ye sordu. "Ne olmuş ona?"

"O ne istiyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Sırf babamız yüzünden paramızı güvence altına aldık, farklı isimler altında ve farklı hesaplarda ya da kasalarda nakit olarak dünyanın dört bir yanına dağıttık. Stevie'nin sahip olduğu ve onun ya da herhangi biri için önemli olabilecek tek şey - Freddy'nin gerçekten ulaşabileceği - kafasındakiler."

"Sizce onu, sahip olduğunu düşündükleri bir şey yüzünden mi kaçırmaya çalışıyorlardı?"

"Bu mümkün. Babamın Guerras'a ne söylediğini kim bilebilir? Stevie'nin defterlerinde, ona istediği her şeyi vereceği için ele geçirmesi gereken bir şey olduğuna kendini *ikna etti*." Kendi başını işaret etti. "Aptalın teki."

"Sence bugün gerçekten gelecek mi?"

"Bir sürü zengin insanın içki içip pahalı mücevherlerini sergilediği bir etkinliğe mi? Çaresiz ve kontrolden çıkmış biri mi? Ne düşünüyorsun?"

* * *

Nikâhtan yaklaşık bir saat önce geldiler. Dunn'lar Bernice ve düğün organizatörünün önceden ayarladığı güvenlik güçleriyle buluşmak üzere gönderilirken, Charlie ve kız kardeşleri kuzenlerini bulmaya gittiler.

Berg uzaklaşmadan önce Charlie'nin elini tuttu ve ona gülümsedi. "Bu elbisenin içinde harika görünüyorsun."

"Sürdüğü sürece tadını çıkar. Elbise giymeyi pek sevmem. Çok sınırlayıcı. Modayı biliyor olabilirim ama moda *uymam*."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Kadın, adam onu öpebilmek için biraz eğilene kadar adamın elini çekti. Elini onun çenesine sürterek geri çekildiğinde, "Öyle olmadığını biliyorum... ve bunu çekici bulmayı öğreniyorum" dedi.

Genişçe sırtıp başını sallayan Berg, kardeşlerinin peşinden gitti.

Charlie kardeşlerine asansörlerin yanında yetişti. Asansöre bindiler, doğru katın düğmesine bastılar ve kapılar kapanır kapanmaz Stevie aniden, "CERN'e istifamı gönderdim," dedi.

Şoke olan Charlie aval aval küçük kız kardeşine baktı. "Ne yaptın?"

Stevie iç çekti. "Gerçekten tekrar söylemek zorunda mıyım? Çünkü hiçbir şey beni 'ne' diyen ama aslında iyi duyan ve tek ihtiyacı düşüncelerini toparlamak için biraz zaman olan biri kadar sinirlendiremez."

Charlie başını salladı ve "Ne?" diye bağırdı.

"Haber verdim." "Neden?"

"Kalmamız gerektiğini

düşündüm." "Nerede?"

"Burada mı?"

Charlie etrafına bakındı. "Kingston Arms'da mı? Dostum, bunu karşılayamayız."

"Aman Tanrım!" Stevie tersledi.

Max kıkırdarak, "Sanırım Charlie, New York'ta kalmaktan bahsediyor. Büyük olasılıkla şu anda yaşadığımız Queens'teki evde."

"Bunu neden yapalım ki?"

Max iç çekti. "Tanrım, bilmiyorum... belki de bir otel koridorunun ortasında ruhunu öptüğün o dağ gibi adama aşık olduğun içindir. Seni daha önce *hiç* böyle görmemiştik."

"Bakın, benim ..." doğru kelimeleri aradı, "romantizmi bulduğum için mutlu olmanızı takdir ediyorum."

Max bir homurtuyu bile tutamadı ve Charlie, o gözlerini kaçırana kadar ona ters ters baktı. Başka kimseye yapmadığı bir şeydi bu.

"Ama senin kariyerin," dedi Charlie Stevie'ye, "benim biriyle yatıp yatmamamdan daha önemli."

"Kariyerim mi?" Stevie kapılar açık olduğu için asansörden dışarı adım atarak sordu. "CERN'in benim kariyerimle ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Charlie, aynı derecede şaşkın ama daha az ilgili Max'e bakarak. "*Her şeyle mi?*"

Stevie'nin sırtı aniden dikleşti ve çenesi bir çentik yukarı kalktı. "*Benim parlaklığımın-*"

"Uh-oh," diye uyardı Max.

"-şapkamı koyduğum yer yüzünden mi?"

"Sen şapka takmazsın," diye yardımcı olmayan bir şekilde işaret etti Max.

Stevie, Charlie'ye yeniden odaklanmadan önce, "Kapa çeneni," diye tersledi. "Sen takıyor musun?"

"Tabii ki hayır," dedi Charlie çabucak. "Ama ben her zaman ... uh ... diye düşünmüşümdür."

Max, Charlie'nin kendisine doğru döndüğünü fark edince gözlerini kırptırdı. "Neden bana bakıyorsun? Bu konuda sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

"Ben sadece bunun kariyerin için yararlı olduğunu düşündüm."

"Kariyerime ne yardımcı olur biliyor musun?" Stevie sordu. "Ben. Kendini beğenmiş gibi görünmek istemem ama her şey benimle ilgili. Benim parlaklığım. Yeteneklerim. Bu evrendeki sıradan insanların ötesinde düşünebilme yeteneğim."

"Vay canına," diye patladı Max. "Kyle'la takılmak senin ilginç bir yönünü ortaya çıkarmış."

"Kyle daha bir çocuk. Ne kadar harika biri olduğunu anlaması için önünde yıllar var. Ama ben zaten biliyorum."

"Dostum, sen yirmi üç yaşındasın."

"Yirmi *dört* yaşındayım ama konu bu değil, sen . . ."

"Peonlar mı?" Charlie önerdi.

"Evet! Peonlar! İkinizi de seviyorum, korumanıza ve benim için yaptığınız her şeye minnettarım."

"Ama," diye bastırdı Max.

"Ama benim kariyerim bana ait. Ve eğer CERN'in-"

"CERN'in sizi tanımladığını düşünmüyoruz," dedi Charlie ona hemen. "Seni sen yapmadığını biliyorum. Ama senin için uygun olduğunu düşündüm çünkü çoğunlukla çalışanlarla iyi geçiniyordun, istediğin zaman istediğini yapabiliyordun ve garip akıl sağlığı tesisi takıntının parasını ödüyorlardı."

Stevie omuz silkti. "Açıkçası... Bunu her yerde yapabilirim. Evrende istediğim her yerde, her işi bulabilirim. Silikon Vadisi üzerime geliyor. Dünyanın her yerinden üniversiteler üzerime geliyor. Ben bir kızım, zekiyim ve beyaz olmayan kadınlardan oluşan iki kız kardeşim var. Ben onların çeşitlilik rüyasıyım. Bu yüzden kendimi herhangi bir şeye kilitlemememe gerek yok. Ancak siz ikiniz ..."

"Peki ya biz?" Max ilk kez kızgın bir ses tonuyla sordu.

"Kaba olmak istemem ama ikinizden biri bir erkek bulursa ... o erkeği *tutmanız* gerekir."

"Bu da ne demek oluyor?" Max sordu.

"Evet," diye ekledi Charlie, "bu da ne demek *oluyor*?" "Bu acıyı açıklamam için bana ihtiyacın var demek."

"Stevie!"

"Ne yani? Sence *herhangi bir* erkek, kız kardeşlerinin yatak odasına girip diğer aile üyelerinin hırslılığını tartışmasını sorun eder mi? Hayır. Ama Berg buna katlanıyor çünkü seni seviyor ve o zaten üçüz. Kardeşleri *anlıyor*. Babam aptalca bir şey yaptığı için" -içini çekti- "ve birimiz onun yüzünden hapse girmeden önce bunu düzeltmen gerektiği için Norveç'e gitmen gerektiğini anlayacaktır. Evin her yerinde silah bulundurmanı sorun etmeyecektir. Hoşuna gitmeyecek ama sorun etmeyecektir. Beni ve Max'i dolaplarında takılırken, balını yerken bulduğunda çıldırmayacak."

Charlie, "Sen balı sevmiyorsun," dedi.

"Hayır, ama dolaplarda yaşamayı gerçekten seviyorum. Ve söylemeliyim ki CERN'deki iş arkadaşlarımdan hepsi bunun biraz tuhaf olduğunu düşünüyordu. Ama burada değil. Bir kez olsun, gruptaki en tuhaf insanların biz olmadığımızı fark ettiniz mi? Yani, partimizde kurt kız arkadaşıyla cha-cha yapan aslan yeleli bir adam vardı, gördünüz mü? Ve biz o sırada teknoloji müziği çalıyorduk. Ya da Kyle'ın bambu yiyen bir koruması olduğunu fark ettiniz mi? *fark ettin mi? Zaman*. Ya da belki Dag'ı arka bahçemizdeki büyük meşe ağacının üzerinde tüm vücudunu kaşırken görmüşsünüzdür. O sırada insandı... Sadece bir sırt kaşıyıcı kullanabilirdi. Ama hayır." Her birini işaret etmek için işaret parmağını havada daire içine aldı. "En tuhafı değil. Bence bunun tadını çıkaralım ve bundan ne çıkarabileceğimize bakalım."

Max sırtıttı. "Ve senin deyimle insan yiyen ayılardan başka bir şeyin olmadığı bir sokakta kalmakta sorun yok öyle mi?"

"Charlie onlara unlu mamuller vermeye devam ettiği sürece sorun olmaz."

Charlie kollarını havaya kaldırdı. "Yani şimdi talepkâr ayılar için sürekli yemek pişirmek zorunda mıyım?"

"Vahşi hayvanlara yiyecek verip sonra da geri alamazsın." Stevie parmağıyla Charlie'yi işaret etti ve dişlerini gıcırdatarak hırladı: "Yani eğer bu pişirmen gerektiği anlamına geliyorsa, sürtük. *Pişir!*"

Max gülmeye başladı ama ses aniden kesildi ve koridora odaklanırken gözleri kısıldı.

Charlie omzunun üzerinden baktı ama bir şey göremedi. "Ne?" "Babamı gördüm."

Charlie kız kardeşinin babalarını gerçekten görüp görmediğini sorgulamadı. Gördüğünü biliyordu. "Git," diye emretti Max'e, sonra Stevie'yi işaret etti. "Güvenliğe babamın burada olduğunu söyle. Ben gelinle konuşacağım."

Stevie irkildi. "Sana iyi şanslar."

* * *

Max bir koridordan diğerine koşarak babasını aradı. Merdivenleri geçmeye başladığında onun kokusunu aldı. Babası bu sefer kokusunu gizlemek için ayı spreyi kullanmıyordu. Sadece muhtemelen Çin Mahallesi'ndeki bir sokak satıcısından aldığı ucuz bir Paco Rabanne kolonyası kullanıyordu. Salak herif.

Merdiven boşluğuna koştu ve merdivenleri çıkmaya başladı.

Henüz iki kat çıkmıştı ki arkasında başka bir bal porsuğunun kokusunu aldı. Babası değildi ama bir dişiydi.

Max döndü ama tam zamanında çelik bir borunun kafasına çarpışını izledi.

* * *

Dee-Ann bıçağını adamın böğrüne sapladı, kaburgalarının arasına acımasız bir darbe indirdi. Adamın cesedini yere bıraktı ve ofiste dolaşp her şeyi incelemek için üzerinden geçti. Ama gitmişlerdi. Bunu biliyordu.

Malone hangar ofisinden çıktı. "Gitmişler," diyerek Dee-Ann'i haklı çıkardı.

"Biliyorum. Çok geç kaldık."

"Ama jet hâlâ burada."

"Onlar bazilyoner gibiler. Bunun gibi on tane jetleri olabilir." "Şu şeye baktın mı? Onu kaçıracağız."

"Şimdi mi? Sadece pistten çıkarmak mı istiyorsun?"

Malone güldü ve yanlarında getirdikleri iki ekibi işaret etti. Biri Katzenhaus'tan, diğeri Grup'tan.

Cesetleri işaret etti. Dee'nin yanına gelmeden önce, "Şunu temizleyin," diye emretti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Bağlantılarımıza haber vereceğiz, iki sürtüğü bulmaya çalışacağız." "Üç kaltak," diye düzeltti Malone. "Guerra ikizleri ve o bal porsuk."

"O da mı bizim sorunumuz?"

"Öyle görünüyor. Söylentilere göre kuduzmuş."

"Gerçekten mi? "

Malone içini çekti. "Hayır."

"O zaman bu tonda konuşma. Açık konuşmuyordun."

"Demek istediğim, Hindistan'da bir köye gizlice girip herkesi öldürmeye başlayan ama onları yemeyen kaplanlardan biri gibi. O, dünyada türümüzü temsil etmesine ihtiyaç duymadığımız biri."

* * *

Charlie, Carrie'nin gelinliğini giymesine yardım edilmek üzere olduğu otel odasına girdi. Oda çiçekler ve nedimelerle doluydu. Kız kıza kıkırdamalar ve açık şampanya şişeleri vardı. Max'in kuzeni Livy kenarda dururken üç fotoğrafçı da gelinin etrafında dolaşıyordu. Livy'nin omzunda kendi fotoğraf makinesi asılıydı ama fotoğraf çekmekle pek ilgilenmiyordu gibiydi.

"Neden buradasın?" Charlie hala otelin kapısını açık tutarak ona sordu. "Bana seçmem ve denetlemem için tonla para ödüyorlar. fotoğrafçılar ve kameramanlar düğünü idare ediyor. Bir sanatçı olarak işte bu kadar dibe battım."

"Merak etme Liv. Gerçekten ilginç bir şey görmek üzeresin."

Charlie otelin kapısını olanca gücüyle çarparken porsuk kaşlarını kaldırdı. O kadar sertti ki, kapının kasasına bile zarar vermiş olabilirdi.

Odadaki herkes ona döndü ve Charlie, "Dün geceki mücevher soygununa hanginiz karıştınız?" diye sordu.

Livy burnunu ovuşturdu -gülümsemesini elinin arkasına saklayarak- sonra kontrolü ele aldı ve parmağını sallayarak fotoğrafçılara ve kameramana odadan çıkmalarını işaret etti.

Charlie kapattıktan sonra kapıyı tekrar açmaları biraz çaba gerektirdi.

Onlar gittikten sonra Charlie tekrar gelin ve kuzenlerine odaklandı. "Eee?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Bernice sordu. "Carrie'nin dün gece bekârlığa veda partisi vardı."

"Hayır. Dün gece çalmaya gitti."

Kenzi gelinliği yere bıraktı ve "Bu yüzden mi dün gece bana o kara mamba karışımı votkayı verip durdun? Kendimden geçeyim diye mi?"

Carrie kız kardeşine, "Bizimle gelecek değilsin ya," diye açıkladı. "Her konuda çok sıkıcısın."

"Bekle. . ." Bernice en küçük kızına baktı. "Yani bu doğru mu?"

"Gerçekten tek yaptığımızın bir grup striptizciyi görmeye gidip içmek olduğunu mu düşündün? Neyiz biz? Tam insan mı?"

"Seni küstah küçük-"

"Asıl sorun soygun değil," diye araya girdi Charlie. "Kimden çaldığı."

"Neden? Kimden çaldı?"

"Ona söyleyecek misin?" Charlie kuzenini itti. "Çok iyi bir iş yapıyorsun."

"Kutup ayısı onun erkek arkadaşı değildi. Onun hedefiydi."

"Onun benim erkek arkadaşım olduğunu mu sandın?" Carrie alay etti. "Dördüncü Ronald P. Farmington'la evlenmek üzereyim. Sence bunu bir *ayı* için gerçekten riske atar mıyım?"

Charlie Livy'ye baktı ve o anda kız kardeşinin kuzeni yüksek sesle güldü.

"Bahsettiğin ayı," diye açıkladı Charlie, "tehlikeli bir pislik. Bir tefeci. Bir gangster. Eğer anlamayacağını düşünüyorsan-"

"Bu sabah ona 'seni seviyorum' mesajı gönderdim bile. Ve yarın balayında olacağım, yani-"

Bernice ellerini kızının boynuna dolamış, onun canını almaya çalışıyordu. Charlie, kuzenleri ve Carrie'nin kız kardeşlerinin Carrie'nin annesini boğazından çekip çıkarmaya çalışmasını kayıtsızca izledi.

Sonunda Bernice'i bir sandalyeye sıkıştırdıklarında, "*Sen gelmiş geçmiş en kötü kızsın!*" diye bağırdı.

"Kusursuz bir soygundu! Polisler hiçbir şey alamayacak!"

Charlie Carrie'ye, "Polisler senin en son endişeleneceğin şey," dedi. "Yani, kocan senin bir suçlu olduğunu biliyor mu ki?"

"Hiç yakalanmadığım halde nasıl suçlu olabilirim?" diye sordu Carrie.

Bernice yine sandalyeden kalkmak üzereydi ama iri yarı kuzenlerden biri onu tutmak için üzerine oturdu.

"Her neyse," diye devam etti Charlie, "işe aldığım ek güvenlik zaten bu işle ilgileniyor, ama bu otelde çok fazla giriş çıkış var ve o bir şekil değiştiren, bu yüzden normal otel güvenliği bir kutup ayısını tam bir insandan bahsediyor olsaydık fark edecekleri gibi fark etmeyecektir. Ve bir şey daha var.

. Max Freddy'yi görmüş. Yaklaşık iki dakika önce."

Bernice yeğenini kucağından iterek odanın diğer ucuna fırlattı ve ayağa kalktı. "Ne?" diye patladı.

"Max zaten işin içinde ve ek güvenlik de öyle."

"Gerekirse," dedi Bernice, Charlie'yi göstererek, "onu öldürmek için iznim var."

"Bildiğim iyi oldu. Her neyse, bu nikâhı mümkün olduğunca çabuk kıymanızı şiddetle tavsiye ediyorum. Ayrıca "Evet" dedikten sonra kuzenine de şiddetle tavsiye ediyorum" -doğrudan Carrie'ye baktı- "yeni kocanı bir dolaba götürüp beynini sikmeni öneririm. Törenden sonra sevişirseniz bu sahte evliliği feshetmesi daha zor olur." Kollarını iki yana açtı. "Anlaştık mı? Harika!"

Livy'ye göz kırptı ve arkasında pahalı cam eşyalar fırlatan çığlık atan bal porsuklarıyla dolu bir oda bırakarak dışarı çıktı.

Charlie koridorda ilerlerken oda kapısının açıldığını duydu ve omzunun üzerinden bakınca Livy'nin başını dışarı uzattığını, fotoğrafçı ekibinin de hazır beklediğini gördü.

"Charlie?" diye seslendi. "Evet?"

Livy gülümsedi, gözleri yaşlıydı. "Seni seviyorum." Charlie sırtarak, "Sevdiğini biliyorum," diye cevap verdi.

Livy gülerek ekibine içeri girmelerini işaret etti. "Hadi gidelim millet! Fotoğraflamak için ömür boyu sürecek anılarımız var!"

bölüm otuz bir

Max, vücudu bir koridordan aşağı sürüklenirken uyandı. Başının üzerindeki boruları görmek için gözlerini açtı. Otelin bodrum katındaydı. Ya da en azından öyle olduğunu varsayıyordu. Bu tür otellerde misafir odalarının bulunduğu katlarda su tesisatı gibi çirkin şeyler bulunmazdı. Bu rüküşlük olurdu.

Tam insan bir erkek onu bir odaya sürükledi. "İşte," dedi. Max kiminle konuştuğunu bilmiyordu. Hâlâ baygın olduğu yanılsamasını sürdürmek için gözlerini kapatmıştı.

"Küçük arkadaşımız nerede?"

"Defteri bulmaya gitti."

Ahhh. Stevie'den istedikleri buydu. Saplantılı bir şekilde yazdığı defterlerden birini.

Max'in kız kardeşinin o kitaplara ne koyduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ama her zaman müzik değilse, muhtemelen dünyayı değiştirecek Leonardo da Vinci tarzı harika bir prototip olduğunu varsaymıştı.

Guerra ikizleri, sahip oldukları para ve bağlantılarla Stevie'nin herhangi bir fikrini kolayca gerçeğe dönüştürebilecek türdendi. Elbette Max için başka bir soru daha vardı: Freddy de Stevie'nin defterini kendisi için almaya mı çalışıyordu? Yoksa hâlâ ikizler için mi çalışıyordu?

"Merhaba yeğenim," dedi Max'in üstünden bir kadın sesi. "Uyanık olduğunu biliyoruz."

Max gözlerini açtı ve daha önce gördüğü kadınlardan birine baktı.

Vanity Fair makalesi.

"Ailemle tanışmak çok güzel, değil mi?" diye sordu İtalyan aksanıyla. Max'in normalde seksi bulduğu bir aksan... Roma'da bir barda onu tavlamaaya çalışan bir adamdan. Max'in kafasına doğrultulmuş bir 45'lik tutan bir kadında değil.

Başında duran kadının aynadaki görüntüsü Max'in yanına geldi. "Ailemizle tanışmak çok güzel. Yine de itiraf etmeliyiz ki. . . bir MacKilligan'a benzemiyorsunuz. Ama babanız bize öyle olduğunuzu söyledi."

"Babanız," dedi diğeri, "*çok* yardımcı oldu. Bizim için ne yapsa az."

"Özellikle seni almamızı söyledi. Ne demişti Rina?"

"Çinli olanı almamızı söyledi, Tina. Bu diğerlerinin aptalca bir şey yapmasını engeller."

"Bu yardımcı olmadı mı?"

Aslında, yardımcı olmadı. Max'in düşmanlarına değil. Kız kardeşlerinin aksine, Max MacKilligan'ı endişe ve mantık yönetmiyordu. Delilik yönetiyordu. Babası da bunu biliyordu. Bir kez olsun doğru bir şey yapmıştı.

"Kız kardeşlerim beni asla riske atmazdı," diye itiraf etti Max. "Bu benim işim sayılır."

Üzerine çömelmiş olan -muhtemelen Rina olan- gözlerini Max'e dikti.

Max gülümsedi. Sırıttı, gerçekten. Büyük, geniş bir sırıtış.

Sonra pençelerini serbest bıraktı, yukarı uzandı ve Rina'nın yüzünü çenesinden alnına doğru kesti.

Rina çığlık atarak yere düştü ve Max ayağa kalkana kadar geriye doğru yuvarlandı. Tina silahını ateşledi ve Max döndü. Kurşunlar sırtına isabet etti, ikisi omurgasına yakındı. Ama aslında ona dokunmadıkları için, silahını çekmiş halde odaya dalan erkeği yakalayabildi.

Max adamın bileğini yakaladı ve kırana kadar bükte. Onu kendine doğru çekti, vücudunu daha fazla kurşundan korumak için kullandı ve teyzesinin silahını kuru sıkı ateşlemesine izin verdi. Teyzesi yeniden doldurmaya gittiğinde, Max artık ölmüş olan erkeği odanın öbür ucuna fırlatarak teyzesini yere düşürdü.

Diğer ikiz yerde oturmuş çığlık atıyor ve ağlıyordu, kan akıyordu, kafatasından et sarkıyordu. Ama Tina cesedin altından kalkmaya çalıştı.

"Öldürün onu!" Rina kız kardeşine İtalyanca emretti - Max'in uzun zaman önce öğrendiği İtalyanca bir cümle. "*Öldür şu kaltağı!*"

Max kana bulanmış pençelerini kaldırdı ve dişlerini serbest bıraktı. Tüm vücudunu ileri doğru salladı ve tısladı.

Tina hiç düşünmeden tıslayarak karşılık verdi ve pençeleri aniden parmaklarından fırladı. Dişler diş etlerinden düştü.

Şok içinde, o ve ikizi ... şey ... her şeydeki ani değişime baktılar.

Max sıırıttı. "Aileye hoş geldin teyze," dedi dişilere Tina'ya saldırmadan önce.

Kapı tekmelenerek açıldığında ve daha fazla silahlı adam içeri girdiğinde neredeyse ona ulaşmıştı.

Max elbisesinin eteğinden bir çizgi yırttı ve kalçasına bağlı kılıflardan birinden bir bıçak çıkardı. Bıçağı fırlattı ve bıçak odaya giren ilk adamın boğazına saplandı. Adam arkasındaki adamların arasına düştü ve Max Tina'nın suratına bir yumruk indirdikten sonra yakındaki bir masanın üzerine atlayıp hava kanalının üzerindeki ızgarayı sökerek içeri girdi. Max bulabildiği ilk çıkışa doğru sürünerek ilerlerken mermiler küçük kuyuyu delik deşik etti.

* * *

Charlie törenin yapılacağı odanın yakınında duruyordu. Düğün organizatörü herkesten yerlerine oturmalarını istiyordu çünkü tören başlamak üzereydi. Davetliler bir düğün töreninin tam zamanında gerçekleşecek olmasına şaşkınlıklarını gösteriyordu.

Müzik başladı ve tam insan sağdıçlar koridorda ilerlemek için sıraya girmeye başladı.

"Hazır mısınız çocuklar?" Charlie sahte bir gülümsemeyle sordu. "O zaman gidelim, gidelim, gidelim!"

"Bir sorun mu var?" diye sordu damat.

"Hayır. Tabii ki yok. Gelin sizinle yeni hayatına başlayacağı için heyecanlı."

Düğün organizatörü sinirli bir hırıltıyla Charlie'yi sağdıçlardan uzaklaştırdı.

"Pekâlâ beyler," dedi Dişi Kaplan, kulaklığı sıkıca takılmış, elinde umutsuzca tuttuğu iPad'iyle. "Ne yapacağınızı unutmayın. Ve herkese gülümseyin. Gülümseyin!"

Adamlar gitmeye başladığında Dişi Kaplan Charlie'ye döndü. "Ne yapıyorsun?"

"Bu şeyi hareket ettirmeye çalışıyorum."

"Bu bir düğün. İş toplantısı değil."

"Bu kadar inkar ediyor olamazsın." Charlie, uzun boylu kadının omzunun üzerinden görebilmek için yana doğru sarsıldı. Babası, nedimelerin ve sağdıçların tören sırasında eşyalarını koymalarına izin verilen odadan çıkmıştı ve şimdi Stevie'nin sırt çantasını tutuyordu. Daha da kötüsü, büyük kızını görünce koşmaya başladı.

Koştı!

"Şu şeyi hareket ettirin!" Charlie, elbisesinin eteğini kaldırıp yaşlı adamın peşinden gitmeden önce Dişi Kaplan'a emretti.

* * *

Stevie köşeyi döndüğünde yaylı çalgılar dörtlüsünün çaldığı "Here Comes the Bride" şarkısını duydu - ona göre oldukça kötü çalınıyordu.

Rahatlamış bir iç çekmek için kuzeninin koridordan inmeye başlamasını bekledi.

"Hey!" Dutch, mükemmel dikilmiş bir takım elbise içinde arkasından geldi.

Neyse ki smokin *giymemişti*. "Her şey yolunda mı?"

"Şüpheli." Stevie onunla yüzleşti. "Ama Carrie koridora doğru ilerliyor, yani sanırım o ... oh, kahretsin!"

"Ne?" Dutch omzunun üzerinden baktı ve hemen yalvardı, "Lütfen bana onların bizim sorunumuz olmadığını söyle."

"Onlar bizim sorunumuz."

On taneydiler. On *kutup ayısı*. Birkaçı yedi, diğerleri belki sekiz ayak boyundaydı.

Stevie'nin tek yapmak istediği kaçmaktı. Kaçmak ve asla arkasına bakmamak istiyordu. Ama yapamadı. Bir söz vermişti ve kız kardeşlerine bir istifa mektubu gönderecek zamanı yoktu.

"Bak," dedi Dutch, "ben onların dikkatini dağıtıyorum. Sen git ve boz ayıları getir."

"Sivilce gibi patlayana kadar seni sıkacaklar." Stevie eliyle düğün organizatörü düğün mekanına açılan kapıları kapattı.

Kapıların kapandığını duyar duymaz Stevie, Dutch'ın ceketinin altında kılıfında sakladığını bildiği silahı kaptı. Daha da iyisi, üzerinde susturucu vardı.

Nişan aldı ve Damian Miller'ın göğsüne beş el ateş etti ... ki bu da dikkatini kendisini soyan bal porsuğunu bulmaktan, güzel beyaz İngiliz takımını mahveden bal porsuğunu yok etmeye yöneltmekten başka bir işe yaramadı.

Ayı kükredi ve Stevie silahı sersemlemiş Dutch'a geri fırlattı. "Kaç!" dedi

Max'in en iyi arkadaşına. "Kaç!"

O zaman aynen öyle yaptı.

* * *

Charlie lobinin yakınında babasına yetişti ve kendini onun üzerine atarak sırtına indi ve ikisini de yere indirdi.

Yakındaki mağazalara ya da asansörlere doğru yürümeye çalışan insanların ortasına yuvarlandılar ama Charlie bunu umursamadı.

Babasını saçlarından yakalayarak sırt üstü yatırdı ve göğsüne oturttu.

Tam ona soru sormaya başlamak için eğilmişti ki izlendiğini hissetti. Başını kaldırdığında Bo Novikov'un bir çocuğu omzunda, diğeri kucağında, başında dikildiğini gördü. Yanında da kucağında bir bebek tutan uzun boylu siyah bir kadın vardı.

"Cidden," dedi Novikov, "sana ve kız kardeşine paten kaymayı öğretebilirim. En kolay kısmı bu."

"Ne?"

"Hokey. Size hokey oynamayı öğretebilirim."

Charlie bir şeyler söylemeye başladı ama babası altından kalkmaya çalışıyordu.

Novikov'a bakmadan önce salağın suratına üç kez yumruk attı. "Bu bekleyebilir mi?"

"Şey ... daha gençleşmiyorsun."

"Bo," dedi kadın. "Daha sonra. Onunla daha sonra konuşabilirsin."

"Her neyse." İçini çekti, yürüdü gitti.

Kadın elini göğsüne bastırarak sıcak bir şekilde gülümsedi ve "Ben Bl-" dedi.

"Umurumda değil, gidebilir misin?" Charlie havladı.

Kadın incinmiş görünerek uzaklaştı ama Charlie fazla endişelenmedi.

Şu anda başka sorunları vardı.

"Yardım edin!" diye bağırdı babası aniden. "Beni öldürmeye çalışıyor!"

İkisi de bekledi ama telefonlarıyla çekim yapmaya başlayan b i r k a ç genç dışında herkes yoluna devam etti.

"Cidden, baba," dedi Charlie ona, "eğer bu hareketi deneyeceksen, gerçekten başka bir şehir seçmelisin."

* * *

Max hava kanallarında sürünüyordu, hızlı hareket ediyordu ama ne yazık ki tam olarak nereye gittiğini bilmiyordu.

Yine de, dibinin altından çıkmasını beklemiyordu. Tam anlamıyla.

Kapak açıldı ve Max yere düştü. Yumruklarını sallayarak döndü, gözleri kapalıydı. Ama aslında hiçbir şeye çarpmadığında yukarı baktı ve ... gördü. Dutch ve Stevie'yi mi?

"Sana onun kokusunu aldığımı söylemiştim," dedi Dutch gururla Stevie'ye.

"Bu çok tuhaf," diye cevap verdi Stevie. "Bir daha bana böyle bir şey söylemezsen sevinirim."

Dutch elini uzattı ve Max onu tutmak için uzandı, ama sonra Dutch gitti, Carrie'nin kutup ayısı kopyası tarafından alındı ve odanın diğerk tarafına fırlatıldı.

Max'e doğru uzandı ama Max kılıfından bir bıçak daha çıkardı ve bir bıçak darbesi indirdi. Ayı kükredi, kopan başparmağı Stevie'nin kafasına çarptı ve odanın diğerk ucuna sıçradı.

Başka bir kutup Max'i arkadan yakaladı ama Stevie gülünç büyüklükteki pençelerini serbest bıraktı ve bir omuzdan büyük miktarda et ve kas kopararak kesti. Ayı acı içinde kükredi ve Max'i yere düşürdü.

Şimdi ayağa kalkan Max, dirseğini kullanarak kız kardeşini başka bir kapıya doğru itti - çünkü pençeleri hâlâ dışarıdaydı - ve birlikte koştu, ayılar hemen arkalarındaydı.

* * *

Berg ellerini boğazından çekebildiğinde ve Dag onu çekip çıkardığında Charlie'nin babası morarmaya başlamıştı.

Freddy dizlerinin üzerine yuvarlandı, öksürüyor ve büyük nefesler alıyordu. Birden Stevie'nin pembe ve bordo sırt çantasını kapıp kaçmaya çalışana kadar oldukça dramatikti. Ama Britta onu Charlie'nin sıkmaya çalıştığı boynundan yakaladı ve lobiden uzaklaştırdı.

Berg, dehşete düşmüş Dag'ın elinden küfürler savuran ve tıslayan Charlie'yi aldı ve Britta'yı koridorda takip ettiler. Dügün şenliklerine yakın olmayan bir odaya girdiler ve iki MacKilligan'ı içeri taşıdılar.

Dag kapıyı tekmeleyerek kapattı ve Britta 45'liğini Freddy'nin çenesinin altına bastırdı. Ve o daha tek kelime edemedi, "Unutma ihtiyar, ben senin çocuğun değilim, senden hoşlanmıyorum ve aileden kimse seni özlemeyecek," dedi.

Charlie, Berg'in kollarından kurtulmak için mücadele etti ve elbisesini düzelitti.

Berg'e bakmadan, "Onu öldürmeme izin vermeliydin," dedi.

"Filme alınıyordun. Bunun MacKilligan'ın içinden çıkamayacağı durumlardan biri olduğuna eminim."

Charlie bir nefes aldı ve bıraktı. "Haklısınız. Teşekkür ederim." Babasını işaret etti. "Stevie'nin sırt çantasını neden aldın?"

Babası omuz silkti ve sahte bir gülümseme takındı. "Sebebi yok."

Charlie'nin parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı ve birkaç saniye sonra, "Dag . . . kolunu kopar."

Dag bunu yapacakmış gibi odanın diğer ucuna doğru ilerlemeye başladı ve Britta Freddy'yi bir uzvunu uzatmaya bile zorladı. Kardeşi Freddy'nin diğer yarısını tutarken o da kolunu tutup çekmeye başlayacakmış gibi yapınca porsuk "Tamam!" diye bağırdı. "Tamam!"

Charlie başını eğdi. "Eee?"

"Defterlerden birine ihtiyacım vardı ..."

"Bana yine Kuzey Korelilere sır satmaya çalışmadığını söyle." Britta'nın gözleri büyüdü. "Yine mi?"

"Aslında hiç yapmadı," diye açıkladı Charlie. "Sadece ... um ..." Başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Bu çok aptalca bir hikaye."

"Öyle bir şey değil. Ben sadece, uh ..."

Freddy uzun süre tereddüt edince, Charlie babasına, "Kız kardeşimi koruyacak bilgiyi almak şöyle dursun, sırf ağladığını görmek için etinden şeritler koparmayacağımı sanıyorsan, fena halde yanıliyorsun. Senin yerinde olsaydım *baba*, konuşmaya başladım."

Ama bundan sonra bile tereddüt etti. Berg, Charlie'yi kenara itti, uzun, ağır ahşap konferans masasının başına geçti, yumruğunu havaya kaldırdı ve indirdi. Bir kez.

Tüm masa içe doğru çöktü, ince bir karton gibi katlandı.

Berg, Freddy MacKilligan'ın boz kamburunu görebildiğinden emin olmak için başını biraz eğdi. Sonra da "Konuş." dedi.

Porsuk hemen, "Hesap numaraları," diye cevap verdi. "Hesap numaraları ... ?" Charlie zorladı.

"İskoçya'daki ve Amerika'daki MacKilligan ailesinin her üyesinin." Charlie hayretle, "Bunu nasıl elde ettin?" diye sordu.

"Ben sadece ..." Freddy'nin bakışları odada gezinip hepsini inceledikten sonra kızına şöyle dedi: "Endişelenmene gerek yok. Bana bu bilgiyi vermediğiniz için sizinkiler ve kız kardeşleriniz bende değil. Ş ı m a r ı k veletlersiniz siz!"

"Ciddi misin?" Britta, MacKilligan kardeşler için sinirlenerek tersledi.

"Onlar benim kızlarım. Ben olmasaydım *var* olamazlardı."

Charlie babasına doğru gitmeye başladı ama Berg kolundan tutup onu geri çekti.

"Sadece bitir," diye emretti Freddy'ye.

"Her neyse, elimde ne olduğunu kanıtlamak için Will'in bilgilerini Guerras'a sattım." "Hı-hı. Ve?" Charlie zorladı.

"Ama sonra Will buna çok kızdı." "Şok edici," diye yanıtladı Charlie sertçe.

"Bana borcu var!" diye bağırды babası. "Siktiğimin ucuz kıcı." "

"Devam edebilir miyiz lütfen?"

"Kitabı Guerras'lara satmayacaktım çünkü Will bu konuda çok şıretti. Ama sonra onlar ..."

"Sonra onlar ... ?"

Boğazını temizledi. "Sonra bir gece beni sarhoş ettiler ve onlara kitabın nerede olduğunu söylemiş olmalıyım. Ya da nasıl alabileceklerini."

"Nasıl bulabileceklerini mi?"

"Şey, kız kardeşinin şu kompozisyon defterlerine yazmayı sevdiğini biliyorum. Ben de bir tane aldım, bilgileri içine koydum ve sonra sırt çantasındaki yığının ortasına yerleştirdim. Hiç fark etmeyeceğini düşündüm."

Charlie kıpırdamadan, gözünü kırpmadan babasına, "Peki bu ne zaman oldu?" diye sordu.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Bir ay önce. Belki de."

"Sen. . . kızınızın bir ay boyunca sırtında bir hedef tahtası ile dolaşmasına izin mi verdiniz?"

"Ben olsam öyle demezdim."

Sesi gerginleşen Charlie, "Peki sen nasıl ifade ederdin?" diye sordu.

"Ummm ... şey ... Sanırım biraz öyle. Ama," diye hızla ekledi, "küçük Stevie'min aldırmayacağını biliyordum."

Sorun Freddy'nin "küçük Stevie'si" değildi. Freddy'nin "son derece üzgün Charlie"siydi.

Vücudu öylesine gergindi ki bütün damarları şişmişti, Charlie uzanıp Berg'in ikiye böldüğü masanın bir kenarını tuttu.

Britta ve Dag, masanın yarısı odanın öbür ucuna uçup Freddy MacKilligan'a çarparak onu duvara yapıştırırken, gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde hemen yollarından çekildiler. Masa yere düştüğünde, vahşileşmiş ve baygın haldeki Freddy masanın üzerine yığıldı.

Yeniden sakinleşen Charlie babasının yanına gitti ve kız kardeşinin sırt çantasını aldı. Her şeyi yere bıraktı ve hızla defterleri çıkardı. Birkaç tanesini Britta, Berg ve Dag'a verdi. Gerisini kendisi aldı. Britta, "Tek gördüğüm, bugünün dünyasında fiziksel olarak yapılmasının mümkün olduğundan emin olmadığım şeylerin notları," diyene kadar sessizce sayfaları hızla çevirdiler.

"Bunların hepsi müzik ve çizimler," dedi Dag.

Charlie ona baktığında Berg sadece başını salladı. "Başka biri alması olmalı."

"Kim?"

Charlie bir an düşündü ama kız aniden gözlerini kapayıp "Siktir" diye fısıldayınca başlarının belada olduğunu anladı.

* * *

"Hadi bakalım teyzeler," dedi Mairi Guerra ikizlerini yukarı çekerken ve iki kadının istediği not defterini çantasına tıktırıp omuzlarına astı. "Hadi sizi buradan çıkaralım."

"Yüzüm," diye hıçkırdı içlerinden biri. "Bakın o kaltak yüzüme ne yaptı!"

Mairi kuzeninin bunu neden yaptığını anlamıştı. Kendisi de benzer bir şey yapmak istemişti. Böylece iki sürtüğü birbirinden ayırabilecekti.

"Her şey yolunda. Endişelenmene gerek yok. Kısa sürede daha iyi olacaksın. Plastik cerrahlar bugünlerde harikalar yaratabiliyor," diye yalan söyledi. Bunlar sadece çizik değildi. Kuzeni pençeleriyle derine inmişti. Kemiğe kadar. Bunlar şekil değiştirenler için bile kalıcı yara izleriydi.

Onları kapıya kadar götürdü, öldürmek zorunda kaldığı adamların cesetlerinin üzerinden geçti. Kuzeni sadece birini öldürmüştü. Mairi diğerlerini öldürmüştü çünkü çok fazla şey görmüşlerdi. Onlar pençeler ve dişler hakkında konuşurken içeri girmişti. Ona göre iyi bir senaryo değildi. En iyisi hepsini susturmaktı.

Öyle de yaptı. Herkesi öldürmüştü ve hiç terlememişti bile. Tam insanlar neredeyse çok kolaydı.

"Sizi güvenli bir yere götürelim teyzeler. Ve sonra," dedi onlara yardım ederken, "aile hakkında güzel, uzun bir konuşma yapacağız. . ve diğer kız ve erkek çocuklardan ne kadar farklı olduğumuzu."

* * *

Ayıları düğünden olabildiğince uzağa götürdüler ama hepsinin orada olduğundan emin olmak için döndüklerinde Stevie sadece Miller'ın kutup arkadaşlarının onları kovaladığını fark etti. Miller gitmişti.

"Max!"

Max durdu ve arkasını döndü, sorunu çabucak fark etti.

Çıkmaz sokaktaydılar ve ayılar onlardan sadece birkaç metre uzaktaydı.

İçlerinden biri kollarını iki yana açtı ve "Peki şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

Max elbisesinin yırtmacının altına uzandı ve iki bıçak çıkardı. Adamlara doğru ilerlemeye başladı ama Stevie onu geri çekti.

"Hayır!"

"Neden?" Max tersledi. "Bu yanlış."

"Ve ne? Bize iyi davranacaklarını mı sanıyorsun?"

"Bizi öldürüp öldürmeyeceklerini bilmiyoruz, değil mi?" diye sordu adamlara, ama onların kafası üzgün bir şekilde karışmış görünüyordu. "Şunlara bir bakın. Onları öylece öldüremezsiniz."

"Ve ben hala 'neden olmasın' diyorum?" "Peki ya cesetler?"

Max artık sinirlenmeye başlamıştı. "Onlar ne olacak?"

"Onları burada öylece bırakamayız. Polisler gelir. Düğünü mahvederler."

"Düğün mü?"

"Bakın, New York'ta kalmak istiyoruz, değil mi? Böylece Charlie'nin bazılarının normal olarak gördüğü bir şansı olabilir. O zaman cesetleri ortalıkta öylece bırakamayız."

"Peki ne öneriyorsun?"

Stevie içinde bulundukları koridoru inceledi, zihni her alanı hesaplıyor, bir kol mesafesindeki her şeyi not ediyor, tasarım ve mimarideki her kusuru hesaba katıyor ve bunları zihninde üç boyutlu olarak değerlendiriyordu.

İşi bittiğinde Max'in bıçaklarından birini aldı, sağdaki duvara doğru yürüdü, istediği yamayı buldu ve bıçağı sapladı.

Duvar çatlamaya başlamadan önce bir an sessizlik oldu. Çatlak hızla yayılarak duvardan tavana doğru ilerledi.

Çatlak ilerlerken ayılar yukarı bakıyorlardı, tavanın yaklaşık beş metrelik kısmı çöküp üzerlerine düşmeden bir saniye önce.

Stevie, Max'in bıçağını duvardan çıkardı ve ona geri verdi. Sonra da gülümsedi.

Max, inleyerek enkazdan çıkmaya çalışan ayıların etrafından koşmadan önce, "Gösteriş yapıyorsun," diye mırıldandı.

* * *

Barb Malone hazırlık alanını asıl törenden ayıran duvar halısının arkasında duruyordu. Her şey mükemmel gidiyordu. Resepsiyon için Büyük Balo Salonu'ndaki son dakika detaylarını tamamlamak için acele eden personelini tabletinden görebiliyordu. Kâğıt ve kalem günlerinden uzaklaşmak konusunda isteksizdi ama yüksek teknoloji onun arkadaşıydı, daha önce hiç sahip olmadığı ekstra bir eldi.

Muhteşem. Sadece muhteşem.

"Burada sona yaklaşıyoruz," dedi mikrofonuna çok yumuşak bir sesle. "Tören bitmeden önce T eksi beş dakikanız var. Hazır olun. Gülümseyin."

Pastanın geldiğini ve mükemmel olduğunu duyunca çok sevindi. Pasta onu her zaman endişelendirirdi. Eğer o şey nakliye sırasında hasar görürse, bir gelin sonsuza dek düğününün "pasta felaketi" yüzünden mahvolduğunu söyleyecekti. Bu yüzden Barb sadece belirli fırıncılarla ve pastanelerle çalışırdı; hatalara tahammül edemezdi. Ne şimdi, ne de başka zaman.

Tam odanın önüne geri dönmek üzereydi ki kapılardan birinden bir kutup ayısının içeri girdiğini ve törene doğru ilerlemeye başladığını gördü.

Barb adamın önünde durana kadar hızla ve sessizce zeminde ilerledi. Neden üzerinde kan vardı? Başını iki yana salladı. Bu tür sorular için zamanı yoktu.

"Özür dilerim efendim," diye fısıldadı, "ama buraya geri dönemezsiniz."

Onu yolundan çekmeye çalıştı ama Barb Malone bir Sibiryalı kaplanıydı. Onu hiçbir yere *itemezdiniz*. Dişlerini serbest bıraktı ve adam kükremeye başladı. Öyle bir kükreme ki, her yere ulaşırdı.

Ancak gelinin iki kuzeni aniden orada belirdi, kendilerini ayının sırtına atarak onu durdurmaya çalıştı ve neyse ki kutbun dikkatini kükremekten alıkoydu.

Ne yazık ki iki kuzen bal porsuğuydu. Kutup ayısının üzerindeki bal porsukları mı? Cidden mi?

Kuzenlerden biri "Bıçağımı kullanabilseydim bu kadar kötü olmazdı!" diye yakındı. Çok yüksek sesle.

"Hayır dedim!" diye karşılık verdi diğeri.

"Sessiz olun!" Barb emretti.

Boğuk bir çığlık Barb'ı ürküttü ama ayının sırtına inen bir porsuk onu daha çok ürküttü.

Ne oluyordu böyle? "Dutch! Yakalayın onu!" diye bağırdı kuzenlerden biri. "Deniyorum!"

* * *

Charlie Guerra ikizlerinden ya da Mairi'den herhangi bir iz bulamadı ve gerçekten de bakacak zamanı yoktu. Lanet olası düğünü kontrol etmesi gerekiyordu.

Kapıyı hafifçe araladı ve arkasındaki Dunn üçüzleriyle birlikte arkaya doğru kayd. Gelin ve damadın yeminlerini etmek üzere olduklarını görerek rahat bir nefes almıştı ki arka plandaki duvar halısının hareket ettiğini fark etti.

Sonra bir gıcırta duydu. Böyle gıcırdayan sadece bir şekil değiştiren tanıyordu. Stevie.

Eteğini kaldırıp odanın çevresinde dolaşarak duvar halısına ulaşp arkasında kaybolmadan önce Berg'e belaya karşı gözcülük yapmasını işaret etti.

Charlie sessiz olmaya çalışıyordu ama Stevie ve Max'in kana bulanmış beyaz bir takım elbise giymiş bir kutup ayısına tutunduğunu ve onlardan kurtulmak için çırpındığını görünce nefesi kesildi. Ön tarafa doğru gelen Dutch'tı. Ayıyı belinden yakalamış ve tüm gelincik gücünü kullanarak onu yere indirmeye çalışıyordu. Ama Miller'ın buna tahammülü yoktu.

Charlie tam ayı kükremek için ağzını açtığında ona doğru koştu. Elini ayının yüzüne vurdu ve Dutch'la birlikte onu geri itmeye başladı.

"Çıkarın onu buradan!" diye fısıldadı dişi kaplan düğün organizatörü onlara.

Ayı tekrar ileri gitmeye çalıştı, Charlie'nin gerçekten umurunda bile olmayan bir çift için her şeyi mahvetmeye hazırdı ama yine de Böyle bir şeyin olmasını engellemek için para almıştı. Ne yazık ki hâlâ bir bağlılık duygusu hissediyordu.

Ama tam ayı goblenin birkaç santim yakınına kadar gelmeyi başarmış, eli gobleni çekip çıkarmak ve tüm bunları bu delilikle evlenmek üzere olan zengin insanlara göstermek için aşağı uzanmıştı ki, büyük bir el kutbun bileğini yakaladı ve onu geri çekti.

Max ve Stevie hızla kutbun sırtından indirildi ve Dag kollarını kutbun etrafına dolayarak eliyle Miller'ın ağzını kapattı.

Sonra Britta geldi. Kutbun önünde durup sırtarak uzandı ve Miller'ın taşaklarını yakaladı. Sonra da çevirdi.

Miller'ın tiz çığlığı -Dag'ın eliyle ağzını kapatmasına rağmen- oradaki tüm şekil değiştirenlerin irkilmesine neden oldu ama tam insanlar muhtemelen hiçbir şey duymamıştı.

"Gidelim," diye emretti Britta ve Dunn'lar hep birlikte kutbu kaldırıp dışarı taşıdılar.

Tam kapı arkalarından kapanırken Charlie alkışları ve tezahüratları duydu ve gelinle damadın artık karı koca olduğunu anladı.

Sırtarak kız kardeşlerine baktı ve hep birlikte kendi küçük garip kutlama danslarını yaptılar.

Charlie bunun hoş olmadığını biliyordu ama umurunda da değildi.

bölüm otuz iki

Resepsiyondaki masaları arka tarafta, mutfak kapısının yanındaydı ama Charlie yine de umursamadı. En kötüsü sona erdiği için rahatlamışken nasıl umursayabilirdi ki?

Carrie ilk kez kendi tavsiyesi dışında birinin tavsiyesini dinlemiş ve törenden hemen sonra kocasıyla yatmıştı. Bu iyi bir şeydi çünkü dört saat sonra, kadehler kaldırıldıktan, yemek servis edildikten ve pasta kesildikten sonra, Damian Miller başparmağı yeniden yerine dikilmiş -değişken cerrahları harika işler çıkarabiliyordu- ve aldığı ağrı kesici ilaçların etkisiyle öfkesi dinmemiş bir halde tekrar ortaya çıkmıştı. Fahişelik ve hırsızlık suçlamalarını geveleyerek anlatıyordu ama o kadar dağınıktı ki Ronald Farmington ve Farmington ailesi bunların tek kelimesine bile inanmadı.

Sonunda davetsiz misafir bayıldı ve düğün organizatörünün güvenlik görevlileri tarafından sürüklenerek odadan çıkarıldı.

Charlie her şeyin bittiğinden şüpheliydi - o aydan milyonlarca dolar çalınmıştı - ama onun da bu işe karıştığı kesindi.

Dans pistine baktı ve Max ile Dutch'ın bir köşeden diğerine tango yapmalarını izledi. Charlie, elbisesinin kesimi nedeniyle kız kardeşinin üzerinde kolayca görülebilen bandajları görünce yüzünü buruşturdu. Sırtından vurulmuştu ve Max biraz dinlenmek için eve gitmeyi reddetmişti. Daha da kötüsü, bölge temizlenmeden ve yaraların üzerine bandaj yapıştırılmadan önce Dutch'ın kurşunları çekip çıkarmasına izin vermişti.

Charlie içini çekti ve garsonun önüne koyduğu ballı kek dilimine odaklandı.

Berg masaya geri geldi ve Charlie'yi kaldırıp sandalyesine oturtuktan sonra kucığına aldı.

"Bu yaptığımız bir şey mi?" diye sordu.

"Artık öyle." Ona kısa ama sıcak bir sarılma yaptı. Bu kızın hoşuna gitti. "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim. Onları gördün mü?"

"Hayır. İkizler ve kuzenin buradaysa, gitmişlerdir. Ric Van Holtz ile temasa geçtim. Malone ve Smith'in onları bulmak için İtalya'ya doğru yola çıktıklarını söyledi."

"Max'e göre, artık ne olduklarını biliyorlar. Bu her şeyi değiştirir."

"Nasıl? Bu onları daha acımasız yapacak değil ya." Omuz silkti. "Haklısın."

"Bir de baban ortadan kayboldu."

"Tabii ki kayboldu." Gözlerini devirdi. "Her neyse." Yine de o yaşlı piçin herkesin banka hesap bilgilerini nasıl ele geçirdiğini hâlâ merak ediyordu. Daha da kötüsü, bunu nasıl yaptığıyla övünmüyordu. Her şey hakkında övünüyordu, bu da büyük ya da feci bir şey sakladığı anlamına geliyordu. Ve bu onu her şeyden çok endişelendiriyordu.

Dutch ve Max onlara doğru tango yaptılar ve Max Dutch'ı başı neredeyse Charlie'nin kucağına gelecek şekilde eğdi.

"Hâlâ benden nefret ediyor musun?" Dutch sordu. "Sonsuza dek."

"Sorun ne?" Max Dutch'ı kaldırıp döndürmeden önce sordu. Bir koltuğa çöktü ve garsonlardan birine işaret etti. Her birini işaret ederek sordu: "Bira? Bira mı? Bira mı? Bira mı? Dört bira," dedi garsona.

Garson gittikten sonra Max, "Ee, ne oldu?" diye sordu. "Babam gitti."

"Tabii ki gitti. Yine de itiraf etmeliyim ki, masanın yarısını ona fırlatmandan etkilendim."

"Harikaydı," dedi Berg, burnunu Charlie'nin ensesine gömerken.

"Beni çok kızdırdı."

"Bunu anlıyorum," dedi Berg, Charlie'yi biraz daha sıkarak. "Babanla ilgili öyle bir şey var ki insanda onu yumruklama isteği uyandırıyor."

Bernice daha fazla içki içmeye giderken uğradı ve parmağıyla defalarca Charlie'yi işaret ederek, "Aferin güzel kız," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Sana ödeme yapabilir miyim-"

"Bu gece," diye ısrar etti Charlie. "Söz vermiştin. Paranın geri kalanı Bu gece, ikramiye de dahil."

Bernice hızla ellerini kaldırdı ama bu sırada biraz tökezledi. "Sorun değil. Kocamda para var. Size getirmesi için onu gönderirim."

Kadın uzaklaştıktan sonra Berg, "Ona hesap numaraları meselesini anlatacak mısın?" diye sordu.

"Parayı aldıktan sonra ona ve Will'e söyleyeceğim. Daha önce değil."

"Özellikle de hazır paraya daha ne kadar erişimi olacağını bilmediğimiz için," diye mırıldandı Max, Dutch'a sırtarak.

Stevie masaya geri geldi ve bir sandalyeye çöktü. Dutch kucaklarını işaret etti ve Stevie ayaklarını çıkarıp ayaklarını oraya koydu. Gerçi Dutch onun ayaklarını ovmayacak kadar akıllıydı. Stevie bundan nefret ederdi.

Stevie odaya baktı ve "Burada çok sıkıldım," diye itiraf etti. Biraz eğildi ve fısıldadı, "Dün geceki partimiz çok daha iyiydi."

"Gerçekten de öyleydi," diye onayladı Max. "Tabii ki zebra bacaklarımız vardı."

Charlie güldü ve Stevie telefonunu kaldırdı. "CERN direktöründen bir telefon aldım. Sanırım biraz ağladı."

"Bilim dünyasını çok üzüyorsun," dedi Charlie kız kardeşine. "Bilimi bırakmıyorum. Ben *bilimim*."

"O Kyle denen çocuğun etrafında dolaşmaman gerektiğini düşünüyorum," diye uyardı Max.

"Yine de bir işe ihtiyacın var," dedi Charlie, Stevie'yi göstererek. "Bir yerde, bir şekilde. Umurumda değil. Ama evde hiçbir şey yapmadan öylece oturamazsın. Bunun takıntıya ve olası istifçiliğe yol açtığını hepimiz biliyoruz."

"Akıl sağlığı sorunlarımın gayet farkındayım. Her şey kontrolüm altında."

"İsviçre'ye geri dönmeyecek misin?" Berg Stevie'ye sordu.

"Hayır. Tiny ile çoktan konuştum ve kalmamızdan çok mutlu olacağını söyledi."

"Bizden istediği ücreti düşünürsek-"

"Kira sözleşmesi imzalarsak ve sen de ona ballı ananaslı kekini yapmaya devam edersen kira için bir anlaşma yapmaya razı."

"Ona söz verdin-"

"Bunun hakkında konuşacağımızı söylemiştim. Değil mi, Max?"

Max kız kardeşine baktı ve itiraf etti: "Özür dilerim. Dinlemiyordum çünkü beni çok sıkıyorsun."

Stevie'nin gözleri kısıldı ama o bir şey söyleyemeden Max koşmaya başladı ve Stevie de onun peşinden gitti.

"Eğlence eğlencedir," diye bağırdı Charlie kız kardeşlerinin ardından, "ta ki biri yaralanana kadar!"

Max topuklarının üzerinde kayarak açık barlardan birinin üzerinden içki şişelerine doğru t a k l a atınca Charlie irkildi, camlar yere saçıldı ve barmen bayıldı.

Dutch sandalyesini geriye itti. Charlie herkese bağırmaaya başlamadan önce "Ben hallederim," dedi.

Utanç içinde Berg'e bakamadı bile. Muhtemelen acil durumlar için fark ettiğı ve kafasında işaretlediğı yedi çıkıştan birini kontrol ediyordu. Adamı suçlayacağından değil.

* * *

Berg zihnini sakinleştirmeye çalıştı. Çünkü biliyordu ki, Stevie New York'tan ayrılmıyorsa Charlie de ayrılmayacaktı, bu da onun kalacağı anlamına geliyordu. New York'ta. Onunla birlikte.

Çok heyecanlanma, diye kendini uyardı. Charlie'yi korkutmak istemiyordu. *Onu ürkütecek bir şey söyleme. Sadece sakin ol ve-*

"Bir şey söyleyecek misin?" diye bağırarak Berg'in sıçramasına neden oldu.

"Ne hakkında bir şey söyleyeceğim?"

Eliyle odanın diğer ucunu işaret etti ve o anda Max'in kesiklerle ve görünüşe göre likörle kaplı olduğunu fark etti. Stevie barmene yardım etmeye çalışırken ve düğün organizatörü garsonlara harekete geçmelerini emredip olay çıkaran porsuklara bağırırken o da Dutch'la birlikte histerik bir şekilde gülüyordu.

"Neye bakıyorum ben?" diye sordu kafası karışmış bir halde. "Bütün bunları fark etmedin mi?"

"Neyi fark etmedim?"

Yan tarafa döndü, poposu hâlâ onun kucağındaydı, böylece yüzüne bakabiliyordu. "Utanmadın mı?"

"Neyden?"

"Sevgiyle ailem dediğim şeyden mi? Yani, şuradakilere baksana."

Max zavallı Stevie'nin kafasına bir şey geçirmişti, bu da Stevie'yi kızdırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Ama Berg'in tek yapabildiğı omuz silkmek oldu. "Kız kardeşim bir kutup ayısının taşaklarını tuttu ve av tuzağına yakalanmış bir su samuru gibi ciyaklayana kadar döndürdü. Daha ailemle tanışmadın bile." Berg aniden başını çevirdi ve "Tanrım. Ailemle tanışmak zorunda kalacaksın."

"Yani?"

"Beni utandıracaklar. Ve Dag'ı. Ve Britta. Oh, Britta ... hiç mutlu olmayacak."

"Berg? "

"Evet mi?"

"Aileniz sizi hiç sözleşmeli köle olarak sattı mı?" "Hayır."

"O zaman onları yargılamam konusunda endişelenmene gerek yok."

"Peki sen kalıyor musun?" sorusu, o daha durduramadan ağzından çıkmıştı. Ona bu kadar doğrudan sormak istememişti.

"Stevie kalmak istiyor. Max'in ne yaptığını bilmiyorum ama bu yeni bir şey değil."

"Ama *sen kalıyorsun*?"

"Kalmak zorundayım. Tiny için yemek pişirmeliyim."

Ne sorduğunu anlamadığını fark eden Berg gözlerini kapadı ve "Seni seviyorum ve kalmanı istiyorum," dedi.

Charlie sinirli bir iç çekti. "Hepsi senin suçun."

Gözleri f a l taşı gibi açılan Berg, "Bu da ne demek oluyor? Beni sevmiyor musun?"

"Elbette seni seviyorum." Kadın ona ters ters baktı ve ekledi, "Aptal. Ama diyorum ki, gördüğün onca şeyden sonra bir MacKilligan'a aşık olmayı seçtiysen, bu senin suçun. Devam eden kötü kararlarının sorumluluğunu almayacağım."

Berg bu mantığa cevap vermek yerine sessiz kalmaya ve Charlie'yi kucağında tutmaya karar verdi. Onlar orada sessizce otururken Stevie koşarak bağırdı: "Kazaydı! Bir kazaydı!" diye bağırarak koştu.

Max küçük kardeşinin peşinden koştu. Max'in burnu şimdi -Berg'in tahminine göre- Stevie'nin yumruk attığı yerden kanıyordu.

Dutch hızla peşinden gitti ve Charlie'ye koşarken söz verdi: "Onları yakalayacağım. Her şey kontrolüm altında. Merak etmeyin. Güven bana!"

Charlie dudaklarını büzerek Berg'e baktı. Omuz silkti ve itiraf etti, "Üzgünüm ama *yine* de kalmana sevindim."

Charlie kollarını kavuşturarak başını salladı ve "*Ne kadar* kötü bir karar" diye mırıldandı.

EPİLOG

Dee-Ann daireye girdi ve spor çantasını kapının yanına bıraktı. "Sen misin?" Ric arka odalardan birinden seslendi.

"Evet."

"Bir dakika içinde çıkıyorum."

"Acele etme," diye karşılık vererek mutfığa doğru yöneldi.

Dee-Ann gerçekten de buzdolabında melek unlu kek olduğunu umuyordu. İtalya'ya yaptığı o gereksiz yolculuktan sonra buna ihtiyacı vardı. Guerra ikizleri ve Mairi MacKilligan çoktan gitmişlerdi. Sadece bu da değil, Cella Malone ile yabancı bir ülkede kapana kısılmış birkaç gün geçirmişti.

O kediyi öldürmemiş olması Dee-Ann'e bir ödül kazandırmalıydı ama kazandırmadı. En azından arkadaşının restoranından bir dilim melek unlu kek almalıydı.

Mükemmel görünüyordu, değil mi? Bir dilim pasta, eşinden bir öpücük ve Dee-Ann'in küçük kızından kocaman bir kucak.

Ama Dee-Ann mutfığa girdiğinde, açık kapı aralığında donup kaldı ve gözlerini odanın diğer ucuna dikti. Ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti ve hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez kurda dönüşme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. Eşi için ulumak. Sürüsü için ulumak için.

Lizzy ona sırtıttı ve el salladı. "Selam anne."

"Bebeğim."

Kızını kaslı kollarında tutan dişi başını kaldırdı ve gülümsedi. "Dee-Ann."

"Max."

Dişi porsuk yerde bağdaş kurmuş, Lizzy-Ann önünde oturmuş, Dee-Ann'in ona eğitim için aldığı plastik bıçak setiyle oynuyordu.

"Kızınız harika," dedi bal porsuğu. "Bir gün kış tekmeleyecek, ha?"

"Evet!" Max ona sıkıca sarıldığında Lizzy kıkırdadı, kahverengi gözleri soğuk bir şekilde Dee-Ann'in yüzüne kilitlenmişti ve Dee-Ann'in tek çocuğunu kucaklamıştı.

Dee-Ann'in parmakları kıpırdadı, babasının yıllar önce ona verdiği bıçağı tutmaya hazırdı. Sırf porsuğun bağırsaklarını söküp ölmeden önce ona gösterebilmek için.

"Şimdi, şimdi," diye uyardı porsuk. "Bunların hiçbirine gerek yok. Sadece konuşmak için buradayım."

"Ne hakkında?"

"Aile."

"Guerra ikizlerini kastediyorsun."

"Evet. Ve tabii ki Mairi MacKilligan. Korkarım kuzenim hepimiz için tehlikeli. Yine de yalnız çalışmaya alışkınım. Ama senin ve adamlarının yardımıyla o güzel hanımları avlama şansımın daha yüksek olacağını düşünüyordum. Sizce de bu doğru değil mi?"

"Yani bizim için mi çalışmak istiyorsun?"

"Hayır. *Birlikte* çalışmak. Çünkü Guerraların şimdi geri çekileceğini düşünüyorsan MacKilliganları tanımıyorsun demektir. Ve onlar böyledir, bilirsiniz. Hangi ülkede büyüdüklerinin önemi yok. Ne kadar zengin olurlarsa olsunlar. Ruhlarında, kanlarında MacKilliganlar vardır. Ve eminim ki bir savaş çıkacak."

"Ve sen bu savaşı durdurabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Ama zararları hafifletmeyi umuyorum. Korkarım ben ve kız kardeşlerim olmadan siz ve süslü ekipleriniz bunu yapamayacaksınız. Çünkü sorun şu ki, Guerra ikizleri artık ne olduklarını biliyorlar. Ve Mairi onlara neler yapabileceklerini gösterecek. Artık düşünmeleri gereken tam insan olmanın sınırları olmadığına gerçekten ne kadar ileri gidebileceklerini. Pençelerinin neler yapabileceğini yeni yeni öğreniyorlar." Kollarını uzattı, pençelerini serbest bıraktı.

Genişçe sırtan Lizzy parmaklarını pençeler boyunca kaydırды. Büyülenmişti ve kendi pençelerine sahip olmak için sabırsızlanıyordu.

"Benim endişem," diye itiraf etti Dee-Ann, "bunun sen ve kız kardeşlerin için hepimiz için iyi olandan daha kişisel olabileceği."

"Kız kardeşlerim için endişelenme. Bu kadar sevgi dolu ve şefkatli olmamın tek nedeni onlar." Max hâlâ porsuğun pençelerini incelemekte olan Lizzy'ye baktı. "Sevmediğim insanlarla çalışmak istememin tek nedeni onlar. Çünkü aile her şeydir, Dee-Ann. Ve bu Guerras'ın hatasıydı. Yanlış aileye bulaştılar."

Dee-Ann anladı. Porsukların bir sürüsü ya da gururu yoktu. Sahip oldukları tek şey aileleri ya da aile olarak gördükleriydi. MacKilligan kızları kan bağı olan akrabalarına yakın değillerdi ama üvey kardeş olsunlar ya da olmasınlar, üç kız kardeş ne kadar yakın olabilirse o kadar yakındılar. Ve Max, Guerras ve Mairi MacKilligan'a yaptıklarının bedelini ödetecekti. Bu bağı onlara karşı kullanmaya çalıştıkları için.

Yine de yavrusunun bir bal porsuğunun kollarında olması ...

Dee-Ann babasının söylemeyi sevdiği gibi "öldürmeye başlama" dürtüsüyle savaştı ve bunun yerine "Sanırım bir şeyler ayarlayabiliriz" diye cevap verdi.

"Güzel." Max Lizzy'ye tekrar sarıldı. "Bu çocuğa çok aşığım." Ona baktı. "Ne kadar harika olduğunu biliyor musun?"

"Evet," diye yanıtladı Lizzy.

"Biliyorum." "Mükemmel. Bunu asla unutma."

Lizzy'yi yere bıraktı ve ayağa kalktı. Dee- Ann'in kızına bir kez daha gülümseyerek, porsuk yanında durana kadar sessizce mutfakta ilerledi. Orada durdu, küçük bir şeydi. Ve eğer başka biri olsaydı, Dee-Ann onun koca dişi kurt ayaklarının altında ezebileceğini düşünürdü.

Ama Dee-Ann artık daha iyi biliyordu.

"Kendini kötü hissetme," dedi Max. "Beni evinden uzak tutabilecek çok az insan var." Yakınına eğildi, ayak parmaklarının üzerine çıktı ve "İngiltere Kraliçesi'nin taç mücevherlerini okşadım," diye fısıldadı. Dee-Ann'e göz kırptı.

"Temas halinde olacağım. Ve bu aramızda kalsın, olur mu? Dediğim gibi, kız kardeşlerimi zamanı gelince halledeceğim."

Max bununla birlikte koridorda yürüdü. Bir dakika sonra Ric diğer yönden geldi. Dee-Ann'i yanağından öptü ve gülümsedi. O kadının evlerinde olduğundan haberi yoktu. Ve tek kızının bal porsuğu koktuğunu fark edene kadar da bilmeyecekti.

Dee-Ann'in kulağına "Evde olmana sevindim," diye fısıldadı. "Angel food keki ister misin?"

* * *

Charlie kiralık evinin arka verandasında durdu ve ağaçlardan birine doğru bağırdı, "Kaldır kıcını o ağaçtan!"

"Neden? Ben rahatım."

"İlaçlarını mı bıraktın?" "Hayır!"

"Orada kalmasına izin vermelisin. O rahat."

Charlie yemeğini yiyen *çocuğa* baktı. "Neden hâlâ buradasın?" "Artık burada yaşıyorum."

"Öyle mi?"

"Kira
ödüyorum."

Kyle'la yüzleşti. "On sekiz yaşında bile değilsin."

"Olacağım."

"Annen burada olduğunu biliyor mu?"

"Eninde sonunda öğrenecek," dedi adam, çoktan uzaklaşmıştı. Hâlâ yemeğini yiyordu.

"Annesinin bildiğini sanmıyorum," dedi panda onun yanından, bambuyu kemirerek. Bu ses gerçekten de Charlie'nin sinirlerini bozmaya başlamıştı. "Ama kız kardeşi biliyor ve endişelenmen gereken tek kişi o. Ben de bu yüzden buradayım. Onu korumak için."

"Korunmaya ihtiyacı var mı?"

"Hayır, ama kız kardeşi ihtiyacı olduğunu düşünüyor. Ayrıca, burada sizinle kalmayı tercih ederim. Beni korkutan ikiz kız kardeşleri var." Bir bambu sapını bitirdi ve küçük bir paketten bir tane daha çıkardı. Sigara paketi gibi. "Bir ricam olacak, küçük kız kardeşine bana *sarılmayı* bırakmasını söyler misin?"

"Kesinlikle. Ama gerçekten sakıncası var mı?"

"Hayır ve bu bir sorun. Çünkü aslında ilgilenmiyor, sadece sevimli olduğumu düşünüyor. Doldurulmuş bir oyuncak gibi. Bu benim için sadece kötü sonuçlanabilir."

"Ben icabına bakarım," diye duyurdu Max pandaya evin yanından geçerken. "Hey! Deli!" diye bağırdı ağaçlara doğru. "Dev pandayı rahat bırak!"

"Ama o çok tatlı!"

"Onun aletini sertleştiriyorsun! Kes şunu!"

Yüzü kıpkırmızı olan zavallı Shen eve geri dönerken Charlie güldü.

"Dostum."

Max sırtıttı. "Ne?"

"Tam bir pisliksin." Max içeri girmek için döndüğünde Charlie onun kolunu tuttu.

"Neredeydin sen?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Pek değil."

Charlie kız kardeşini serbest bıraktı ve şimdi yanında duran dev köpeğe gülümsedi. "Merhaba, küçük oğlum," diye selamladı canavarı, eğilip boynunu ve omuzlarını ovarken o da yüzünü yaladı.

"Kimmiş iyi çocuk?" diye sordu. "Kimmiş benim iyi oğlum?" "O değil."

Başını kaldırıp Berg'e baktı. "Hey, sen."

"Selam." Kolunu Charlie'nin beline doladı ve onu kendine çekerek öptü. Ama Charlie kollarını onun beline dolayamadan, Benny koca kafasını zorla aralarına soktu.

Berg, Charlie'den uzaklaşarak, "İşte bu," diye homurdandı.

"Ona kızma!" diye bağırdı Charlie, adam eve geri dönerken. "O sadece beni seviyor. Kendine engel olamıyor."

Berg elinde bir tasma ile kapıdan geri döndü. "Anlıyorum. İşte bu yüzden ona kendi arkadaşını getirdim."

"Arkadaş mı?" Charlie biraz irkildi. "O da ne?" "Bir köpek."

"Ne tür bir köpek?"

"Hiçbir fikrim yok." Berg dişi hayvana baktı. "Onu barınaktan aldım."

Charlie'nin tek görebildiği yüz kiloluk bir tüydü. Gözlerini bile göremiyordu. Köpeğin o kadar tüyle görüp göremediğini bile bilmiyordu!

"Yeni köpekleri birbirleriyle bu şekilde tanıştırmamanız gerektiğine eminim."

"Umurumda değil. Yatakta seninle *yalnız* uyumam gerekiyor ve o her gece kapıda mızızlanarak buna izin vermiyor."

"O yalnız."

"Bu ona yardımcı olacaktır." Berg yeni köpeğin tasmağını çözdü.

"Ben olsam bunu yapmazdım-" Charlie başladı ama artık çok geçti. Yeni köpek koşmaya başladı, arka çiti aştı ve gözden kayboldu. "Bu çok etkisiz oldu."

"Geri dönecek," dedi Berg, kollarını Charlie'nin beline doladı ve onu tekrar kendine çekti.

"Geri dönmeyecek."

"Etrafında aylardan başka bir şey olmadığını anladığında dönecek."

Bunu söyler söylemez, köpek çiti bir kez daha aştı ve bahçeye hücum ederek mutfağa açılan paravan kapıdan içeri daldı.

Dili dışarıda kalan Benny onun peşinden gitti. Umarım onu sakinleştirebilirdi.
"Şimdi yeni bir kapı almam lazım yoksa Tiny'nin tepesi
atacak." "Olumlu yönlerini görmeye başlamalısın."
"Gerçekten mi? Ağaçta bir kız kardeşim
var." "Ben rahatım!" Stevie bağırdı.
"Kim bilir nereye kaybolan bir kız kardeş daha."
"Bilmek istemediğini söylemiştin!" Max mutfak penceresinden bağırdı.
"Ve görünüşe göre sanatsal bir dahi ve onun panda koruması benim evimde yaşıyor."
"Kirayı ben ödüyorum!" diye cevap verdi Kyle.
"Ve benden pozitif olmamı mı istiyorsun?" diye sordu Berg'e gülümseyerek.
"Evet. Çünkü ben varım ... ve sokağın karşısında yaşayabileceğimiz bir evim var,
böylece burada olmak zorunda değilsin."
"Dag ve Britta çoğunlukla sessizdir."
"Sessiz ve terbiyeli. Ve bu gece ... evde değiller."
Charlie parmak uçlarına kalktı ve kollarını Berg'in boynuna doladı. "Kulağa
mükemmel geliyor."
"Peki ya biz?" Stevie sordu. "Sen bir
ağacın içindesin!"
"Ağaçtayım ama açım!"
"Ben de açım!" Max söze karıştı. "Şu pahalı et lokantasının hesabını Dutch'a
ödetelim. Zürafayı denemek istiyorum."
Charlie, Kyle'ın "Çok abartılıyor," diye açıkladığını duydu. "Ve
gamey." "Onun gergedan olduğunu sanıyordum."
Charlie gözlerini sevdiği ayıya dikti. "Umarım kendini neyin içine soktuğunu
biliyorsundur."
"Ben bir boz ayıyım," diye yanıtladı Berg. "Eğer gerçekten sinirlerimi bozarlarsa,
kükremeye ve uzuvlarını kemirmeye başlayabilirim. İnan bana kaçarlardı."
"Biliyordum!" Stevie aniden ağaçtan bir çığlık attı. "*Bizi yemek istiyorsun*
-aaaah!" Daldan düştü ve sertçe yere çarptı. "Owww. Bu gerçekten acıttı."
"Ya da hareket edebiliriz," diye önerdi Berg, Charlie'yi kaldırarak bacaklarını onun
beline doladı ve onu evine ... ve yataklarına doğru taşıyabildi. "Sibirya'nın güzel
olduğunu duydum."

"Ne yazık ki," diye itiraf etti, "MacKilliganlar'ın Sibirya'ya girmesine izin verilmiyor. Bir olay yaşandı." "Ayılarla mı?"

"Oh, hayır." Başını onun omzuna koyup yakınlaştı ve itiraf etti: "Ayılarla değil. Herkesle."

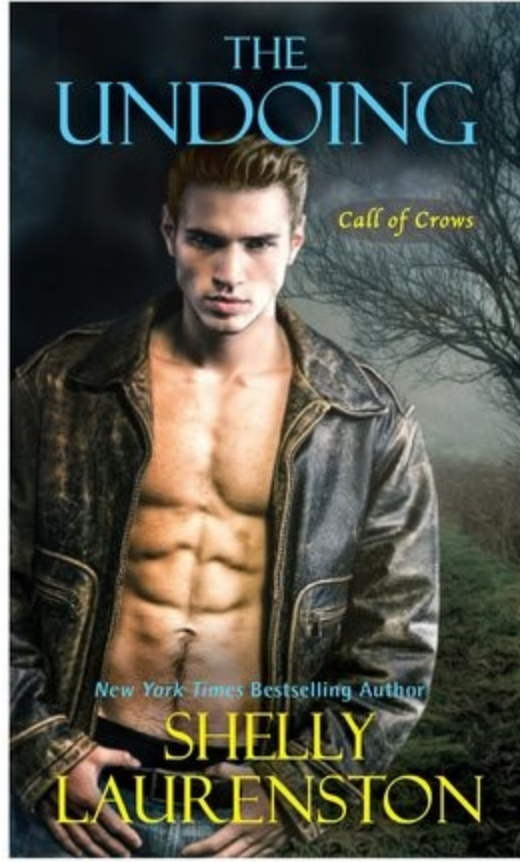
Shelly Laurenston'ın Karga'nın Çağrısı serisini kaçırmayın, şimdi satışta!

Kera Watson, Los Angeles'ta bir kafenin arkasında ölümlle yüzleşmeyi hiç beklemiyordu. Orta Doğu'da M16 taşıyarak iki tur atıp hayatta kaldıktan sonra değil. Eğer ateşli Viking müşterisi yardım etmek için çok geç gelmeseydi, kimse onun öldüğünü bile görmeyecekti.

Ludvig "Vig" Rundstrom, Yüce Baba Odin'e hizmet ettiği sayısız yıl boyunca Kera kadar tarz sahibi birini görmemiştir. Onun hayatını kurtarmanın bir yolunu biliyor ama bu onun hoşuna gitmeyebilir. Kargalar'a katılmak Kera'ya yeni savaş arkadaşları kazandıracaktır: Geveze, dedikoducu, kavgacı, parti meraklısı kadınlar. Kanatları olan. Yani Denizciler gibi *değil*.

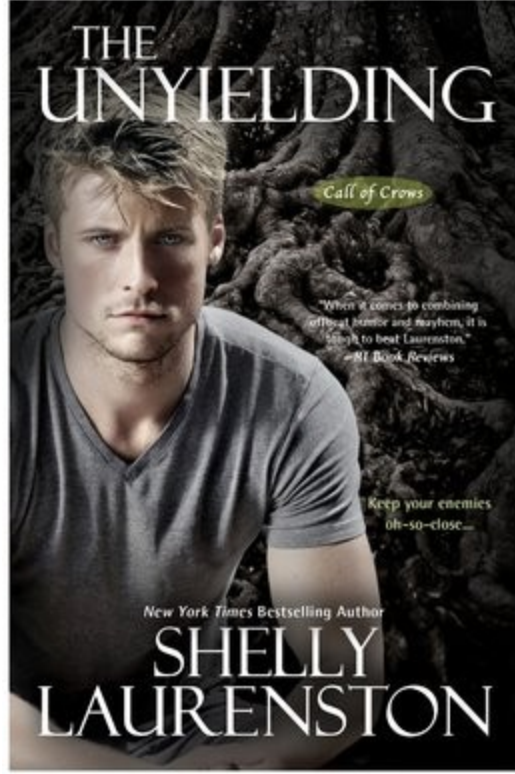
Ama Vig, Kera gibi özel birinden vazgeçemez. Los Angeles'a doğru hızla ilerleyen saçma sapan bir sihir fırtınası varken, hayatta kalmak güçlerini birleştirmelerine bağlı olacaktır: Kera'nın disiplini, Vig'in sadakati ... ve Kargalar'ın saflığı
Savaş aşkı. Başları belada.

Hiç kimse Jace Berisha'yı kolay bir hayatı olduğu için suçlayamazdı - kocasının onu öldürdüğünü düşünürsek. Ama bu o zamandı! Şimdi muhteşem ve acımasız Kargalar ile güçlü Viking tanrıları için savaşıyor.

Ancak işler çok hızlı bir şekilde kötüye gidiyor, çünkü intikam peşindeki kadim bir tanrıça dünyaya tek bir şey için geldi - onu yok etmek. Ve onu durdurmayı ummalarının tek yolu, Kargaların bir zamanlar düşmanları olan Koruyucularla güçlerini birleştirmeleridir. Gördükleri her Karga'yı öldürmekten başka bir şey yapmamak üzere yaratılmış bir Viking Klanı.

Neyse ki Koruyucu Ski Eriksen barışsever bir adamdır. Çünkü umutsuzca yakınlaşmaya çalıştığı kadın, güzel ve pek de konuşkan olmayan Jace'tir. İskandinav klanlarıyla savaşmak mı? Öldürülemez tanrıçalar mı? Jace'in kötü ruhlu köpek? Bunların hiçbiri gerçek bir Viking'in yoluna çıkamaz!

Gelmiş Geçmiş En Kızgın Viking Stieg Engstrom'un büyük sorunları var. Yeryüzündeki insan Viking Klanları, dünyanın geri kalanıyla birlikte yok olma tehlikesiyle karşı karşıyadır ve onları kurtarabilecek tek kişi, süper baş belası bir Karga'dır. Çoğu insan Stieg'i kızdırır ama bu kadın onun *gerçekten* katlanamadığı tek kadındır.

Erin Amsel bir Karga olmayı seviyor! Diğer Viking Klanları bu kadar komik bir şekilde kibirli ve mizahtan yoksunken neden olmasın ki? Tüm bunların sona ermesine izin vermek üzere değil! Sadece bu savaşta omuz omuza olmayı beklemiyordu.

Stieg ile savaş. Yine de ona eziyet etmek çok kolay ve aynı zamanda sevimli.

Dünyanın geleceği onlara bağlıyken Stieg, Erin'in yüzündeki sırıtışı öpmek için duyduğu çaresiz ihtiyacı bir kenara bırakması gerektiğini biliyor. Bir dakika. *Ne demek istedi?*

Öyle demek istemedi, değil mi? Hayır! Hayır! Tek bir amaçları var: Aptalları fethetmek. Çünkü hiçbir şey Stieg'i aptalların kazanması kadar rahatsız edemez.

Tabii kendini birdenbire öyle davranmaktan alıkoyabilirse...

YAZAR HAKKINDA

Aslen Long Island'lı olan *New York Times* çoksatan yazarı SHELLY LAURENSTON, sağlıklı yiyecekler, çoğunlukla güneşli günler ve gerçekten giymeleri gerekirken gömlek giymeyen birçok erkeği içeren Batı Yakası yaşamına kendini bırakmıştır. Shelly aynı zamanda *New York Times* çoksatan yazarı G.

A. Aiken, Dragon Kin serisinin yaratıcısı.

Shelly'nin kitapları hakkında daha fazla bilgi için www.shellylaurenston.com. Ya da G.A.'nın tehlikeli ve küstahça seksi ejderhalarına göz atmak için şu adrese gidin www.gaaiken.com.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

